

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVEDALLAS

New York Times
Bestseller

RACHEL
GIBSON

Tutkulu

bizimkošemiz

Ask

nemesis
KİTAP

SERENİTİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

EVEDALLAS

Tutkulu Ask

New York Times Bestseller Yazarı
Rachel Gibson'dan Unutamayacağınız
Bir Roman...

Georgeanne Howard, ne kadar zengin olursa olsun
dedesi yaşında bir adamla evlenemeyeceğine karar
verdiğinde düğün artık başlamıştı. Kaçmalıydı!

Hokeyin süper yıldızı John Kowalsky aniden karşısına
çıkan bu kadını düğün alanından uzaklaştırdığında
bilmediği bir şey vardı. Arabasındaki kadın, patronuyla
evlenmek üzereyken düğünden kaçmıştı.

Bu tesadüf sonucu bir araya gelen
Georgeanne ve John'u daha büyük
sürprizler de bekliyordu.

Heyecan, aşk ve maceraya
hazır mısınız?

bizimköşemiz

nemesis
KİTAP

SERENİTİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

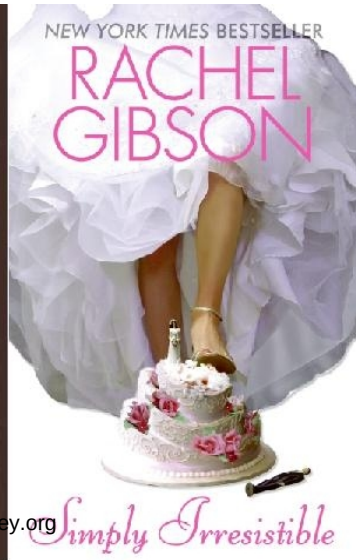
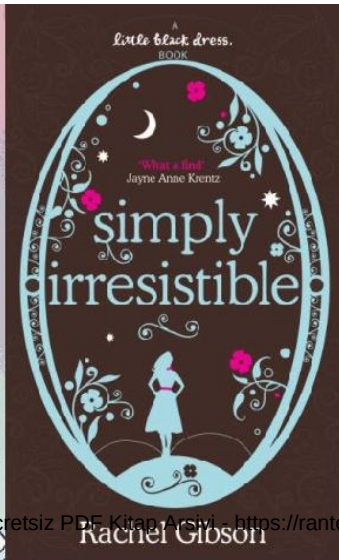
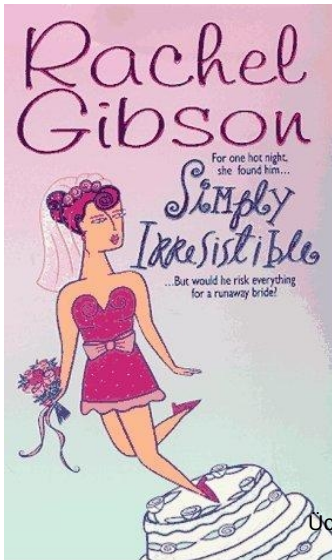

Rachel Gibson

Chinook's Hokey Takimi Serisi

1

TUTKULU ASK

GIRIS

McKinney, Texas 1976

Matematik Georgeanne Howard'a baş ağrıları veriyor; okumak da gözlerini acıtiyordu. Ama en azından okuma yaptığı zamanlarda parmağını hileli kelimelerin üzerinde gezdirip numara yapabiliyordu. Matematikte bu numaraları yapamıyordu.

Georgeanne alnını masasının üstünde duran kağıt parçasına dayadı ve sıcak Teksas güneşinin altında oyun oynayan, tenefüse çıkmış dördüncü sınıf öğrencilerinin seslerini dinledi. Matematikten nefret ediyordu ama özellikle de o salak çubuk destelerini saymaktan nefret ediyordu. Bazen o küçük çubuk çizimlerine o kadar çok bakıyordu ki gözleri acıyordu. Ama her saydığında aynı cevaplarla karşı karşıya geliyordu -yanlış cevaplarla.

Aklını matematikten uzaklaştırmak için okuldan sonra büyükannesiyile beraber içmeyi planladıkları pembe çayı düşünmeye başladı. Büyükannesi çoktan küçük pembe kekleri hazırlamış olmalıydı. İki birden pembe şifon elbiselerini giyip, pembe masa örtüsünü, peçeteleri ve bunlara uyan fincanları sofraya çıkaracaklardı. Georgeanne pembe çay saatini çok severdi ve bu zamanlarda hizmet etme konusunda da çok iyiydi.

“Georgeanne!”

Dikkatini sese çevirdi. “Evet, hanımefendi?”

“Büyükannen konuştuğumuz gibi seni doktora götürdü mü?” diye sordu Bayan Noble.

“Evet, hanımefendi.”

“Büyükannen seni teste götürdü mü?”

Başını salladı. Bir önceki hafta tam üç gün boyunca, büyük kulaklı doktora hikâyeler okumuştı. Sorularına cevap vermiş ve hikâyeler yazmıştı. Matematik problemleri çözmüş ve resimler çizmişti. Resim çizmeyi seviyordu ama geri kalan her şey ona çok saçma geliyordu.

“Bitirdin mi?”

Georgeanne önündeki karalanmış sayfaya baktı. Silgisini o kadar çok kullanmıştı ki, küçük cevap kutuları iyice gri olmuştu ve çubuk destelerinin yanına birçok üç köşeli gözyaşı çizmişti. “Hayır,” dedi ve sayfayı eliyle kapattı.

“Bırak da ne yaptığını göreyim.”

Korku onu aşağı doğru çekerken, sandalyesinden doğruldu ve mükemmel bir açıyla önündeki kâğıdı iterek harika bir şov yaptı. Öğretmeninin masasına yürürken deri ayakkabılarının tabanları neredeyse hiç ses çıkarmamıştı. Midesinin bulandığını hissediyordu.

Bayan Noble, Georgeanne’in elindeki karman çorman kâğıdı aldı ve matematik problemlerine baktı. “Yine aynısını yaptın,” dedi, sözcüklerini öfkeyle noktalayarak. Memnuniyetsizlikle gözlerini kırmış ve ince burnunu kırıştırmıştı. “Cevapları daha ne kadar yavaş yazacaksın?”

Georgeanne öğretmenin omzunun üstünden, üzerinde küp şekerlerle yirmi küçük iglonun inşa edildiği sosyal çalışmalar masasına baktı. Yirmi bir tane olmalıydı ama zayıf elişi yeteneği yüzünden Georgeanne beklemek zorunda kalmıştı. Belki yarın. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“Sana en az dört kere ilk problemin sonucunun on yedi olduğunu söyledim! O zaman neden böyle yazmaya devam ediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Tekrar ve tekrar her çubuğu saymıştı. İki destede yedi tane vardı ve kenarda da üç tek çubuk vardı. Bu da on yedi ediyordu.

“Bunu sana kaç kere anlattım. Kâğıda bak.”

Georgeanne ona söyleneni yaptığında Bayan Noble ilk çubuk destesini işaret etti. “Bu deste on tane olduğu anlamına geliyor,” diye bağırdı ve parmağını üstüne koydu. “Bu deste de, on tane daha olduğunu gösteriyor ve kenarda da üç tane çubuğumuz var. On artı on kaç eder?”

Georgeanne sayılan kafasında canlandırdı. “Yirmi.”

“Üç daha?”

Sessizce saymak için duraksadı. “Yirmi üç.”

“Evet! Cevap yirmi üç.” Öğretmen kâğıdı ona doğru uzattı. “Şimdi git, otur ve geri kalanını bitir.”

Tekrar yerine oturduğunda Georgeanne, sayfadaki ikinci probleme baktı. Üç desteye baktı, her çubuğu dikkatlice saydı ve sonra yirmi bir yazdı.

Tenefus zili çalar çalmaz Georgeanne büyükannesinin onun için ördüğü yeni mor pançosunu giydi ve eve neredeyse koşarak gitti. Arka kapıdan içeri girdiğinde, mavi beyaz mermer tezgâhın üstündeki küçük pembe kekleri fark etti. Mutfak ufaktı, sarı kırmızı duvar kâğıdı duvarın bazı yerlerinde bollaşmıştı ama burası Georgeanne’in en sevdiği odaydı. Kek, ekmek, Pine Sol ve Ivory Liquid gibi güzel ve hoş kokular olan bir yerdi çünkü.

Çay arabasının üstünde gümüş çatal bıçaklar duruyordu ve tam büyükannesine sesleneceği sırada salondan bir adamın sesinin geldiğini duydu. O odada çok önemli insanlar dışında kimse ağırlanmadığı için koridordan evin ön tarafına doğru sessizce yürüdü.

“Torununuz soyut kavramları hiç anlayamamış gibi görünüyor. Kelimeleri ters çeviriyor ya da kullanmak istediği kelimayı düşünemiyor. Mesela bir kapı tokmağının resmi gösterildiğinde, “eve girmek için çevirdiğim şey” diye tanımlıyor. Ama aynı zamanda bir asansörü, kazmayı ve elli eyaletin çoğunu söyleyebiliyor,” dedi adam. Georgeanne, bir önceki hafta ona o saçma testleri yapan büyük kulaklı doktoru tanımişti. Holün ortasında durdu ve dinlemeye başladı. “İyi haber ise kavramada çok iyi bir puan aldı,” diye devam etti doktor. “Bu da okuduğunu anladığı anlamına geliyor.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu büyükannesi. “Kapı tokmağını her gün kullanıyor ve bildiğim kadarıyla asla bir kazmaya dokunmadı. Okuduğunu anlayabilirken kelimeleri nasıl karıştırabilir?”

“Bazı çocukların neden beyin disfonksiyonundan muzdarip olduğunu bilmiyoruz Bayan Howard. Ve bu yetersizliklere neyin sebep olduğunu da bilmiyoruz; bunun için bir tedavimiz de yok.”

Georgeanne görünmemek için duvara yaslandı. Yanakları alev alev yanmaya başlamıştı ve midesine adeta birşey oturmuştu. Beyin disfonksiyonu mu? Adamın ne dediğini anlamayacak kadar aptal değildi. Adam onun beyin özürlü olduğunu düşünüyordu.

“Georgeanne’m için ne yapabilirim?”

“Belki biraz daha test yaparak en çok hangi alanlarda zorluk çektiğini tespit edebiliriz. İlaç tedavisi bazı çocuklarda işe yarayabiliyor.”

“Georgeanne’ye ilaç vermeyeceğim.”

“O zaman onu güzellik okuluna gönderin,” diye tavsiye verdi doktor. “O çok tatlı küçük bir kız ve büyük ihtimalle çok güzel genç bir kadın olacak. Ona bakacak bir eş bulmada hiç sorun yaşamayacaktır.”

“Eş mi? Georgeanne’m sadece dokuz yaşında Doktor Allan.”

“Niyetim saygısızlık etmek değildi Bayan Howard ama siz onun büyükannesisiniz. Daha kaç yıl ona bakabilirsiniz ki? Bence Georgeanne asla çok parlak zekâda biri olmayacak.”

Koridordan geri geri yürüyüp arka kapıdan çıkarken Georgeanne’in midesindeki ağırlık giderek yanmaya başlamıştı. Arka merdivenlerdeki bir kahve tenekesine tekme attı ve büyükannesinin mandallarını, iyi bakılmış bahçesine doğru uçurdu.

Çamurlu araba yolunda, Georgeanne’in, kök birasıyla tam olarak aynı renkte olduğunu düşündüğü El Camino park edilmiş bir halde duruyordu. Arabanın dört lastiği de patlaktı ve iki sene önce büyükbabası öldüğünden bu yana hiç kullanılmamıştı. Büyükannesi bir Lincoln kullanıyordu; bu yüzden de Georgeanne, El Camino’nun kendisinin olduğunu düşünüyor ve kendinin o arabayla Londra, Paris ve Texarkana gibi egzotik yerlere gittiğini hayal ediyordu.

Ama bugün canı hiçbir yere gitmek istemiyordu. Arabaya oturunca ellerini soğuk direksiyonun etrafına sardı ve arabanın kornasının tam ortasındaki Chevrolet simgesine gözlerini dikti.

Görüşü bulanıklaştı ve direksiyonu sıkıca kavradı. Belki de annesi Billy Jean

biliyordu. Belki de Georgeanne'in asla çok parlak biri olamayacağını biliyordu. Belki de onu büyükannesinin evinde bırakıp bir daha asla geri dönmemesinin sebebi buydu. Büyükannesi hep Billy Jean'in henüz bir anne olmak için hazır olmadığını söylemişti ve Georgeanne de hep annesinin gitmesine sebep olacak ne yaptığını merak edip durmuştu. Belki de artık biliyordu.

Geleceğine bakarken, çocukluk hayalleri alev alev yanaklarından akıp giden gözyaşlarıyla birlikte kayboldu ve birçok şeyin farkına vardı. Bir daha asla tenefuse çıkmayacak ya da sınıfın geri kalanı gibi iglo yapmayacaktı. Bir hemşire ya da astronot olma hayalleri sona ermişti ve annesi asla onun için geri gelmeyecekti. Okuldaki çocuklar da büyük ihtimalle bunu öğrenecek ve ona kahkahalarla güleceklerdi.

Georgeanne kendine gülünmesinden nefret ediyordu.

Ya da Gilbert Whitley'ye yaptıkları gibi onunla da dalga geçeceklerdi. Gilbert ikinci sınıftayken altına işemişti ve kimse bunu unutmasına izin vermemişti. Şimdi onu Islak Gilbert diye çağırıyorlardı. Georgeanne ona ne isim takacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

Bu onu öldürse bile, onun farklı olduğunu kimsenin anlamamasını sağlama konusunda kararlıydı. Hiç kimse Georgeanne Howard'ın bir beyin disfonksiyonu olduğunu öğrenmeyecekti.

BTR

1989

Virgil Duffy'nin düğününden bir gece önce Puget Sound bir fırtınayla çalkalanmıştı. Ama bir sonraki sabah gri bulutlar gitmiş, yerini Elliot Körfezi manzarasına ve Seattle'm mükemmel şehir merkezi görüntüsüne bırakmıştı. Virgil'in düğün misafirlerinin çoğu temiz gökyüzüne bakmış ve acaba onun Doğa Ana'yı da kendi nakliye imparatorluğu gibi kontrol edip etmediğini merak etmişlerdi. Genç gelinini de böyle kontrol ediyor mu diye de merak ediyorlardı; yoksa o da sadece hockey takımı gibi bir oyuncak mıydı?

Misafirler törenin başlamasını beklerlerken, şampanya kadehlerinden yudumlar alıp bu Mayıs-Aralık düğününün ne kadar süreceği konusunda spekülasyonlar üretiyorlardı. Bu dedikodulardan daha uzun sürmeyeceğine kesin gözüyle bakıyorlardı.

John Kowalsky, etrafındaki dedikodu vızıltısını önemsemiyordu. Ona dedikodulardan daha çok baskı yapan endişeleri vardı. Kristal kadehini dudağına doğru kaldırdı ve yüz yıllık viskiyi su gibi içip bitirdi. Başına kesintisiz bir ağrı saplandı. Göz yuvaları zonkladı ve dişleri acıdı. Dün gece çok iyi vakit geçirmiş olmalıydı hatırlamasa bile

Terasta durduğu noktadan aşağıya, çapraz kesilmiş önündeki kusursuz çiçek yataklarına ve su püskürten fıskiyelelere baktı. Armanı ve Donna Karan giysili misafirler, kurdela ve bir çeşit pembe şeffaf şeyle süslenmiş çardağa bakan sandalye sıralarına yönelecekler.

John'nın bakışları, bir örnek denizci ceketleri ve aşınmış makosenleriyle rahatsız bir şekilde mekândan dışarı bakan takım arkadaşlarının olduğu kümeye doğru kaydı. Seattle toplumunun ortasında onun yaptığından daha fazla sıkışıp kalmak

istiyor gibi değillerdi.

Soluna, dökümlü eflatun elbisesi ve ona uyan ayakkabılarıyla sıska bir kadın arpın başına oturdu, arpı omuzlarına yasladı, Puget Sound'dan akıp giden seslerden biraz daha sesli bir şekilde telleri çekip bırakmaya başladı. John kadına doğru baktı ve anında bir gülümseme fırlattı Kadının ilgisine şaşırmadı ve kasıtlı olarak bakışlarını kadının vücudunda aşağı ve yukarı gezdirdi. Yirmi sekiz yaşındaki John, her şekil ve boyutta, her ekonomik geçmiş ve farklı zeka seviyelerinden kadınla olmuştu. Hayran havuzunda yüzmek konusunda gönülsüz değildi ama özellikle kemikli kadınları sevmiyordu. Bazı takım arkadaşları modellerle çıkmış olsalar da John yumuşak kıvrımları tercih ediyordu. Bir kadına dokunduğunda et hissetmek istiyordu, kemik değil.

Arp çalan kadının gülümseyişi daha da kur yapar bir hal aldı ve John yüzünü çevirdi. Sadece kadın sıska olduğundan değil ama müziğinden, düşünlerden ettiği kadar nefret ediyordu. Kendisinin iki defa düşünmüş ve ikisi de pek neşeli değildi. Vegas'ta son kez akşamdan kaldığında, kırmızı kadife bir balayı süitinde uyandığında, aniden Dec Doe Delight adında bir striptizci ile evlenmiş halde bulmuştu kendini. Evlilik, evlilik gecesinden daha uzun sürmemişti. Ve işin asıl kötü tarafı, DeeDee'nin o kadar da hoş olup olmadığını hatırlamıyordu.

"Geldiğin için teşekkürler oğlum" Seattle Chinooks'un sahibi, John'a arkadan yanaştı ve omzuna hafifçe dokundu.

"Herhangi birimizin seçme şansı olduğunu düşünmedim," dedi John, Virgil Duffy'nin dolgun yüzüne bakarak.

Virgil güldü ve geniş taş basamaklardan aşağı devam etti, gümüş gri smokini zenginliğinin resmiydi. Erken öğleden sonra güneşinin altında, Virgil tam da olduğu gibi göründü: En Zengin 500 üyesi, profesyonel hokey takımı sahibi ve kendine evladiyelik genç bir eş satın alabilecek bir adam.

"Onu geçen gece, evleneceği kadınla birlikte gördün mü?"

John, sağ omzunun üzerinden en genç takım arkadaşı Hugh Miner'a bir bakış

attı. Spor yazarları Hugh'u, buz üzerinde ve dışındaki umarsız davranışlarından ve benzerliğinden dolayı James Dean ile karşılaştırmışlardı. John bir adamda bunu severdi. "Hayır," diye cevap verdi ceketinin altına ulaşır, Oxford gömleğinin göğüs cebinden bir çift Ray-Ban çekip çıkarttığı anda. "Oldukça erken ayrıldım."

"Evet, oldukça genç bir kız. Yirmi iki ya da yakın."

"Benim duyduğum bu." Yana kaydı ve bir grup yaşlıca bayanın merdivenlerden aşağı inmesine müsaade etti. Staj yapan bir çapkın olarak, hiçbir zaman aşırı ahlakçı olduğunu iddia etmemişti, ancak yine de kendinden neredeyse kırk yaş küçük bir kadınla evlenen Virgil denen bu adamda acınası ve hastalıklı birşeyler vardı.

"Sence dedesi olacak yaşta bir adamda ne buluyor Yani çirkin, şişman ya da başka birşey değil. Aslında gerçekten çok hoş..

Yirmi dört yaşında Hugh, John'dan yalnızca daha genç değil açık bir şekilde daha da saftı. NHLdeki en iyi kaleci olma yolunda ilerliyordu, fakat diski kafasıyla durdurmak gibi gerçekten kötü bir alışkanlığı vardı. Son sorusunu ele aldığımızda, kesinlikle daha kalın bir maskeye ihtiyacı vardı. "Etrafına bakın" diye cevap verdi John "En son duyduğum, Virgilin varlığı altı yüz milyonun üzerinde"

"Evet, ama para her şeyi satın alamaz, diye mırıldandı kayakçı, merdivenleri inmeye başlarken. "Geliyor musun Wall? Omzunun üzerinden sormak için durdu.

"Hayır, diye cevap verdi John. Bir buz küpünü emdi, sonra bardağı saksıdaki ota boşalttı. Geçen geceki partide bu gözük müştü bugün de yüzünü göstermişti. Kendi rolünü oynamıştı, ama kalmayacaktı. "Fena dağıttım, dedi merdivenleri inmeye başlarken

"Nereye gidiyorsun?"

"Copalis'teki evime."

"Bay Duffy bundan hoşlanmayacak."

"Çok kötü, diye yorumladı aldırmadan, üç katlı taş evin etrafını dolandı ve ön tarafla park ettiği 1966 Corvette'ine doğru yürüdü. Bir sene önce, Chinooks'a takas

edilip, Seattle hokey takımıyla çok milyon dolarlık kontrat imzaladığında bu üstü açılır araba hediye edilmişti ona. John her zaman klasik Corvette'i sevmiştir. Büyük motoru ve bütün o gücü sevmiştir. Birgün otoyolda farketmişti bunu, Corvette'i keşfetmişti.

Mavi ceketini çıkarırken, geniş taş merdivenlerin başında pembe bir ışık dikkatini çekti. Ceketini parlak kırmızı arabaya fırlattı ve açık pembe giysili bir kadının devasa çift kapının arasından kayışını izlemek için duraksadı. Bej renkli yol çantası ahşaba çarptı ve çıplak omuzlarının üzerindeki düzinelerce siyah sarmal buklelerden bir esinti yayıldı. Koltuk altından basenlere kadar saten içinde vakumlanmış gibiydi. Büyük beyaz bir fiyonk, elbisenin göğüs kısmına dikilmişti. Bacakları uzun ve bronzdu ve bir çift uydurma yüksek topuklu ayakkabısı vardı.

"Hey, bayım, bir dakika," neredeyse nefessiz ve fark edilir güneyli aksanıyla John'a seslendi. Gülünç ayakkabısının topukları, merdivenleri indikçe küçük klik-klik sesleri çıkarttı. Elbisesi çok dardı, merdivenleri yanlamasına inmek zorunda kaldı ve her acele adımında, göğüsleri elbisesinin üst kısmından aşağı yukarı hareket ediyordu.

John, kendisini incitmeden durmasını söylemeyi düşündü. Bununla beraber, ağırlığını tek ayağına verip kollarını kavuşturdu, arabanın karşı tarafına gelip duruncaya kadar bekledi. "Belki de bu şekilde koşturmalısın," diye fikrini belirtti.

Mükemmel kavisli kaşlarının altından solgun yeşil gözlerle John'a baktı. Ayağını içinden çıkarttığı ayakkabılarını almak için eğilirken, "Virgil'in hokey takımındakilerden biri misin?" diye sordu. Birkaç parlak siyah bukle, bronz omuzlarının üzerinden kaydı, göğüslerinin üst kısmını ve beyaz fiyonku yaladı.

"John Kowalsky," diye tanıttı kendini. Dolgun dudakları ve eğik gözleriyle, büyük babasının favori seks tanrıçası Rita Hayworth'u anımsatıyordu.

"Buradan kaçmam lazım. Yardım edebilir misin?"

"Tabi ki. Nereye gideceksin?"

"Buradan başka herhangi bir yer," dedi. Çantasını ve ayakkabılarını arabanın

zeminine fırlattı.

Corvette'in içine girdiğinde John'un dudağının köşesine bir gülümseme yerleşti. Planlarında bir yol arkadaşı yoktu ama bu kadının arabasına atlaması hiç de kötü bir kader değildi. Yolcu koltuğuna oturduğunda, John da göbekten dönüp çıktı. Onun kim olduğunu ve neden acelesi olduğunu merak ediyordu.

"Aman Tanrım," diye feryat etti ve Virgil'in hızlıca görünürden kaybolan evine dönüp baktı. "Sissy'yi tamamen kendi başına orada bıraktım. Leylak ve pembe gül buketlerini almaya gitmişti ve ben kaçtım!"

"Sissy kim?"

"Arkadaşım."

"Düğünde mi olman gerekiyordu?" diye sordu John. Kız başını önüne eğince, gelinin nedimesi ya da onun gibi bir davetli olduğunu düşündü. Köknar ağaçlarından oluşan duvarı, tarlaları geçerken gözünün ucuyla kızı incelemeye çalıştı Sağlıklı bronz bir cildi vardı ve John ona baktığında, ilk düşündüğünden daha güzel ve daha genç olduğunu fark etti.

Kız önüne döndü ve rüzgâr, kızın saçlarını alıp, yüzünde ve dik omuzlarında dansa yolladı. "Tanrım, bu sefer gerçekten batırdım," diye sızlandı, kelimeleri yayarak

"Gen dönebiliriz," diye teklifte bulundu John, bu kadının arkadaşından kaçmasına sebep ne olabilir diye merak ederek

Kız kafasını iki yana salladı ve inci küpeleri çenesinin altındaki yumuşak cildini süpürdü. "Hayır, artık çok geç. Yapmış bulundum. Yani, geçmişte yaptım, ama bu... bu her şeyi bitiren şey,"

John dikkatini yola verdi. Dişilerin gözyaşları onu fazla rahatsız etmezdi ama krizlerden nefret ederdi ve içinde içinde, bu kızın kriz geçirmek üzere olduğuna dair kötü bir his vardı. "Ahh... Adınız nedir? diye sordu, krize girmeden önce konuyu değiştirebilmek umuduyla.

Kız derin bir nefes aldı, yavaş bir şekilde vermeye çalıştı ve bir eliyle midasını

tuttu. "Georgeanne, ama herkes Georgie der.

"Peki Georgie, soyadın nedir?"

Bir avucunu alnına yerleştirdi. Bakımlı tırnakları diplerde bej, uçlara doğru beyaz, renge boyanmıştı. "Howard."

"Nerede yaşıyorsun Georgie Howard?"

"McKinney."

"Orası Tacoma'nın tam güneyi değil mi?"

"Bütün gece, gözyaşlarıyla bir sürü kova doldurabilecek kadar ağlayıp..." diye inledi ve nefes alıp veriş hızlandı "İnanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum!"

"Fenalaşacak mısın?"

"Sanmıyorum." Kafasını salladı ve ciğerlerine doğru biraz hava yutkundu. "Ama nefes alamıyorum.

"Çok mu heyecanlısın?"

"Evet! Hayır! Bilmiyorum..." Tedirgin ve yaşlı gözlerle John'a baktı. Parmaklarını pembe saten elbisesinin üzerinden kaburgalarına geçirdi ve elbisesinin etek kısmı yumuşak basenlerine doğru kaydı. "Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum!" diye feryat etti büyük hıçkırıklar eşliğinde.

"Başını dizlerinin arasına koy," diye yönlendirdi kızı John, şöyle bir yola bakarak.

Kız hafifçe öne doğru eğildi, sonra koltuğa geri düştü. "Yapamıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Korse çok dar... Tanrım!" dedi güneyli aksanıyla. "Bu zamana kadar iyi idare ettim. Buna inanamıyorum..." diye devam etti artık tanıdık gelen sesiyle.

John, Georgeanne'e yardım etmenin iyi bir fikir olmadığını düşündü. Gaz pedalını kökledi, Corvette'i Puget Sound üzerinden dar köprüye doğru sürerek ve Bainbridge adasını geride bırakarak. Corvette, yeşillikleri gende bırakarak 305. otoyola girdi.

"Sissy beni asla affetmeyecek.

"Arkadaşın için endişelenmemelisin," dedi John, arabasındaki kadının kararsız

olmasından duyduğu hayal kırıklığıyla. “Virgil ona güzel birşeyler alır ve o da her şeyi unuttur”

Kaşlarının arası çatıldı. “Sanmıyorum,” dedi.

“Kesinlikle alacaktır,” diye yineledi John. “Muhtemelen onu çok pahalı bir yere de götürür.”

“Ama Sissy, Virgil’i sevmez. Şehvet düşkünü yaşlı bir leprikon olduğunu düşünür onun.”

Gerçekten kötü bir his, John’un boynunun arkasını çimdikledi. “Sissy, gelin değil miydi?”

Kız ona büyük yeşil gözleriyle baktı ve kafasını iki yana salladı. “Hayır. Gelin benim.”

“Bu komik bile değil, Georgeanne.”

“Biliyorum,” diye inledi Georgeanne. “Virgil’i orada bıraktığıma inanamıyorum!”

Boynundaki ağrı John’un başına doğru kaydı, akşamdan kalmışlığını hatırlattı. Freni ayağıyla ezdi ve Corvette sağa doğru kayarak otoyolun kenarında durdu. Georgeanne sarsıldı ve iki eliyle tutunmak için birşeyleri kavradı.

“Tanrım!” John arabayı park etti ve yüzündeki güneş gözlüğüne ulaştı. “Şaka yaptığını söyle bana!” dedi ve Ray-Ban gözlüğü fırlatıp attı. Virgil’in kaçak geliniyle yakalanırsa neler olabileceğini düşünmek bile istemedi. Ama aslında bunu gerçekten düşünmek zorunda da değildi, ne olacağını biliyordu. Dolabını toparlayana kadar, kaybeden bir takıma satılmış olacaktı. Chinooks için oynamayı seviyordu. Seattle’da yaşamayı seviyordu. En son istediğı şey satılmaktı.

Georgeanne doğruldu ve kafasını salladı.

“Ama sen gelinlik giymiyorsun.” Aldatılmış hissetti ve parmağını suçlarcasına kıza doğrulttu. “Hangi gelin kahrolası bir gelinlik giymez ki?”

“Bu bir gelinlik” Eteğini tuttu ve dizlerine doğru çekiştirdi sadelikle. Ama elbise sadelik için yapılmamıştı. Dizlerine doğru çekiştirdikçe, göğüslerinden aşağıya daha fazla kayıyordu. “Geleneksel bir gelinlik değil sadece,” dedi büyük beyaz fiyonku

tutup elbisesini yukarı doğru çekiştirerek. “Ne de olsa Virgil daha önce beş kere evlenmiş, beyaz elbisenin gereksiz olacağını düşündü.”

John, derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve elini yüzüne götürdü. Hızlı bir şekilde ondan kurtulmalıydı. “Tacoma’nın güneyinde yaşıyorsun değil mi?”

“Hayır, McKinney, McKinney, Teksas. Üç gün öncesine kadar Oklahomanın kuzeyine hiç gitmemiştim.”

“Her şey daha da iyiye gidiyor.” Soğuk bir şekilde güldü ve sanki onun için hediye paketi yapılmış gibi orada oturan kıza bakmak için döndü. “Ailen düğün için burada, değil mi?”

Tekrar başını salladı.

John kaşlarını çatı. “Doğal olarak.”

“Sanırım fenalaşıyorum.”

John arabadan atlayarak öteki tarafa koştu. Eğer kusacaksa, bunu yeni klasik Corvette’ine yapmasa iyi olurdu. Kızın kapısını açtı ve onu belinden kavradı, her ne kadar John 1.90 boyunda ve herhangi bir oyuncuyu tutup tabelalara fırlatabilecek kadar güçlü olsa da, Georgeanne Howard’ı arabadan dışarı taşımak kolay bir iş değildi. Görüldüğünden daha ağırdı ve kollarının arasında, konserve kutusunun içine sıkıştırılmış gibiydi. “Kusacak mısın?” diye sordu John.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi ve yalvaran gözlerle John’a baktı Georgeanne. Bir tanesi kucağına düştüğünde, ev kedisi olup olmadığını anlayacak kadar çok kadın tanımişti. “Sev beni, besle beni, ilgi göster bana” türünden bir kadınla karşı karşıya olduğunu anladı. Sürtünür ve hırıldarlardı, erkeği miyavlatmaktan başka da bir işe yaramazlardı. Gitmesi gereken yere onu götürecekti ama en son istediği şey Virgil Duffy’yi reddetmiş kadını beslemek ve ona bakmaktı. “Seni nereye bırakabilirim?”

Georgeanne, düzinelerce kelebek yutmuş ve güçlkle nefes alabiliyormuş gibi hissetti. İki beden küçük bir kıyafetin içine kendini hapsetmişti ve sadece ciğerlerinin üst kısmına hava yetiştirebiliyordu. Kalın kirpiklerle çevrelenmiş koyu mavi gözlere

baktı. Bu derece muhteşem görünümlü bir erkeğin önünde hasta olmaktansa bileklerini bir bıçakla kesmeyi tercih ederdi. Kalın kirpikleri ve dolgun ağzı ona biraz feminen bir görüntü vermişti ama değildi. Şaşılacak derecede fazla erkeksilik yayıyordu ve yüzde yüz heteroseksüel bir erkekten başka birşey değildi. 1.55 boyundaki Georgeanne onun yanında neredeyse küçük kalıyordu.

“Seni nerede bırakabilirim, Georgie?” diye tekrar sordu John. Bakımlı kahverengi bir tutam saç alnına doğru kıvrım yaparak, kızın dikkatini John’un sol kaşına doğru, ince beyaz bir yara izine çekti.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Aylarca yüreğinde korkunç bir ağırlıkla yaşamıştı. Virgil gibi bir adamın ortadan kaldırılabileceğine emin olduğu bir ağırlık. Virgil’le vergi tahsildarlarından ya da kızgın ev sahiplerinden kaçmaya çalışmak zorunda kalmayacaktı. 22 yaşındaydı ve başının çaresine bakmaya çalışmıştı. Ama hayatındaki diğer pek çok şeyde olduğu gibi acınası bir şekilde başarısız olmuştu Kendisi her zaman bir başarısızlıktı Virgil Duffy’yi sevmeye ikna edebileceği konusunda da başarısız olmuştu O Öğleden sonra, aynanın karşısında durmuş, seçtiği düğün elbisesini deneyip, aynadaki yansıması üzerinde çalışırken ağırlık göğsünü zorlamış ve onu boğmaya bağlamıştı, Virgil’le evlenemeyeceğini anlamıştı. Onca paraya rağmen, ona Ross PeTot’u hatırlatan bir adamla yatağa giremezdi.

“Ailen nerede?”

Büyükannesini düşündü “Duncanville’de yaşayan büyük teyzem ve amcam var, ama Lolly boyun ağrısı yüzünden seyahat edemiyor, Oyde amca da evde kalıp ona bakmak zorunda”

Ağzının köşeleri aşağı doğru düştü. “Annen ya da baban neredeler”

“Büyükannem tarafından büyütüldüm, ama o da birkaç sene önce cennete doğru son yolculuğuna çıktı” diye cevap verdi Georgeanne, hiç görmediği babasını ve büyükannesinin cenazesinde bir kere gördüğü annesini sormayacağını umarak.

“Arkadaşlar?”

“Virgil’in orada. Sissy’nin düşüncesi kalbini hop hop ettirdi Lavanta kokteylinin

herkese yetmesi için çok dikkat etmişti. Şimdi düzenlenmiş elbiseler ve boyalı pabuçlar çok önemsiz ve aptalca geliyordu.

Bir hoşnutsuzluk John'un ağzına yerleşti. "Doğal olarak" Büyük ellerini kızın belinden çekti ve parmaklarını saçlarının yanlarında gezdirdi. "Gerçek ve sıkı bir planın varmış gibi gözükmedi bana.

Hayır, bir plan yoktu, sıkı ya da başka türlü. Nereye veya nasıl gideceğini düşünmeden, yol çantasını kapmış ve kendini Virgil'in evinden dışarı atmıştı.

"Peki, madem." Ellerini iki yana bıraktı ve yola doğru baktı. "Birşeyler düşünmek isteyebilirsin "

Georgeanne, eğer iki dakika içinde bir fikir bulmazsa, John'un arabasına atlayıp ODU burada yolun kenarında bırakıp gideceğine dair korkunç bir hisse kapıldı. Ona ihtiyacı vardı, en azından birkaç gün ne yapacağına karar verene kadar... Onu kendisine yardım etmeye ikna etmek için, işe yarayacağına en çok inandığı şeyi yaptı. Bir elini John'un koluna koydu ve ona doğru hafifçe yaslandı; yapacağı herhangi bir teklife açık olduğunu düşündürtecek kadar. "Belki bana yardım edebilirsin, dedi en yumuşak ses tonuyla, sonra da bu cümlesini 'sen büyük azgın bir erkeksin ve ben de çok çaresiz bir kadınıym' gülümsemesiyle süsledi. Georgeanne hayatındaki diğer her şey de başarısız olmuş olabilirdi ama kur yapmada yetenekli ve erkekleri yönlendirmede başarılıydı. Kirpiklerini narin bir şekilde kısarak John'nun güzel gözlerinin içine baktı. Dudaklarının bir köşesinde, kendini ondan sakınmayacağına dair baştan çıkarıcı bir yemin vardı. Avuçlarını onun sert pazularına kaydırды, ilgileniyormuş gibi yapan ama aslında kendini hızlı ellere karşı korumak için yapılan tamamen taktiksel bir manevraydı bu. Georgeanne erkeklerin göğüslerini mıncıklamasından nefret ederdi.

"Gerçekten baştan çıkarıcısın," dedi John, parmağını Georgeanne'nin çenesinin altına yerleştirip, yüzünü yukarı kaldırarak. "Ama bana çıkacak faturaya değmezsin.

"Fatura? Serin bir esinti birkaç saç tutamını hareket ettirdi ve yüzünü okşadı. "Ne demek istiyorsun?"

“Yani,” diye başladı, sonra kızın göğsüne yaslanmış göğüslerine bir bakış attı, “benden birşeyler istiyorsun ve bunu almak için de vücudunu kullanmaya niyetine Ben de her erkek kadar severim, ama, tatlım, benim kariyerime değmezsin.”

Georgeanne onu kendinden uzağa itti ve saçlarıyla gözlerini kapattı. Hayatı boyunca birkaç yakın ilişkisi olmuştu, ama aslında seks onun için fazlaca abartılıydı. Erkekler bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydiler, ama onun için seks sadece kuru bir uğraş gibiydi. Hakkında söyleyebileceği tek iyi şey, en fazla üç dakika sürmesiydi. Çenesini kaldırdı ve John’a baktı; kendini incinmiş, hakarete uğramış gibi hissetti. “Yanıldın. Ben o türde bir kız değilim.”

“Farkettim.” Onun tam da ne tür bir kız olduğunu biliyormuş gibi kıza geri baktı. “Sen bir baş belasısın.”

Baş belası çok çirkin bir tabirdi. Kendini daha çok bir aktris gibi düşünmüştü.

“Neden saçmalamayı kesip, ne istediğini söylemiyorsun?”

“Tamam,” dedi taktik değiştirerek. “Biraz yardıma ihtiyacım var, birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım var.”

“Dinle,” dedi John iç geçirerek ve ağırlığını bir ayağına verdi. “Ben aradığın türde bir adam değilim. Sana yardım edemem.”

“O zaman neden edeceğini söyledin?”

Gözleri kısıldı ama cevap vermedi.

“Sadece birkaç gün,” diye çaresizce yalvardı Georgeanne. Ne yapacağını düşünmesi için zaman lazımdı, hayatı berbat bir yola girmişti. “Sorun çıkarmayacağım.”

“Bundan kuşkuluyum,” diye dudak büktü John.

“Teyzemle bağlantı kurmam lazım,”

“Teyzen nerede?”

“McKinney’de,” diye cevap verdi dürüstçe, bununla birlikte Lolly ile ilgili muhabbette ısrarcı olmadı Teyzesi, Georgeanne’nin eş seçiminden dolayı oldukça memnundu Duna rağmen Lolly hiçbir zaman gelip bunu söyleyecek kadar

patavatsız olmamıştı Georgeanne, teyzesinin büyük ekran televizyon ve ayarlanabilir yatak gibi bir takım pahalı hediyeler hayal ettiğinden şüpheleniyordu.

John'un kızı odaklanmış sert bakışları birkaç uzun dakika sürdü. "Kahretsin, atla," dedi ve arabanın önüne doğru yürüdü, "Ama teyzenle görüşür görüşmez seni havaalanına ya da otobüs terminaline ya da her nereye gideceksen oraya bırakacağım."

Georgeanne hiç vakit kaybetmedi. Arabanın arkasına atladı ve kapıyı kapattı,

John direksiyonun başına geçer geçmez, Corvette'ı vitese taktı ve araba tekrar yola çıktı. Tekerlerin asfalta değmesinden çıkan ses, aralarında garip bir sessizliğin oluşmasına neden oldu; en azından bu, Georgeanne'ye garip geldi. John bundan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Senelerce Bayan Virdic Marchall'ın bale, dans ve zarafet okuluna katılmıştı En iyi koordinasyona sahip kız olmamasına rağmen, herhangi birini herhangi bir yerde ve günün herhangi bir zamanında etkileyebilmek konusunda diğerlerinden Öne çıkmıştı Ama bugün biraz problemlili olmuştu. John ondan hoşlanmamışa benzemiyordu, bu Georgeanne'i şaşırttı çünkü erkekler onu her zaman beğenmişti. Şimdiye kadar gözlemediğine göre, John bir centilmen de değildi. Alışkanlık sınırlarında bir sıklıkla küfür ediyordu ve özür dilemiyordu

Tanıdığı güneyli erkekler tabi ki küfür ederlerdi ama sonradan Özür dilerlerdi. John ona, herhangi birşey için özür dileyebilecek bir adam gibi gözükmeydi.

Profilden bakmak için ona doğru döndü ve John Kowalsky'i etkileme çalışmalarına koyuldu. "Seattle'da mı doğdun?" diye sordu. John'u varış noktasına gelecekleri zamana kadar, kendinden hoşlanan bir erkeğe döndürmeye kararlıydı, öyle olursa işler çok daha kolaylaşabilirdi. Çünkü henüz farkında olmasa da, John yakında ona kalacak başka bir yer bulmasını teklif edecekti.

"Hayır."

"Nerelisin?"

"Saskatoon."

“Neresi?”

“Kanada.”

Saçları yüzüne doğru uçuştı ve hepsini bir eliyle tutup boynunun yanında topladı.”Kanadada hiç bulunmadım.”

John yorum yapmadı.

“Ne kadar süredir hokey oynuyorsun?” diye sordu, ondan bir parça hoş sohbet koparmayı umarak.

“Bütün hayatım boyunca.”

“Chinooks için ne kadar süre oynadın?”

Güneş gözlüklerini aldı ve taktı. “Bir sene.”

“Star maçı görmüştüm,” dedi Georgeanne, Dallas hokey takımına atıfta bulunarak.

“Bir avuç şeker göttü ödle, diye geveledi John, direksiyon tutan elinin gömlek düğmesini açıp, pazularına kadar sıyrarak.

Tam olarak hoş bir sohbet değil diye karar verdi Georgeanne. “Koleje gittin mi?”

“Pek sayılmaz.

Georgeanne’nin, bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikri yoktu. “Ben Teksas Üniversitesi’ne gittim,” diye bir yalan uydurdu, kendini begendirmek adına.

John esnedi.

Kız, “Kappa'lara katıldım,” diye bir yalan daha ekledi yalanına.

“Ha? Öyle mi?”

Georgie, gönülsüzden de öte bu cevaptan cesaret alarak devam etti: “Evli misin?”

John, güneş gözlüklerinin camının ardından kıza baktı; hassas bir konuya dokunduğuna dair küçük bir şüphe bırakarak. “Nesin sen kahrolası bir nüfus memuru falan mı?”

“Hayır. Sadece meraklıyım. Yani, belli bir zamanı birlikte geçireceğiz, o yüzden. Arkadaşça bir sohbetin ve birbirimizi tanımanın iyi olacağını düşündüm.

John dikkatini yeniden yola verdi ve gömleğin diğer kolağzı düğmesiyle uğraşmaya başladı. “Ben sohbet etmem.”

Georgeanne elbisesinin üst kısmını çekiştirdi. “Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?”

“Copahs Beach’te bir evim var. Teyzenle oradan bağlantı kurabilirsin.”

“Seattle’a yakın mı” Ağırlığını bir tarafa verdi ve elbisesinin üst kısmını çekiştirmeye devam etti.

“Hayır. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, batıya doğru gidiyoruz,”

Az da olsa tanıdık olan şeylerden uzaklaştıkça içini panik duygusu kapladı. “Kahretsin, nereden bilebilirim bunu?”

“Belki güneş arkanızda olduğu için ânlarsın.”

Georgeanne fark etmemişti, ama etseydi bile, güneşe bakarak yönünü saptamayı düşünemezdi. Kuzey-güney, doğu-batı olayıyla ilgili her zaman kafası karıştı. “Plaj evinde telefon olduğunu varsayıyorum?”

“Tabii ki var”

Dallas’la birkaç uzun mesafe telefon görüşmesi yapması gerekecekti. Lolly’yi aramalıydı. Ve Sissy’nin ailesini arayıp, neler olduğunu ve kızlarına nasıl ulaşacaklarını anlatmalıydı. Ayrıca Seattle’ı arayıp Virgil’in nişan yüzüğünü nereye yollayacağını öğrenmeliydi. Sol elindeki beş kıratlık elmas tek taşa baktı ve ağlayacak gibi oldu. Yüzüğü sevmişti ama onu tutamayacağını biliyordu. Çapkındı, bel ki baş belasıydı ama vicdanı vardı. Elmas geri gitmeliydi ama şimdi değil Şimdi dağılmadan evvel kendini sakinleştirmeliydi. “Pasifik Okyanusuna hiç gitmemiştim,” dedi, panik duygusunun biraz azaldığını hissederek.

John yorum yapmadı.

Georgeanne. tanımadığı erkeklerle konuşmak söz konusu olduğunda kendini hep mükemmel görmüştü, çünkü havadan sudan konuşabilirdi. Özellikle gergin olduğunda. “Ama körfeze birkaç defa gittim” diye başladı. “Bir keresinde on iki yaşımdayken büyükannem beni ve Sissy’yi büyük Lincoln’le koydu Gemi gibiydi, O

araba hiç değilse on ton ekerci Sissy ve ben gerçekten fiyakalı bikiniler almıştık. Onunki Amerikan bayrağı gibiydi, benimki ipekli bandana kumaşından yapılmıştı. Hiçbir zaman unutmayacağım O bikiniyi J.C'.Penney'ten almak için Dallas'a kadar onca yolu gitmiştik Katalogda görmüştüm ve sahip olmak için ölüyordum. Her neyse, Sissy'nın annesi Miller'dan Miller kadınları Collin County'de geniş kalçaları ve kalın ayak bilekleriyle tanınır; pek çekici değil, ama çok sevimli bir aile. Bir keresinde"

"Bütün bunların varacağı bir yer var mı?" diye böldü John.

"Varmak üzereydim," dedi Georgie, bozulduğunu belli etmemeye çalışarak.

"Yakın bir zamanda mı?"

"Sadece Washington sahilinde suyun çok soğuk olup olmadığını sormak istemiştim."

John gülümsedi ve kıza bir bakış fırlattı. Kız ilk defa John'un sağ yanağındaki gamzeyi fark etti. "Güneyli kıın donacaktır," dedi aralarındaki konsola bakıp bir albüm almadan önce. Albümü taktı ve inleyen mızıka sesi olası başka bir sohbeta noktayı koydu.

Georgeanne dikkatini köknar ve akçaağaç sapılmış, mavi, kırmızı, sarı ve tabi ki yeşil renklerle bezenmiş tepeliklere çevirdi. şimdiye kadar düşüncelerini engellemek konusunda oldukça başarılıydı, galip gelip onu fel etmelerinden korkuyordu. Onu ağlatmaya hazır düşünceleri, üzerinde Toksan sıcak hava dalgası gibi geziniyorlardı. bugün yaptıklarını düşündü Kilisede bir adamı terketmişti ama yine de evlilik tam bir felaket olabilirdi, adam bunu hak etmemişti.

IKI

Parlayan mavi ve kristal güneş ışığı, dalgalanan deniz yosunlar ve tadını alabileceği yoğunlukta tuzlu bir esinti Georgi'ye Pasifik kıyısına boş geldin dedi. Mavi okyanusu ve köpüklü dalgaları görmeye çabalarken kollarındaki tüyler diken diken oldu.

John, Corvette'i caddeden beyaz panjurla ve gri renkteki eve yanaştırırken, martı sesleri havayı deldi. Kolsuz tişörtlü, gri polyester şortlu ve bir çift ucuz lastik terlikli yaşlı bir adam verandada donla..

Arabanın motoru durur durmaz, Georgeanne kapının koluna yapıştı ve dışarı çıktı. John'un yardımını beklemedi -zaten yardım edeceğine de inanmıyordu. Bir buçuk saat arabada oturduktan sonra korsesi o kadar acı verici olmaya başlamıştı ki hasta olabileceğini düşündü.

Pembe giysisinin üst kısmını kalçasına kadar indirip gece çantası ve ayakkabılarına ulaştı. Ayaklarını pembe terliklerine sokmak için eğilince, korsesindeki metal kaburgalarını deldi.

"Aman tanrım, oğlum.. verandadaki adam kalın sesiyle homurdandı. "Bir dansçı daha ım"

Georgeanne'yi ön kapıya götürürken, John'un kaştan çatıktı "Bayan Georgeanne Howard'la tanıştırayım. Georgie bu benim büyükbabam

"Nasılsanız bayım" Georgeanne elini uzattı ve büyük bir benzerlikle Biagess Meroditis'i anımsatan yaşlı yüze baktı

Adam döndü ve eve doğru yürüdü

John, Georgeanne için kapıyı tuttu ve kız, mavi, yeşil ve açık kahverengi mobilyalarla döşenmiş dışarıdaki manzara sanki evin, salonuna taşınmış izlenimi veren büyük bir resimmiş gibi olan eve girdi. Her şey okyanus ve kumsalla uyum

sağlayacak gibi seçilmiş benziyordu -gümüş paket bandıyla yamalanmış siyah deri koltuk ve üzerine hokey sopası çarpı işareti olacak şekilde çakılmış içi kupa dolu dolap dışında her şey.

John güneş gözlüklerini çıkarttı, cam ve ahşap karışımı kahve masasının üzerine fırlattı. "Koridorun sonunda misafir odası var. Solundaki son kapı. Banyo sağda," dedi, Geogeanne'nın arkasından geçip mutfığa giderken. Buzdolabından bir şişe bira aldı ve açtı. Şişeyi dudaklarına götürdü, sırtıyla buzdolabının kapağın kapamak için itti Bu sefer fena halde batmıştı. Geogeanne'ye yardım etmeyi kabul etmemeliydi ve kahretsin ki onu kesinlikle buraya getirmemeliydi. İstememişti ama kız ona öyle çaresiz ve korkmuş gözlerle bakmıştı ki, onu yolun kenarında bırakamazdı.

Kendini buzdolabından güç alarak, itip uzaklaştırdı ve salona geçti. Ernie kendini en sevdiği koltuğuna atmıştı, dikkati Geogeanne üzerindeydi. Geogeanne, saçları rüzgârdan dağılmış ve pembe elbisesi kırıkmış bir vaziyette şöminenin yanında duruyordu Bitki görünüyordu ama Ernie'nın gözlerindeki ifadeye bakılacak olursa, kızı açık büfe yemekten daha çekici bulmuştu.

"Bir problem var mı Georgie?" diye sordu John ve şişeyi dudaklarına götürdü. "Neden üstünü değiştirmiyorsun?"

"Ufak bir ikilemim var" dedi kelimeleri yayararak ve John'a baktı. "Hiç kıyafetim yok."

John elindeki şişeyle işaret ederek, "O küçük valizde ne var?" dedi.

"Kozmetik."

"O kadar mı?"

"Hayır. Hızlıca Ernie'ye baktı. "İç çamaşırları ve cüzdanım var."

"Kıyafetlerin nerede?"

"Virgil'in Rolls Royce'unun bagajındaki dört valizde."

Demek oluyordu ki, onu besleyecek, barındıracak ve giydirecekti. "Haydi," dedi John, birasına kahve masasına koydu ve kızı koridorun sonundaki kendi yatak

odasına götürdü. Dolabına doğru yürüdü, çekmecedен eski siyah bir tişört ve yeşil büzgölü bir şort çıkarttı. "İşte bunlar," dedi, kapıya dönmeden onları yatağı örten mavi örtünün üzerine fırlattı.

"John?"

Kızın dudaklarındaki ismi onu durdurdu, ama dönmedi. Yeşil gözlerindeki korkuyu görmek istemiyordu. "Ne var?"

"Bu elbisenin içinden tek başıma çıkamam. Yardımına ihtiyacım var."

Pencereden yayılan, bir altın dilimi gibi duran güneş ışığının altında, Georgeanne'nin duruşunu görmek için arkasını döndü John.

"Yukarıda bazı küçük düğmeler var," diyerek garip bir şekilde işaret etti Georgeanne.

John'un yatmaca kıyafetlerini istemiyordu; onu soymasını da istiyordu."

"Gerçekten zor açılıyorlar," diye açıkladı.

"önünü dön" dedi John, kıza doğru yönelirken haşın bir ses tonuyla.

Tek kelime etmeden John'a döndü ve dolabın üstündeki aynayla yüzleşti Georgie. Yumuşak omuz başlarının arasında dört küçük düğme, elbisenin üst kısmını kapatıyordu. Saçını bir tarafta topladı, saç çizgisinin biraz altında bebeksi ince bukleler ortaya çıktı. Saçları, güneyli aksanı, her şeyi yumuşaktı.

"Bu şeyin içine nasıl girdin?"

"Yardım aldım." Ayna yoluyla John'a baktı. John, bir kadına kıyafetlerinden çıkması için yardım ettiği ve sonrasında onu yatağa atmadığı bir zamanı hatırlamadı, ama Virgil'in kaçak gelinine gereğinden fazla dokunmak niyetinde değildi. Ellerini kaldırdı ve bir küçük düğme, deliğinden kayıp çıkana kadar çekiştirdi.

"Şu anda ne düşünmeleri gerektiğini hayal edemiyorum. Sissy beni, Virgil'le evlilik konusunda uyarmaya çalıştı. Ben başa çıkabileceğimi düşündüm ama sanırım yapamadım."

"Bu sonuca bugünden önce varmış olman gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu John ve parmaklarını daha aşağıya kaydırdı.

“Yaptım. Virgil’e bazı endişelerim olduğunu anlatmaya çalıştım. Geçen gece bununla ilgili konuşmaya çalıştım ama dinlemedi. Sonra gümüşü gördüm.” Kafasını salladı ve yumuşak spiral bu sırtına düştü ve pürüzsüz, cildini okşadı.

“Hazır oradayken fermuarı açar mısın? Neyse diye devam etti Georgie. “Cilalanmış çatalları ve greyfurt kaşıklarını gördüğüm zaman neredeyse mutluluktan ağlayacaktım ve”

John aynadan kaşlarını çattı ama kız dikkate almıyordu. Daha çok elbisesinin ön tarafına dikilmiş büyük beyaz fryonkla ilgileniyordu. John metal askıya ulaştı ve çektiği gibi Georgeanne’nin neden nefes alamadığını anladı. Düğün elbisesinin fermuar aralığından, gümüş kancaların bir araya gelip zırh oluşturduğunu görünce John, bunun kısa straplez bir korse olduğunu anladı. Pembe saten, dantel ve çelikten yapılmış korse yumuşak cildini kesmişti.

Elini kaldırıp fiyongu yakaladı ve elbisenin düşmesini engellemek için büyük göğüslerine tutturmaya çalıştı. “En sevdiğim desenleri görmek aklıma girmişti ve sanırım Virgil’in, gerginliğimin düğün öncesi gerginliği olduğu konusunda beni ikna etmesine izin vermiştim. Ona gerçekten inanmak istedim ..

John fermuar kısmını bitirince, “Ben tamamım, dedi.

“Ah.” Aynadan John’a baktı, sonra hızlıca bakışlarını kaçırdı. “Acaba şunu da çözebilir misin? Yani kısmen?” derken yanakları kızardı.

“Kahrolası bir hizmetçi değilim ben,” diye mızızlandı ve kancaları çekmek için bir kez daha ellerini kaldırdı. Küçük kemerler üzerinde uğraşırken, parmakları kızın zarar görmüş cildindeki pembe izlere süründü. Acıyla birlikte bir titreme vücuduna yayılırken, derinden, fısıltı gibi bir iç çekiş duyuldu.

John aynaya baktı ve elleri durdu. Bir kadının yüzünde, böylesine büyük bir zevk ifadesini en son gördüğünde, kadının içine gömülmüştü. Şehvet hızlı bir yumruk gibi midesine indi. Vücudunun, kızın gözlerine ve dudaklarına yerleşmiş olan hazza tepkisi canını sıktı.

“Aman Tanrım.” Kız derin bir nefes aldı. “Bunun ne kadar güzel hissettirdiğini

sana anlatamam. Bu elbiseyi bir saatten fazla giymeyi planlamamıştım ve üç saat oldu.”

John’un vücudu güzel bir kadına tepki verebilirdi -aslında vermese bundan endişe duyardı- ama bununla ilgili birşey yapmayacaktı. “Virgil yaşlı bir adam,” dedi, sesindeki rahatsızlığı gizlemeye gerek duymadan. “Nasıl olur da seni bunun içinden çıkarabileceğini düşünürsün?”

“Bu çok kabaydı,” diye fısıldadı kız.

“Benden nezaket bekleme Georgeanne,” diye kızı uyardı ve birkaç kancayı daha çekiştirdi. “Yoksa seni hayal kırıklığına uğratmaya mecbur kalırım.”

John’a baktı ve saçının omuzlarından kaymasına izin verdi”Bence istersen kibar olabilirsin.”

“Çok doğru,” dedi John,parmaklarını kızın sırtındaki izleri silmek için kaldırdı,ama dokunmadan ellerini tekrar iki yanına indirdi.”Eğer istersem,”dedi ve kapıyı ardından kapayarak odadan çıktı.

“Bunu nereden aldın?

"Uzun bir hikâye, diye cevap verdi, sonra da anlattı hiçbir şey atlamadan.

“Aman Tanrım, aklını mı kaçırdın?" Ernie Öne doğru eğildi ve kendini koltuktan attı.

“Virgil’in ne yapacağını sanıyorsun? Söylediklerinden anladığım kadarıyla adam affedici bir tip değil ve sen pratikle karısını çaldın.

“Çalmadım” John ayaklarını kahve masasına uzattı ve minderlerin içinde daha derine gömüldü. “Adamı çoktan terketmiş"

"Tabii! Ernie kollarını dar göğsünde birleştirdi ve John'a kaşlarını çatı. “Kilisede. Bir adam böyle birşeyi affedemez ve unutamaz”

John, dirseklerini dizlerinin üzerinde dinlendirdi ve şişeyi ağzına götürdü, “öğrenmeyecek,” dedi ve bir fondıple tüm içkiyi içti

“Dua et de öğrenmesin. Bu noktaya gelene kadar fena uğraştık,” diye torununa

hatırlattı Ernie.

"Biliyorum," dedi John, hatırlatmaya ihtiyacı yoktu yer için büyükbabasına çok şey borçluydu John'un babası öldüğünde annesi ve o Ernie'nin yanındaki eve taşınmışlardı. Ernie her kış alt bahçeyi suyla doldurup buz tabakası oluşturmaya çalışırdı; böylece John paten kayabiliyordu. O soğuk buzun üzerinde kemiklerinin ilikleri donana kadar Johnla birlikte antrenman yapan hep Ernie olmuştu. Ona hokey oynamayı öğreten Ernie'ydi, onu maçlara götürmüş ve tezahürat yapmak için orada kalmıştı. Hayatın akışı kötü bir hal aldığıında, her şeyi birarada tutan Ernie'ydi "Onu yapacak mısın" John buruşmuş büyükbabasına baktı.

"Ne?!"

"Bugünlerde siz gençler böyle demiyor musunuz?"

"Tanrım, Ernie" dedi John, aslımla şaşırmamıştı. "Hayır, onu yapmayacağım"

"Umarım yapmazsın." Bir nasır fark etti ve ayağını diğer ayağıyla ezdi. "Ama eğer onun burada olduğunu öğrenirse, ne olursa olsun yaptığını düşünecek."

"Tipim değil."

"Tabii ki tipin," diye karşı çıktı Ernie. "Bana bir süre önce çıktığın striptizciyi hatırlatıyor, Cococa Dude."

John kondora baktı, kimse olmamasına şükretti. "Onunla çıkmadım." Tekrar büyükbabasına baktı ve kaşlarını çatı Ernie hiçbir zaman söylememiş olsa da, John yaşam tarzının büyükbabası tarafından onaylanmadığını hissediyordu. "Seni burada bulmayı beklemiyordum" dedi, kasıtlı olarak konuyu değiştirerek.

"Başka nerede olacaktım?"

"Evde."

"Yarın 6sı."

John bakışlarını okyanusa bakan büyük pencereye çevirdi. Birkaç köpüklü dalganın kabarmasını ve birbirleri üzerinde yuvarlanmalarını seyretti. "Elimi tutmana ihtiyacım yok."

"Biliyorum, ama bir bira arkadaşı istersin diye düşündüm."

John gözlerini kapadı. “Linda hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Zorunda değiliz. Annen senin için endişeleniyor. Onu daha sık aramalısın.”

John parmağıyla bira şişesine yapıştırılmış etiketi çıkarttı. “Evet, aramalıyım,” diye onayladı, aramayacağını bilerek. Annesi içki içmesi konusunda kızacak ve hayatını mahvettiğini söyleyecekti. Oldukça haklı olduğunu bildiğinden, bunu duymaya ihtiyacı yoktu. “Kasabaya gittiğimde Oickie Marks’ı senin şu bardan çıkarken gördüm,” dedi yeniden konuyu değiştirerek.

“Onu daha evvel gördüm” dedi Ernie kendini biraz öne itip, yavaşça koltuktan yükselerek. Bu hareketi John’a, büyükbabasının 71 yaşında olduğunu hatırlattı. “Sabah balığa gidiyoruz. Sen de uyanıp bizimle gelmelisin.”

Birkaç sene önce olsa, John tekneye atlayan ilk kişi olurdu, ama bugünlerde başı çatlarcasına ağrıyarak uyanıyordu. Gün ağarmadan kalkıp, kıcını dondurmak ona artık cazip gelmiyordu. “Düşüneceğim,” diye cevap verdi, düşünmeyeceğini bilerek.

Georgeanne bordo sütyenini bağladı, tişörtü aldı ve kafasından geçirdi, önündeki konsolun üzerinde bir Seahawks beyzbol şapkası, kronometre, kaptanlık bandı ve oldukça fazla miktarda toz duruyordu. Bakışları konsolun üzerindeki büyük aynaya yükseldi ve korkudan sindi. Yumuşak siyah tişört göğüslerine tam oturmuştu ama diğer taraflar berbattı. Moda kâbusu gibi görünüyordu. Tişörtü, şalvarımsı büzgülü şortun içine soktu, böylece göğüsleri ve arkası ön plana çıktı. Tişörtü kalçalarının üzerine düşecek kadar dışarı doğru çekti, ayakkabılarını yol çantasının içine attı ve Snickers’ı çıkarttı. Yatağın ucuna oturdu, koyu kahverengi kâğıdını sıyırdı ve dişlerini muhteşem çikolataya gömdü. Çikolatasını çiğnerken haz dolu bir iç çekiş dudaklarının arasından kaçtı. Mavi yorganın Üzerine uzandı, gerindi ve tavana sabitlenmiş avizeye baktı. İki ölü güve, sığ beyaz camın dibinde yatıyordu. Çikolatasını yalayıp yuttuktan sonra, ahşap kapının ardından John ve Ernie’nin boğuk konuşmasını dinledi. John’un ondan pek de hoşlanmadığını düşününce, yumuşak ses tonunun onu rahatlatıyor olması garip geldi. Belki de onca kilometre uzakta tanıdığı tek kişi olmasındandı ya da belki onun aslında gözükmeye çalıştığı

gibi bir fırlama olmadığını hissetmişti. Ve tabi ki onun cüssesinde bir adam her kadını güvende hissettirirdi.

Başı John'nun yastığına gömölüp, ayakları da yatağın dibine koyduğu gelinliğin üzerine uzanınca birden fırladı. Snickers'ı temizledi, Lolly'yi aramayı düşündü ama beklemeye karar verdi. Teyzesinin tepkisini görmek için acelesi yoktu. Kalkmayı düşündü ama birden gözlerini kapadı. Dallas'ta Neiman Marcus parfüm dükkânında Virgil'le ilk tanıştığı zamanı düşündü. Bir aydan biraz daha uzun zaman önce bir parfümeride çalışıp, Fendi ve Liz Claiborne numuneleri dağıttığına hâlâ inanamıyordu.

Geçen gece Virgil'e söylemeye çatışmıştı Bitirmeye çalışmıştı ama Virgil onu dinlememişti Yaptıkları için kendimi iğrenç hissetmiş ama nasıl telafi edeceğini bilememişti

Bütün gün tuttuğu gözyaşları, hıçkırıklarla John'un yastığına boşalırken kendine içine soktuğu durum için ve içinde hissettiği boşluk için ağladı. Geleceği ondan önce şekillenmişti; ürkütücü ve belirsiz. Tek akrabaları sosyal güvenlik yardımıyla yaşayan ve günlerini aynı filmi tekrar tekrar oynayarak geçiren yaşlı teyze ve amcasıydı.

Hiçbir şeyi yoktu ve kendisinden nezaket beklememesini söyleyen bir adam dışında kimsesi taramıyordu. Birden kendini "A Steetcar Named Desnc" dakı Blanche Dubois gibi hissetti. Yapılmış tüm Vhien Leigh filmlerini görmüştü ve John'un soyadının Kowalsky olmasının sadece ürkütücü bir tesadüften daha fazlası olduğunu düşündü.

Korkmuştu ve yalnızdı ama aynı zamanda artık rol yapması gerekmediği için rahatlamıştı. Virgil'in berbat giyim zevkini ve onun giymesini istediği adi kıyafetleri severmiş gibi yapmak zorunda değildi

Tükenmişti, ağlayarak uyudu Yanıbaşında oturup onu uyandıran sesi duyana kadar uyuduğunun farkında değildi.

Aydınlık kapı tarafına dönünce saçının bir tarafı sol gözünün üzerine düştü.

Yakışıklı erkeklerin olduğu takvimlerde görüp, hayalini kurduğu yüzlere benzer bir yüzü karşısında gördü. John'un elleri, Georgie'nin gözüne düşen saçlarını kafasının üzerine topladı; gümüş bir kol saati takmıştı. Yatağın kenarında oturuyordu ve kız birkaç dakika kafası karışmış olarak ona baktı.

“Aç mısın?” diye sordu John.

Georgie, kendine gelene kadar birkaç kere gözlerini açıp kapadı. John üzerini değiştirmiş, dizinde delik olan bir Levi's giymişti. Kolsuz beyaz bir Chinooks tişörtü güçlü göğsünü sarmıştı; ince tüyleri koltukaltını gölgeliyordu. Acaba kendisi uyurken mi üzerini değiştirmişti diye düşünmeden edemedi Georgie.

“Eğer açsan, Ernie sebze çorbası hazırlıyor.”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi ve bacaklarını yatağın kenarında topladı. “Saat kaç?”

John bir elini indirdi ve bileğine baktı. “Neredeyse altı.”

İki buçuk saat uyumuştı ve öncekinden daha yorgun hissediyordu. önce banyoya geçmesi gerektiğini hatırladı ve yatağın yanındaki yol çantasına yöneldi. “Birkaç dakikaya ihtiyacım var,” dedi ve konsolun yanından geçerken aynada kendine bakmaktan kaçındı. “Çok uzun sürmez,” diye ekledi kapıya vardığında.

“İyi. Oturmak üzereyiz,” diye bilgilendirdi John, aslında acelesi var gibi de hareket etmiyordu. Omuzları kapı boşluğunu doldurmuş, kızı durmak zorunda bırakmıştı.

“Afedersin.” Eğer onu ezip üzerinden geçeceğini düşünseydi, yeni bir planı olurdu. Georgeanne onuncu sınıftaki oyunu hatırladı John'un, her kadının kıstıyrmaya hakkı olan bir grup kalitesiz erkek nüfusundan olmas kırıklığı yarattı, ama mavi gözlerine bakınca bir rahatlama kapladı John'un kara kaşlarının arası çatıldı ve dudaklarına baktı, göğüslerine değil. Kıza doğru eğildi ve parmağıyla alt dudağını ovaladı O kadar yakındı ki, John'un Obacanaa kokusunu alabiliyordu, bir sene kolonya ve parfümlerle uğraştıktan sonra kokuları tanıyordu.

“Bu nedir? diye sordu ve parmağına bulaşan çikolatayı göstermek için elini çevirdi

“Öğle yemeğim” diye cevap verdi Georgie

John’un derin mavi gözlerine bakınca, çatmadığını fark etti. Dilinin ucuyla dudağını yaladı ve sordu “Şimdi daha iyi mi?”

“Ne daha iyi mi” diye sordu. Georgeanne, gülümseyip gamzesini bir kez daha göstereceğini düşünürken, John döndü ve koridora yöneldi. “Ernie, yemekle birlikte bira mı yoksa buzlu su mu istediğini bilmek istiyor,” dedi omuzlarının üzerinden Kotunun arka tarafı yıpranmış ve diğer taraflarından daha açık mavi renkteydi. Cüzdanı bir cebini kabartmıştı. Ayağında bir çift ucuz lastik terlik vardı tıpkı büyükbabası gibi.

“Su,” diye cevap vadi ama buzlu çayı tercih ederdi. Banyoya doğru yöneldi ve bozulan makyajını düzeltti Bordo rujunu tekrar sürünce dudaklarında bir gülümseme belirtti John konusunda haklıydı, o bir pislik değildi

Omzundaki saç buklelerini düzelterip küçük yemek odasına geçtiğinde, John ve Ernie çoktan meşe gövdeli yemek masasına oturmuşlardı. “Afedersiniz, biraz uzun sürdü” dedi, onsuz yemeğe başlayacak kadar nezaketsiz olduklarını fark ederek. John’un karşısına oturup, zeytin yeşili peçetelikten bir peçete almak için uzandı. Dizlerine koydu ve kaşığını aradı, sonunda onu kâsenin yanlış tarafında buldu

“Biber tam şurada.” Ernie kaşığını hareket ettirerek masanın ortasındaki kırmızı ve beyaz kutuları işaret etti. “Teşekkürler.” Georgeanne yaşlı adama baktı. Biber pek umrunda değildi ama beyaz kremalı sebze çorbasından ilk lokmayı aldıktan sonra, yemeği Ernie’nin yaptığı kesinleşti. Çorba yoğun ve zengindi, içindeki bibere rağmen lezzetliydi. Kâsesinin yanındaki bir bardak buzlu suya uzandı. Bir yudum aldıktan sonra, odaya göz gezdirdi ve az eşyayla yapılmış dekorasyon dikkatini çekti. Aslında odada yemek masası dışında sadece, içi kupalarla dolu geniş çin büfesi vardı. Georgie, “Yıl boyunca burada mı yaşıyorsunuz Bay Maxwell?” diye sordu, yemek sohbetini başlatmayı kendi üzerine alarak.

Başını salladı, kızın dikkatini beyaz seyrek asker traşına çekti. “Bu John’un evlerinden biri. Ben hâlâ Saskatoon’da yaşıyorum ”

“Orası yakın mı?”

“Oyunlardaki payımı görebilecek kadar yakın.”

Georgeanne bardağı masaya bıraktı ve yemeğe başladı. “Hokey oyunu mu?”

“Tabii ki. Çoğunu izlerim.” Bakışlarını John’a çevirdi. “Ama geçen mayıs kaçırdığım hatrick bir maç için hâlâ kendi kıcımı tekmeleyebilirim.”

“Bunu düşünmekten vazgeç,” dedi John.

“Georgeanne hokey hakkımla neredeyse hiçbir şey biliniyordu “Hatricks nedir?

“Oyuncunun bir oyunda Üç gol atmasıdır,” diye açıkladı Ernie. “Ve ben kahrolası King's maçını da kaçırdım Başını sallamak için durdu, torununa baktığında gözleri gururla doldu. “Şu şeker götlü Grczky, sen onu yokladıktan sonra rahat 5 dakika kenarda kaldı,” dedi, gerçekten keyiflenerek.

Georgeanne’nin, Ernie’nin ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama “yoklamak” kulağa oldukça acı verici geliyordu. Futbol için yaşayan bir eyalette doğmuş ve büyümüşü ve bundan nefret ederdi. Bazen Teksas’ta şiddet içeren sporlardan tiksinen tek kişinin kendisi olup olmadığını merak ederdi “Kötü değil mi? diye sordu.

“Tabii ki hayır!” yaşlı adam patladı. “Duvara doğru gitti ve sonucuna katlanmak zorunda kalarak pişman oldu ”

John’un ağzının bir kenarı yukarı kalktı ve çorbasındaki birkaç krakeri ezdi “Sanırım Lady Bying’i yakın zamanda kazanamayacağım.”

Ernie, Georgeanne’ye döndü. “Bu centilmenlik için verilen bir ödüldür ama siktir et” Bir yumruğunu masaya vurdu ve diğeriyle kaşığı ağzına götürdü

Georgeanne, bu iki adamdan herhangi centilmenlik Ödülünü kazanma tehlikesi içinde olduğunu sanmıyordu. “Bu muhteşem bir çorba,” dedi, daha az havai bir konuya geçme gayretiyle. “Sen mi yaptın?

Ernie kâsesinin yanındaki biraya uzandı. “Fevkalade” dedi ve şişeyi ağzına götürdü.

“Çok lezzetli.” Georgeanne için sevimli her zaman önemli olmuştu ama ilk defa

şimdiki kadar fazla önemliydi.

Arkadaşça tavırlarının John üzerinde heba olduğunu farketmişti. o yüzden hatırı sayılır cazibesini büyükbabaya yöneltti. Georgie büyükbabanın her kelimesine dikkat kesildi ve tamamen ona konsantre olmuş izlenimi verdi; saniyeler içinde Ernie, olgun erik gibi avucunun içine düşmüştü. Sorular sordu ve baharat seçimi hakkında yorum yaptı. John'un bakışlarının sürekli üzerinde olduğundan haberdardı. Isırık aldığı anda, bira şişesini dudaklarına götürdüğünde ya da peçeteyle ağzını sildiğinde, bakışlarını Ernieye ve tekrar kendisine çevirdiğinin farkındaydı. Daha önce, onu uykudan uyandırdığında neredeyse arkadaşça davranmıştı. Şimdi ise geri çekilmiş görünüyordu.

"Çorbayı yapmasını John'a da öğrettin mi?" diye sordu Georgie, John'u da muhabbete çekmeye gayret ederek.

John sandalyesine yaslandı ve kollarını önünde birleştirdi. "Hayır, dedi sadece.

"Ben burada değilken John dışarıda yer. Ama ben buradayken mutfağının iyi ve dolu olmasına dikkat ederim. Yemek yapmayı severim," diye destekledi Ernie. "O sevmez."

Georgeanne gülümsedi. "Ben insanların gerçekten yemek yapmaktan nefret ederek ya da yapmayı severek doğduklarına inanıyorum ve şunu söyleyebilirim ki," - Ernie'nin kırışmış koluna dokunmak için durdu"doğuştan gelen bir yeteneğiniz var. Herkes doğru düzgün beyaz sos yapamaz."

"Sana öğretirim"

Ernie ile konuşurken çok rahattı. Ona doğru yaklaştı ve gülümsemesi doğallıkta parladı "Şu sıralar teyzem Lolly ünlü ama maalesef methedilecek biçimde değil. Limonlu jölesiyle tanınıyor çünkü kalıbın içine her şeyi koyabilir. Bay Fisher son yolculuğuna çıktığında baya kötüleşti ama

"Tanrım," diye araya girdi John "Bunların varacağı bi yer varmı"

Georgeanne'nin gülümsemesi düştü ama hoşnut gözükmekte kararlıydı. "Varmak üzereydim "

“Pekâlâ, bunu bir an evvel yapmalısın çünkü Ernie gençleşmiyor.

“Dur bakalım orada, diye uyardı büyükbaba.

Georgeanne Ernie’nın koluna vurdu ve John’un kısık gözlerine baktı. “Bu inanılmaz derecede kabaydı.”

“Daha da kötüsü var.” John boş kâsesini kenara itti ve öne doğru kaykıldı. “Takımdaki herkes ve ben bilmek istiyoruz, Virgil hâlâ kaldırabiliyor mu yoksa tamamen parayla mı ilgili?”

Georgeanne gözlerinin genişlediğini ve yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Virgil’le olan ilişkisinin soyunma odasında erkek muhabbetine malzeme olması fikri alçaltıcı olmaktan da öteydi.

“Bu kadar yeter John,” diye emretti Emie. “Georgie düzgün bir kız”

“öyle mi? Ama düzgün kızlar parası için erkeklerle yatmaz.”

Georgeanne ağzını açtı ama kelimeler çıkmadı. Aynı derecede incitici birşeyler düşünmeye çalıştı ama bulamadı. Zeki ve iğneleyici bir karşılığın daha sonra aklına geleceğinden son derece emindi, ihtiyaç duyduğu andan çok sonra. Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Hayatının üzüntü verici bir gerçeği vardı, telaşlandığında kelimeler kafasından uçup gidiyordu -basit kelimeler, kapı, ocak ya da- daha önce John’dan yardım istemek zorunda kaldığında olduğu gibi -korse. “Bu kadar acımasızca konuşmana neden olacak ne yaptım bilmiyorum,” dedi, peçetesini masaya bırakarak. “Benle mi ilgili yoksa genel olarak kadınlardan nefret mi ediyorsun bilmiyorum. Belki de sadece kötü huylusun ama Virgil’le olan ilişkim seni alakadar etmez.”

“Kadınlardan nefret etmiyorum,” diye belirtti John ve bakışlarını düşürerek tişörtünün önüne indirdi.

“Çok doğru,” diye araya girdi Ernie. “Bay Duffy ile ilişkin bizi ilgilendirmez.” Ernie kızın eline uzandı. “Deniz neredeyse çekildi. Neden gidip şu büyük kayalıkların oradaki gelgit havuzlarına bakmıyorsun. Belki Washington sahilinden Teksas’a götürmek için birşeyler bulabilirsin.”

Georgie yaşlılara saygı göstermesi için yetiştirilmişti adeta, Ernie'nın önemini tartışamaz ya da sorgulayamazdı iki adama da baktı ve ayağa kalktı "Gerçekten çok üzgünüm Bay Maxwell İkiniz arasında sorun yaratmak istemedim."

Gözlerini torunundan ayırmadan cevap verdi Ernie: "Senin hatan değil. Bunun senle hiçbir ilgisi yok "

Georgie, olanlar tamamen kendi hatasıymış gibi hissediyordu. Sandalyesinin arkasına geçip onu öne doğru ittirirken düşündü Dar ve köpük yeşili mutfaktan, çok pencereli arka kapıya yürürken, John'un dış görünüşünün onun hakkındaki yargısını etkilediğini düşündü. John pislikmiş gibi davranmıyordu. Tam olarak bir pislikti!

Ernie, "Sinirini bu küçük kızdan çıkarman hiç de doğru değil," dedi, arka kapının kapandığını duyana kadar bekledikten sonra. Sonra da, torununun bir kaşının kalkmasını izledi.

"Küçük mû" John dirseklerini masaya gömdü. "Hayal gücünü zorlamamış olsan Georgeanne'yi küçük bir kıza benzetme hatasını yapabilir miydin?"

"Pekâlâ, fazla yaşlı olamaz, diye devam etti Ernie. "Saygısız ve kabaydın. Eğer annen burada olsaydı kulağını sağlam bir çekerdi."

John'un ağzının köşesinde bir gülümseme şekillendi. "Muhtemelen," dedi.

Ernie torununun yüzüne baktı ve kalbine bir ağrı saplandı. John'un dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmadı -bugünlerde böyleydi. "Hiç iyi değil John." Elini John'un omzuna koydu ve sert adelelerini hissetti. Balığa ve ava götürdüğü, hokey oynamayı ve araba kullanmayı öğrettiği, bir erkek olması için gereken her şeyi öğrettiği o mutlu çocuktan eser yoktu, önündeki adam büyüttüğü çocuk değildi. "Bırak gitsin. Kendini suçlayıp durarak içinde tutamazsın."

"Hiçbir şeyi bırakmak zorunda değilim," dedi John, Gülümsemesi kaybolmuştu. "Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim"

Ernie yakın mesafeden John'un ifadesine, kendisinin yaşlılıkla birlikte bulutlanmadan önceki gözlerine tıpa tıp benzeyen mavi gözlere baktı. İlk karısıyla ilgili John'a hiçbir zaman baskı yapmamıştı, John'un Linda'ya olanlarla kendi başına

barışacağını anlamıştı. Bunu rağmen John tam bir aptallık yapmış ve altı ay önce o striptizciyle evlenmişti. Ernie onun işleri kendi kafasında yoluna koymaya başlayacağını ummuştu. Ama yarın Linda'nın ilk ölüm yıldönümüydü ve John onu gömdükleri o günkü kadar sinirliydi. "Belki de biriyle konuşman lazım," dedi Ernie, John'un iyiliği için durumu zorlaması gerektiğini düşünerek. "Bunu içinde tutamazsın John, Hiçbir şey olmamış gibi davranıp aynı zamanda da unutmak için sürekli içemezsin, Önceki gün televizyonda ne duyduğunu hatırlamak için durdu "İçki kullanıp kendi kendini iyileştiremezsin. Alkol yalnızca daha büyük bir hastalığın belirtisidir" dedi, hatırladığına sevinerek.

"Yine Oprah'ı mı izliyordun?"

Ernie kaşlarını çatı. "Konu bu değil, olan şey içini kemirip boşaltıyor ve sen acısını masum bir kızıdan çıkartıyorsun."

John sandalyede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde topladı, "Georgeanneden birşeyin acısını çıkarttığım yok."

"O zaman neden bu kadar kabaydın?"

"Sinirlerime dokunuyor." John omuz silkti. "Kesinlikle bir şekilde konuşuyor da konuşuyor."

"Çünkü o bir güneyli, diye açıkladı Ernie, Linda konusunu kapanmasına izin vererek. "Arkana yaslanıp, güneyli bir kızın tadını çıkarmalısın."

"Senin gibi mi? Bütün o beyaz sos ve cenaze zırvalarıyla seni avucunun içinde çeviriyordu."

"Kıskandın," diyerek güldü Ernie. "Benim gibi yaşlı bir adamı kıskandın." Ellerini masaya vurdu ve yavaşça ayağa kalktı. "Lanetleneyeğim."

"Sen delisin," diye dalga geçti John, birasını aldı ve o da kalktı.

"Bence ondan hoşlandın," dedi Ernie ve salona döndü. "Senin baktığını fark edemeyeceği zamanlarda ona nasıl baktığını gördüm. Ondan hoşlanmak istemeyebilirsin ama etkilendin ve bu seni çıldırtıyor." Yatak odasına gitti ve spor çantasına birkaç eşya doldurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu John kapı ağzından.

“Birkaç gün Dickie’yle kalacağım. Buraya sadece geçerken uğradım.”

“Hayır gitmiyorsun.”

Ernie torununa tekrar baktı. “Dediğim gibi, ona nasıl baktığını gördüm.”

John bir elini Levis’in ön cebine soktu ve bir omzunu kapı aralığına yasladı. Öbür eliyle bira şişesini bacağına vurmaya başladı. “Ve sana söyledim, Virgil’in nişanlısıyla yatmayacağım.”

“Umarım haklısındır ve ben yanılıyorumdur.” Ernie spor çantasının fermuarını kapadı ve çantayı sol eline aldı. Gidiyor olmakla doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordu. ilk içgüdüğü kalıp, torununun ertesi sabah pişman olacağı birşey yapmadığından emin olma Ama Ernie üzerine düşeni yapmıştı. John’un yetiştirilmesine yardım etmişti. Şu anda John’u kendisinden kurtarmak için yapabileceği hiç bir şey yoktu. “Çünkü kızı incitip, kariyerine zarar verebilirsin.”

“İkisini de yapmaya niyetim yok.

Ernie baktı ve üzülerek gülümsedi. “Umarım,” dedi, ikna olmamış bir şekilde, ön kapıya doğru ilerledi. “Gerçekten umuyorum.”

John büyükbabasının ayrılışını izledi, sonra salona geçti. Manzaralı pencereye yürürken çıplak ayakları kalın bej rengi halıya gömüldü. Üç evi vardı; iki tanesi batı kıyısındaydı. Okyanusu severdi; sesini ve kokusunu. Dalgaların monotonluğu içinde kendini kaybedebilirdi. Bu ev hayata karşı bir sığınaktı. Burada, kontrat ve ciroları ya da en çok konuşulan NHL orta saha oyuncusu olmasıyla alakalı herhangi birşeyi düşünmek zorunda değildi. Başka yerde bulamadığı huzuru buluyordu burada.

Bugüne kadar...

Büyük pencereden dalga köpüklerinin önünde dikilmiş kadına baktı. Esinti, koyu renk saçlarını uçuruyordu. Georgeanne kesinlikle huzurunu bozmuştu. Bira şişesini dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

Ayaklarını temkinli bir şekilde soğuk dalgalara sokuşunu izlerken farkında olmadan ağzının köşesine bir gülümseme yerleşti. Şüphesiz, Georgeanne Howard

yürüyen bir fanteziydi. Rahatsız edici boş konuşma huyu ve Virgil'in nişanlısı olmasıydı, John onu başından atmak için bu kadar acele edeceğini düşünmüyordu.

Ama Georgeanne'nin başı Chinooks'un sahibiyle beladaydı ve John onu en kısa sürede şehirden çıkartmalıydı. Sabah onu havaalanına ya da otobüs terminaline götüreceğini hatırladı; yine de önlerinde uzun bir gece vardı.

Bir parmağını solmuş kotunun bel kısmına geçirdi ve aşağıda kumsalda uçurtma uçuran iki çocuğa baktı. Kendini Georgeanne ile yatakta bulmaktan endişe etmiyordu. Çünkü Ernie'nin inandığının aksine, John aletiyle değil aklıyla düşünüyordu. Birayı yeniden ağzına götürürken bilinci onu Deedee ile olan ahmakça evliliğine götürdü.

Yavaşça şişeyi indirdi ve tekrar Georgeanne'ye baktı. Vücudu ne kadar muhteşem olursa olsun, eğer sarhoş olmasaydı, sadece birkaç saattir tanıdığı bir kadınla evlenecek kadar aptalca birşey yapmazdı. Ve Deedee'nin vücudu muhteşemdi.

Koyu bir somurtma John'un yüzünün düşmesine neden oldu. Gözleri köpüklerle oynayan Georgeanne'yi takip etti. Sonra dudaklarında pis bir küfürle mutfağa koştu ve birasını boşalttı.

İhtiyacı olan son şey sabah olduğunda ağır bir baş ağrısı ve Virgil'in nişanlısıyla evlenmiş olarak uyanmaktı.

Soğuk bir dalga bacaklarından yukarı her yükseldiğinde Georgeanne ürktü. Bir ürperti omuzlarını titretti. Fakat soğuğa rağmen ayaklarını kuma gömdü ve büyük bir kaya parçasını kavramak için uzandı, öne doğru hafifçe eğilerek, elini sivri bir taşın üzerine yerleştirdi. Birkaç dakika, etkilenmiş bir şekilde, taşın etrafına tutunmuş mor ve turuncu deniz yıldızlarına baktı. Sonra körler alfabesini okuyan bir kadın gibi parmaklarını yumuşakça sırtlarındaki sert ve pürüzlü çizgilerde gezdirdi. Sol elindeki beş kıratlık elmas tektaş, akşam güneşini yakaladı ve parmaklarından etrafa mavi kızıl ateşler saçtı.

Kulaklarındaki dalga köpüklerinin çıkardığı sesler ve gözlerinin önündeki manzara zihnini temizledi; her şeyi temizledi. Pasifik Okyanusu'nu ilk defa görmenin verdiği basit haz dışında her şey silinmişti.

Kumsala ilk yürüdüğünde, karanlık düşünceleri onu korkutmuştu. Mahrumiyeti, günün talihsiz düğün felaketi ve iki gram şefkate sahip olmayan John gibi bir adama bağımlılığı omuzların ağırlaştırdı. Para probleminden daha kötüsü, John ve Virgil dışında, onun tanıdığı hiçbir şeyi barındırmayan bu uçsuz bucaksız dünyada inanılmaz derece yalnız olduğunu hissediyordu. Etrafı ağaçlar ve dağlarla çevrilmişti, her şey çok yeşildi. Doku burada farklıydı; kum daha kalın, deniz daha soğuk ve rüzgâr daha sertti.

Okyanusa bakmaya daldığında, yaşayan tek insanmış gibi hissetti kendini. İçinde büyüyen panikle savaştı ama savaşı kaybetti. Hatırlayabildiği en eski zamandan bu yana hep olduğu gibi, yenilmiş hissettiğinde zihni her zaman dururdu. Bunun olmasından nefret ederdi ama önüne geçemeyecek kadar güçsüzdü. Günün olayları onu yakalamıştı ve o öylesine doluydu ki, ışıkların yeniden yanması beklenenden daha fazla zaman almıştı. Sonunda gözlerini kapadı; derin, tedavi edici nefesler aldı ve günün belalı düşüncelerini kafasından attı.

Georgeanne zihnini temizleyip yeniden tek bir şeye odaklanmak konusunda iyiydi. Yıllarca pratik yapmıştı. Farklı bir ritimle dans eden dünyayla -her zaman bilemediği ya da anlayamadığı bir ritimdi bu- başa çıkabilmeyi öğrenmek için uzun yılları olmuştu. Ama kandırmak için öğrenmişti. Dokuz yaşından beri, adımlarının herkesle çok iyi uyuştuğunu göstermek için çok uğraşmıştı.

On iki yıl önce büyükannesinin, beyinde fonksiyon bozukluğu olduğunu söylediği o öğleden sonradan beri, bu eksikliğini tüm dünyadan saklamaya çalışmışlardı. Zarafet ve aşçılık okullarına yazılmıştı ama şimdiye kadar hiç akademik eğitim almamıştı. Kompozisyon yaratmaktan anlardı ve gözleri kapalı güzel çiçek aranjeleri yapabiliirdi ama dördüncü sınıf seviyesinden sonrasını okuyamıyordu. Sorunlarını, cazibesinin ve kur yapmalarının ardına saklamıştı; güzel yüzünün ve vücudunun ardına. Beyin özürülü olmadığını, sadece okuma güçlüğü çektiğini bildiği halde saklıyordu. Bunu keşfetmesinden dolayı inanılmaz bir rahatlama hissetmiş olsa da, yine de yardım istemekten çekiniyordu.

Büyük bir dalga üst bacaklarına vurdu ve şortunun arka tarafını ıslattı. Ayaklarını birbirinden daha da uzaklaştırdı ve parmaklarını kuma daha da gömdü. Georgeanne'nin, hayatın kuralları listesinin üst sıralarında, herkesin kendisinden hoşlandığından emin olmanın tam altında ve iyi bir hizmetkâr olmanın tam üstünde, herkes gibi görünmekteki kararlılığı vardı. Bunun sonucu olarak her hafta iki yeni kelime öğrenmeye ve hatırlamaya çalışmıştı. Klasik edebiyattan film uyarlamaları kiralamıştı ve en iyi film olarak kabul ettiği "Rüzgâr Gibi Geçti"yi izlemişti. Kitabına da sahipti ama hiç okumamıştı. Tüm o sayfalar ve tüm o kelimeler çok fazla boğucuydu.

Elini limon yeşili bir denizşakayığına değdirip, kenarını hafifçe okşadı. Yapışkan vantuzları parmağını çevreledi. Ürküp geriye sıçradı. Başka büyük bir dalga üst bacaklarına vurdu, dizleri büküldü ve geriye doğru köpüklerin üzerine düştü. Büyük bir dalga onu kayalıklardan aldı ve birkaç kez döndürüp kıyaya doğru sürükledi. Buz gibi soğuk okyanus göğsüne vurdu ve nefesini kesti. Başını suyun üzerinde tutmak

için debelenirken, tuzlu su ve kum ağızına doldu. Yumuşak bir deniz yosunu boynunu sardı ve daha da büyük bir dalga onu arkadan yakaladı ve bir torpedo gibi kumsala fırlattı. Nihayet her şey son bulunduğunda, köpükler bir sonraki dalgayla buluşmak için sabırsızlanıyordu. Bir eliyle ayağı kalkmak için kendini yerden itirdi ve güçlölkle kumsala ilerledi. Kıyıda güvenli bir yere ulaştığında, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durup birkaç derin nefes aldı. Ağızındaki kumu tükürdü ve boynunu saran yosunu çekip aldı ve fırlattı. Dişleri takırdamaya başladı ve yuttuğı onca planktonu düşündüğünde midesi arkasındaki okyanus gibi bir ileri bir geri hareket etmeye başladı kimsenin izlenmediğini umarak John'un evine doğru baktı.

İzlenmişti. Gözlerini örten güneş gözlükleri ve kumları tekmeleyen lastik terlikleriyle John ona doğru ağır ağır geliyordu. Georgeanne okyanusa kadar sürünüp ölmek istedi.

Dalgaların ve martıların seslerinin ötesinden, dolu ve derinden kahkahası kulaklarına ulaştı. Bir anda soğığı, kumu ve yosunları unuttu. Nasıl görüldüğünü ve ölmek istediğini unuttu. Damarlarına acı bir nefret yayıldı ve Öfkesini bir meşale gibi ateşledi. Bütün hayatı boyunca gülünç olmamak için uğraşmıştı ve kendisine gülünmesinden daha fazla nefret ettiğı başka birşey yoktu.

"Uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi bu," dedi John, düzgün ve beyaz dişleri parlayarak.

Georgeanne'nin öfkesi kulaklarına sıçradı ve neredeyse okyanusun sesini bile örttü. Yumrukları iki küme yaş kumun etrafına kapandı.

"Kahretsin, kendini bir görmeliydin," dedi kafasını sallayarak John. Kahkahayla kükrerken bir esinti kulaklarının ve alnının yakınındaki koyu saçları havalandırdı.

Dizlerinin üzerinde kalkan Georgeanne bir avuç dolusu kumlu çamuru fırlatıp tatmin edici bir şaplaqla John'un göğsüne vurdu.

John'un gülmesi bir anda kesildi. "Bu nedir şimdi?" diye küfür etti ve kolsuz bluzunun önüne baktı. Afallamış bakışlarını kaldırdığında Georgeanne, yeni bir kumdan topla onu alnından mıhladı. Kum öbeğı Ray-Ban güneş gözlüğüne çarpıp

gözlüğü yamulttu ve John'un ayaklarına düştü. John'un mavi gözleri siyah çerçevelerin üst kısmından bakarak adeta intikam sözü verdi.

Georgeanne gülümsedi ve bir avuç daha aldı. John'un yapabileceği herhangi birşeyden korkmanın çok ötesindeydi.

“Şimdi neden gülüyorsun, seni aptal pislik?”

Gözlükleri gözünden çıkarttı ve ona gösterdi. “Ben olsam onu fırlatmazdım.”

Ayağa kalktı ve başının çevik bir hareketiyle iki tutam çamurlu saçı yüzünden geriye attı. “Biraz pislikten mi korkuyorsun?”

Alnına doğru tek kaşı yükseldi ama hareket etmedi,

“Ne yapacaksın?” diyerek, bir anda kendisine karşı yapılan tüm adaletsizlikleri ve hakaretleri temsil eder hale gelen adama sataştı. “Gerçekten maço haline yakışacak birşey mi?”

John gülümsedi ve Georgeanne daha çılgılık bile atamadan, bir atlet gibi fırladı ve vücudunu yere yapıştırdı. Georgie'nin ellerindeki kum saçıldı; afalladı, gözlerini açıp kapadı ve onunkinden yalnızca birkaç santim ötede duran yüzüne baktı.

“Senin derdin nedir ha?” diye sordu, kızgın olmaktan çok kuşkucu bir edayla. Bir tutam koyu renk saç alnına, kaşından aşağı inen beyaz yara izine doğru düşmüştü.

“Çekil üzerimden,” dedi Georgeanne ve John'un koluna vurdu. Onun sıcak tenini ve sert kaslarını, bu sıkı vuruşla iyice hissetmişti. Bir daha vurdu öfkesini boşaltarak. Ona güldüğü için vurdu, Virgil'le para için evlenmeyi planladığını ima ettiği için ve haklı olduğu için vurdu, ölüp, onu yanlış seçimler yapmak üzere yalnız bırakan büyükannesine kızdığı için vurdu.

“Tanrım, Georgie,” diye lanet etti John, bileğinden yakaladı ve kolunu, kafasının yanına, yere sabitledi. “Kes şunu.”

Yakışıklı yüzüne baktı ve ondan nefret etti. Kendinden nefret etti ve görüşünü bulandıran nemden nefret etti. Ağlamamak için derin bir nefes aldı ama hıçkırık boğazında onu yakaladı. “Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı ve diliyle tuzlu dudaklarını yaladı. Göğüsleri, gözyaşlarını içinde tutmak için gösterdiği çabayla

kabarmıştı.

“Şu anda, dedi John, yüzü o kadar yakındı ki sıcak nefesini yanaklarında hissediyordu, “ben de sana bayıldığımı söyleyemem.”

John'nun vücudundan gelen sıcaklık öfkesine temas etti ve Georgeanne birden birkaç şeyin keskin bir şekilde farkına vardı: John'un sağ bacağı, kendininkilerin arasına uyumlu bir şekilde yerleşmişti ve kasıkları, onun üst bacaklarının iç kısmını samimi bir şekilde dürtüyordu. Geniş göğsü onu örtmüştü ama ağırlığı rahatsız edici değildi. Katı ve inanılmaz derecede sıcaktı.

“Ama kahretsin, aklıma birşeyler getirmezsən,” dedi, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. “Kötü fikirler.” Kendim birşeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. “Gerçekten kötü.” Parmaklarıyla bileğinin içini okşadı ve bakışları yüzüne kaydı. “Bu kadar iyi gözükmemelisin. Alnında pislik var, saçların fena dağılmış ve boğulmuş bir kedi kadar ıslaksın.”

Günlerdir ilk defa, Georgeanne tanıdık bir zemine külçe gibi yerleşmiş hissetti. Tatmin olmuş küçük bir gülümseme dudaklarına şekil verdi. Ne kadar ters davranmış olursa olsun, neticede John ondan hoşlanmıştı. Ve taktiksel ufak bir manevrayla, hayatıyla ilgili bir karar verene kadar evinde kalmasına razı olacaktı. “Lütfen bileklerimi bırakır mısın?”

“Bana bir daha vuracak mısın?”

Georgeanne başını salladı ve cazibesinin ne kadarını kullanması gerektiğini zihninden hesapladı.

John'un bir kaşı kalktı. “Kum fırlatmak?”

John ellerini çekti ama Georgie'nin üzerinden kalkmadı,

“Seni incittim mi?”

“Hayır.” Avuçlarını John'un omuzlarına koydu ve ellerinin altında kasları toplaşınca ne kadar güçlü olduğunu fark etti. John ona bir kadında gücünü deneyecek bir adammış gibi gözükmeyi ama evinde kalıyordu. Bu gerçek, yanlış bir fikre kapılmasına neden olabilirdi. Daha önce, John ondan hoşlanmış

gözükmüyorken bile, minnettarlıktan daha fazla birşey beklediğini zannetmiyordu. Ama şimdi ediyordu.

Sonra Ernie'yi anımsadı ve nefesli bir gülme boğazına kaçırverdi. “Daha önce hiç zaptedilmemiştim. Senin için olağan birşey mi?” Elbette büyükbabası yan odadayken John'un onunla yatmasını beklemiyordu. İçini bir rahatlama kapladı.

“Sorun nedir? Sevmedin mi?”

Georgeanne gülümsedi. “Aslında bir öneride bulunabilirim ”

Dizlerinin üzerinde yükselip, yerdeki kıza baktı. “Bahse girerim bulunabilirsin,” dedi ve ayağa kalktı.

Birdenbire vücut ısısının kaybolduğunu hissetti ve oturma pozisyonuna geçmek için uğraştı. “Çiçekler. Daha İnceliklidirler ama mesajı karşı tarafa olduğu gibi geçirirler.”

John, Georgeanne'nin elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Artık kadınlara hiç çiçek göndermiyordu; karısının beyaz tabutunun kapağına koymak için düzinelerce pembe gül sipariş ettiğinden beri.

Georgeanne'nin elini bıraktı ve çok acı verici olmaya başlamadan bu anıyı kafasından uzaklaştırdı. Dikkatini Georgeanne üzerinde yoğunlaştırdı, belinin üzerinden arkasına dönüp kumları silkeleyişini izledi. Temkinli bir şekilde bakışlarını kızın vücudunda gezdirdi. Saçları dolanmıştı, dizlerinde kumlar vardı ve kırmızı ayak parmakları pis ayaklarıyla tezat içindeydi. Yeşil şortu üst bacaklarına yapışmıştı ve eski siyah tişört göğüslerinin üzerine kaplanmış gibiydi. Göğüs uçları soğuktan sertleşmiş ve küçük erikler gibi dışarı çıkmıştı. John'un altında kendini iyi hissetmişti -fazla iyi. Ve güzel yeşil gözlerine bakarak, yumuşak bedenine oldukça uzun süre yapışık kalmıştı. “Teyzene ulaşmaya çalıştın mı? diye sordu John, gözlüklerini yerden almak için eğilirken.

“Aaa... Henüz değil.”

“O zaman, döndüğümüzde bir kere daha arayabilirsin. John tekrar dikildi ve kumsaldan eve yürümek için döndü.

“Denerim,” dedi Georgie, John’un uzun adımlarına yetişmeye çalışarak. “Ama bu gece Lolly teyzenin bingo gecesi, o yüzden daha birkaç saat evde olacağını sanmıyorum.”

John kısa bir bakış attı, sonra Ray-Ban’ini taktı.

“Bingo oyunu ne kadar sürer?”

“O küçük kartlardan kaç tane aldığına bağlı. Eğer eski çiftlik binasında oynamaya karar verirse, o kadar uzun oynamaz çünkü orada sigara içiliyor ve Lolly teyze kesinlikle sigaradan nefret eder ve tabi ki Doralee Hofferan çiftlikte oynar. Lolly ve Doralee’nin kanları 1979’da Doralee onun fıstıklı börek tarifini çaldığından ve sahiplendiğinden beri uyuşmaz. İki en iyi arkadaşları, anlarsın ya, ta ki-”

“Tekrar başlıyoruz,” diye iç geçirdi John, kızın lafını bölerek. “Dinle Georgie,” dedi ve ona bakmak için durdu. “Eğer buna bir son vermezsen bu gece bir yere varamayacağız.”

“Neye son vermezsem?”

“Boş boş konuşmayı.”

Sarkmış dudakları açık kaldı ve sol göğsünün üzerine masumca avucunu koydu. “Boş boş mu konuşuyorum?”

“Evet ve bu sinirlenme dokunuyor. Teyzenin jölesi de, ayak yıkayan vaftizciler de ya da fıstıklı börekler de umrumda değil. Normal bir insan gibi konuşamaz mısın?”

Gözündeki yaralanmış bakışları görmesine izin vermeden bakışlarını düşürdü

“Normal bir insan gibi konuştuğumu düşünmüyor musun?”

Bir suçluluk duygusu vicdanına saplandı. Onu incitmek istememişti ama aynı zamanda dolambaçlı boş konuşmalarını da saatlerce dinlemek istemiyordu “Tam olarak değil, hayır. Ama sana bir soru sorduğumda ve üç saniyelik bir cevabı varken, üç dakika boyunca hiçbir şeyle alakası olmayan saçma sapan şeyler dinliyorum.”

Alt dudağını ısırды ve “Ben aptal değilim John,” dedi.

“Hiçbir zaman bunu ima etmedim,” diye çıkıştı John, ama yine de gittiğini

söylediği üniversitede birinciliği olduğunu sanmıyordu. “Bak, Georgie,” diye ekledi çünkü oldukça incinmiş görünüyordu, “Bak ne diyeceğim, eğer lafı dolandırmazsan, ben de pislik olmamaya çalışacağım.”

Ağzının köşelerinde kuşkucu bir hoşnutsuzluk oluşturdu.

“Bana inanmıyor musun?”

Kafasını sallayarak dudak büktü, “Aptal olmadığımı söylemiştim.”

John güldü. Kahretsin, ondan hoşlanmaya başlıyordu. “Hadi.” Kafasıyla evi işaret etti. “Donuyor gibisin.”

“Donuyorum,” diye itiraf etti ve yanında yürümeye koyuldu.

Çarpışan dalgaların ve feryat eden deniz kuşlarının sesleri esintiyi doldururken, hiç konuşmadan serin kumların üzerinde yürüdüler. John’un evinin arka kapısına giden yıpranmış merdivenlere geldiklerinde, Georgeanne ilk adımını attı ve dönüp John’la yüzleşti. “Ben lafı dolandırmıyorum,” dedi, batmakta olan güneşin parıltısına karşı gözlerini kıstı.

John durdu ve onla aynı seviyede olan yüzüne baktı. Birkaç bukle sarmal saç kurumaya başlıyor ve kafasında dans ediyordu. “Georgie, dolandırıyorsun.” Güneş gözlüklerini taktı. “Eğer kendini kontrol etmeyi başarabilirsen, gayet iyi anlaşıcağız. Bence bir gece için-” durdu ve Ray-Ban’i yüzüne iyice yerleştirdi “arkadaş olabiliriz,” diye bitirdi daha iyi bir kelime bulamadığı için, bunun imkânsız olduğunu bildiği halde.

“Çok isterim John,” dedi ve dudaklarını kışkırtıcı bir şekle sokarak gülümsedi Georgie. “Ama iyi bir adam olmadığını söylediğini hatırlıyorum.”

“Değilim.” O kadar yakındı ki, göğüsleri neredeyse birbirine değecekti. Acaba yine baş belasını mı oynuyor diye düşündü.

“Eğer bana karşı iyi olmazsan, arkadaş olmamız nasıl mümkün olabilir?”

John bakışlarını onun dudaklarına kaydırdı. Ne kadar iyi olabileceğini gösterecek kadar baştan çıkmıştı. Azıcık daha öne doğru eğilip, ağzını onunkine sürtüp, tatlı dudaklarının tadına bakıp, baştan çıkarıcı gülümsemesinin sırrını çözmeye

çalışacak kadar. Baştan çıkmış ama delirmemişti 'Sakin ol' Ellerini omuzlarına koydu ve onu yana itti "Ben dışarı çıkıyorum," dedi ve onu geçip merdivenleri çıktı.

"Beni de yanına al," dedi Georgie ve onu takip etti

"Hayır" John basını salladı Georgeanne Howard ile görülme gibi bir şansı yoktu. Kesinlikle yoktu

Saçlarına şampuanı sürerken sıcak su donmuş bedeninin üzerinde aktı. On beş dakika önce duşa girmeden, John ondan çabuk olmasını istemişti çünkü akşam için dışarı çıkmadan önce duş almak istiyordu. Georgeanne'nin de başka planları vardı

Gözlerini kapattı, köpükleri durulamak için başını geriye attı ve bu ucuz şampuanın permalı saçlarına neler yaptığını düşününce irkildi ve küvetin yanında bulunduğu saç kremi numunesini yırtıp açarken ağlayacak gibi oldu

Ernie akşam için ayrılmıştı ve John onun peşinden gitmeyi planladı. Eğer evde olmazsa Georgeanne birkaç gün daha kalmak için John'u ikna edemezdi. Arkadaş olabileceklerini düşündüğünde bir rahatlama hissetmişti ama dışarı çıkacağına dair ikinci bir duyum ile her şey berbat olmuştu.

Kısa bir an. John'u gece evde tutmak için onu ayartmayı, seksi kullanmayı düşündü ama çabucak bu düşünceden vazgeçti. Bu fikri ahlaken tatsız bulunduğu için değil de, seksi sevmediği için bir kenara atıyordu. Birkaç defa erkeklerin onla bu kadar yakın olmasına izin vermişti ve fena şekilde utanıp sıkılmıştı. O kadar sıkılmıştı ki keyif alamamıştı.

Duştan çıkmak üzereyken su soğudu ve Georgie, erkeksi sabun kokusunun üzerinde kalmasından fena halde korktu. Hızlıca kurulandı, dantelli zümrüt yeşili külodunu ve ona uygun sütyenini giydi. Süslü iç çamaşırlarını balayı için almıştı ama Virgil'in onu bunların içinde hiçbir zaman göremeyecek olmasından dolayı gerçekten üzgün olduğunu söyleyemezdi.

Tavandaki fan, buharı odadan çekti ama John'dan ödünç aldığı ipek sabahlık, kuşağını beline bağlayınca nemli vücuduna yapıştı. Malzemesi yumuşak desenli olmasına rağmen sabahlık oldukça erkeksiydi ve kolonya kokuyordu. Zift karası

ipek, dizlerinin tam altına geliyordu, arkasına kırmızı beyaz bir Japon işareti işlenmişti.

Tarağının büyük dişlerini saçına sürdü ve Virgil'in arabasında kalmış olan Estee Lauder losyonunu ve pudrasını zihninden atmaya çalıştı. Dolap çekmecelerini açıp güzellik bakımı için kullanabileceği birşeyler baktı. Birkaç diş fırçası, ayak pudrası, traş köpüğü ve iki jilet buldu.

"Hepsi bu kadar mı?" Alnının şeklini bozan çatılmış kaşlarıyla, döndü ve yolculuk çantasının altını üstüne getirdi. Üç gün önce kullanmaya başladığı doğum kontrol haplarının bulunduğu plastik poşeti kenara itti ve kozmetiklerini çıkarttı. John önemsiz bir gayretle bu kadar yakışıklı görünürken kendisinin bu iş için yüzlerce dolar ve hatırı sayılır bir zaman harcamasını oldukça adaletsiz buldu.

Bir havlu aldı, aynada bir noktayı kuruladı ve dikkatle kendine baktı. Kuruladığı aralıktan bakarak dişlerini fırçaladı, kirpiklerine rimel ve yanaklarına allık sürdü. Banyo kapısının çalınması onu öyle ürküttü ki, Luscious Feach rujuyla neredeyse yüzünü çizecekti

"Georgie?"

"Evet John?"

"İçeride işim var, hatırladın mı?"

Gayet iyi hatırlıyordu. "Ah, unuttum." Parmaklarıyla yüzünün etrafındaki saçları kabarttı ve kendine eleştirel gözle baktı. Erkek gibi kokuyor ve pek de iyi görünmüyordu.

"Bu gece bitmeden çıkacak mısın?"

"Bir saniye izin ver," dedi ve kozmetiklerini kapalı klozet kapağının üzerindeki yol çantasına attı. "Islak giysilerimi havlu askısına mı bırakayım?" diye sordu, onları siyah beyaz muşamba yer döşemesinden toplarken.

"Evet, tabi," diye kapıdan cevap verdi John. "Daha uzun süreceksin mi?"

Georgeanne ıslak sutyenini ve külodunu dikkatlice alüminyum çubuğun üzerine koydu, sonra onları yeşil şort ve tişörtle örttü. "Bitti," dedi kapıyı açarken.

“Hani kısa sürecekti?” Sanki yağmur yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerini açtı.

“Kısa değil miydi? Bence kısaydı.”

Elleri iki yana düştü. “İçeride çok uzun süre kaldın, cildini Kaliforniya üzümü gibi buruşmadığına şaşırdım.” Kapıyı açtığı anda yapmasını beklediği şeyi yaptı. Bakışlarını vücudundan aşağı gezdirdi, sonra tekrar yukarı tırmandı Gözlerinin ardında bir ilgi alevlendi ve Georgeanne rahatladı. Onu beğenmişti. “Bütün sıcak suyu kullandın mı?’ diye sordu, derinden bir somurtmayla yüz hatlarını karartarak.

Georgeanne’nin gözleri büyüdü. “Sanırım kullandım.”

“Her neyse, artık fark etmez, boş ver, diye lanet okudu, kolunu çevirip saatine bakarak. “Şimdi çıksam bile, ben gidene kadar barda istiridye bitmiş olur.“ Döndü ve koridordan yürüyüp salona geçti “Sanırım biraz çerez ve bayat mısır yiyeceğim.”

“Eğer açsan, senin için birşeyler pişirebilirim. Georgeanne onu hemen ardından takip etti.

Omuzlarının üzerinden ona baktı. “Sanmıyorum.”

Onu etkileyebilecek bu fırsatın kaçmasına izin veremezdi. “Muhteşem bir açışım, sen dışarı çıkmadan güzel bir akşam yemeği yapabilirim”

John salonun ortasında durdu ve ona doğru döndü.

“Hayır.

“Ama ben de açım, dedi, tam olarak doğru olmasa da.

“Daha evvel yeterince yemedin mi? Parmaklarını kotunun ön ceplerine gömdü ve ağırlığını tek ayağına verdi. “Ernie bazen herkesin kendi yediği kadar az yemediğini unutuyor. Birşeyler söylemeliydin.

“Pekâlâ daha fazla ısrar etmek istemiyorum,” dedi ve John’un duraksadığını gördü “Büyükbabanın hislerini incitmek istemedim ana bütün gün yemek yememiştım ve açlıktan ölüyordum. Yaşlı insanların nasıl olduğunu bilirim. Çorba ya da salata yerler, bizim için atıştırma olabilecek şeylere onlar yemek derler”

John’un dudaktan hafifçe şekillendi.

Georgeanne bu hafif gülümsemeyi bir nevi onay olarak kabul etti ve onu geçip

mutfağa yöneldi. Yemek yapmayı sevmeyen bir adam için mutfak şaşırtıcı derecede moderndi. Badem renkli buzdolabını açtı ve malzemeleri hafızasına kaydetti. Ernie mutfağın dolu olduğunu söylemişti ve bunda ciddi idi.

“Soslu ton balığı yapabilir misin?” diye sordu kapı aralığından.

İçinde çeşit çeşit makama ve baharat olan dolabı açınca yemek tarifleri sanki Rolodex fihrist gibi sayfa sayfa kafasında çevrilmeye başladı. Bir omzu kapı aralığına yaslanmış olan John’a baktı. “Sakin kremalı ton balığı istediğini söyleme. Bazıları sever ama bir daha görmek ya da koklamak zorunda kalmazsam oldukça mutlu olurum”

“Büyük bir kahvaltı hazırlayabilir misin?”

Georgeanne dolabı kapattı ve ona döndü. Belindeki siyah ipek kuşak çözüldü. “Tabii ki,” dedi ve kuşağı fiyonk yaparak tekrar sıkıca bağladı. “Ama buzdolabında onca güzel deniz mahsulü varken neden kahvaltı isteyesin?”

“Her zaman deniz yemeği yiyebilirim,” dedi omuz silkerek.

Georgie, yıllarca aldığı yemek dersleri sayesinde bir takım yemek becerileri kazanmıştı ve onu etkilemek için sabırsızlanıyordu “Kahvaltı istediğine emin misin? Süper pesto sos yaparım ve soslu makarnam da öldürür.”

“Peksimet ve sosa ne dersin?”

Hayal kırıklığına uğrayarak sordu Georgeanne, “Şaka yapıyorsun değil mi? Peksimet ve sosun nasıl yapıldığını öğrendiğini hatırlamıyordu, sadece nasıl yapıldığını her zaman bildiği bir şeydi. Doğuştan geldiğini sanıyordu, “istiridye istediğini sanıyordum.”

Tekrar omuz silkti, “Büyük ve yağlı bir kahvaltıyı tercih ederim. Hakiki yağlı güney hamburgeri.”

Georgeanne kafasını salladı ve buzdolabını yeniden açtı. “Bulduğumuz bütün eti kızartacağız.”

“Biz?”

“Evet” Yaz jambonunu tezgâha koydu, sonra buzluğunu açtı. “Ben peksimetleri

yaparken senin de jambonu dilimlemen lazım.”

Gülünce gamzesi bronz yanağını buruşturdu ve kendini kapı çerçevesinden ittirdi. “Bunu yapabilirim.”

Gülümsemesinin hazzı Georgeanne’nin içini pır pır ettirdi. Birbirine bağlanmış bir paket sosisi lavaboya koydu ve üzerlerine sıcak su döktü. Onunki gibi bir gülümsemeyle ne zaman ne isterse yapan bir kadın olabileceğini hayal etti. “Kız arkadaşın var mı? diye sordu, suyu kapatıp, unu ve diğer malzemeleri dolaptan çıkarırken.

“Ne kadarını dilimlemeliyim?” diye sordu John, sorusunun cevabını vermek yerine.

Georgeanne omuzlarının üzerinden ona baktı. John jambonu bir eliyle tuttu, diğer eliyle de garip görünümlü bir bıçağı. “Ne kadar yemeyi düşünüyorsan,” diye cevap verdi Georgie. “Soruma cevap verecek misin?”

“Hayır”

“Neden?” Unu, tuzu ve kabartma tozunu ölçmeden bir kaseye boşalttı.

“Çünkü,” diye başladı ve iri bir parça jambon ketti, “Seni ilgilendirmez.”

“Biz arkadaşız, hatırla,” diye uyardı Georgie, özel hayatıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek için ölüyordu. Una bir kaşık Crisco yağ kattı ve ekledi, “Arkadaşlar birbirine bu tıp şeyleri söylerler.”

John kesme işini durdurdu ve mavi gözleriyle ona baktı, “Eğer benim bir soruma cevap verirsen, ben de senin soruna cevap vereceğim.”

“Tamam,” dedi, zorda kalırsa her zaman bir küçük beyaz yalan söyleyebileceğinin farkında olarak.

“Hayır. Kız arkadaşım yok.”

Bir sebepten ötürü bu itiraf midesini biraz daha pır pır ettirdi

“Şimdi senin sıran.” Ağzına bir parça jambon attı, sonra sordu, “Virgil’i ne kadar süredir tanıyordun?”

Georgeanne soruyu iyi düşündü, John’u geçip buzdolabından sütü aldı. Yalan mı

söylemeliydi yoksa gerçeği mi? Belki de ikisinden de biraz olmalıydı “Bir aydan azıcık fazla," diye doğrulukla cevap verdi ve kâseye biraz süt ekledi.

“Ahh,” dedi düz bir gülümsemeyle John. “İlk görüşte aşk.”

Yavan ve kibirli sesini duyunca, tahta kaşık ile onu benzetmek istedi Georgie. “İlk görüşte aşka inanmaz mısın?” Kâseyi kalçasının soluna yerleştirdi ve büyükannesini yaparken binlerce kez gördüğü gibi karıştırdı, kendisi de defalarca yapmıştı.

“Hayır” Kafesini salladı ve tekrar jambonu dilimlemeye boşladı, "özellikle senin gibi bir kadın ve yaşlı Virgil gibi bir adam arasında.”

“Benim gibi bir kadın? Bu ne demek oluyor?”

"Ne dediğimi anladın.”

"Hayır, dedi Georgie, iyi bir fikri olmamasına rağmen. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Hadi.” Kaşlarını çattı ve ona baktı. "Genç ve çekicisin ve yaradılış sebebin aaa..” Durdu ve elindeki bıçağı ona tuttu. "Senin gibi bir kızın, saçını sol tarafa yatırıp, kafasının üzerine doğru tarayan bir adamla evlenmesinin tek bir sebebi olabilir.”

“Virgil’e düşkündüm,” diye savundu kendini Georgie ve hamuru yoğunlaşana kadar karıştırdı.

John, bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. "Parasına demek istedin.”

"Bu doğru değil. Gerçekten etkileyici olabilir.”

“Gerçek bir orospu çocuğu da olabilir ama onu bir aydır tanıdığına göre, bunu bilemezsin.”

Georgeanne, sakinliğini kaybetmemeye ve ona tekrar birşeyler fırlatmamaya ve birkaç gün daha kalabilmek için davet alma şansını kaybetmemeye dikkat ederek, ihtiyatlı bir şekilde kâseyi tezgaha yerleştirdi.

“Düğününden kaçmana ne sebep oldu?”

Tabii ki sebepleri ona itiraf etmeyecekti. "Sadece fikrimi değiştirdim, hepsi bu.”

“Ya da büyükababan olacak yaşta bir adamla, onun hayatının sonuna kadar seks yapmak zorunda kalacağım sonunda idrak ettin”

Georgeanne kollarını göğüslerinin altında topladı ve kaşlarını çattı. “İkinci seferdir konuyu buraya getiriyorsun. Virgille ilişkim neden bu kadar ilgini çekiyor?”

“İlgimi çekmiyor. Sadece merak,” diye düzeltti John ve biraz daha jambon kesmeye devam etti, sonra bıçağı bıraktı.

“Virgil’le seks yapmamış olabileceğim hiç aklına geldi mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse, yapmadım.”

“Saçmalık.”

Elleri iki yana düştü ve yumruklarını sıktı. “Kirli bir zihnin ve pis bir ağzın var.”

John, soğukkanlılıkla omuz silkti ve kalçasını tezgâhın köşesine yasladı. “Virgil Duffy milyonlarını birşeyleri şansa bırakarak yapmadı. Yayları test etmeden tatlı ve genç bir yatak arkadaşı için ödeme yapmaz.”

Georgeanne, Virgil’in kendisine değil ama ona para ödediğini yüzüne haykırmak istedi. Sadece yatırımlarının geri dönüşünü henüz almamıştı. Eğer düğüne devam etseydi, alacaktı. “Onunla yatmadım,” diye diretti, duyguları kızgınlıktan incinmeye doğru geçerken Onu yargılamasına sinirlenmiş, bu kadar değersizce yargılamasını kırılmıştı.

Ağzının köşeleri hafifçe kalktı ve saçının bir parçası kaşını değince başını salladı. “Dinle tatlım, Virgil’le yatmış olman beni ilgilendirmiyor.”

“O zaman neden sürekli bunun hakkında konuşuyorsun?” diye sordu ve John onu ne kadar çileden çıkarırsa çıkarsın, sakın kalması gerektiğini kendine hatırlattı.

“Çünkü ne yaptığını anlayabildiğini sanmıyorum. Virgil çok zengin ve güçlü bir adam. Ve sen bugün onu aşağıladın.”

“Biliyorum.” Bakışlarını onun kolsuz beyaz tişörtüne düşürdü. “Yarın arayıp özür dilemeyi düşündüm.”

“Kötü fikir.”

Tekrar gözlerine baktı. “Çok mu erken?”

“Ah hayır, Gelecek sene de olsa çok erken olurdu. Senin yerinde olsam, bu

eyaletten tamamen giderdim. En kısa sürede!”

Georgeanne bir adım öne çıktı, John’un göğsünden birkaç santim ötede durdu ve korkunun eşiğinde gibi yukarı, ona baktı. Gerçek şu ki, Virgil Duffy onu biraz bile korkutmamıştı. Bugün ona yaptıklarından ötürü kendini kötü hissetti, ama bunu atlatacağını biliyordu. Virgil ona âşık değildi. Sadece onu istemişti ve bu gece onu düşünmeye niyeti yoktu. Özellikle John’u kandırıp, ondan hayatına çekidüzen verene kadar onunla kalma daveti almak gibi daha baskın bir endişesi varken. “Ne yapacakmış? dedi ağır ağır, “Beni öldürmek için birini mi tutacak?

“O kadar ileri gideceğinden şüpheliyim. Bakışlarını onun ağzına kaydırıldı. “Ama seni küçük sefil bir kıza çevirebilir.”

“Ben küçük bir kız değilim,” diye fısıldadı Georgie ve bir santim daha yaklaştı. “Ya da belki fark etmedin.”

John kendini tezgâhtan itti ve aşağı, yüzüne doğru baktı. “Ne kör ne de özürlüyüm. Fark ettim,” dedi ve elini kızın beliyle arkasındaki küçük noktaya kaydırıldı. “Sana dair çok şeyi farkettim ve eğer o sabahlığı çıkarırsan, beni saatlerce mutlu ve gülümseyen bir adam yapacağına eminim.” Parmakları sırtına doğru kaydı ve omuzlarının arasını okşadı.

John yakın durmasına rağmen Georgeanne korku hissetmedi. Geniş göğsü ve iri kolları ona ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı, ama şüphesiz, her an uzaklaşabileceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Güneyli baştan çıkarıcılığıyla, “Şeker popo, eğer bu sabahlığı çıkarırsam, yüzündeki gülümsemenin ameliyatla alınması gerekir,” diye dalga geçti.

John elini kızın poposuna indirdi ve poposunun sağ yanağını avuçladı. Gözleri durdurması için meydan okudu. Onu deniyordu, ne kadarına izin vereceğine bakıyordu. “Kesinlikle ufak bir ameliyata değersin,” dedi ve onu rahatlattı.

Georgeanne bir an dondu, John’un dokunuşunun ne hissettirdiğini test etti. Eh onu arkadan okşamasına ve göğüs uçları John’un göğsüne değmesine rağmen, bir şekerleme gibi mıncıklanıp çekiştirilmediğini hissediyordu. Biraz rahatladı ve

avuçlarını onun göğsüne kaydıldı.

Ellerinin altında kaslarını hissetti.

“Ama kariyerime değmezsin,” dedi John, parmaklarıyla ipek giysiyi arkadan ileri geri düzelterek.

“Kariyerin?” Georgeanne parmak uçlarında yükseldi ve ağzının köşesine küçük bir öpücük kondurdu. “Neden bahsediyorsun” diye sordu.

“Sen,” dedi John, Georgie’nin dudaklarına karşı. “Tam bir güzel zaman bebeğisin, ama benim gibi bir adam için kötüsün.”

"Senin gibi"

“Müthiş parlak ve günah dolu herhangi buseye hayır demekte zorlanıyorum.”

Georgeanne gülümsedi. "Ben hangisiyim?"

John sessizce güldü. "Georgie üçü de olduğuna inanıyorum ve ne kadar kötü olabileceğini öğrenmek isterim ama bu olmayacak."

"Ne olmayacak?" diye sordu Georgie ihtiyatla Yüzüne bakabilecek kadar geriye çekildi John "Seks."

Muazzam bir rahatlık içini doldurdu, “Sanırım bugün şanslı günüm değil, dedi ağır ağır, bastıramadığı kocaman bir gülümsemeyle,

DORT

“Biraz tereyağı ister misin?”

Masanın karşısından yeşil çekici gözlere baktı ve ağzına bi parça sıcak peksimet ve soslu sosis attı. Georgeanne Howard bir baş belasıydı ama bunun yanında cehennem gibi iyi bir aşçıydı. “Hayır”

“Duş nasıldı?” diye sordu ve peksimet kadar yumuşak bi gülümseme fırlattı.

On dakika önce masaya oturduğundan beri, John’la iletişim kurmak için çaba sarf etmişti ama o pek yardımcı olmuyordu.

Kadınlar ondan hoşlanırlardı. Telefon numaralarını ve iç çamaşırlarını onun cebine bırakırlardı. Kadınlar John’la seksi, kanal tedavisine eş değer görmezlerdi.

“Onlarla olmamam bir mucizeydi. Annem ve babam ben yalnız bırakmaktan nefret ederlerdi tabii ki, ama suçüçeğı olmuşum İstemeyerek de olsa beni büyükanneme bunaktılar, Clarissa June, Hatırlıyorum da...”

John, Georgie’nin sözlerine aldırmış etmeden, bakışlarını onun yumuşak ve oyuk boynuna düşürdü. Burnu havada bir adam değildi ya da en azından o öyle düşünüyordu. Ama gerçek şu ki. Georgeanne’nin onu dayanılabilir bulması, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Kahve fincanını masaya koydu ve kollarını göğsünde birleştirdi. Duştan sonra üzerine temiz bir kot ve düz beyaz tişört giymişti. Hâlâ dışarı çıkmayı planlıyordu. Tüm yapması gereken ayakkabılarını giyip gitmekti.

“Fakat Bayan Lovett buzdolabı kadar soğuktu,” diye devam etti Georgeanne, John’u konunun ailesinden buzdolaplarına nasıl kaydığı üzerine merakta bırakarak. “Ve yapış yapış... Bütün gece ağlardı, yapış yapıştı. LouAnn White evlendiğinde, ona-” Georgeanne durdu, yeşil gözleri hareketle parıldıyordu, “bir hot dog makinesi. İnanabiliyor musun? Sadece bir alet değil, sosislere elektrik veren küçük bir

makine!”

John sandalyesini arka bacakları üzerinde eğdi. Boş konuşma konusundaki sohbetlerini net bir biçimde hatırladı. Buna engel olamadığını tahmin ediyordu. Georgie baş belası ve geveze bir tazıydı-

Georgeanne tabağını kenara itti ve öne eğildi. Konuşurken elbisesi açıldı, “Büyükannem Margaret Lovett’ın, renkli sinema filmleri için bile fazla yapış yapış olduğunu söylerdi.”

“Bunu bilerek mi yapıyorsun?” diye sordu John.

Georgie’nin gözleri büyüdü. “Neyi?”

“Bana göğüslerini gösteriyorsun?”

Aşağı baktı, yavaşça masadan uzaklaştı ve elbiseyi boğazına kadar sıkıca kapattı. “Hayır.”

John ayağa kalkınca sandalyenin ön bacakları yere çarptı. Kızın büyüyen gözlerine baktı ve deliliğe razı oldu. Eline yaslanarak emir verdi, “Buraya gel.” Yanına gelince kollarıyla kızın belini kavradı ve sıkıca kendine doğru çekti. “Şimdi çıkıyorum,” dedi, yumuşak kıvrımlarına bastırarak. “Hoşça kal öpücüğünü ver.”

“Ne kadar kalacaksın?”

“Bir süre,” diye cevapladı, vücudunun ağırlaştığını hissederek.

Georgeanne, sıcak pencere pervazında gerinen bir kedi gibi, ona doğru gerildi ve kollarını boynuna doladı. “Seninle gelebilirim,” diye mırıldandı.

John kafasını salladı. “Öp ve bunu istediğini göster.”

Georgie ayakuçlarında yükseldi ve dediğini yaptı. Ne yaptığını bilen bir kadın gibi öptü. Aralanmış dudakları yumuşakça onunkilere bastırdı. Portakal suyu ve vaadedilen daha tatlı birşeyin tadını aldı. Dilini dokundurdu, döndürdü, okşadı ve tahrik etti. Parmaklarını saçlarına daldırdı, ayağının kenarı John’un baldırına tırmandı. Saf şehvet bacaklarının arkasını vurdu, içlerini ele geçirdi ve sert bir şekilde asıldı.

Kız bir profesyoneldi Tatmin olmamıştı Henüz değil. öpmeye devam etti boynuna

kaydı ve saçlarını arkaya attı Çiçek ve kadın kokuyordu, ipek sabahlığı omuzlarından düşürdü. “Güzel kokuyorsun,” dedi kulağının yanına doğru

“Erkek gibi kokuyorum”

John gülümsedi. “İnan bana tatlım, erkek gibi kokmuyorsun” Parmaklarını sütyeninin zümrüt yeşili askısının altına kaydırды ve boğazını öptü.

Georgie aniden “Sevişmeyeceğimizi sanıyordum” dedi

“Sevişmeyeceğiz.”

“O zaman ne yapıyoruz John”

“Oynaşıyoruz.”

“Bu bizi sevişmeye götürmez mi diye sordu Georgie avuçlarıyla göğüslerini örttü

“Bu sefer değil. Rahat olabilirsin” John ellerini bacaklarının arkalarına kaydırarak kavradı ve kaldırdı itiraz edemeden, John onu dolabın üzerine oturttu, bacaklarının arasına geçti.

“John?”

“Hmmm”

“Beni incitmeyeceğine söz ver.”

Başını kaldırdı ve yüzüne baktı. Kız ciddiydi. “İncitmeyeceğim Géorgie.”

“Hoşlanmayacağım birşey de yapma.”

“Tabii ki yapmam.

Kız gülümsedi ve avuçlarını John’un omuzlarına götürdü.

“Bunu sevdin mi?” diye sordu, ellerini bacaklarının üzerinde kaydırarak ve aynı anda ipek sabahlığı yukarı iterek.

“Mmm-hmm,” diye cevap verdi Georgie, sonra yumuşakça John’un kulak memesini yaladı ve dilinin ucunu boynuna kaydırды. “Sen bunu sevdin mi? diye sordu kulağına doğru. Sonra hassas cildini hafifçe emdi.

“Hoş, diye sessizce kıkırdadı. Elleriyle dizlerini okşadı, sonra parmaklarını esnek ve dantelli küloduyla temas edene kadar yukarı kaydırды. “Sana dair her şey gerçekten hoş. John kafasını yana eğdi ve gözlerini kapadı. Georgeanne kadar

yumuşak bir kadına dokunduğunu hatırlamıyordu. Parmakları ılık bacaklarına gömüldü ve onları araladı. Kızın ağzı boynuna inanılmaz şeyler yaparken John, ellerini sabahlığın altından kaydırıp ve kızı arkadan kavradı. “Yumuşak bir cildin var, harika bacakların ve güzel bir popon,” dedi onu bacaklarının arasına çekerken. Sıcaklık kasıklarına hücum etti ve eğer dikkatli olmazsa, Georgeanne’nin içine bataabilir ve orada bir süre kalabilirdi.

Georgeanne yüzünü kaldırdı, “Benle dalga mı geçiyorsun?”

John aşağı, kızın gözlerine baktı. “Hayır,” diye cevap verdi, hissettiği arzunun geri yansımalarını arayarak ve tam olarak bulamayarak. “Yarı çıplak bir kadınla asla dalga geçmem.”

“Şişman olduğumu düşünmüyor musun?”

“Ben sıksa kadınları sevmem,” diye düz bir şekilde cevap verdi ve ellerini kalçasından dizlerine ve tekrar kalçasına götürdü. Kızın gözlerinde bir ilgi ve sonunda bir arzu parıltısı belirdi.

Georgeanne, John’un uykulu bakışlarından yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Ergenliğe girdiğinden beri, kilosuyla sabit bir savaşı vardı ve sayabileceğinden çok daha fazla diyet denemişti. Ellerini yüzünün yanlarına yerleştirdi ve John’u işte o zaman öptü. Daha önce verdiği çalışılmış ve mükemmel öpücük gibi azdıran ve gerisini getirmeyen değil. Bu sefer onu bir bütün olarak yutmak istemişti. Sözlerinin kendisini her zaman kilolu gören bir kız için ne demek olduğunu göstermek istemişti. Kendini bu sıcaklığın içinde erimeye, baş döndürücü arzuya bıraktı. John elleriyle dokundukça, okşadıkça, şekil verdikçe öpücükler yerini canavarca bir iştaha bıraktı ve parmak uçlarına kadar titredi. İpek kuşağın çözüldüğünü ve sabahlığın açıldığını hissetti. Ellerini belinden yukarı midesine doğru kaydırıp. Sıcak avuçları kaburgalarına kaydı ve parmakları ağır göğüslerinin alt kısmını yokladı. Beklenmedik ve şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı. Hayatında ilk defa bir erkeğin göğüslerine dokunmasını saldırı olarak hissetmedi. Şaşkınlığını ağzına bir nefes olarak bıraktı.

John başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Orada gördüğü şey onu memnun etmişçesine gülümsedi ve sabahlığı omuzlarından itti.

Georgeanne kollarını indirdi ve siyah ipeğin bacaklarına kadar düşmesine izin verdi. Daha o niyetini anlayamadan, John ellerini sırtına götürdü ve sutyenini açtı. Georgeanne bu hızlı hareketten ürküp ellerini kaldırdı ve dantelli yeşil sutyeni yerinde tuttu. “Büyükler,” diye belirtti telaşla, sonra böyle apaçık ve aptalca birşeyi söylediği için ölmek istedi.

“Ben de” diye dalga geçti John, kışkırtıcı bir sırıtışla.

Sutyenin askısı omzundan aşağı düşerken, gergin bir gülüş boğazında düğümlendi.

“Bütün gece böyle oturacak mısın?” diye sordu ve parmak eklemlerini sutyenin dantel kenarlarında gezdirdi.

Hafif dokunuşları vücudunu ürpertti. Söylediği şeyleri ve hissettirdiklerini sevmiştii, henüz durmasını istemiyordu. John’dan hoşlanmıştı ve onun da kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Seksi gözlerinin içine baktı ve ellerini indirdi. Sutylene yavaşça kucağına düştü ve nefesini tuttu, göğüsleri hakkında müstehcen bir yorum yapmasını bekledi; yapmamasını umarak.

“Aman Tanrım, Georgie,” dedi John. “Büyük olduklarını söyledin. Mükemmel oldukları konusunda da uyarmalıydın.” Dolgun göğüslerini avuçladı, uzunca ve sert biçimde dudaklarından öptü. Parmağıyla yavaşça göğüs ucunu okşadı, ileri geri, etrafını ve üzerini. Hiç kimse, John’un şu anda yaptığı gibi onu okşamamıştı. Tüy gibi dokunuşları sanki hassas ve kırılgan birşeyden yapılmış gibi hissettirdi. Çekiştirmemiş ve döndürmemiş ya da çimdiklememişti. Elleriyle kaba bir şekilde yoklayıp bu ilgiden haz almasını beklememişti.

Tutku, takdir ve aşk damarlarından kalbine işledi ve bacaklarının arasını vurdu. Onu öptüğü gibi bacakları kalçasını sıkıştırıp sardı, sertleşmiş kabarıklığını kasıklarında hissedene kadar onu kendine doğru çekti. Elleriyle tişörtüne asıldı ve kafasının üzerinden hızlıca çekip çıkardı. Dalgalı siyah saçları geniş göğsünü

kapladı, karnına düştü, göbeğinde daireler çizdi ve kotunun bel kısmında kayboldu. Tişörtü kenara fırlattı ve ellerini göğsünde ve midesinde dolaştırdı, Parmakları şortunun içini, sert kaslarını ve sıcak tenini örten ince tüyleri karıştırdı. John'un kalbinin atışını hissetti ve hızlı nefes alıp verişini duydu.

John, ağızı onun ağızını bir başka ateşli öpüşme için yakalamadan önce Georgeanne'nin ismini söyleyerek inledi. Kızın göğüs uçları John'un göğsünü sıyrıp geçiyordu ve acı veriyordu. John'un dokunduğı her yer daha önce tecrübe etmediğı biçimde ateşli bir tutkuyla titriyordu. Sanki vücudu bütün hayatı boyunca John'un onu sevmesini bekliyormuş gibiydi. Elleriyle yumuşak sırtındaki sert düzlükleri, omurgasını ve midesinin etrafını okşadı. Georgeanne'nin parmakları kotunun belinde kıvrılırken, John havayı içine çekti. Metal düğmeyi deliğinden çıkarttığı zaman John elleriyle kızın bileklerini kavradı. Ağızını onunkinden ayırdı, bir adım geri attı ve ağır gözlerle ona baktı. Alnında bir kırışıklık belirdi ve bronz yanakları kızardı. En sevdiği yemeğı önüne konmuş aç bir adam gibiydi ama bundan pek hoşnut değildi. Reddetmek üzereymiş gibi duruyordu.

"Bay aksi, kahretsin!" diye küfretti sonunda ve kızın iç çamaşırının üst kısmına uzandı. "Her türlü ölü bir adamım."

Georgeanne ellerini arkasına dolabın üzerine yerleştirdi ve külodunu bacaklarından aşağı çekip çıkarırken kıcını yukarı kaldırdı Bacaklarının arasına doğru tekrar adım attığında, John çıplaktı. Ve büyüktü. Bunla ilgili şaka yapmıyordu. Ona doğru uzandı ve eliyle kalın penisini kavradı, John'un elleri de onunkini kavradı ve kızın avuçlarını etli başına doğru ileri geri kaydırđı. İnanılmaz şekilde sertleşmişti ve ellerinin arasında çok sıcaktı.

Açılmış bacaklarının arasındaki ellerine baktı. "Doğum kontrol hapı alıyor musun? diye sordu ve boştaki elini leğen kemiğinin üst kısmına götürdü.

"Evet, diye iç geçirdi, John'un parmakları kasık tüylerinin içine doğru kayıp, kaygan etini okşarken. Parçalara ayrılacağını düşünecek kadar tahrik oldu.

"Bacaklarını belime dola, diye talimat verdi John ve o da yaptı; John kızın içine

daldı. Kafası hemen içeri girdi ve bakışları onunkini yakaladı. “Aman Tanrım, Georgie, diye derinden bir çığlık attı. Hafifçe geri çekildi, sonra içine tamamen yerleşene kadar ittirdi. Kalçalarını kavradı ve içinde hareket etti, önce yavaşça, sonra hızlı. Dolaptaki kupalar takırdadı ve her itişinde Georgeanne onu karanlık pencere pervazına itiyormuş gibi hissetti. Her itişinde teni daha da ısındı ve isteği canavarca bir iştahla daha da kabardı. Vücudunun her hamlesi bir işkence ve tatlı bir mutluluktan aynı zamanda.

Kafası geriye, dolabın üzerine düşene ve gözleri kapanana kadar John’un ismini defalarca haykırdı. “Durma, diye inledi sanki sınıra yaklaşmış gibi. Etinden ateşler saçılıyordu ve kasları istemsizce kasıldı, uzun ve ateşli bir orgazm yaşadı. Normalde onu şok eden şeyleri açığa vururdu. Umursamazdı. John ona birşeyler hissettirmişti, inanılmaz birşeyler, daha önce bilmediği şeyler, tüm düşüncesi ve duygusu sıkıca kavradığı adamda sabitlenmişti.

John’un çıplak silüetini, korkunç ruh haliyle uyuşan karanlık kuşattı. Ev sessizdi. Fazla sessiz. Eğer yakından dinlese Georgeanne’nin sabit nefes alışını duyabilirdi. Ama o, odasında uzanmış uyuyordu ve John’u duyması imkânsızdı.

Geceydi. Karanlık. Sessizlik. Ona karşı komplo kurdular, ensesinde nefes alıp, anılarla zehirlediler.

Ağızına bir şişe Bud götürerek, ilk çeyreğini tüketti. Geniş manzaralı pencereye geçti ve büyük sarı aya ve gümüş uçlu siyah dalgalara baktı. Camdaki kendi yansımasında, tek görebildiği dumanlı bir silüetti. Ruhunu kaybetmiş ve yeniden bulmaya pek hevesli olmayan bulanık şekilli bir adam.

Karısı Linda’nın imgesi, davetsizce, önünde karanlık içinde belirdi. Onu en son gördüğü zamanki haliyle -küvetteki kanlı suyun içinde otururken, lisede tanıdığı taze yüzlü halinden oldukça farklı bir şekilde.

Zihni hızlı bir dönüş yaptı, okulda onunla kısa bir süre çıktığı zamana gitti. Ama mezuniyetten sonra, küçükler liginde hokey oynamak için yüzlerce mil öteye

taşınmıştı. Hayatı sporun etrafında dönüyordu. Sıkı oynuyordu ve 20 yaşına geldiğinde, 1982 seçmelerinde Toronto Maple Leafs tarafından alman ilk oyuncuydu. Cüssesi ona. hükmeden bir güç ve “Duvar” lakabını kazandırmıştı. Buz üzerindeki hünerleri onu yükselen bir yıldız yapmıştı. Saha dışı yetenekleri onu. kendisini hayran partilerinin Mark Spitz’i zanneden tavşan kızların gözünde bir yıldız yapmıştı. John, New York Rangers büyük rakamlı bir anlaşma önerene kadar dört sezon boyunca Maple Leafs için oynamıştı ve NHL’de en yüksek ücreti alan oyunculardan biri olmuştu Linda’yı unutmuştu.

Onu yeniden gördüğünde aradan altı sene geçmişti. Aynı yaştaydılar fakat tecrübe olarak oldukça farklıydılar. John dünyada pek çok şey görmüştü. Gençti, zengindi ve diğer erkeklerin sadece yapmayı hayal edebilecekleri şeyler yapmıştı. Oysa Linda çok az değişmişti. Ernie’nin Chevy’siyle etrafta dolanırkenki aynı kızdı neredeyse. Dikiz aynasını kullanarak rujunu süren, aynı kızdı.

Sezon arasında Linda’yla tekrar karşılaşmıştı. Onu şehir dışına çıkartmıştı. Bir otele götürmüştü ve üç ay sonra hamile olduğunu söylediğinde, onunla evlenmişti. Oğlu Toby hamileliğin beşinci ayında doğmuştu. Sonraki dört hafta, oğlunun zorlukla nefes alışını izlerken, hayat ve hokey hakkında ona öğretilen her şeyi Toby’ye öğretmenin hayalini kurmuştu. Fakat bıçkın küçük çocuk hayalleri, oğluyla birlikte acı bir şekilde ölmüştü.

John sessizce acı çekerken, Linda’nın üzüntüsü etrafındaki herkes tarafından görünürdü. Her zaman ağlardı ve kısa bir süre sonra başka bir çocuk sahibi olmak için takıntılı hale gelmişti. John, onun bu takıntısının ardında kendisinin olduğunu biliyordu. Onunla hamile olduğu için evlenmişti, onu sevdiği için değil.

O zaman ayrılmalıydı. Gitmeliydi ama onu terk edememişti. Linda acı içindeyken ve acısının sorumlusu olarak kendini görüyorken olmazdı. Sonraki yıl boyunca onunla kaldı. Doktordan doktora koşarken onunla kaldı. Bir dizi düşük yaptığından dolayı acı çektiğinde yanında kaldı. Umutsuzluk içinde batıp kaybolduğunda yanında kaldı.

Kaldı ama iyi bir koca değildi. Bebek sahibi olmakla ilgili endişesi Linda için delice bir hâl aldı. Hayatının son birkaç ayı, Linda'ya dokunmaya katlanamıyordu. Linda onu ne kadar kavramaya çalışırsa, John o kadar itiyordu Linda'yı. Başka kadınlarla ilişkileri rezil bir hal aldı. Bilinçaltında bir yerde, onun kendisini terk etmesini istiyordu.

Linda'ysa bunun yerine, kendini öldürmeyi seçti.

John bira şişesini dudaklarına götürdü ve uzunca çekti John'un onu bulmasını istemişti ve öyle de olmuştu. Bir sene sonra bile, küvetteki suyun rengini değiştiren kanın rengini tam olarak hatırlayabiliyordu, Kireç kadar beyaz yüzünü ve ıslak sarı saçlarını görebiliyordu. Kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyordu ve bileklerinden neredeyse dirseklerine kadar yaptığı kesikleri görebiliyordu. Midesindeki berbat tekmeyi hâlâ hissedebiliyordu.

Her günü o berbat suçlulukla yaşadı. Her gün anılarından yanılsamalar ve kendi oynadığı bölümleri gördü.

John yatak odasına girdi ve çarşafa sarılmış şehvet dolu kıza baktı. Koridordan gelen ışık yatağı ve kafasından havalanan koyu bukleleri aydınlattı. Bir kolu midesinde dinlenirken, diğer kolu yanına doğru uzanmıştı,

Virgil'in düğün gecesini bozanlardan biri olduğu için kötü hissetmesi gerektiğini fark etti. Ama hissetmedi. Yaptığından pişman değildi. İyi vakit geçirmişti ve eğer binleri Georgie'nin geceyi onun evinde geçirdiğini öğrenirse, zaten onunla seks yaptığını varsayacaklardı. O zaman neden olmasındı?

Georgie'nin seks için yaratılmış bir bedeni vardı ama baştan çıkarıcı tavırlarının gösterdiği kadar tecrübeli olmadığını anlamıştı John. Nasıl zevk vermesi ve alması gerektiğini göstermek zorunda kalmıştı. Onu öpmüş ve vücudunu diliyle sevmişti ve sarkık dudaklarıyla ne yapması gerektiğini öğretmişti. Duyarlı ve saftı ve onu son derece erotik buluyordu.

John yatağın yan tarafına geçti ve beyaz çarşafı kızın beline kaydırıldı. Çırpılmış krema yığınının içine çıplak bırakılmış gibi gözüküyordu. Tekrar sertleştiğini hissetti

ve vücuduyla kızı örttü Ellerini kızın göğüslerinin yanlarına doğru hareket ettirdi, yüzünü dekoltesine indirdi ve nazikçe öptü. Burada, yumuşak sıcak eti altındayken, başka birşey düşünmek zorunda değildi Tek yapması gereken zevk almaktı Georgeanne'nin derin inlemesini duyunca yüzüne doğru baktı Kızın uykulu yeşil gözleri de John'a bakıyordu

"Uyandırdım mı? diye sordu John.

Georgeanne, John'un sağ yanağını buruşturan gamzesini seyretti ve yüreğinin kabardığını hissetti. "Niyetin bu değil miydi? diye sordu, onu çok önemsedığını ruhunun derinlerinde hissediyor ve kendisini önemsedığını söylemese de. onun da birşeyler hissettiğini biliyordu. Onunla birlikte olarak Virgil'in Öfkesini üzerine çekme riskini almıştı. Kariyerini tehlikeye atmıştı. Georgeanne onun oynadığı bu kumarı heyecan verici ve müthiş romantik buluyordu,

"Ellerimi kontrol edebilir ve uykuna dönmene izin verebilirim. Ama bu kolay olmayacak, dedi John, avucunu Georgienin çıplak bacağına götürürken.

"Başka seçeneğim var mı? diye sordu ve parmaklarını şakaklarındaki kısa saçların içine soktu.

John, yüzü onunkinin üzerine gelene kadar yukarı kaydı "Sana yeniden zevk içinde çılgılık attırabilirim"

"Hmmm " Georgie, seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi yaptı. "Düşünmek için ne kadar vaktim var"

"Zaman doldu"

John genç ve yakışıklıydı. Georgie onun kollarında kendini güvende ve korunuyor hissediyordu. Muhteşem bir âşıktı ve onun hakkından gelebiliyordu. Ve en önemlisi, ona çılgınca âşık oluyordu.

John dudaklarını onunkilere yerleştirdi ve tatlı bir tutkuyla öptü, Georgeanne kendini eski Country ve Western şarkılarını söylüyormuş gibi hissetti. "Amerika'daki en mutlu kızdı."

O da John'u mutlu etmek istiyordu. On beş yaşındaki ilişkisinden beri

Georgeanne her zaman bukalemun gibi değişmiş ve erkek arkadaşı nasıl isterse öyle olmuştu. Geçmişte saçını iğrenç bir kıızıla boyamaktan, mekanik bir boğa üzerinde vücudunu morartmaya kadar pek çok şey yapmıştı. Georgeanne her zaman kendi yolundan çıkıp hayatındaki erkekleri mutlu etmeye çalışmıştı ve karşılığında onlar bu yüzden onu sevmişti.

John şimdi onu sevmiyor olabilirdi, ama sevecekti.

BES

Georgeanne elini göğsündeki ağrıya götürdü. Parmakları elbisesinin üst kısmına dikilmiş beyaz saten fiyongu kavradı, sanki sevgi ve nefret göğsünde çarpışıyor ve kalbini parçalıyorlardı Pembe düğün elbisesi ve yüksek topuklu uyduruk terlikleriyle, gözlerinin arkasındaki yanmaya karşı mücadele etti. Ama John'un kırmızı Corvette'ının gittikçe uzaklaştığını görünce, göğsündeki kavgayı kaybettiğini hissetti. Görüşü bulandı ama gözyaşlarını salması onu rahatlatmadı.

Gözden kayboluşunu saniye saniye izlemesine rağmen. John'un onu Seattle-Tacoma Uluslararası havaalanının önündeki kaldırımlarda terk etmiş olmasına inanamıyordu. Buna sadece terk etme denemezdi. John geriye dönüp bakmamıştı bile.

Etrafındaki herkes ya iş için ya da hafif yaz kıyafetleriyle başka birşey için koşturuyordu. Taksi şoförleri, egzozları sıcak havayı boğarken, bagajları boşaltıyorlardı. Çekiciler müşterilerle şakalaşırken, ifadesiz bir erkek sesi, havaalanının önündeki işaretli alanın sadece yük indirip bindirmek için olduğu konusunda uyarıyordu. Etrafındaki düzensiz sesler kafasındaki şaşkın uğuldamayla örtüşüyordu. Geçen geceki John, bu sabah onu elinde Bloody Mary bardağıyla uyandıran ilgisiz adamdan çok farklı davranmıştı. Geçen gece onunla defalarca sevişmişti ve Georgie daha önce hiçbir adama kendini bu kadar yakın hissetmemişti. John'un da ona yakın hissettiğinden oldukça emindi. Tabii ki umursamasa böyle bir risk almazdı. Eğer ona karşı hiçbir şey hissetmeseydi, Chinooks'taki kariyerini tehlikeye atmazdı. Ama bu sabah sanki geceyi sevişerek değil de televizyonda tekrar programlarını izleyerek geçirmişler gibi davranmıştı. Dallas'a uçuş için bilet aldığını haber verince sanki ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi gelmişti sesi. Korsenin ve pembe düğün elbisesinin içine girmesine yardım

ederken, dokunuşları kişisel değildi. Bir gece önceki aşığının dokunuşları gibi değildi. Elbisesini giymesine yardım ettiğinde, Georgeanne karışık duygularla mücadele etmişti. John'u onunla kalabilmesi konusunda ikna etmek için doğru kelimeleri bulmaya uğraşmıştı. Gitmek konusundaki isteksizliğiyle John'a, istediğı şeyi yapmaya veya istediğı kadın olmaya hazır olduğunu ima etmek istemişti ama o bu inatçı telkinleri reddetmişti.

Havaalanına giderken yolda, müziğin sesini o kadar çok açmıştı ki sohbet etmek imkânsızdı. Arabasında geçirdiğı bir saat boyunca, kendine sorduğı sorularla işkence etmişti. Ne yapmış olduğunu ve her şeyi değiştirecek kadar kötü ne olduğunu merak etmişti. Sadece gururu yüzünden müziğı kapatıp da cevap vermesini söylemiyordu. Arabadan çıkmasına yardım ettiğinde sadece gururu yüzünde gözyaşlarını koyvermemiştir.

"Uçağın bir saatten az bir zaman sonra ayrılıyor. Gişeden biletini alıp uçuşu gerçekleştirmen için yeterli vaktin var," diye bilgilendirdi John, yol çantasını uzatırken.

Sıkı bir panik yumruğı midesine indi. Gururun ardında korku ittirdi ve Georgie, onu sahildeki o güvende hissettiğı eve götürmesi için John'a yalvarmak üzere ağzını açtı. John'un sözleri onu durdurdu. "Bu elbisenin içinde, Dallas'a varmadan en az iki evlenme teklifi alacağından emin olabilirsin. Hayatını nasıl yaşaman gerektiğini söylemek istemiyorum, Tanrı biliyor ben benimkini mahvettim ama belki bir sonraki nişan üzerine biraz daha düşünmelisin."

Georgie John'a âşık olduğundan dolayı çok acı çekiyordu oysa John, onun başka bir adamla evlenebilmesine bile aldırmiyordu. Paylaştıkları gece ona birşey ifade etmiyordu.

"Seni tanımak muhteşemdi Georgie," dedi ve dönüp gitti.

"John!" İsmi gururunu geride bırakıp dudaklarından patladı.

John dönüp baktı; kızın yüzündeki ifade, içinde hissettiğı her şeyi dışa vurmuş olmalıydı. John boyun eğerek iç çekti. "Seni asla incitmek istemedim ama sana en

baştan söyledim, Chinooks'taki pozisyonumu senin için riske atamam.” Durdu ve sonra ekledi, “Kişisel birşey değil.” Sonra yürüyüp gitti, kaldırımdan ve hayatından.

Georgianne'nin eli ağrımaya başladı ve sıkıca tuttuğu yol çantasına baktı. Parmak eklemleri beyazlaşmıştı ve tutuşunu gevşetti.

Yoğun egzoz dumanları midesini bulandırdı ve sonunda dönüp havaalanından içeriye girdi. Buradan çıkmalıydı. Gitmeliydi ama nereye gideceğini bilmiyordu. Zihnindekileri uzaklaştırmaya çalıştı. Delta bilet gişesini buldu ve hayır, memura bagajı olmadığını söyledi. Bir elinde bileti, öbür elinde yol çantası, dönüp gitti.

Yürüyerek hediyelik eşya dükkânlarını, restoranları ve uçuş bilgilendirme tabelalarını geçti. Bir üzüntü etrafını sardı ve yoğun kara bir sis gibi üzerine çöktü. Bakışlarını düşürdü, yüzünde beliren kalp ağrısını gizlemeye çalıştı, eğer insanlar yakından baksaydı tabii ki gerçeği görürlerdi.

Georgianne Howard'ı umursayan tek bir yaşayan insan olmadığını görürlerdi. Bu eyalette ya da başka birinde. Tek dostunu, Sissy'yi ekmişti ve eğer Georgianne ölse, umursayacak tek bir kişi yoktu, gerçekten yoktu. Ah, teyzesi Lolly umursamış gibi yapardı Yeşil cenaze jölesinden yapar ve bir daha Georgianneye karşı sorumluluk hissetmeyeceği için rahatlamış olduğunu gizleyerek ağlardı. Georgianne, annesi üzülür müydü diye merak etti ama cevabını biliyordu. Hayır. Billy Jean hiçbir zaman istemediği bir çocuk için üzülmezdi.

Delta'nın bekleme salonuna girdi. Pencerelelere yüzünü dönerek oturdu, Seattle Times gazetesini kenara itti ve yol çantasını yanındaki koltuğa koydu. Dışarıya piste baktı ve annesinin yüzü önünde belirdi; Billy Jean ile karşılaştığı ilk ve tek zamanı hatırladı.

Büyükannesinin gömüldüğü gündü ve tabuttan yukarı, zarif görünümlü, şık kahverengi saçlı ve yeşil gözlü kadının yüzüne bakmıştı. Eğer Lolly söylememiş olsaydı kadının kim olduğunu bilemeyecekti. Büyükannesinin ölümünden duyduğu üzüntü bir anda, anlayış, neşe, umut ve çelişen bir sürü duyguyla karışmıştı. Georgianne tüm hayatı boyunca nihayet annesiyle karşılaşacağı anı merakla

beklemişti.

Büyüdüğünde ona Billy Jeanin genç olduğu ve henüz çocuk istemediği söylenmişti. Sonuç olarak, Georgeanne annesinin fikrini değiştireceği günün hayalini kurmuştu.

Fakat Georgeanne ergenliğe girdiğinde, kavuşma hayallerinden vazgeçmişti. Billy Jean Howard'ın artık Alabama temsilcisi Leon Obershaw'ın karısı, Jean Obershaw ve iki küçük çocuğun annesi olduğunu keşfetmişti. Annesinin diğer ailesini öğrendiği gün, zalim gerçeklikle yüzleşmek zorunda olduğu gündü. Büyükannesi ona yalan söylemişti. Bilty Jean çocuk istiyordu. Ama onu istemiyordu.

Büyükannesinin cenazesinde, Georgeanne nihayet Biliy Jeani gördüğünde, hiçbir şey hissetmemeyi beklemişti. Yüreğinin derinliklerinde sevgi dolu anne hayalini hâlâ barındırdığının farkına varmış şaşırılmıştı. Annesinin içindeki boşluğu doldurabileceği hayaline tutunmuştu. Kendisini doğumundan kısa bir süre sonra terk eden kadına kendini tanıttığında Georgeanne'nin elleri titremiş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Nefesini tutmuş... beklemiş... istemişti. Ama, Billy Jean "Kim olduğunu biliyorum, dediğinde yüzüne güçlkle bakabilmişti. Sonra arkasını dönüp, kilisenin arkasına doğru yürümüştü. Merasimden sonra ortadan kaybolmuştu, büyük ihtimalle kocasına, çocuklarına, hayatına geri dönmüştü.

Delta uçuşunun başlayacağı anonsu Georgeanne'nin dikkatini geçmişten çekip aldı. Diğer yolcular bekleme odasını doldurmaya başlamıştı. Georgeanne yol çantasını alıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Kısa beyaz bukleli ve polyester iş elbiseli yaşlı bir kadın şimdi boşalan sandalyeye doğru ilerledi. Alışkanlıktan dolayı Georgeanne kendiliğinden Seattle Times gazetesini aldı ve kadının yolundan çekti. Çantasının üzerine koydu ve tekrar pencereden dışarı, geçmekte olan çekici traktörüne ve bagaj taşıyıcısına baktı. Normalde kadına gülümser ve belki hoş bir sohbe girişirdi. Ama hoş olmak istemiyordu. Hayatını ve aşkına karşılık vermeyen insanları düşündü.

Bir günden az bir sürede John Kowalskyc âşık olmuştu. Ona karşı duyguları o

kadar hızlı oluşmuştu ki, buna kendi bile güçlükle inanabilmişti. Bildiği kadarıyla bu doğruyd . Mavi gözlerini ve her güldüğünde sağ yanağını   kerten gamzesini düşündü. Sarmalayan ve güvende hissettiren kollarını düşündü “M kemm  olduğun konusunda beni uyarmalıydın.” demişti, San Antonio hükümranlık suren kraliçesi gibi hissetmesine neden olarak Hiçbir erkek onu bu kadar arzulanabilir hissettirmemişti Aynı zamanda hiçbir erkek onu bu kadar yıkık duygularla terk etmemişti.

Gözleri yeniden yanmaya başladı ve görüşü bulandı Son zamanlarda hayatıyla ilgili oldukça zayıf bazı tercihler yapmışı Listenin başımda dedesi olacak kadar yaşlı bir adamla evlenmeye karar vermesi vardı Ona yakın ikinci sırada, bir ödlek gibi düğününden kaçması vardı. Fakat John'a  şık olmak onun seçimi değildi Oluvermişti.

Bir damla gözyaşı yanağına doğru süzüldü ve hemen sildi Konuşacak gerçek bir ailesi yoktu ve tek arkadaşı büyük ihtimalle şimdi ondan nefret ediyordu. Bütün kıyafetleri Virgil'in evindeydi ve onu adam yerine koymadığından hiç şüphesi yoktu. Sevd ği adam karşılık vermemişti. Onu ardına bakmadan kaldırım kenarına atmıştı.

Kendi dışında hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yoktu

“Dikkat!” diye bir kadın sesi anons etti, “Dallas-Fort Worth Uluslararası havaalanı, Delta 624 u şu için bileti olan yolcular on beş dakika içinde uçağa alınacaktır.”

Georgeanne elindeki bilete baktı. On beş dakika, Onu hiçbir şeye götürecek olan uçağa binmesine on beş dakika. Orada onu karşılayacak kimse olmayacaktı. Hiç kimsesi yoktu. Onunla ilgilenecek hiç kimse. Ne yapacağını söyleyecek hiç kimse.

Kendisi dışında hiç kimse. Sadece Georgeanne.

Panik midesini yokladı ve bakışlarını kucağındaki çantanın  zerindeki Seattle Times'a indirdi. Yüzeyin hemen altında duygusal bir yüklenme hissediyordu. Tamamen kendinden geçmemek için, gazete yazılarına odaklandı. Dudaklarını kıpırdatarak yavaşça iş ilanlarını okudu.

Heron Yiyecek-İçecek Servisi'nin üzerindeki tabela garip bir şekilde sağa kaymıştı. Perşembe geceki fırtına zincirlerinden biri kopana kadar tabelayı zorlamıştı. Tabelanın üzerine resmedilmiş büyük ve görkemli kuş sanki kaldırıma doğru baş aşağı dalışa geçmiş gibi gözüktüyordu. Kapının her iki tarafına ekilmiş orman gülleri şiddetli rüzgârları atlatmış fakat asılı duran sardunyalar çoktan tarih olmuştu.

Küçük binanın içinde her şey son derece yerli yerindeydi. Dönüştürülmüş dükkânın önündeki ofisin danışma masası ve yuvarlak masası vardı. Duvarda asılı büyük bir resimde kıyafetleri ve yüzleri aynı iki adam vardı. Her ikisi de bir dolarlık banknotun farklı uçlarını tutuyorlardı. Mutfakta sanayi tipi doğrayıcı, öğütücü ve paslanmaz çelikten kaplar ve tavalar parıldıyordu. Buzdolaplarından birinin tepsisinde menü örneklerinden bir seçki duruyorken, iki katlı hava üflemeli fırın diğer köşeye hâkimdi.

Dükkânın sahibi kadın, dudaklarının arasında mavi plastik bir şerit tutturulmuş şekilde banyoda duruyordu. Florasan bir ışık Mae Heron'un yüzünde titreşerek parlıyor, vızıldıyor ve gri bir renk saçıyordu. Kafasının arkasında atkuyruğu yapılmış sarı saçlarını fır. çalarken, kahverengi gözleri lavabonun üzerindeki aynadan yansımalarını izliyordu.

Mae Ivory Soap reklâmlarındaki kızların somut örneğiymiş, Meyvemsi cilt temizleyicilerini ya da koyultucularını ya da süslü kremleri kullanmazdı. Yüzünde makyaj olmasından nefret ederdi. Bazen çok az göz kalemi sürerdi ama çok az deneyimi olduğu için, bunu yapmakta pek iyi değildi, Ray gibi değildi, Ray giyim kuşamda her zaman iyiydi.

Mae kendine yandan bakmak için döndü ve başının üstündeki bir tutam saç düzleştirmek için elini kaldırdı, ön kapının üzerindeki zil, beklediği misafirin vardığını haber vermeseydi atkuyruğunu çözüp yeniden yapacaktı. Bayan Candace Sullivan Heron's un devamlı müşterilerindendi ve ebeveynlerinin ellinci evlilik yıldönümleri

için Mae'yi aramıştı. Candace, saygın bir kardiyologun karısıydı. Varlıklıydı, Ray ve kendisinin hayallerini canlı tutmak için son umuduydu.

Mavi polo gömleğinin haki şortunun içine düzgün sokuşturulduğundan emin olmak için kontrol etti ve derin bir nefes aldı. İşin bu kısmında çok iyi değildi. Müşteriye yağ çekmek ve geyik muhabbeti yapmak Ray'in alanıydı. Kendisi muhasebeciydi. Defterleri tutardı. İnsanlarla iyi değildi, önceki geceyi ve bugünün büyük kısmını, gözleri dayanabilene kadar sayılarla cebelleşerek geçirmişti Fakat birkaç farklı yaratıcı fikir bulduysa da, Ray ve kendisinin üç sene önce açtıkları bu yemek işinde yüklü miktar para akışı olmazsa kepenkleri indirmek zorunda kalacaklardı. Bayan Sullivan'a ihtiyaçları vardı; parasına ihtiyaçları vardı.

Mae lavabonun üzerindeki manila kâğıdından zarfları aldı ve banyodan çıktı. Mutfağa doğru yürüdü ama ön büronun kapı aralığında kısa süre durdu. Odadaki genç kadın Bayan Sullivan'a uzaktan yakından benzemiyordu. Aslında Playboy Evi'nden kaçmışa benziyordu. Mae'de olmayan her şey onda vardı: Uzun, göğüsleri büyük, kalın koyu renk saçlı ve bronz tenli. Mae güneşi düşünse istiridye gibi kırmızı oluverirdi. "Ahh... Yardımcı olabilir miyim?"

"İşe başvurmak için gelmiştim," diye cevap verdi kadın, apaçık güneyle aksarıyla ve yayarak. "Aşçı yardımcısı olarak."

Mae kızın elinde tuttuğu gazeteye baktı, sonra bakışlarını pembe saten elbise ve büyük beyaz fiyonk üzerinde gezdirdi. Erkek kardeşi Ray bu elbiseye bayılırdı. Hatta giymek isterdi. "Yemek servisi işinde daha önce çalıştınız mı?"

"Hayır. Ama iyi bir aşçıyım."

Dürüstçe söylemek gerekirse Mae, bu kadının su kaynatabileceğinden bile şüpheliydi. Fakat hiç kimseyi üzerindeki parti kıyafetinin renginden dolayı yargılamaması gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu. Hayatının büyük bir kısmını, aile üyeleri de dâhil olmak üzere birçok kişi tarafından acımasızca eleştiren ikiz erkek kardeşini savunmakla geçirmişti.

"Ben Mae Heron," dedi.

“Memnun oldum Bayan Heron.” Gazeteyi kapının önündeki masanın üzerine koydu, Mae’ye doğru yürüdü ve elini sıktı. “Benim adım Georgeanne Howard.”

“Pekâlâ Georgeanne, sana bir başvuru formu vereyim,” dedi Mae, masanın arkasına geçerken. Eğer Sullivan işi verirse, bir aşçı yardımcısına ihtiyacı olacaktı ama bu kadını işe alacağından şüpheliydi. Sadece tecrübeli aşçılar çalıştırmayı tercih ettiğinden değil ama mutfakta çalışmak için iş başvurusu yapmaya böyle tahrik

edici kıyafetle gelen biri sorgulamaya neden olabilirdi

Kapı zili yeniden çaldı Baktı ve varlıklı müşterisini fark etti Kokteyl içen, tenis oynayan pek çok şehir kulübü kadını gibi, Bayan Candace Sullivan'ın saçı platin bir miğferi andırıyordu, Mücevherleri gerçek tırnakları sahte ve Mae'nın çalıştığı tüm diğer zengin kadınlar gibiydi. Seksen bin dolarlık araba kullanır ama frambuazın fiyatını bilmezdi. "Merhaba Candace. Sızın için he seyi hazırladım " Mae üzerinde üç fotoğraf albümü duran yuvarlak masayı gösterdi. "Neden oturmuyorsunuz, ben de hemen geliyorum.

Bayan Sullivan meraklı bakışlarını pembeli kızıdan Mae ye çevirdi ve gülümsedi, “Perşembe günkü fırtına binanızın dış cephesinde büyük zarara yol açmış gibi”

"Kesinlikle açtı, Mae tabelayı onarnası ve yeni bitkiler alması gerektiğini biliyordu ama şu anda parası yoktu "Buraya oturabilirsin,” dedi Georgeanne’ye ve masaya bir form bıraktı Sonra iş zarfı hâlâ elindeyken, odanın karşı tarafına geçti "Seçmeniz için birkaç menü hazırladım. Telefonda konuştuğumuz da, ördekle başlama konusunu tartışmıştık Zarfın içinden menüleri çıkarttı, masaya koydu ve ilkini işaret etti, "Kızarmış Ördekle, vahşi avcı pilavını ve karışık sebze ya da yeşil fasulyeleri tavsiye ederim Küçük ekmeklerle”

“Ah, bilemiyorum,' diye iç çekti Bayan Sullivan

Mae bu tepki için hazırlıklıydı. “Denemeniz için buzdolâbın da örneklerim var”

“Hayır, teşekkür ederim, öğle yemeğini yeni yedim”

Rahatsızlığını bastırmak için, parmağını mezelerin olduğu seçeneğe götürdü.

"Belki kuşkonmaz filizleri tercih edersiniz. Ya da enginar-"

"Hayır," diye böldü Candace. "Sanmıyorum. Artık ördek seçeneğini istediğimi düşünmüyorum."

Mae bir sonraki menüye geçti, "Tamam. Kendi sosuyla dana kaburgası, kavrulmuş patates, yeşil fasulye, dilimlenmiş-"

"Bu sene kaburga servisi yapılan üç partiye gittim. Değişik birşey istiyorum, özel birşey. Ray en muhteşem fikirleri sunardı."

Mae sayfaları çevirdi ve üçüncü bir menüyü en üste koydu. Çok sabırlı bir insan olduğu söylenemezdi. O kadar uğraş verip bir araya getirdiği önerilerinin hiçbirini istemeyen ve ne istediğini de bilmeyen seçici müşterilerle başa çıkamıyordu. "Evet, Ray muhteşemdi," dedi; kardeşini özlüyordu, kalbinin ve ruhunun bir parçası gibiydi ve altı ay önce Ölmüştü.

"Ray en iyisiydi," diye devam etti Bayan Sullivan. "Biraz ... nasıl denir, farklı olmasına rağmen... anlarsın."

"Evet," Mae anlıyordu ve eğer Candace dikkatli olmazsa kendisine kapıya kadar eşlik edecekti. Ray artık bu dar kafalılıklardan incinmeyecek olsa da, Mae bunu kaldıramıyordu. "Şatobiryan düşündünüz mü?" diye sordu, üçüncü önerisini işaret ederken.

"Hayır," diye cevapladı Candace. Sonra on dakikadan daha kısa bir sürede Mae'nin diğer tüm önerilerini reddetti. Mae onu öldürmek istiyordu ama paraya ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattı

"Annem ve babamın ellinci evlilik yıldönümü için biraz daha eşsiz birşey umuyordum, özel birşey göstermediniz bana Keşke Ray burada olsaydı. Gerçekten hoş bir fikirle ortaya çıkardı."

Mae'nın ona gösterdiği tüm menüler hoştu. Aslında hepsi Ray'ın menü dosyasındandı. Mae sinirinin yükseldiğini hissetti ve mümkün olduğunca kibar bir şekilde sormaya zorladı kendim, "Aklınızda ne var?"

"Aslında bilmiyorum. İşi bilen sizsiniz. Yaratıcı olmanız gerekir."

Fakat Mae hiçbir zaman yaratıcı olan değildi.

“özel birşey göremedim. Başka şeyleriniz var mı?”

Mae bir fotoğraf albümüne uzandı ve parmağının ucuyla açtı.

Candace'in ona yakışacak birşey bulacağına dair şüphesi vardı. Bayan Sullivan'ın buraya gelmesinin tek nedeninin onu alkole sürüklemek olduğuna ikna olmuştu. “Bunlar yaptığımız işlerin fotoğrafları. Belki seveceğiniz birşey görürsünüz.”

“Umarım.”

“Afedersiniz,” diyerek pembeli kız araya girdi. “Dinlemekten kendimi alıkoyamadım. Belki yardımcı olabilirim.”

Mae, Georgeanne'nin odada olduğunu bile unutmuştu ve ona bakmak için döndü.

“Anne ve babanızın balayı neredeydi?” diye sordu Georgeanne oturduğu yerden.

“İtalya,” diye cevapladı Candace.

“Hımmm.” Georgeanne kalemin ucunu alt dudağına koydu “Pappa col Pomodoro ile başlayabilirsiniz,” diye tavsiye etti, sesli harfleri yayarak söyleten güneyli aksanıyla italyancası kulağa garip gelmişti. “Sonra yanında patates, havuç ve kalın bir dilim brusehetta ekmeğiyle Florentine domuz rostosu. Ya da ördek tercih ederseniz yanında makama ve taze salatayla Arezzo usulü olabilir.”

Candace Mae'ye baktı, sonra tekrar öteki kadına döndü. “Annem basil soslu lazanyaya bayılır.”

“Yanında güneğik salatasıyla lazanya mükemmel olur. Sonra yemeği lezzetli bir kayısılı yıldönümü pastasıyla taçlandırabilirsiniz.”

“Kayısılı pasta?” diye sordu Candace, istekli olmayan ses tonuyla. “Hiç duymamıştım.”

“Muhteşemdir,” diye coştı Georgeanne.

“Emin misin?”

“Kesinlikle. öne eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu. “San Antonio Hammonds'larından Vivian Hammond, kayısılı pasta için delirir, öyle çok sever ki,

130 senelik bir geleneği çiğneyip geleneksel Sarı Gül Kulübü toplantısında bayanlara servis etmişti." Gözleri kısıldı ve lezzetli bir dedikoduyu paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı, "Görüyorsunuz ya, Viviandan önce kulüp her zaman, sarı güllerle aynı renk olan limonlu pasta servis etmişti.' Durakladı, sandalyeye geri yaslandı ve kafasını yana doğru eğdi. "Doğal olarak annesi mahcup olmuştu."

Mae kaşlarını indirdi ve Georgeanne'ye baktı. Onda Maeye tanıdık gelen birşeyler vardı, Tam olarak işte bu diye parmağıyla gösteremezdi ama daha önce karşılaşmış olduklarını merak etti

"Gerçekten mi?" diye sordu Candace. "Neden her ikisini de servis etmedi?"

Georgeanne çıplak omuzlarını silkti. 'Kim bilir. Vivian kendine has bir kadındır."

Georgie konuştuğu, Mae'nin benzerlikle ilgili hissiyatı güçlendi.

Candace saatine ve sonra Mae'ye baktı. "İtalyan fikrini beğendim ve 100 kişiyi doyuracak kadar büyük bir kayısılı pastaya ihtiyacım olacak." Bayan Sullivan binadan ayrıldığı gibi, Mae menüyü planlamış, anlaşılmayı ve depozito çekini yazmıştı. Arkasındaki masaya doğru yaslandı ve kollarını göğüslerinin altında birleştirdi.

"Sana birkaç sorum olacak," dedi. Georgeanne üzerinde çalışıyormuş gibi yaptığı başvuru formundan kafasını kaldırıp baktı. Mae kendi elinde tuttuğu menüye baktı.

"Pappa col Pomodoro nedir?"

"Domates çorbası."

"Yapabilir misin?"

"Tabii ki. Gerçekten çok kolay."

Mae menüyü sağ kalçasının yanına masaya koydu. "Kayısılı pasta hikâyesini uydurdun mu?"

Georgeanne pişmanlık duyar gibi gözükmeye çalıştı fakat küçük bir gülümseme dudaklarının köşesini hareketlendirdi. "Pekâlâ... Birazcık abarttım."

Mae bu kadının nereden tanıdık geldiğini şimdi fark etmişti Georgeanne iflah

olmaz boktan bir sanatçıydı, tıpkı Ray gibi. Bir an için hissettiği boşluğun bir parça azaldığını hissetti. Kendini masadan ittirip çalışma masasına gitti. “Aşçı yardımcısı olarak hiç çalıştın mı ya da garson olarak?” diye sordu ve işe başlama formuna baktı.

“Dillard's da çalışmadan önce Lufcysle garsondum ve hayal edilebilecek bütün yemek kurslarına gittim.”

“Yemek servisi işinde hiç çalıştın mı?”

“Hayır, Ama Yunan’dan Çin’e, baklavadan suşiye kadar herşeyi yapabilirim ve insanlarla aram gerçekten iyidir”

Mae. Georgeanne'ye inceledi ve bir hata yapmadığını umdu. “Bir sorum daha var. Bir iş ister misin?”

ALTI

Seattle Haziran 1996

Mutfaktaki kargaşadan kaçan Georgeanne son bir kez ziyafet odasına girdi. Eleştirel gözle, odaya dikkatlice yerleştirilmiş, üzerlerine masa örtüleri serilmiş 37 masayı inceledi. Her masanın ortasında duran camdan kâseler sanatsal bir biçimde, mumlanmış gül, karanfil ve eğrelti otlarıyla doldurulmuştu.

Mae Georgie'yi takıntılı ya da deli olmakla suçlamıştı. Georgeanne'nin parmakları hâlâ erimiş mumdan dolayı acıyordu ama metal işlemlerin her birisine baktığında, çileden çıkmanın, acının ve pislüğün hepsine değdiğini görüyordu. Nadide ve güzel birşeyler yaratmıştı. O, yani Georgeanne Howard, kendisine bakmaları için başkalarına bağımlı olarak büyütülmüş kız, muhteşem bir hayat yaratmıştı. Kendi başına yapmıştı. Okuma güçlüğü ile baş edebilmesine yardımcı olacak metotlar öğrenmişti. Artık sorunlarını saklamıyordu ama açık açık da onlarla ilgili konuşmuyordu. Okuma güçlüğü problemini, dünyaya şimdi duyurmak için yıllarca saklamıştı.

Eski engellerin çoğunun üstesinden gelmişti ve 29 yaşında, başarılı bir yemek servi işinde ortaktı; mutevazi küçük bir eve sahipti. Geç Öğrenen Teksaslı küçük kızın başardığı her şeyden muazzam derecede tatmin olmuştu. Ateşe yürümüş, ruhuna kadar yanmış ama hayatta kalmıştı. Şimdi daha güçlü bir insandı, belki daha az güvenilir ve kalbini yeniden bir adama vermek konusunda aşırı derecede isteksizdi. Fakat bu iki özelliğini, mutluluğunu azaltacak şeyler olarak görmüyordu.

Dersleri zor yoldan öğrenmişti ve bugün böyle bir kadın olduysa eğer, geçmişte ona olanlar sayesindeydi Geçmişini düşünmeyi sevmiyordu. Hayatı şimdi tamamdı ve sevdiği şeylerle doluydu.

Teksas'ta doğmuş ve büyümüştü, ama Seattle'ı, dağlarla ve sularla çevrili tepelik bu şehri sevmiştir Yağmura alışması birkaç senesini almıştı ama pek çok yerli gibi, onu o kadar rahatsız etmiyordu şimdi. Pike Palace Pazarı'nın ele dokunur hissiyatını ve Pasifik Kuzeybatı'nın canlı renklerini seviyordu,

Georgeanne ön kolunu kaldırdı, siyah ceketinin bilek kısmını geri itti ve saatine baktı. Eski otelde duran ekibi, üç yüz konuğa somon balığına batırılmış salatalık dilimleri, doldurulmuş mantar ve kadehlerce şampanya servisi yapıyordu. Ama yanın saat içinde ziyafet odasına gelecekler ve sotelenmiş dana eti, limon yağlı taze patates ve acı marul salatasıyla akşam yemeklerini yiyeceklerdi.

Şarap kadehine uzandı ve içine tıklanmış peçeteyi çıkarttı Beyaz kumaşı, gül şeklinde yeniden katlarken elleri titredi. Gergindi. Normalden daha fazla. O ve Mae daha önce 300 kişilik partilere servis yapmışlardı. Yeni birşey değildi. Terlemiyorlardı. Fakat Hamsen Vakfı yani konuklardan tabak başına 500 dolar alan bir fon sağlayıcı için daha önce hiç servis yapmamışlardı. Gerçekçi olmak gerekirse konukların o kadar parayı yemek için ödemediklerini biliyordu. Bu gece toplanan para çocuk hastanesine ve tedavi merkezine gidecekti. Yine de, o kadar insanın bir parça et için o kadar para verdiği düşüncesi Georgie'de çarpıntı yapıyordu.

Odanın yan tarafındaki kapı açıldı ve Mae içeri girdi. "Seni burada bulacağımı düşündüm," dedi Georgeanne'ye doğru yürürken. Elindeki yeşil dosyada iş ve siparişler, tüm malzemelerin listesi ve bir takım makbuzlar vardı.

Georgeanne yakın arkadaşı ve iş ortağına gülümsedi ve katlanmış peçeteyi tekrar kadehin içine koydu. "Mutfakta işler nasıl?"

"Ah, yeni aşçı yardımcısı dana eti için aldığın özel beyaz şarabın hepsini içti.

Georgeanne midesinin düştüğünü hissetti. "Şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapıyorum."

“Gerçekten?”

“Gerçekten.”

“Hiç komik değil,” diye iç çekti Georgeanne, Mae yanına gelip dikilirken.

“Belki değil. Ama gevşemen lazım.”

“Evin yolunu tutana kadar gevşeyemem.” dedi Georgeanne, Mae’nin ceketinin yakasına iliştirilmiş pembe gülü düzeltmek içi dönerek. Her ikisi de aynı kıyafetleri giymelerine rağmen, fiziksel olarak birbirlerinin tam zıttıydılar. Mae yumuşak porselen cildi olan, 1.55 boyunda, balerin kadar ince doğal bir sarışındı. Georgeanne Mae’nin, ne yerse yesin bir kilo bile almayan metabolizmasını her zaman kıskanmıştı.

“Her şey programa uygun ilerliyor. Angela Everett’in düğününde yaptığın gibi heyecanlanıp bayılma.”

Georgeanne kaşlarını çatı ve yan kapıya doğru yürüdü. “Hâlâ daha Büyükanne Everett’in küçük mavi finosunuyla görülecek hesabım var.”

Mae güldü, Georgeanne’nin yanında dolanırken. “O geceyi asla unutmayacağım. Açık büfeyi servis ediyordum ve mutfaktan gelen ciyıklama sesini duydum. Sesini biraz alçalttı, sonra Georgeanne’nin aksanının taklidini yaptı. “Bütün gece ağladım. Köpeğin teki köftemi yedi!”

“Köfteleri dedim.”

“Hayır demedin. Sonra oturup on dakika boş tepsiye baktın.”

Georgeanne tam olarak böyle olduğunu anımsamıyordu. Ama yine de ani gelen stresle baş etmekte çok iyi olmadığını itiraf etmeliydi. Yine de eskiden olduğundan daha iyiydi. “Çok kötü bir yalancısın Mae Heron,” dedi, uzanıp arkadaşının atkuyruğunu yavaşça çekti, sonra odaya son bir bakış atmak için döndü. Çin masası ısıldıyor, gümüş takımlar parlıyor ve katlanmış peçeteler sanki yüzlerce beyaz gül gibi masaların üzerinde uçuşuyordu.

Georgeanne kendinden son derece memnundu.

Sandalyesinden hafif öne doğru eğilip şarap kadehinin içine tıktırılmış peçeteye yakından bakınca John Kowalsky'nin kaşları çatıldı. Peçeteye verilmeye çalışılmış şekil kuş ya da ananas olmalıydı. Hangisi olduğuna emin değildi.

“Ah, bu çok hoş,” diye iç çekti Jenny Lange, o geceki flörtü. John, onun parlak sarı saçlarına baktı ve itiraf etmeliydi ki, Jenny'den çıkma teklif ettiği gün olduğundan daha fazla hoşlanmıştı. Fotoğrafçıydı ve onunla iki hafta önce yerel bir dergi için yüzen evinin fotoğraflarını çekmeye geldiğinde tanışmıştı. Onu çok iyi tanııyordu. Mükemmel bir kadın gibi görünüyordu fakat daha yardım gecesine gelmeden önce, tam olarak kendisini cezbetmediğini fark etmişti; birazcık bile. Bu Jenny'nin hatası değildi. John'un kendisiyle ilgiliydi.

Dikkatini tekrar peçeteye verdi, kadehin içinden çıkarttı ve dizlerinin üzerine serdi. Son zamanlarda yeniden evlenmeyi düşünüyordu. Bununla ilgili Ernie'yle de konuşuyordu. Belki bu geceki yardım, içinde uyuyan birşeyleri tetiklemişti. Belki de daha yeni 35. yaşını kutladığından olmuştu; fakat bir eş bulup birkaç çocuk sahibi olmayı istiyordu. Toby'yi düşünüyordu, her zamankinden daha fazla düşünüyordu.

John sandalyesinde geriye yaslandı, kömür karası Hugo Boss takımının ceketinin önünü kenara itti ve elini gri pantolonunun cebine soktu. Tekrar baba olmak istiyordu. İsim listesine “baba” kelimesinin eklenmesini istiyordu. Oğluna tıpkı Ernie'den öğrendiği gibi kaymayı öğretmek istiyordu. Dünyadaki tüm diğer babalar gibi, Noel gecesini geç saate kadar ayakta kalıp üç tekerli, iki tekerli bisikletleri ve yarış arabası takımlarını monte etmek istiyordu. Oğlunu vampir ya da korsan gibi giydirmek ve onu Cadılar Bayramı için gezdirmek istiyordu. Fakat Jenny'nin, çocuklarının annesi olmayacağını biliyordu. Jenny ona Jodie Foster'ı anımsatıyordu ve John, Jodie Foster'ın her zaman küçük bir kertenkeleye benzediğini değil Çocuklarının kertenkeleye benzemesini istemiyordu.

Düşünceleri garson tarafından kesikti ve şarap isteyip istemediği soruldu. John hayır dedi, sonra öne doğru eğilip kadehini masada baş aşağı çevirdi.

“İçmiyor musun?” diye sordu Jenny.

“Tabii ki, diye cevapladı ve elini cebinden çıkarıp, kokteyl saatinden ayrılırken yanında getirdiği bardağa uzandı. “Soda limon içiyorum.”

“Alkol almıyor musun?”

“Hayır. Artık almıyorum.” Başka bir garson önüne salata koyarken, bardağını masaya bıraktı. Dört senedir alkol almıyordu ve bir daha asla içmeyeceğini biliyordu. Alkol onu sersem bir boka çeviriyordu ve nihayet bundan sıkılmıştı.

Philadelphia’ya Danny Shanahan’a doğru yola çıktığı gece, dibe battığı geceydi. “Dirty Danny’nin ona verilmiş olan her şeyi hak ettiğini düşünenler vardı. John onlardan biri değildi. Buzun üzerindeki yalana meyilli adama baktığında, kontrolünü kaybettiğini biliyordu. Kaval kemiği defalarca çatırdamış ve kaburgalarına her zamankinden fazla dirsek inmişti. Oyunun bir parçasaydı bu. Ama o gece, içinde birşeyler kopmuştu. Daha ne yaptığını fark edemeden, eldivenlerini fırlatmış ve çıplak yumruklarıyla Shanahan’a enayi yumrukları atmıştı. Danny beyin sarsıntısı geçirmiş ve revire kaldırılmıştı. John oyundan atılmış ve altı oyun ceza almıştı. Ertesi sabah boş bir Jack Daniel şişesi ve yatakta iki çıplak kadınla bir otelde uyanmıştı. Desenli tavana baktığında, kendinden öğrenmeye başlamış ve bir gece önceyi hatırlamaya çalışmıştı, artık durmalıydı.

O zamandan beri içmemişti. İstememişti bile. Ve şimdi bir kadınla yatağa girdiğinde, ertesi sabah onun ismini bilerek uyanıyordu. Aslında, isminden önce hakkında çok şey bilmesi gerekiyordu. Şimdi daha dikkatliydi. Sağ olduğu için şanslıydı ve bunu biliyordu.

“Oda ne güzel düzenlenmiş, değil mi?” diye sordu Jenny.

John önce masaya göz attı, sonra da odanın önündeki podyuma. Bütün çiçekler ve mumlar onun zevkine göre biraz fazla meyveliydi. “Tabii ki, harika,” dedi ve salatasını yedi. Bitirdiğinde tabağı alındı ve önüne yeni bir tabak kondu. Hayatı boyunca pek çok ziyafet ve yardım gecesine katılmıştı. Oralarda pek çok kötü yemek de yemişti. Fakat bu gece yemek oldukça iyiydi; az ama iyi. Geçen seneden iyiydi. Geçen sene, içine gerçekten boktan çam fıstıkları doldurulmuş lastik gibi bir

tavuk servis edilmişti. Fakat yemek için burada değildi. Para vermek için gelmişti. Çok para. Pek az kişi John'un hayırseverliğini bilirdi ve böyle kalmasını istiyordu. Bunu oğlu için yapıyordu ve kendine özel birşeydi.

"Stanley Kupası'nı kazanan Avalanche hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Jenny önlerine tatlılar konurken.

John, sadece muhabbet olsun diye sorduğunu fark etti. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek falan istemiyordu, o yüzden fikrini inceltip iyi ve temiz hale getirdi. "Cehennem gibi bir kalecileri var. Roy'un playofflarda yardımı olacağını ve kışlarını kurtaracağını hesaba katabilirsin." Omuz silkti. "Birkaç iyi adanılan var fakat Claude LErnieux korkak bir hanım evladı." Tatlı kaşığına uzandı, sonra ona baktı. "Büyük ihtimalle gelecek sezon da finallere kalırlar." Ve onlarla karşılaşmayı bekliyor olacaktı, çünkü John da orada olmayı, kupa için savaşmayı bekliyordu.

Döndü ve bakışlarıyla Harrison Vakfı'nın başkanını aramak için odayı taradı. Ruth Harrison genellikle podyuma ilk çıkan ve geceyi başlatan kişiydi, iki masa ötede onu yanındaki bir kadına bakarken yakaladı. Kadının sırtı John'a dönüktü, fakat etrafındaki ipek giysili kalabalığın arasında fark ediliyordu. Uzun kuyruklu bir takım elbise giymişti; saçları arkaya toplamış ve büyük siyah bir kurdelayla ensesine sabitlemişti. Kürdeladan sarkan bukleler omuzlarının ortasına düşmüştü. Uzun ve yüzünü ona doğru döndüğünde, içtiği şerbet az daha John'u boğuyordu. "Tanrı aşkına!" diye hırıldandı.

"İyi misin?" diye sordu Jenny ve ceketinin omzuna kaygılı bir el yerleştirdi.

Cevap veremedi John. Sanki alnına hokey sopası yemiş gibi bakakaldı. Yedi sene önce onu Sea Tac Havaalanı'na bıraktığında, yeniden karşılaşacaklarını hiç düşünmemişti. Onu en son gördüğü zamanı hatırladı, küçük pembe elbisesi içinde şehvetli bir oyuncak bebek gibiydi. Onla ilgili çok daha fazla şey hatırladı ve hatırladığı her şey genellikle dudaklarına bir gülümseme getirirdi. Şu anda anımsayamadığı sebeplerden ötürü, onunla geçirdiği gece sarhoş değildi. Ama içiyor ya da içmiyor olmasının fark edeceğini sanmıyordu, çünkü ayık ya da sarhoş,

Georgeanne Howard bir erkeğin unutabileceği bir kadın değildi.

“Sorun nedir John?”

“Ahh... Hiçbir şey.” Jenny’e bir bakış attı sonra dönüp düğününden kaçıp ortalığı karıştıran kadına baktı. O uğursuz günden sonra, Virgil Duffy sekiz aylığına ülkeyi terk etmişti. O sene Chinooks'un yaz çalışma kampı spekülasyonlarla dolup taşmıştı. Birkaç kişi kaçırıldığını düşünürken, diğerleri de kaçıyla ilgili teoriler üretmişti. Ve Hugh Miller, Virgil’le evlenmektense kendini banyoda öldürdüğünü ve Virgil’in bunu örtbas ettiğini söylemişti.

Sadece John doğrusunu biliyordu atma konuşmayan tek oyuncuydu.

“John “

Dikkatini sevgilisine çevirdi.

Ters birsey mi var?” diye sordu Jenny

“Hayır. Hiçbir şey.” Georgeanne’ye bakmak için döndü ve masaya siyah bir el çantası koyarken gördü onu. Ruth Harrison’ın elini sıkıyordu. Sonra gülümsedi, el çantasını aldı ve uzaklaştı.

“Afedersin Jenny.’ dedi John ayağa kalkarken. “Hemen geri döneceğim.”

Masaların arasından zikzaklar çizen Georgeanne’yi, gözlerini omuzlarından ayırmadan takip etti. “Afedersiniz,” dedi iki yaşlı beyefendiyi yolundan iterken. Bir yan kapıyı açmak üzereyken onu yakaladı.

“Georgie,” dedi, kızın eli pirinç kapı tokmağını tutmuşken.

Georgie durdu; omuzlarının üzerinden John’a bir bakış attı ve ağzı yavaşça açılmadan rahat beş saniye bakakaldı.

“Sizi tanıdığımı sandım,” dedi John.

Georgeanne ağzını kapadı. Yeşil gözleri sanki ağır bir suç işlerken yakalanmış gibi büyüdü.

“Beni hatırlamadın mı?” dedi John.

Georgie cevap vermedi. Bakmaya devam etti.

“Ben John Kowalsky. Düğününden kaçtığında tanışmıştık diye açıkladı, buna

rağmen nasıl olur da böyle bir fiyaskoyu unutabilir diye merak etti. “Seni aldım ve biz-

“Evet,” diye sözünü kesti Georgie. “Seni hatırlıyorum” Sonra başka birşey demedi ve John acaba hafızasıyla ilgili bir sorun mu var diye merak etti, çünkü onu gerçek bir geveze olarak hatırlıyordu.

“Ah, iyi” dedi John, aralarında oluşan garip sessizliği örtmek için. “Seaule’da ne yapıyorsun?’

“Çalışıyorum.” Göğüslerini yükselten derin bir nefes aldı, sonra acele verilmiş bir nefes gibi, “Pekâlâ, şimdi gitmem lazım,” dedi. O kadar hızlı döndü ki, kapalı kapıdan koşarak girdi. Ahşap, gürültülü bir şekilde takırdadı ve el çantası elinden düştü, içindekilerin bazıları yere saçıldı. “Bütün gece ağlarım,” dedi soluk soluğa nefesli güney aksanıyla ve eşyalarını geri almak için eğildi.

John bir dizinin üzerine çöktü; yerden bir ruj ve bir tükenmez kalem aldı. Elindekileri ona uzattı, “işte burada.”

Georgeanne baktı ve gözleri onunkilere kilitlendi. Birkaç kalp atışı süresi kadar ona baktı, sonra rujunu ve kalemını aldı. Parmakları John'un avucuna değdi. “Teşekkürler,” diye fısıldadı ve sanki yanmışlar gibi ellerini çekti. Sonra ayağa kalkıp kapıyı açtı.

“Bekle bir dakika,” dedi John ve yerden çiçek desenli bir çek defteri aldı. Defteri alıp ayağa kalkana kadarki kısa zaman içerisinde, kız gitmişti. Kapı sesli bir şekilde yüzüne çarpılmış, John kendini aptal gibi hissetmişti. Georgeanne sanki korkmuş gibi davranmıştı. Birlikte geçirdikleri gecenin her detayını hatırlamadığı doğrudu ama onu incitmiş olsa hatırlardı. İhtimaller üzerine düşünmeye dalacakken, bunun saçma olduğunu düşünerek vazgeçti. En sarhoş halinde bile hiçbir kadını incitmemişti.

Şaşkın bir şekilde dönüp masasına yürüdü. Neden ondan kaçtığını anlayamamıştı. Georgeanne ile olan anıları o kadar da nahoş değildi. Harika bir seks gecesi paylaşmışlardı, sonra ona eve gitmesi için uçak bileti almıştı. Eğer

duygularını incitmiş olsa bunu bilirdi ama hayatının o döneminde Georgeanne'ye sunabileceği en iyi şeyi sunmuştu.

John elindeki çek defterine baktı ve sayfaları çevirdi. Üzerinde sanki bir çocuk tarafından çizilmiş gibi pastel boyalı desenler olmasına şaşırdı. Sol köşeye göz attı ve soyadının değişmediğini görünce daha da şaşırdı. Hâlâ Georgeanne Howard'dı ve Bellevue'de yaşıyordu.

Kafasındaki sorular listesine daha fazla soru eklendi fakat hiçbiri cevaplanmayacaktı. Sebep her ne idiyse, açık bir şekilde kız onu görmek istemiyordu. Çek defterini ceketinin cebine attı. Pazartesi günü ona postalayacaktı.

Georgeanne iki yanında rengârenk çuhaçiçekleri ve mor menekşeler olan kaldırımdan aceleyle yürüdü. Anahtarını pirinç kapı tokmağına yerleştirirken eli titredi. Evin önüne ekilmiş ortanca ve kozmos çiçeklerinin karmaşık birlikteliği çimenliğe kadar saçılmıştı. Panik, sıkı bir şekilde onu yakaladı ve güvenli bir şekilde evine girmediği sürece rahatlamış hissedemeyeceğini anladı.

"Lexie!" diye bağırdı kapıyı açtığı gibi. Sola doğru bir bakış attı ve biraz sakinlik kalbini rahatlattı. Altı yaşındaki kızı, etrafında içi doldurulmuş dalmaçyalılarla kanepede oturuyordu. Televizyonda, Cruella De Mî şeytani bir şekilde güldü ve arabasını karla kaplı bir tepeden aşağı sürdüğü gibi gözleri alev alev parladı. Dalmaçyalıların yanında oturan yan komşunun genç kızı Rhonda, Georgeanne'ye baktı. Burnundaki hızma parlak bir ışığı yakaladı ve bordo saçları zengin bir şarap gibi ışıldadı. Rhonda garip gözüktüyordu fakat iyi bir kız ve muhteşem bir bakıcıydı.

Georgeanne kanapeye oturdu Lexie'nin omzunun arkasındaki birkaç tutam saç okşadı. Kızını kavrayıp sıkıca tutmak istedi; bunun yerine "bana biraz şeker verirsen, seni yalnız bırakırım" dedi.

Lexie istemdişi döndü, yüzünü kaldırdı ve koyu kırmızı dudaklarını büzüştürdü. Georgeanne onu öptü ve çenesini avucunun içine aldı. Lexie kozmetikler için deli oluyordu. Onları çok seviyordu ve daha fazlasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Kaldırımdan aşağı bisikletini sürerken komşular bakıyordu, özellikle annesinin

verdiği limon yeşili kürkü giydiğinde. Onu markete ya da alışveriş merkezine götürmek utanç vericiydi fakat sadece bu hafta sonlarıydı. Her sabah Lexie'nin giyinme zamanı geldiğinde günlük savaşlar yapmaktansa bu anlaşılmayla yaşamak daha kolaydı.

Georgeanne kanepeden kalktı. "Eğer ihtiyacın olursa yatak odamdayım " Lexie başını salladı ve dikkatini televizyon ekranındaki havlayan dalmaçyalılara çevirdi.

Georgeanne koridora doğru yürüdü, küçük banyoyu geçti ve odasına girdi. Takım elbisesini çıkarttı ve pembe beyaz çizgili, iki tekerlekli arabanın üzerine fırlattı.

John Lexie'yi bilmiyordu. Bilemezdi. Georgeanne aşırı tepki vermişti ve büyük ihtimalle John onun deli olduğunu düşünmüştü, fakat onu tekrar görmek büyük bir şoktu. John'dan sakınmak için çok dikkat etmişti. Aynı sosyal alan içine girmemiş ve hiçbir Chinooks maçına gitmemişti ki bu çok zor değildi çünkü hokeyi korkunç derecede şiddetli buluyordu . Her zaman Seattle'ın ikisi için de yeterince büyük olduğunu düşünmüştü. Ondan sakınmak için yeterince çabalarsa kişisel olarak onunla hiçbir zaman karşılaşmayacağını düşünmüştü fakat gerçekleşeceğini düşünmese de içinde bir yerlerde onu eğer tekrar görse John'un ona ne diyeceğini merak etmişti tabii ki, kendisinin ne diyeceğini biliyordu. Kendini her zaman ilgisiz davranan olarak hayal etmişti Sonra Anilik sabahı gibi soğuk bu şekilde, "John" John üzgünü seni hatırlamayamıyorum Kişisel alma," diyecekti

Bu gerçekleşmemişti. Birinin, yedi senedir kullanmadığı ismiyle seslendiğini duymuştu, şu an olduğu kadınla alakası olmayan bir isim ve bu ismi kullanmış olan adama bakmak için dönmüştü. Birkaç kalp atışı süresi boyunca beyni gözlerinin gördüğünü anlamlandıramamıştı. Bu şok onu tamamen ele geçirmişti. Vur ya da kaç içgüdüğü belirmişti ve Georgie kaçmıştı.

Fakat mavi gözlerine bakıp ve yanlışlıkla eline dokunduktan sonra Elinin ılık dokusunu parmaklarının altında hissetmiş, meraklı gülümseyişini dudaklarında görmüş ve ağzının onunkine dokunuşunu hatırlamıştı. Hatırladığı zamankine çok

benziyordu, biraz daha iriydi ve yaşıllıktan dolayı gözlerinin kenarlarında ince çizgiler oluşmuştu. Hâlâ son derece hoştu ve birkaç kısa saniye için ondan nefret ettiğini unutmuştu.

Georgeanne kalktı ve odanın köşesindeki boy aynasının önüne geçti. Elini takım elbisesinin gömleğinin önüne götürdü ve düğmelerini çözdü. Lexie'nin koyu renk saçlarından ve renginden ötürü insanlar genelde Georgeanne'yi çağırırdığını söylerdi. Fakat Lexie tıpkı babasına benziyordu. Aynı onun gibi mavi gözleri ve uzun kalın kirpikleri vardı. Burnu babasınıninkiyle aynı şekildi ve güldüğünde gamzesi yanağını çukurlaştırıyordu. Tıpkı John gibi.

Gömleğini pantolonunun içinden çekti, kol düğmelerini çözdü. Lexie, Georgeanne'nin hayatındaki en önemli şeydi. Onun kalbiydi ve onu kaybetmek düşüncesi dayanılmazdı. Georgeanne korkmuştu. Uzun zamandır korkmadığı kadar çok. Şimdi John onun Seattle'da yaşadığını biliyordu, Lexie'yi bulabilirdi. Tek yapması gereken Harrison Vakfı'ndan birilerine sormaktı; Georgeanne'yi bulabilirdi. Fakat neden John beni bulmak istesin, diye sordu kendine. Yedi sene Önce onu havaalanında, hislerini acı verici şekilde açıkça göstererek onu terk etmişti. Kızını öğrense bile, büyük ihtimalle onunla birşey yapmak istemeyecekti. Büyük bir hokey oyuncusuydu, küçük bir kızıdan ne isteyecekti?

Gittikçe paranoyaklaşıyordu

Ertesi sabah Lexie kahvaltısını bitirdi ve kâseyi lavabonun içine koydu. Evin uzak köşesinde annesinin musluğu açtığını duyabiliyordu ve alışveriş merkezine gitmeden önce uzun süre beklemesi gerekecekti. Annesi uzun süre banyoda kalmayı seviyordu.

Kapı zili çaldı ve Lexie, kürkünü peşinden sürükleyerek salona yürüdü. Büyük ön pencereye geçti ve dantelli perdeyi kaldırdı. Kot pantolonlu ve çizgili gömlekli bir adam verandada duruyordu. Lexie ona bir süre baktı, sonra perdeyi, yerine düşmesi için bıraktı. Kürkünü boynuna doladı ve odayı geçip ön girişe geldi. Yabancılar kapıyı açmaması gerekiyordu ama verandada dikilen adam, siyah güneş gözlükleri

olsa da, yabancı değildi. Kim olduğunu biliyordu. Televizyonda görmüştü ve geçen sene Bay Duvar ve arkadaşları, bazı çocukların gömleklerini, defterlerini ve eşyalarını imzalamak için okula gelmişlerdi. Lexie o sırada spor salonunun arka tarafındaydı ve kimsenin ismini hiçbir şeyin üzerine yazdıramamıştı.

Büyük ihtimalle kendisine ait bazı şeyleri imzalamaya geldi diye düşündü kapıyı açarken. Sonra yukarı baktı -oldukça yukarı.

John güneş gözlüklerini çıkarttı ve polo gömleğinin cebine soktu. Kapı açıldı ve aşağı baktı -oldukça aşağı. Georgeanne'nin evinde bir çocukla karşılaşmak kadar şok edici diğer şey, ona bakan küçük kızın, yılan derisi pembe kovboy çizmesi, küçük pembe bir etek, mor puantiyeli tişört ve boynunun etrafında vahşi yeşil bir kürk olmasıydı. Fakat bu kıyafetler, yüzüyle karşılaştırılınca hiçbir şeydi "Ahh... Merhaba," dedi, mavi göz gölgeleri, açık pembe yanaklar ve parlak kırmızı dudaklara tekrar takıldı. "Georgeanne Howard'ı arıyordum."

"Annem duşta ama içeri gelebilirsin" dedi küçük kız

"Eminmisin"

"Umursamaz Gidip eşyalarımı alacağım"

Ev pastel renkler ve süslü eşyalarla doluydu Çiçek desenli kanepeler, perdelerle örtüşen dantelli yastıklar vardı. Papatya ve gül vazoları ve kurumuş çiçeklerden bir sepet vardı. Etrafla ki fotoğrafla gümüş çerçevelerinde melekler vardı, Bunu biraz sevdi ve kendi için endişelenmek miydi merak etti.

" çok iyi eşyalarım var," dedi küçük kız, turuncu plastik bir alışveriş arabasını salona doğru ittirerek Kanepelere oturdu, sonra yanındaki mindere eliyle vurdu.

Daha da uygunsuz olduğunu hissederek kızın yanına oturdu John Yüzüne baktı ve kaç yaşında olduğunu kestirmeye çalıştı fakat bir çocuğun yaşını tahmin etmekte pek iyi değildi. Makyajı da hiç yardımcı olmuyordu.

"Burada" dedi, önünde dalmaçyalı olan bir tişörtü sepetinden çıkartıp ona uzatarak.

"Bu ne için?"

“İmzalamak zorundasın.”

“öyle mi?” diye sordu, küçük kızın yanında kendini kocaman hissederek.

Başını salladı ve ona yeşil bir kalem verdi.

John çocuğun tişörtünü gerçekten imzalamak istemiyordu. “Annen çılgına dönebilir.”

“Hayır. Bu benim cumartesi tişörtüm.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Peki.” Omuzlarını silktiler ve kalemin kapağını çıkarttı. “Adın ne?”

Kaşları, koyu mavi gözlerinin üzerinden düştü ve sanki pek zeki bir adam değilmişçesine ona baktı. “Lexie.” Sonra belki ilk seferde anlamamıştır diye tekrar telaffuz etti. “Leexxiie. Lexie Mae Howard.”

Howard? Georgeanne çocuğun babasıyla evlenmemiştir. Ne tip bir adamla ilişkisi olduğunu merak etti. Nasıl bir adam kızını terk ederdi? Sanki arkasına yazacakmış gibi tişörtü katladı. “Neden bu mükemmel tişörtü rezil etmemi istiyorsun, Lexie Mae Howard?”

“Çünkü diğer çocukların senin imzaladığın eşyaları var ama benim yok.”

Neyi kastettiğinden emin değildi fakat kızının tişörtünü çizmeden önce Georgeanne’ye sormanın daha iyi olacağını düşündü.

“Brett Thomas’ın bir sürü eşyası var. Geçen sene okulda gösterdi.” Ağır ağır iç çekti ve omuzları düştü. “Kedisi de var. Senin kedin var mı?”

“Ahh... hayır. Kedim yok.”

“Mae’nin kedisi var,” dedi Lexie, John’un Mae’yi tanıdığını düşünerek. “Adı Bootsie, çünkü ayaklarında beyaz botları var. Mae’lere gittiğimde benden saklanıyor. Benden hoşlanmadığını düşünüyordum ama Mae, utangaç olduğu için kaçtığını söyledi.” Kürkünün ucunu tuttu, John’un görmesi için onu salladı. “İşte onu böyle yakaladım. Gerçekten sıkıca tuttum.”

Bu küçük kızın Georgeanne’nin kızı olduğunu bilmeseydi, konuşmasını

dinledikçe, daha da belirginleşecekti. Hızlıca, bir kedi istediğinden bahsetti. Sonra konu köpeklerle ve bir şekilde sivrisinek ısırıklarına ilerledi. O konuştuğu John inceledi. Babasını anımsatması gerektiğini düşündü çünkü o kadar da Georgeanne'ye benzemiyordu. Belki ağızları benziyordu, fakat başka yerleri değil.

“Lexie,” diye böldü John, belki de Virgil Duffy'nin kızıyla konuşuyormuş gibi hissetti. Virgil'i, çocuğunu terk edecek bir adam gibi düşünmemişti. Ama Virgil gerçek bir pislik olabilirdi. “Kaç yaşındasın?”

“Altı. Birkaç ay önce doğumgünüm vardı. Arkadaşlarım geldi ve pasta yedik. Amy'den Babe filmini aldım ve seyrettik. Babe annesinden alındığında ağladım. Bu gerçekten ama gerçekten çok acıklıydı ve hastalandım. Fakat annem hafta sonları onu ziyaret edebileceğimi söyledi, o zaman daha iyi hissettim. Bir domuz istiyorum ama annem olmayacağını söylüyor. Babe'in koyunu ısırdığı bölümü çok seviyorum,” dedi ve gülmeye başladı.

Altı, fakat Georgeanne'yi en son yedi sene önce görmüştü. Lexie Virgil'in çocuğu olamazdı. Sonra dokuz ay hamile olduğunu unuttuğunu fark etti, ayrıca eğer Lexie'nin birkaç ay önce doğum günü olduysa, hayli hayli Virgil'in çocuğu olabilirdi. Fakat Virgil'e uzaktan yakından benzemiyordu. Ona daha yakından baktı. Kahkahası büyük bir gülümsemeye döndü ve sağ yanağında bir gamze belirdi. “Sadece küçük domuz suratının hatrına.” Kafasını salladı ve tekrar kıkırdamaya başladı.

Evin başka bir bölümünde su sesi kesildi ve John'un kalbi göğsünün içinde atmayı durdurdu sanki. Zor yutkundu. “Kahretsin,” diye fısıldadı.

Lexie'nin kahkahası utangaç bir nefesle kesildi. “Bu kötü bir kelime.”

“özür dilerim,” diye mırıldandı John ve Lexie'nin makyajının altındaki yüzünü görmeye çalıştı. Uzun kirpikleri en uçta kıvrılıyordu. Bir erkek çocukken John'la, kirpikleri böyle olduğu için sürekli dalga geçilirdi. Sonra koyu mavi gözlerinin içine baktı. Kendisinininki gibi gözler. Açıklanamayan bir cereyan onu çarptı ve sanki parmağını elektrik prizine sokmuş gibi hissetti. Şimdi Georgeanne'nin dün gece neden o kadar garip davrandığını biliyordu. Çocuk yüzünden. Küçük bir kız.

Kızı.

“Kahretsin.”

YEDİ

Georgeanne havluyu başının etrafından aldı ve yatağının ucuna fırlattı. saç fırçasını almak iç üzereyken eli duraksadı. Salondan çocuksu kıkırdamaları ve ahenkli bir erkek sesi geliyordu. kaygı, mahremiyeti galip geldi. Yeşil yaz geceliğini kaptı ve giydi Lexie, yabancıyı eve almaması gerektiğini biliyordu, bununla ilgili uzun bir konuşma yapmışlardı.

Kuşağı beline bağladı ve dar koridordan aceleyle geçti. Planladığı azarlama dilinde öldü ve Georgeanne durdu, Kanepede oturan adam cennetten bir kurtuluş vaadedmeye gelmemişti.

John bakışlarını onunkine çevirdi ve Georgeanne cehennemden çıkıp gelmiş en büyük kâbusunun hülyalı mavi gözlerine baktı.

Ağzını açtı, fakat şoktan dolayı konuşamadı. Saliseler içinde dünyası durdu, ayaklarının altındaki zemin kaydı, kontrol dışı dönmeye başladı.

“Bay Duvar eşyalarımı imzalamaya gelmiş,” dedi Lexie.

Georgeanne kendisine bakan mavi gözlere bakınca zaman durdu. John Kowalsky’nin salonunda, yedi sene önceki kadar, bütün o magazin dergilerindeki gibi ve dün geceki gibi iri ve yakışıklı oturuyor oluşunu idrak etmekte zorlandı. Evinde, kanepesinde ve kızının yanında oturuyordu. Elini çıplak boğazına yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. Parmaklarının altında hızlıca atan nabzını hissetti. Bu eve uygun ve ait değildi. Tabii ki değildi. “Alexandra Mae,” dedi nihayet, aceleyle kontrolü eline alarak ve bakışlarını kızına kaydırды. “Bir yabancıyı içeri almaman gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

Lexie’nin gözleri büyüdü. Georgeanne onun tam ismini söylediğinde, bu büyük bir belanın içinde olduğunu gösterirdi. “A-ama,” diye kekeledi ayaklarının üzerinde durmak için zıplarken. “Ama anne, Bay Duvar’ı tanıyorum. Okuluma geldi ama ben

birşey alamadım.”

Kızının neden bahsettiği konusunda Georgeanne’nin hiçbir fikri yoktu. John’a geri baktı ve sordu “Burada ne arıyorsun?”

Yavaşça yükseldi, sonra solgun Levi’s’inin arka cebine uzandı. “Dün gece bunu düşürdün,” dedi çek defterini ona fırlatırken.

Defter, Georgie onu yakalayamadan, göğsünden sekip yere düştü. Eğilip almak yerine, orada yerde bıraktı. “Getirmek zorunda değildin.” Azıcık rahatlama sinirlerini yatıştırdı. Çek defterini getirmek için gelmişti, Lexie’yi öğrendiği için değil.

“Haklısın,” dedi sadece. Erkeksi varlığı kadınsı odayı doldurdu ve birdenbire pamuklu sabahlığın altındaki çıplaklığın farkına vardı. Aşağı doğru bakış attı ve tamamen örtünmüş olduğunu keşfedip rahatladı.

“Pekâlâ, teşekkürler,” dedi girişe doğru yürürken. “Kızım ve ben çıkmak için hazırlanıyorduk ve gidecek önemli yerlerin vardır. Pirinç kapı tokmağı için uzandı ve kapıyı açtı. “Güle güle John.”

“Henüz değil.” Gözleri kısıldı, sol kaşının altındaki küçük yarayı belirginleştirerek. “Konuşana kadar değil.”

“Ne hakkında?”

“Ah, bilmiyorum.’ Ağırlığını tek ayağına verdi ve kafasını bir yana eğdi. “Belki yedi sene önce yapmış olmamız gereken o konuşmayı yapmalıyız.”

Temkinli bir şekilde göz attı. “Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum.”

Odanın ortasında durup, dikkatini bir yetiştikten diğerine kaydıran Lexie’ye baktı. “Kim hakkında konuştuğumu gayet iyi biliyorsun,” diye karşılık verdi.

Birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar. İki rakip birbirine meydan okuyormuş gibiydi. Georgeanne John’la yalnız kalmak fikrinden hoşlanmadı fakat aralarında ne konuşulacaksa, Lexie’nin duymamasının en iyisi olduğundan emindi. Konuşurken dikkatini kızına çevirdi. “Caddenin karşısına koş ve bak bakalım Amy senle oynayabilir mi?

“Ama anne. Amy’le bir hafta boyunca oynayamam, çünkü sürpriz

doğumgünümde Barbie'min saçlarını kestik, hatırladın mı?"

"Fikrimi değiştirdim."

Lexie'nin pembe kovboy çizmelerinin tabanları, kapıya doğru hareketlenince şeftali rengi halının üzerinde sürüklendi. "Sanırım grip olmuş," dedi.

"Bu seferlik için sorun yok."

Lexie giriş kapısına ulaştığında omuzlarının üzerinden John a baktı, "Hoşça kal Bay Duvar."

John ona birkaç dakika baktı ve hafif bir gülümseme şekillendirdi. "Görüşürüz çocuk."

Lexie dikkatini annesine çevirdi ve alışık olduğu gibi dudaklarını büzüştürdü.

Georgeanne onu öptü ve kirazlı dudak şapırtısının tadına baktı. "Bir saat içinde evde ol, tamam mı?"

Lexie başını salladı, sonra kapıdan çıktı ve iki basamak indi Yeşil kürkünün bir ucu, o kaldırımdan yürürken peşinden sürüklendi Kaldırım kenarında durdu, her iki yöne baktı, sonra yolun karşısına geçmek için atıldı. Georgeanne kapı aralığında durdu ve Lexie'yi, komşunun evine girene kadar izledi. Birkaç değerli saniye boyunca, onu bekleyen yüzleşmeyi görmezden geldi, sonra derin bir nefes aldı, bir adım geri atıp kapıyı kapadı.

"Neden bana ondan hiç bahsetmedin?"

Bilemezdi. Kesin olarak bilemezdi. "Neyi bahsetmedim?"

"Beni oyalama Georgeanne, diye uyardı onu John, kaşları kasırga hortumu gibi çatıldı. "Neden bana Lexieyi uzun zaman önce söylemedin?"

Reddedebilirdi, tabii ki. Yalan atabilir ve Lexie'nin onun çocuğu olmadığını söyleyebilirdi. Ona inanabilir ve onları yalnız bırakabilirdi. Fakat inatçı çenesi ve gözlerindeki ateş, ona inanmayacağını söylüyordu. Arkasındaki duvara yaslanarak, kollarını göğsünün altında topladı. "Neden yapacaktım ki bunu?" diye sordu, doğruyu söyleyip her şeyi itiraf etmek istemeksizin.

Yolun karşısındaki evi parmağıyla işaret etti. "O küçük kız benim," dedi. "İnkâr

etme. Beni babalık testi için zorlama, çünkü yaparım.”

Babalık testi sadece iddiasını doğrulardı.

Georgianne inkâr etmeye devam edemezdi. Umut edebileceği en iyi şey, John’u, sorularına cevap verip evden ve hayatından yollamaktı. “Ne istiyorsun?”

“Bana gerçeği söyle. Söylediğini duymak istiyorum.”

“Peki.” Omuz silktilti, sakın görünmeye çalışarak, sanki itirafı birşeylerin değişmesine neden olmayacakmış gibi konuştu: “Lexie senin biyolojik çocuğun.”

John gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Tanrım.” diye fısıldadı. “Nasıl?”

“Normal yollardan,” diye cevap verdi soğuk bir şekilde. “Senin gibi tecrübeli bir erkeğin nasıl bebek yapıldığını bildiğini sanırdım.”

Bakışları Georgianne’yi havada yakaladı. “Bana korunduğunu söylemiştin.”

“Korunuyordum.” Sadece yeterince uzun süredir değil. “Hiçbir şey yüzde yüz değildir.”

“Neden Georgianne?”

“Ne neden?”

“Neden yedi tene önce söylemedin”

Tekrar omuz iliktilti. “Seni ilgilendirmezdi”

“Ne” diye sordu, kuşkuyla, bu söylediğine inanamıyormuş gibi bakarak, “İlgilendirmez mi”

“Hayır”

İki yanında yumruklarını sıktı ve ona doğru birkaç adım attı “Çocuğum sende ve sen beni ilgilendirmediyini mi dîşûnûyorsun” Sadece bir adım kala durdu ve yüzüne karşı kaşlarını çattı

John ondan çok daha iri olmasına rağmen Georgie, John a korkusuzca baktı. “Yedi sene önce, doğru olduğunu düşündüğüm şekilde karar aldım. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Ve her neyse, şu anda bununla ilgili yapılacak hiçbir şey yok.”

Tek bir kara kaş alnına doğru yükseldi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Artık çok geç. Lexie seni tanımıyor. Buradan ayrılman ve bir daha onu

görmemen en iyisi.”

İki avucunu da Georgeanne'nin kafasının arkasındaki duvara yerleştirdi. “Bunun olacağına inanıyorsan, pek zeki bir kız değilsin.”

John'dan korkmuyor olabilirdi fakat ona bu kadar yakın olmak baştan ıkarıcıydı. Geniş göğsü ve kalın kolları tamamen testosteron ve sert adalelerle çevrilmiş gibi hissettirdi. Cildindeki sabunun kokusu ve traş losyonu duyularını engelledi. “Ben bir kız değilim,” dedi kollarını iki yanına indirerek. “Yedi sene önce fazla toydum belki, fakat artık öyle değil. Değiştim.”

John, bakışlarını düşünerek düşürdü ama “Görebildiğim kadarıyla fazla değişmemişsin. Hâlâ iyi vakit geçirilecek bir kadına benziyorsun,” deyip sırtması pek hoş değildi.

Georgeanne ona vurmamak için mücadele etti. Kendine bir bakış attı ve sıcaklığın boğazına ve yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Büyük yeşil sabahlığının uçları bel hizasına kadar açıldı, dekoltesi ve sağ göğsünün üst kısmı tamamen ortaya ıktı. Korkmuş bir şekilde hızlıca uçları yakaladı ve sabahlığını kapadı.

“Bırak kalsın,” dedi John. “Seni böyle görmek beni daha affedici bir ruh haline sokabilir.”

“Senin affetmeni istemiyorum,” dedi kolunun altına sinerek. “Giyinmem lazım, sanırım gitsen iyi olur.”

“Tam burada olacağım,” diye yemin etti John, dönüp aceleyle koridordan geçişini izlerken. Kalçasının sallanışını ve sabahlığın alt kısmının çıplak dizlerinin etrafında ırpınışını fark ettiğinde bakışları kısıldı. Onu öldürmek istedi.

Salona ilerledi, süslü ve dantelli perdeyi kaldırdı, ön pencereden dışarı baktı. Bir çocuğu vardı. Tanımadığı bir kızı, onu tanımayan bir kızı. Georgeanne şüphelerini onaylayana kadar, Lexie'nin ondan olduğundan tamamen emin değildi. şimdi biliyordu ve bu düşünce göğsünü yaktı.

Kızı. Yolun karşısına geçip Lexie'yi geri getirmemek için kendini zor tuttu. Sadece oturup ona bakmak istiyordu. Onu izlemek ve tatlı sesini dinlemek istiyordu.

Ona dokunmak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Daha evvel, yanında otururken kendini büyük ve garip hissetmişti, alevler içinde bir hokey diskini buzun üzerinden saatte 96 mil hızla gönderen ve vücudunu buharlı bir silindir gibi kullanan büyük bir adam.

Kızı. Çocuğu vardı. Kendi çocuğu. Kızgınlığının büyüdüğünü hissetti ve öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

John döndü ve taş şömineye doğru yürüdü. Şöminenin rafın yayılmış çerçeveler içinde fotoğraflar vardı. İlkinde Lexie, daha küçük bir bebekken bir tabureye oturmuş, tişörtünün alt kısmını çenesi, ne kadar çekmiş ve tombul işaret parmağıyla göbek deliğini gösteriyordu. Fotoğraf üzerine düşündü, sonra dikkatini Lexie'nin hayatının aşamalarını gösteren diğer fotoğraflara verdi.

Küçük kızıyla olan benzerliği karşısında şaşkına döndü, yeni yürümeye başlamış kocaman mavi gözlü ve pembe tombul yanaklı kızın olduğu küçük fotoğrafa uzandı. Koyu renk saçları kafasının üzerinde sanki bir toz fırçası gibi dümdüz duruyordu ve küçük dudakları sanki fotoğrafçıya bir öpücük verecek gibi büzülmüştü.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve kapandı. John, ince çerçeveli fotoğrafı cebine attı, sonra döndü ve Georgeanne'nin gözükmemesini bekledi. Odaya girdiğinde, saçlarını çabuk bir atkuyruğu ile arkaya attığını ve yazlık beyaz bir tişört giydiğini fark etti. Tül gibi bir etek bileklerine kadar gidiyordu ve uzun bacaklarına yapışmıştı. Bacağını çaprazlamasına saran askılı küçük beyaz sandaletler giymişti. Ayak parmakları koyu eflatun rengine boyanmıştı.

“Buzlu çay ister miydin?” diye sordu, gelip odanın ortasında durarak.

Bu şartlar altında konukseverliği onu şaşırttı. “Hayır. Buzlu çay istemem,” dedi, bakışlarını onun yüzüne çevirerek. Cevaplanması gereken bir sürü sorusu vardı.

“Neden oturmuyorsun...” diye teklif etti Georgie, elini pofuduk ve fırfırlı minderlerle kaplı beyaz hasır koltuğa attı.

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

“Pekâlâ. Ben de sana bakmak için kafamı kaldırmak zorunda olmamayı tercih

ederim. Yoksa tartışmayız."

Cesurdu. John onu dair bu özelliği hatırlamıyordu. Onun hatırladığı, Georgeanne konuşkan bir başbelasıydı. "Peki," dedi ve koltuk yerine kanepeye oturdu, kendini tutabileceğinden emin değildi. "Lexie'ye benimle ilgili ne söyledin?"

Georgeanne hasır koltuğa oturdu. "Hiçbir şey," dedi hatırladığı kadar olmasa da Teksas aksanıyla yayarak,

"Babasına dair hiçbir şey sormadı mı?"

"Ah, evet." Georgeanne çiçek desenli minderlere yanlandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "O daha bebekken öldüğünü düşünüyor."

John bu cevap karşısında rahatsız olmuştu ama şaşırmamıştı "Gerçekten mi? Nasıl öldüm?"

"Kullandığın F-16 Irak üzerinde vuruldu."

"Körfez Savaşı nda mı?"

"Evet." Gülümsedi. "Çok cesur bir askerdin. Sam Amca en iyi savaş pilotlarını aradığında, ilk önce seni buldu."

"Ben Kanadalıyım.

Omuz silkti. "Anthony Teksaslıydı."

"Anthony? Anthony de kim be?"

"Sensin. Uydurdum. Tony ismini erkekte her zaman sevmişimdir."

Yalnızca hayırlı ölümü ve mesleği ile ilgili yalan söylemedi aynı zamanda ismini de değiştirmişti. John sinirlerinin alevlendiğini hissetti ve öne eğilip kollarını dizlerine koydu. "Bu var olmayan adama ait fotoğraflar nerede? Lexie onları görmek istedi mi?"

"Tabii ki. Fakat senin olduğun tüm fotoğraflar ev yangınında kül oldu."

"Ne kadar talihsiz." Kaşlarını çattı.

Georgeanne'nin gülümsemesi büyüdü. "Değil mi ama?"

Gülümsediğini görmek John'un öfkesini arttırdı. "Kızlık soyadının Howard olduğunu öğrendiğinde ne olacak? Yalan söylediğini anlayacak."

“O zamana kadar büyük ihtimalle genç kız olmuş olacak. Tony'yle aslında hiç evlenmediğimizi itiraf edeceğim, bununla beraber birbirimize oldukça âşıktık diyeceğim.”

“Her şeyi planladın o zaman.”

“Evet.”

“Niçin bu yalanlar? Sana yardım etmeyeceğimi mi düşündün?”

Georgeanne konuşmadan önce birkaç dakika onun gözlerine baktı. “Açıkçası John, bilmek isteyeceğini ya da umursayacağını düşünmedim. Seni tanıımıyordum ve sen de beni tanıımıyordun. Fakat beni arkana bakmadan havaalanında bırakıp gittiğin sabah, duygularını benim için oldukça açık bir şekilde ifade etmiş oldun.”

John olanları tam olarak böyle hatırlamıyordu. “Sana eve gitmen için bilet aldım.”

“Eve gitmek isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmedin.”

“Sana iyilik yaptım.”

“Sen kendine iyilik yaptın. Georgeanne dizlerine baktı, halının içine gömülmüş ayak parmaklarını oynatıyordu. O kadar çok zaman geçmişti ki, o günü hatırlamak bu kadar acıtmamalıydı fakat acıttı. “Beni başından yeterince çabuk atamadın. Bir gece önce sevişmiştik ve sonra-”

“O bir gece de pek çok kez seviştik” diye böldü John. “Ahlaksız, vahşi, ateşli ve ter dolu pek çok sevişme.”

Georgeanne'nin parmakları durdu ve John'a bir bakış attı. İlk defa onun gözlerinde ateşi gördü. Kızgındı ve onu kışkırtmak için elinden geleni yapıyordu. Georgeanne bu oyuna gelemezdi, sakın kalıp kafasını temiz tutması gerektiği bir zamandı, “öyle diyorsan.”

“öyle biliyorum ve sen de öyle biliyorsun.” Birazcık öne doğru eğildi ve yavaşça, “Öyleyse, ertesi sabah ölümsüz aşkımlı ilan etmedim diye, çocuğumu benden aldın. İntikamını çok güzel aldın, öyle mi?”

“Kararımın intikam almakla alakası yoktu.” Georgeanne hamile olduğunu öğrendiği zamanı tekrar düşündü. Şok ve korkudan kendini kurtarınca, kutsanmış

hissetmişti. Sanki bir mükâfat verilmiş gibi hissetmişti. Lexie sahip olduğu tek aileydi ve kızını paylaşmak istemiyordu. John’la bile, özellikle John’la. “Lexie benim.”

“O gece yatağımda yalnız değildin Georgeanne,” dedi John ayağa kalkarak. “Onu öğrendikten sonra bu kapıdan çıkıp gideceğimi düşünüyorsan, sen delisin.”

Georgeanne de ayağa kalktı. “Ayrılmanı ve bizi unutmanı bekliyorum.”

“Hayal görüyorsun. Ya ikimizin de işine gelecek bir anlaşma sağlarsın ya da avukatım sana ulaşır.”

Blöf yapıyordu, öyle olmalıydı. John Kowalsky bir spor idolüydü. Hokey yıldızıydı. “Sana inanmıyorum. İnsanların gerçekten Lexie’yi öğrenmesini isteyeceğini sanmıyorum. Böyle bir kamuoyu imajını zedeleyebilir.”

“Yanılıyorsun. Kahrolası kamuoyu umrumda değil,” dedi, ona daha da yaklaşarak. “Ben ahlaki çoğunluk için bir poster çocuğu değilim, o yüzden bir küçük kızın imajına zarar vereceğine dair şüphem var.” Arka cebinden cüzdanını çıkarttı. “Yarın öğleden sonra şehirden ayrılıyorum, fakat çarşamba günü döneceğim.” Bir kartvizit çıkarttı. “Kartın sonundaki numarayı ara. Evde olsam bile telefona cevap vermem. Telesekreter devreye girer, mesaj bırak ve sana geri dönerim. Sana ayrıca adresimi veriyorum,” dedi kartın arkasına yazarken, sonra elini elinin içine aldı ve kalemle kartvizitini avucuna yerleştirdi. “Eğer beni aramak istemezsen, yaz. İki türlü de, eğer perşembeye kadar senden haber almazsam, cuma günü avukatlarımdan biri senle temasa geçer.”

Georgeanne, elindeki karta bakakaldı. İsmi kalın, siyah harflerle basılmıştı. İsmi altında üç değişik telefon numarası sıralanmıştı. Kartın arkasına adresini yazmıştı. “Lexie’yi unut. Onu seninle paylaşmayacağım.”

“Perşembeye kadar ara,’ diye uyardı John ve sonra gitti.

John yeşil Range Rover’ını yüksek bir vitesle kaldırdı ve uzaklaştı. Açık pencereden gelen rüzgâr saçlarının yanlarını havalandırdı ve karmaşık zihnini azıcık soğuttu. Parmaklarını esnetti, sonra direksiyondaki kontrolünü sağladı.

Lexie. Kızı. Tammy Faye Bakker’den daha fazla makyajı olan ve bir kedi, köpek

ve domuz isteyen altı yaşındaki küçük kız Sağ kalçasını kaldırdı ve arka cebine ulaştı. Lexie'nin çaldığı fotoğrafını aldı, gösterge panosuna dayadı. Büyük mavi gözleri, büzülmüş pembe dudaklarının üzerinden ona bakıyordu Annesine verdiği öpücüğü düşündü, sonra bakışlarını yeniden yola çevirdi.

Ne zaman çocuk sahibi olmayı düşünse hep bir erkek çocuk düşünürdü. Sebebini bilmiyordu. Belki Toby'den dolayı, kaybettiği oğlu, fakat kendini hep bıçkın bir delikanlının babası olarak resmetmişti. Minikler hokey ligini, mantar tabancasını ve Tonka kamyonunu hayal etmişti. Her zaman kirli tırnakları, delikli kotları ve kabuk bağlamış dizleri gözünün önüne getirmişti.

Küçük kızlar hakkında ne biliyordu? Küçük kızlar ne yapardı?

Range Rover'ı diğer caddeye sürerken, fotoğrafa bir bakış daha attı. Küçük kızlar yeşil kürk ve pembe kovboy çizmesi giyip, Barbie'lerinin saçlarını kesiyorlardı. Küçük bir kız, konuşuyor, kıkırdıyor ve tatlı bir şekilde büzülmüş dudaklarla annesine hoşça kal öpücüğü veriyordu.

Annesi. Georgeanne'yi düşününce John'un elleri direksiyona bir kez daha sıkıca tutundu. Çocuğunu ondan sır olarak saklamıştı. Bunca yıl çocuk isterken, diğer adamlarla çocuklarını izlerken, aslında bir kızı vardı.

Çok şey kaçırmıştı. Doğumunu kaçırmıştı, ilk adımlarını ve ilk kelimelerini. Kendisinin bir parçasıydı. Onu parçası yapan, aynı genler ve kromozomlardı. Ailesinin bir parçasıydı ve onu bilmeye hakkı vardı. Fakat Georgeanne bilmeye ihtiyacı olmadığına karar vermişti ve John, bu davranışın acısını bundan sorumlu olan kişiden çıkaramıyordu. Georgeanne çocuğunun varlığını ondan saklama kararı almıştı ve John onu asla affetmeyeceğini biliyordu

Nasıl oluyor da bir yandan ellerini boynunun etrafına yerleştirmek isterken öbür yandan da aşağı kaydırıp avuçlarını göğüsleriyle doldurmak isteyebiliyordu? Şiddetli bi kahkaha göğsünde gümbürdedi. Onu duvara karşı aldığı anda, fiziksel tepkisini hissetmemesine şaşırmıştı. Kontrol edemediği o tepkiyi

John yedi sene önce, Georgeye karşı duyduğu arzusun önüne geçmeye

alışmıştı. Georgie, arabasına atladığı dakikadan kibarca: onun başına bela olmuştu fakat istediği şey o kadar da sorun olmuşa benzemiyordu, çünkü doğru ya da yanlış, iyi ya da kotu, John karşı konulmaz bir şekilde ondan etkilenmişti Cezbeden yeşil gözleri ve kapak kızı dudaklarından orta sayfa güzeli vücudunun cazibesine kadar, duruma aldırmadan ona karşılık vermişti.

Bazı şeylerin değişmediğine dair eski söz galiba doğruydu çünkü onu yine istemişti ve kızını ondan saklamış olması bu durumu pek etkilemişe benzemiyordu Georgeanne'den hoşlanmıyordu bile, fakat onu istiyordu. Her yanına dokunmak istiyordu Fark ettiği şey onu hasta bir piç yapmıştı.

Union Gl'nün güney ucundan batı kıyısına doğru dolanırken, Georgeanne'nin açık yeşil sabahlığının içindeki hayalini kafasından atmaya çalıştı. Göstergelere dayadığı Lexie'nin fotoğraftı bakışlar attı ve Range Rover'ı park noktasına çektiği gibi fotoğrafı alıp, iskelenin sonuna, 580 metrekairelik 2 katlı tekne evinin bağlı olduğu uca yöneldi.

iki sene önce 50 senelik bu tekneyi almış, Seattlelı bir mimar ve tepeden tırnağa yeniden düzenlemesi için bir i mimar tutmuştu. İş bittiğinde  yatak odalı, üçgen çatılı, birkaç balkonu olan ve etrafı pencerelerle dolu yüzen bir evi olmuştu. İki saat öncesine kadar, yüzen ev ona mkemmek derecede yetiyordu. şimdi, anahtarı ağır ahşap kapıya sokup, ittirip açtığında, ocuk için doğru yer olup olmadığından pek emin değildi.

Lexie benim. Ayrılmanı ve bizi unutmanı bekliyorum. Georgeanne'nin sözleri kafasında yankılandı, kışkırtılan dargınlığını ve canlandırılmış kızgınlığını içeride derinlerde tuttu.

John'un makosenlerinin tabanı, girişteki yeni cilalanmış ahşap üzerinde gıcırdadı, sonra kadife kilimlerin üzerine gelince ses kesildi. Lexie'nin fotoğrafını, temizlik servisi tarafından bir gün önce cilalanan meşe ağacından kahve masasının üzerine yerleştirdi. Yemek odasındaki çalışma masasının üzerindeki  telefonda biri çaldı ve  kere aldıktan sonra üç telesekreterden biri devreye girdi. John

bekledi fakat temsilcisinin sonraki gün için uçuş planını hatırlatan sesini duyunca dikkati yeniden son iki saatinde olan olaylara çevrildi. Bir dizi Fransız kapısından geçti ve ötedeki güverteye baktı.

“Lexie’yi unut.” Şimdi kızını biliyordu, unutmak gibi bir ihtimal yoktu. “Onu seninle paylaşmayacağım.” John’un gözleri, gölün düz yüzeyinde kayak yapan bir çift kayakçıya bakarak kısıldı, sonra döndü ve yemek odasına girdi. Maun masanın üzerinde duran telefonlardan birini aldı ve avukatı Richard Goldman’ın ev numarasını çevirdi. Richard telefona cevap verince ona durumu açıkladı.

“Çocuğun senin olduğuna emin misin?” diye sordu avukatı.

“Tabii ki.” Salonda kahve masasının üzerinde duran Lexie’nin fotoğrafa bakış attı.

“Bu oldukça büyük bir olay”

Yasal olarak ne durumda olduğunu bilmesi gerekiyordu

“Kızı annesinden almak istemiyorum Lexieyi incitmek istemiyorum, fakat onu görmek istiyorum. Onu tanımak istiyorum ve beni tanımasını istiyorum ”

Richard konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu “Ben iş hukuku konusunda uzmanım John. Yapabileceğim tek şey sana iyi bir aile avukatının numarasını vermek olur.”

“Bu yüzden seni aradım. İyi birini istiyorum.”

“O zaman Kirk Schwartz’ı istiyorsun. Çocuk vesayeti konusunda uzmandır ve iyidir. Gerçekten iyi.”

“Anneciğim, Amy’nin de benimki gibi Pizza Hut bebeği ve Todd için kavga ediyoruz. Ve bebeklerimiz için kâğıttan elbiseler yaptık, benimkisi prenesti, o yüzden boş bir kutuyu sanki arabaymış gibi kullandım. Fakat Todd’un kullanmasına izin vermedim, çünkü onun bileti var ve Amy’nin bebeğini benimkinden daha çok seviyor”

“Hmm.” Georgeanne o sabah olanları tekrar ve tekrar kafasında yaşadı. John’un

ne dediğini ve ne şekilde söylediğini hatırlamaya çalıştı. Kendi tepkisini anımsamaya çalıştı fakat her şeyi hatırlayamadı. Yorgundu, aklı karışmıştı ve korkmuştu.

“Barbie annemizdi ve Ken babamızdı Eğlence Ormanı’na gittik ve büyük fıskiyeinin olduğu yerde piknik yaptık. Ve benim sihirli pabuçlarım vardı, o büyük binadan daha yükseğe uçabiliyordum. Çatıya uçtum...”

Yedi sene önce doğru karan vermişti. Verdiğinden emindi.

“Fakat Ken sarhoş oldu ve Barbie onu eve götürmek zorunda kaldı.”

Georgeanne, soslu erişteyi dudaklarının arasında emen kızı Lexie’ye baktı. Yüzü kozmetiklerden arındırılmış ve koyu mavi gözleri anlattığı hikâyenin heyecanı ile parlıyordu. “Ne? Neden bahsediyorsun?” diye sordu Georgeanne.

Lexie ağzının köşelerini yaladı sonra yuttu. “Amy babasının Seahawks’ta bira içtiğini ve annesinin onu eve getirmek zorunda kaldığını söyledi. Bilete ihtiyacı varmış,” diye belirtti Lexie, çatalına daha fazla spaghetti dolamadan önce. “Amy, iç çamaşırıyla dolaştığını ve poposunu tırmaladığını söylüyor.”

“Lütfen ağzın doluyken konuşma.”

Lexie’nin gözleri kısıldı: sütüne uzandı ve dudaklarına götürdü. Bardağını tekrar masaya koyduğunda, “O zaman çiğnerken bana soru sorma.”

“Ah, afedersin.” Georgeanne çatalını tabağına Düşünceleri John’a geri döndü. Lexie’nin doğumunu ondan saklama sebebiyle ilgili ona yalan söylememişti. Gerçekten de bilmek isteyeceğini ya da umursayacağını düşünmemişti. Fakat umursayıp umursamaması onun asıl hareket sebebi değildi. Esas sebep daha bencilceydi. Yedi sene önce tek başına ve yalnızdı. Sonra Lexie doğdu ve birdenbire artık tek başına değildi. Lexie, Georgeanne’nin kalbindeki boşlukları doldurdu. Onu karşılıksızca seven bir kızı vardı. Georgeanne bu sevgiyi sadece kendine saklamak istedi. Bencil ve açgözlüydü, fakat umursamıyordu. Hem anne hem de babaydı. Yeterliydi. “Uzun zamandır pembe çay içmedik. Yarın evde çalışıyorum. Çay içmek isler misin?”

Lexie’nin gülümsemesi ağzının köşelerindeki süttten bıyığı havaya kaldırdı ve

atkuyruğunu aşığı yukarı döndürerek kuvvetlice başını salladı.

Georgeanne küçük parmağıyla kırıntıları toplarken kızının gülümsemesine geri döndü. Yedi sene önce topuklu ayakkabılarını geleceğe doğru çevirmişti ve nadiren geçmişe bakmıştı. Lexie ve kendisi için oldukça iyi şeyler yapmıştı. Başarılı bir işletmeye ortak olmuş, kendi evinin taksitlerini ödemiş ve daha geçen ay yeni bir araba almıştı. Lexie sağlıklı ve mutluydu. Bir babaya ihtiyacı yoktu John'a ihtiyacı yoktu.

“Bitirdikten sonra git de bak, pembe şifon elbisen hâlâ sana uyuyor mu”

Çitlerin arasından komşuları gözetleyip, tavuk mangal yapmalarını izlediğini hatırlamıştı Georgi. Gümüş muz şeklinde selesi olan mavi bisikletini benzin istasyonuna kadar sürüp, lastik değiştirmesini izlediğini hatırladı. Büyük ve pis ellerinden etkilenmişti. Ellerini pis. gri tulumunun arka cebinden sarkan yağlı havluya silerdi. Büyükannesinin evinin sert ve eski verandasında oturduğu geceleri hatırladı, kafası karışmış ve meraklı, siyah atkuyruklu ve kırmızı kovboy çizmeli küçük bir kızken, mahalledeki erkeklerin işten gelişlerini izler ve onun da bir babası olmasını dilerdi. İzlemiş, beklemiş ve her zaman merak etmişti. Eve geldiklerinde babaların ne yaptıklarını merak etmişti. Bilmediği için merak etmişti.

Lexie'nin çizme topuklarının mutfak parkesi üzerindeki çıkarttığı ses Georgeanne'yi anılarından kurtardı. “Hepsi bitti mi?” diye sordu Lexie'nin elinden kirli tabağı ve boş bardağı almak için dönerken.

“Evvel Yarın küçük bisküvilerin servisini ben yapabilir miyim?”

“Evet, yapabilirsin,” diye cevap verdi Georgeanne tabağı ve bardağı lavaboya koyarken. “Ve sanırım artık çayı dolduracak kadar büyüdün.”

“Tamam o zaman!” Lexie heyecanla ellerini çırpıtı, sonra ince kollarını Georgeanne'nin bacaklarına doladı. “Seni seviyorum,” dedi coşkuyla.

“Ben de seni seviyorum.” Georgeanne kızının kafasının üstüne baktı ve avucunu Lexie'nin sırtına koydu. Büyükannesi onu severdi fakat onun sevgisi içindeki

boşluğu doldurmak için yeterli değildi. Lexie'ye kadar hiç kimse ruhundaki boşlukları doldurabilmiş değildi.

Georgeanne, Lexie'nin sırtını eliyle yukarı aşağı ovaladı. Başardığı her şeyden çok fazla gurur duyuyordu. Okuma güçlüğü gibi bir yetersizliği saklamak yerine, onunla yaşamayı öğrenmişti. Kendini geliştirmek için çok çalışmıştı ve sahip olduğu her şeyi, yaptığı her şeyi kendi başına başarmıştı. Mutluydu.

Hâlâ, kızı için daha fazlasını istiyordu. Daha iyisini istiyordu.

SEKİZ

Kas, kemik, cesaret ve kararlılık birleşti; hokey sopaları buzu dövdü ve binlerce çılgın taraftarın uğultusu John'un salonunu doldurdu. Büyük ekran televizyonda "Rus Roketi" sopasını omuz hizasına yükselterek Ranger savunma adamı Jay Wells'in yüzüne vurdu ve daha irice olan NeW York oyuncusunu buzun üzerine düşürdü.

"Kahretsin, Bruce'un cüssesinde bir adamın Wellsi darmadağın etmesi hayran olunacak birşey." John'un dudakları hayranlıkla hareket etti. John'un üç takım arkadaşı, koca televizyonda DodgersAtlanta Braves maçını izlemek için tekne eve damlamıştı. Oyun başlayalı iki vuruş olmuştu ki, "İşte bu yüzden benden daha çok para kazanıyorlar," demek istercesine hep beraber kafalarını sallayıp, 1994 Stanley Kupası'nın kasetini video oynatıcıya koydular.

"Bure'nin kulaklarını gördünüz mü?" diye sordu Hugh. "Kahrolası kocaman kulakları var."

Hugh sırtıtmak başını salladı, sonra duraksadı ve John baktı. "Ne düşünüyorsun 'Duvar'?"

"Hiç, bir hanım evladı için fazla sert vuruyor," diye cevap verdi omuz silkerek, "ödlek biri değil."

"Evet, ama boynuna o altın zincirleri asıyor," diye karşı çıktı Hugh, tepki almak için laf olsun diye konuşmakla ünlüydü. "Jagry hanım evladı ya da Bay T hayranı."

Dmitri yerimle dikildi ve boynunun etrafındaki üç altın kolyeyi işaret etti, 'zincirler hanım evladı demek değildir."

"Bay T, kim?" Claude bilmek istedi,

"Televizyonda A rakımını hiç seyretmedin mi? Bay I Möhawk saçları ve altın mücevherleriyle büyük siyah adam". "O ve George Peppard hükümet için çalışıp bir

şeyleri havaya uçuruyorlardı,”

”zincirler hanım evladı demek değildir,” diye ısrar etti Dmitri

”Belki değil,” diye kabul etti HUGH, “Fakat gerçek şu ki, okadar çok zincir takınanın, erkeğin aletinin boyutuyla bir alakası vardır”

”Saçmalık,” diye dudak büktü Dmitri.

John kıkırdadı ve bej, deri koltuğun arkasına doğru kolunu gerdirdi ”Nereden bitiyorsun Hugh? Gizlice izliyor musun?”

Hugh ayaklarının üzerine kalktı ve boş kola tenekesiyle John’u işaret etti. Gözleri kısıldı ve bir gülümseme ağzında şekillendi. John bu bakışı biliyordu. ‘Mağara Adamı öldürmeye ve kale alanına yakın kaymaya cesaret etmiş rakip oyuncunun kelimenin tam anlamıyla içini dışına çıkarmaya gitmeden önce yüzlerce kere görmüştü. “Hayatım boyunca erkeklerle duş aldım ve altın ağırlığı fazla olan adamların aletlerinin beceriksizliğini telafi etmeye çalıştığını anlamak için onları dikizlemek zorunda değilim.”

Claude güldü ve Dmitri kafasını salladı. “Doğru değil,” dedi.

”Evet öyle ‘Ağaç’” dedi Hugh kendinden emin bir şekilde ve mutfağa doğru yürüdü. “Rusya’da, çok altın zincir gerçek bir erkek olduğunu gösterebilir, fakat şu anda Amerikadasın ve küçük bir aletin reklamını yaparak etrafta yürüyemezsin. Kendini utandırmak istemiyorsan bizim yolumuzu öğrenmelisin.”

”Ya da Amerikan kadınlarıyla çıkmak istiyorsan,” diye ekledi John.

Hugh girişi geçerken kapı zili çaldı. “Bakmamı ister misin?” diye sordu.

”Tabii ki. Büyük ihtimalle Heisler’dir,” diye cevapladı John, Chinooks’un en iyi forvetini kastederek. “Uğrayabileceğini söylemişti.”

”John,” Dmitri, John’un dikkatini kendi üzerine çekti ve hızlıca oturduğu deri koltuğun köşesine geldi. “Doğru mu? Amerikan kadınları zincirlerin küçük alet anlamına geldiğini mi düşünüyor?”

John kahkahasını tutmak için çabaladı. “Evet ‘Ağaç’. Doğru Çıkacak kız bulmakta zorlanıyor muydun?

Dmitri akli karışmış gözüktü, hızlıca koltuğuna geri döndü.

John, çabasına yenik düşerek kahkahalara boğuldu. Dmitri'nin şaşkınlığını gülünç bulan Claude'a bakış attı.

"Ahh Duvar. Heisler değil."

John omuzlarının üzerinden baktı ve Georgeanne'yi salonun girişinde dikilirken görünce kahkahası aniden söndü.

"Eğer sizleri rahatsız ediyorsam başka bir zaman gelebilirim." Bakışları bir erkeğin yüzünden diğerine hızlıca hareket etti ve kapıya doğru birkaç adım geri gitti.

"Hayır." John hızlıca ayağa sıçradı, aniden belirmesiyle şoke olmuştu. Kahve masasının üzerindeki kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Hayır. Gitme," dedi kumandayı koltuğa fırlatarak

"Meşgul olduğumu görebiliyorum, aramalıydım." Yanıbaşında duran Hugh'a baktı, sonra tekrar John'a baktı. "Aslında aradım, fakat cevap vermedin. Sonra telefonlara hiç cevap vermediğini söylediğini hatırladım, o yüzden şansımı deneyip buraya geldim ve Pekâlâ, söylemek istediğim..." Eli yan tarafında titredi ve derin bir nefes aldı. "Davet edilmeden gelmenin son derece kaba olduğunu biliyorum, fakat zamanının birazını bana ayırabilir misin?"

Kendini dört büyük hokey oyuncusunun ilgi odağı olarak bulmasından dolayı apaçık zangırdıyordu. John, Georgeanne için neredeyse üzüldü. Neredeyse... Fakat yapmış olduğu şeyi unutamıyordu. "Sorun değil," dedi Yukarı çatı katına ya da dışarı güverteye gidebiliriz"

Bir kez daha Georgeanne odadaki diğer adamlara baktı. "Sanırım güverte en iyisi."

"tamam." John odanın karşısındaki bir çift Fransız kapısını hareketlendirdi, "önce sen," dedi ve o geçerken bakışlarını vücudunda yavaş bir gezintiye çıkardı. Kolsuz kırmızı elbisesi boğazından düğmelenmişti, yumuşak omuzlarını ortaya çıkarmış ve göğüslerini sıkıştırmıştı. Elbise dizlerini sıyrıyordu ve özellikle dar ya da cüretkâr değildi. Ama yine de pratik bir yemek çantasında bir araya gelip paketlenmiş

günahlarından favori bir seçme gibi gözükmeyi başarmıştı. Görünüşünü tamamen fark etmiş olmasından rahatsızlık duyarak, bakışlarını omuzlarına dokunan büyük yumuşak buklelerden Hugh'a çevirdi. Kaleci Georgeanne'ye sanki daha önceden tanışmışlar fakat ne zaman olduğunu anımsayamıyormuş gibi bakıyordu. Hugh bazen kalın kafalıyı oynasa da aslında değildi ve Duffy'nin kaçak nişanlısı olduğunu hatırlaması fazla zaman almayacaktı. Claude ve Dmitri yedi sene önce Chinooks'ta oynamıyorlardı ve düğünde yoktular, fakat muhtemelen hikayeyi duymuşlardı.

John kapılara yanaştı ve bir tarafı Georgeanne için açtı. O dışarı çıkınca, John odaya doğru döndü. "Evinizde gibi davranın," dedi takım arkadaşlarına.

Claude Georgeanne'nin ardından ağzının bir köşesinde kıvrılan bir gülümsemeyle baktı. "Keyfine bak." dedi.

Dmitri birşey demedi; demek zorunda da değildi. Altın zincirlerinin göze batan kayboluşu, genç Rus yüzündeki sersem ifadeden daha çok şey söylüyordu.

"Fazla sürmez," dedi John kaşlarını çatarak, sonra dışarı adım attı ve kapıyı ardından kapadı. Hafif bir esinti uzak balkondan sarkan mavi yeşil balına afişini dalgalandırdı, dalgalar John'un iskeleye demirlenmiş 7 metrelik küçük motorlu teknesinin yan tarafına hafifçe vurdu. Parlak akşam güneşi, suyun üzerini huzurlu bir şekilde kesen yelkenlinin dalgalarında parıldadı. Teknedeki insanlar John'a seslendiler ve John istemsiz olarak onlara el salladı, fakat dikkati su kenarının yakınında duran bir eli kaşında, göle doğru bakan kadına odaklanmıştı.

"Şurası Gaz İşleri Parkı mı?" diye sordu ve diğer kıyıyı işaret etti.

Georgeanne güzel ve cazibeliydi ve öyle şeytaniydi ki, kafasında onu suya fırlatmayı düşündü. "Göl manzaramı görmeye mi geldin"

Elini indirdi ve omuzlarının üzerinden baktı. "Hayır," diye cevapladı, sonra yüzyüze gelmek için döndü. "Seninle Lexie hakkında konuşmak için geldim."

"Otur." Bir çift Adirondack sandalyesini işaret etti ve o oturunca, sandalyeyi onun karşısına çekti.

Ayakları genişçe açılmış, elleri sandalyenin dirseklğinde, başlamasını bekledi.

“Gerçekten seni aramaya çalıştım.” Hızlıca bir bakış attı, sonra bakışlarını göğsüne kaydırıldı. “Fakat telesekreterin çıktı ve ben mesaj bırakmak istemedim. Söylemek istediğim şey telesekretere bırakılmayacak kadar önemli ve seninle konuşmak için seyahatinden dönmeni beklemek de istemedim. O yüzden seni belki evde bulurum diye şansımı denedim, buraya geldim.” Tekrar bakış attı, sonra sol omzuna baktı, “önemli birşeyleri bölüyorsam gerçekten özür dilerim.”

O anda John, Georgeanne’nin ona söyleyeceklerinden daha önemli birşey olabileceğini zannetmiyordu. Çünkü söyleyeceği şeyden hoşlansın ya da hoşlanmasın, hayatına büyük etkisi olacaktı. “Hiçbir şeyi bölmüyorsun.”

“İyi.” Nihayet dudaklarında küçük bir gülümse uçuşmuş gibi ona baktı. “Beni ve Lexie’yi yalnız bırakmayı tekrar değerlendireceğini sanmıyorum?”

“Hayır,” diye cevapladı John düz bir şekilde.

“Ben öyle düşünmedim.”

“O zaman neden buradasın?”

“Çünkü kızım için en iyi olanı istiyorum.”

“O zaman ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Sadece Lexie için neyin en iyi olduğu konusunda anlaşacağımızı sanmıyorum.”

Georgeanne aşağı, kucağına doğru baktı ve derin bir nefes aldı. Kendini ürkek ve büyük bir dobermanı bakan kedi gibi gergin hissediyordu. John’un bu endişesini fark etmemesini umdu. Kontrolü eline alması gerekiyordu, sadece duyguları için değil aynı zamanda durum için de. John’un ya da avukatlarının, onun hayatını kontrol edip, Lexie için en iyi olan şeyi ona dayatmalarına izin veremezdi. İşlerin bu kadar uzamasına gerek yoktu. John değil Georgeanne şartları dayatmak istiyordu. “Bu sabah bir avukatla görüşmeyi planladığından söz ettin,” diye başladı ve bakışlarını saat 5 gölgesinin kararttığı güçlü çenesinin üzerindeki gri Nike tişörtüne ve derin mavi gözlerine çevirdi. “Bence işin içine avukatları katmadan makul bir uzlaşmaya varabiliriz. Mahkeme savaşı Lexie’yi incitebilir ve ben bunu istemem. Avukatların karışmasını istemiyorum.”

“O zaman ne öneriyorsun”

Georgeanne yavaşça " Bence Lexie seni aile dostu olarak bilmeli.'

"Ve?"

“Ve sen de onu tanıyabilirsin."

John sormadan önce birkaç uzun saniye ona baktı, "Hu mu? bu senin makul uzlaşman mı?"

Georgeanne bunu yapmak istemiyordu bunu söylemek istemiyordu ve onu zorladığı için John'dan nefret ediyordu. "Lexie seni iyice tanıdıktan sonra ve senle rahat olduğunda ve ben zamanın doğru olduğunu düşündüğümde, ona babası olduğunu söyleyeceğim “ Ve çocuğum büyük ihtimalle bu yalandan dolayı benden nefret edecek, diye düşündü.

John başını hafifçe yana eğdi. Teklifi karşısında gerçekten mutlu olmuş gibi gözükmüyordu, "öyleyse," dedi. "Lexie'ye benden bahsetmek için doğru zaman olduğunu düşünene kadar beklemem gerekecek?"

"Evet."

"Neden beklemem gerektiğini söyle Georgie,"

"Bana artık kimse Georgie demiyor." Bugünlerde istediğin almak için cazibesini kullanmıyor ya da flört etmiyordu. “Bana Georgeanne demeni tercih ederim”

“Neyi tercih ettiğin umrumda değil. Şimdi, neden beklemem gerekiyormuş söyler misin Georgeanne."

“Bu onun üzerinde büyük bir şok etkisi yaratacak ve bence mümkün olduğunca nazikçe yapılmalı. Kızım sadece altı yaşında ve vesayet savaşı onu incitecek ve kafasını karıştıracaktır. Kızımın mahkeme tarafından incitilmesini istemiyorum-”

“Her şeyden önce,” diye böldü John, “kızın olarak kastettiğin ve alıkoyduğun küçük kız aslında senin olduğu kadar benim de. İkincisi, beni kötü adam pozisyonuna sokma. Lexie'yi tekrar göremeyeceğim konusunda açık ve net olmasaydın avukatlardan bahsetmezdim.”

Georgeanne kızgınlığının arttığını hissetti ve derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, fikrimi

değiştirdim.” Onunla savaşmaya gücü yetmezdi, en azından şu anda. Bazı imtiyazları alana kadar değil.

John sandalyesine iyice gömüldü ve parmaklarını kotunun ön ceplerine geçirdi. Bakışları daraldı ve güvensizlik ağzının köşelerini çekti.

“Bana inanmıyor musun?”

“Açıkçası hayır.”

Bu akşamın provasını yaparken, kafasından pek çok, eğer bunu derse şunu derim senaryosu geçirmişti fakat ona inanmayacağını hiç düşünmemişti. “Bana güvenmiyor musun?”

Sanki deliymiş gibi ona baktı. “Bir saniye bile.”

Georgeanne o anda eşitlendiklerini fark etti, çünkü o da ona güvenmiyordu. “Peki. Lexie için en iyisini istediğimiz sürece birbirimize güvenmek zorunda değiliz.”

“Onu incitmek istemiyorum ama daha önce söylediğim gibi, neyin en iyi olduğu konusunda anlaşacağımızı sanmıyorum. Yarın ölsemin eminim güneyli ayak parmaklarına kadar seni memnun eder. Bununla birlikte bu beni memnun etmez. Lexie’yi tanımak istiyorum ve beni tanımasını istiyorum. Babası olduğumu söylemek için beklemem gerektiğini düşünüyorsan, tamam, bekleyeceğim. Onu benim tanıdığımdan daha iyi tanıyorsun.”

“Söyleyen kişi ben olmalıyım John” Bir tartışma beklemişti ve olmayınca şaşırdı.

“Peki.”

“Bana bu konuda söz vermen için ısrar etmem gerek,” diye sürdürdü, çünkü birkaç ay geçtikten sonra John’un fikrini değiştirip kendi tarzında bir baba olmaya karar vermeyeceğine ikna olmamıştı. Lexie onun babası olduğunu öğrendikten sonra Lexie’yi terk ederse, bu kalbini kırardı. Ve Georgeanne deneyimlerinden biliyordu ki, ailesi tarafından terk edilme acısı, onları hiç tanımamış olmaktan daha kötüydü. “Gerçeği benden duymalı.”

“Birbirimize güvenmediğimizi sanıyordum. Sözüm neye yarar ki?”

Doğru bir noktaydı. Georgeanne bunu düşündü ve başka bir alternatif olmadığı

için, “Eğer söz verirsen sana güvenirim,” dedi.

“Verdim gitti, fakat uzun zaman beklememi isteme. Beni oyalama,” diye uyardı. “Şehre döndüğümde onu görmek istiyorum.”

“Bu gece buraya gelmemin diğer nedeni de bu,” dedi Georgeanne sandalyeden kalkarak. “Gelecek pazar Lexie ve ben Marymor Park’ta bir piknik planlıyoruz. Eğer planın yoksa bize katılmandan mutlu oluruz.”

“Saat kaçta?”

"Öğlen."

"Ne getirmeliyim?"

"Lexie ve ben alkollü içecekler dışında her şeyi hallederiz. Eğer bira istersen, kendin getirmelisin, aslında getirmemeni tercih ederim."

"Bu sorun değil," dedi ve o da kalktı.

Georgeanne ona baktı, boyu ve omuzlarının genişliği karşısında her zaman biraz şaşırıyordu. "Bizimle birlikte bir arkadaşımı da getiriyorum, o yüzden sen de bir arkadaşını çağırabilirsin," Sonra tatlı tatlı gülümsedi ve ekledi, "Aslında arkadaşının hokey hayranı olmamasını tercih ederim."

John ağırlığını bir ayağına kaydırды ve kaşlarını çatdı "Bu da hiç sorun değil,"

"Harika." Gitmek için döndü fakat durdu ve ona tekrar baktı "Ah ve birbirimizden hoşlanıyor gibi yapmalıyız."

John baktı, gözleri kısıldı, ağzı düz bir çizgi halini aldı "Şimdi, bu," dedi soğuk bir şekilde, "sorun olabilir."

Georgeanne, çiçek desenli yorganı Lexie'nin omuzlarına çekti ve uykulu gözlerine baktı. Lexie'nin koyu saçları yastığının üzerinde uçuşuyordu ve yanakları bitkinlikten solmuştu. Bebekken Georgeanne'ye hep kurmalı oyuncakları anımsatırdı Bir an yerde emekliyor ve hemen ardından mutfağın ortasında yere uzanıp uyu-yakalmış oluyordu. Şimdi bile, Lexie yorulmuş olsa da dışarı oldukça hızlı çıkıyordu, Georgeanne bunu bir nimet olarak kabul ediyordu, "Yarın General Hospital'ı izledikten sonra çayımızı içeceğiz," dedi. En sevdikleri dizilerinin bir bölümünü

yakalayıp birlikte izleyeceklerdi

“Tamam,” diye esnedi Lexie

Kapının yanındaki düğmeye uzandı ve ışığı kapattı, koridora yöneldi. Georgeanne salona girmeden önce, Mae'nin sabsrsızlıkla onu beklediğini hissedebiliyordu. Daha evvel, Mae Lexie'ye oturmaya geldiğinde, Georgeanne arkadaşına ve ortağına John'la ile durumu kısaca açıklamıştı. Ve oturup Lexie'nin yatmasını beklerken, Mae sorularını patlatmaya hazır gözücüyordu.

“Uykuya daldı mı?” diye sordu Mae

Georgeanne başıyla onayladı ve koltuğun öbür ucuna oturdu Çiçeklerle ve isminin baş harfleriyle işlenmiş yastığa uzandı. kucağına bıraktı.

“Bununla ilgili düşünüyordum,” diye başladı Mae Georgeanne'ye dönerek. “Ve birçok şey şimdi daha anlaşılır.”

“Hangi şeyler?’ diye sordu Georgeanne, Mae'nın yeni kıs kesimiyle birazcık Meg Ryan'a benzediğini düşünüyordu.

“Neden ikimizin de bütün erkeklerden nefret ettiğimiz gibi. Ben atletlerden nefret ediyorum çünkü kardeşimi hep döverlerdi. Ve hep senin de onları memelerin yüzünden sevmediğini varsaydım” dedi, ellerini göğsünün önünde sanki bir çift kavun tutuyormuş gibi yaparak. “Futbol takımı tarafından ellenmiş ya da aynı derece kötü başka birşey yaşadığını ve bunun hakkında hiçbir zaman konuşmak istemediğini fark ettim.” Bilerini bacaklarına düşürdü, kot şortunun hemen altına. “Lexie'nin babasının bir atlet olacağını hiç hayal etmemiştim. Fakat şimdi bu da anlaşılır, çünkü o senden daha atletik”

“Evet Öyle” Georgeanne onayladı. “Fakat bu fazla birşey söylemiyor.”

“Hatırlıyor musun dört yaşındayken bisikletinin yardımcı tekerlerini çıkartmıştık.”

“Ben çıkartmadım, sen çıkarttın.” Georgeanne Mae'nin kahverengi gözlerine baktı ve olanları anımsadı. “Ya düşerse diye kalmalarını istemiştin.”

“Biliyorum, fakat iki teker de yukarı bükülmüştü ve yere değmiyorlardı bile. Ona yardımcı olmuyorlardı.’ Mae, Georgeanne'nin endişesini elinin hareketiyle yok etti.

“O zaman Lexie’nin koordinasyon yeteneğini babasının gen havuzundan almış olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü senden almamıştı.”

“Hey, bu hoş değil,” diye şikayet etti Georgeanne, fakat bunu bir saldırı olarak görmedi; bu doğrudu.

“Fakat John Kowalsky olacağını milyon yılda tahmin edemezdim. Tanrım, Georgeanne, adam hokey oyuncusu!” Son iki kelimeyi, genellikle seri katiller ve kullanılmış araba satıcıları için sakladığı aynı dehşete kapılmış kibirle telaffuz etti.

“Biliyorum.”

“Onu oynarken hiç gördün mü?”

“Hayır.” Kucağındaki yastığa baktı ve bir köşesindeki kahverengi lekeye kaşlarını çattı. “Ama akşam haberlerinde, kısa spor küplerinde gördüm.”

“Pekâlâ, Ben oynarken gördüm! Don Rogers’ı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki,” dedi kumaş yastığın üzerindeki noktayı çıkarırken. “Geçen sene onla birkaç ay çıktın, fakat onu terkettin çünkü labradoruna olan bağlılığı fazla garipti.” Duraksadı ve Mae’ye geri baktı. “Bu gece Lexie’nin salonda yemek yemesine izin mi verdin? Sanırım bu yastığın üzerinde çikolata var.”

“Yastığı unut,” diye iç çekti Mae ve parmaklarını kısa sarı saçlarının yanlarında gezdirdi. “Don inanılmaz bir Chinooks fanatığıydı, o yüzden onunla bir maça gittim. Adamların birbirine ne kadar sert vurduklarına inanamadım ve kimse John Kowalsky’den daha sert vurmuyordu. Adamın birine havada takla attırdı. Sonra sadece omuz silkti ve kaymaya devam etti.”

Georgeanne bunun nereye varacağını merak etti. “Bunun benle ne ilgisi var?”

“Sen onunla yattın! Buna inanamıyorum. O sadece bir sporcu değil, ayrıca bir pislik!”

Georgeanne buna gizlice katılıyordu, fakat hafiften azarlanıyordu. “Uzun zaman önceydi. Ayrıca camdan evde oturan sendin bence taşları birbirimize fırlatmayalım, olur mu?”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bruce Nelson ile yatan herhangi bir kadının başka kimseyi yargılamaya hakkı yoktur demek.”

Mae kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve koltuğa daha da gömüldü. “0 kadar kötü değildi, diye söylendi.

“Gerçekten mi? Annesinin kurtlu küçük çocuğuydu ve onunla sadece onu itip kakabildiğin için çıktın; çıktığın bütün diğer erkekler gibi.

“En azından benim normal bir seks hayatım var.”

Bu muhabbeti defalarca yapmışlardı. Mae, Georgeanne’nin seks yapmamasını sağlıksız bulurken; Georgeanne, Mae’nin ‘hayır kelimesini daha sık söylemesi için çalışması gerektiğini hissediyordu.

“Biliyorsun Georgeanne, uzak durmak normal değil ve günün birinde infilak edeceksin,” diye tahminde bulundu. “Ve Bruce kurtlu değildi, çok şirindi.

“Şirin mi? 38 yaşındaydı ve annesiyle aynı evde yaşıyordu. Bana San Antonio’daki kuzenim Billy Earl’ü hatırlatıyordu. Billy Earl annesi son yolculuğuna çıkana kadar onunla yaşadı ve inan bana, şekerleme kadar çarpıktı. Bir gün astigmat olursa diye okuma gözlükleri çalardı. Tabii ki hiçbir zaman olmadı çünkü bizim sülalede herkes dört dörtlük görür. Büyükanнем onun için dua etmemiz gerektiğini söylerdi. Dişlerinin çürüyeceği korkusu oluşmasın diye, yoksa takma dişli insanlar Billy Earl yakınlarındayken güvende olmayacaktı.”

Mae güldü. “İnanılır gibi değilsin.”

Georgeanne sağ elini kaldırdı. “Tanrı şahidim olsun. Billy Earl delinin tekiydi.” Tekrar kucağındaki yastığa baktı ve parmaklarını beyaz çiçek işlemelerinin üzerinde gezdirdi. “Her neyse, açık bir şekilde Bruce’u önemsedin, yoksa onunla yatmazdın. Bazen seçimi kalplerimiz yapar.”

“Hey.” Mae, Georgeanne’nin dikkatini çekmek için eliyle koltuğun arkasına vurdu. Georgeanne baktığında, Mae, “Bruce’u önemsemedim. Onun için üzüldüm ve bir süredir seks yapmıyordum, bir adamla yatmak için gerçekten kötü bir sebep. Tavsiye etmem. Eğer seni yargılıyormuş gibi hissettirdiysem, üzgünüm. Amacım bu

değildi, yemin ederim.”

“Biliyorum,” dedi Georgeanne basitçe.

“İyi. Şimdi anlat. John Kowalsky’le nasıl tanıştın?”

“Bütün hikâyeyi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Tamam. Seninle ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun, küçük pembe bir elbise giyiyordum?”

“Evet. O elbisenin içinde Virgil Duffy ile evlenmen gerekiyordu.”

“Doğru.” Yıllar önce Georgeanne, Mae’ye, Virgüle rezalete dönüşmüş evlilik planından bahsetmişti, fakat John’la ilgili kısmı anlatmamıştı. Şimdi anlatıyordu. Hepsini anlattı. Özel detaylar dışında her şeyi... Hiçbir zaman seksle ilgili açık ve özgürce konuşan bin olmamıştı. Büyükannesi kesinlikle bunu konuşmamıştı ve öğrendiği her şeyi okulda sağlık dersinde ya da zevk vermeyi bilmeyen ya bunu takmayan münasebetsiz erkek arkadaşlarından öğrenmişti.

Sonra John’la tanışmıştı ve John o geceye kadar fiziksel olarak mümkün olabileceğine inanmadığı şeyler öğretmişti ona. Sıcak ağzıyla onu alevler içinde bırakmıştı ve Georgeanne ona, sadece ihtiyaç duyduğu biçimlerde dokunmuştu. Onun kendisini istemesini sağlamıştı.

Şimdi o geceyi düşünmek bile istemiyordu. Bedenini ve aşkını bu kadar kolayca verebilen genç kadını artık tanımıyordu. O kadın artık yaşamıyordu ve onu tartışmak için bir neden olduğunu hissetmiyordu.

Parlak detayları geçti, sonra Mae’ye o sabah John’la olan konuşmalarını ve tekne evde vardıkları anlaşmayı anlattı. “Durum nasıl gelişecek bilmiyorum, sadece Lexie’nin incinmemesi için dua ediyorum,” diye sonuca vardı, birdenbire bitkin hissederek.

“Charles’a söyleyecek misin?” diye sordu Mae.

“Bilmiyorum, diye cevapladı yastığı göğsünde sıkıştırarak Kafasını geriye, koltuğun arkasına doğru eğdi ve tavana baktı “Onunla sadece iki kez dışarı çıktım”

"Onu tekrar görecek misin?"

Georgeanne son bu aydır çıktığı adamı düşündü. Onunla kızının onuncu yaşı günü için Herons'u tuttuklarında tanışmıştı. Ertesi gün Georgeanneyi aramıştı ve Four Seasonsda akşam yemeği için buluşmuşlardı. Georgeanne gülümsedi, "Umarım."

"O zaman en iyisi ona anlat."

Charles Monroe den hoşlanmıştı ve tanıdığı en iyi adamlardan biriydi Yerel bir kablolu televizyon kanalının sahibiydi, varlıklıydı ve gri gözlerini parıldatan muhteşem bir gülümsemesi vardı. Gösterişli giyinmezdi. GQ dergisindeki kadar muhteşem değildi ve öpüşleri kaşlarını alevlendirmiyordu. Ilık bir esinti gibiydiler. Hoş ve rahatlatıcı.

Charles hiçbir zaman zorlamamış ya da  ekiştirmemişti, zaman tanımıştı, Georgeanne kendini gitgide samimi bir ilişkinin içinde bulmuştu. Ondan çok hoşlanıyordu ve ayrıca Lexie onunla tanışmış ve o da hoşlanmıştı. "Sanırım ona söyleyeceğim."

"Bu haberden bir parça bile hoşlanacağını sanmıyorum," diye tahminde bulundu Mae.

Georgeanne başını sola devirdi ve arkadaşına baktı. "Neden?"

"      vahşi adamlardan her ne kadar iğrensem de, John Kowalsky taş gibi bir adam ve Charles kesinlikle kıskanacaktır. Seninle hokey sporcusu arasında h   birşey olmasından endişelenecektir."

Georgeanne, Charles'ın bunlara bozulabileceğini tahmin etti,       Lexie'nin babasıyla ilgili standart yalanını söylemişti, ama kıskanacağından dolayı endişe etmiyordu. "Charles'ın endişe etmesi gereken hiçbir şey yok," dedi, John'la yeniden romantik birşeyler yaşamalarının uzak bir ihtimal bile olmadığını bilen bir kadının kesinliğiyle. "Ayrıca, tekrar John'a aşık olmak gibi bir sanrıya kapılsam bile, o benden nefret ediyor. Bana bakmaktan bile hoşlanmıyor. John'la tekrar bir araya gelmeleri o kadar absürd bir fikirdi ki, ikinci defa düşünmek için beyin gücünü yormamıştı bile.

“Perşembe günü öğlen yemeğinde Charles’a söyleyeceğim.”

Fakat dört gün sonra, Madison Sokağı’ndaki bir bistroda Charles’la buluştuklarında, ona hiçbir şey söyleme fırsatı olmadı John’la neler olduğunu açıklayamadan, Charles onu suskun bırakan bir teklifle vurmuştu,

“Kendi canlı televizyon şovunu yapmaya ne dersin?” diye sordu pastırmalı sandviç ve lahana salatasının üzerinden. “Kuzeybatı’dan Martha Stewart gibi. Seni cumartesi 12:30-13:00 aralığına kaydırırız. Margie’nin Garajından hemen sonra ve öğleden sonra spor programından hemen önce. İstedığın her şeyi yapma özgürlüğün olur. Bir bölümde yemek pişirebilir ve diğerinde kurutulmuş çiçeklerle aranjman yapabilir ya da mutfak döşeyebilirsin

“Mutfak döşeyemem,” diye fısıldadı, afallamıştı.

“Sadece fikir olarak söyledim. Sana güveniyorum. Doğal bir yeteneğin var ve televizyonda harika görüneceksin.”

Georgeanne bir elini göğsüne yerleştirdi ve “Ben mi?” derken sesi tizleşti.

“Evet, sen. Kanal müdürüne bundan bahsettiğimde, harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi.” Charles cesaret verici biçimde gülümsedi ve neredeyse televizyon kamerası önüne geçebileceğine ve kendi şovunu yapabileceğine inandırdı Georgeanne’yi. Charles’ın teklifi yaratıcı yönünü cezbetmişti, fakat birden hakikat belirdi. Georgeanne’nin konuşma güçlüğü vardı. Dengelemeyi öğrenmişti fakat dikkatli olmadığı takdirde kelimeleri hâlâ yanlış okuyordu. Telaşlandığı vakit hâlâ durup hangi taraf sol hangi taraf sağ diye düşünmesi gerekiyordu. Ve sonra kilosu vardı Kamera 2.5 kilo fazla gösteriyor olmalıydı. Georgeanne’nin zaten birkaç kilo fazlası olduğuna göre, buna 2.5 kiloyu da ekleyince, televizyonda sadece kelimeleri okuyan biri değil, aynı zamanda şişman gözükecekti. Ayrıca düşünülmesi gereken bir de Lexie vardı. Georgeanne, kızının kreşte ya da bakıcılarla geçirdiği zamanın fazlalığından dolayı zaten berbat hissediyordu.

Charles’ın gri gözlerinin içine baktı ve “Hayır, teşekkür ederim,”dedi.

“Üzerine düşünmeyecek misin?”

“Düşündüm,” dedi çatalını alıp lahana salatasına saptı. Geri çevirdiği imkânları ve ayrıcalıkları düşünmek istemiyordu.

“Ne kadar kazandıracağını bilmek istemez misin?”

“Hayır.” Hükümet yarısını alacaktı ve değerinin yarısı kadar bir para için şişko bir aptal gibi gözükecekti.

“Biraz daha uzun düşünebilir misin?”

Charles fazla hayal kırıklığına uğramış gözüktüğü için, “Düşüneceğim,” dedi. Fakat fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu.

Yemekten sonra, arabasına kadar Georgeanne’yle birlikte yürüdü ve vişne çürüğü Hyundai’nin yanında durduklarında, anahtarı elinden aldı ve kilide taktı.

“Seni bir daha ne zaman görebilirim?”

“Bu hafta sonu imkânsız,” dedi, John’dan bahsetme fırsatını bulamadığı için biraz suçlu hissediyordu. “Neden sen ve Amber gelecek salı gecesi gelip ben ve Lexie’yle akşam yemeği yemiyorsunuz?”

Charles onun bileğini yakaladı ve anahtarları avucuna koydu. “Kulağa hoş geliyor,” dedi, elini kolundan boynunun arkasına doğru hareket ettirerek. “Fakat seni yalnızken görmeği daha çok isterim.” Sonra dudaklarını onunkilere dokundurdu ve öpücüğü yoğun bir günde boş bir an gibiydi. Rahatlatan bir oh ya da ılık bir havuza girmek gibi, öpücükleri onu deli etmiyorsa ne olmuştu yani. Kontrolünü kaybetmesine sebep olacak bir erkek istemiyordu. Herhangi bir erkeğin dokunuşunun bir kez daha onu çıldırmış bir seks düşkününe çevirmesini istemiyordu. Oradaydı, tecrübe etmişti ve uzun süre yanmıştı.

Dilini onun diline değdirdi ve hızlı nefes alışını hissetti. Boşta kalan eli, belini buldu ve onu göğsüne daha da yaklaştırarak çekti. Kavraması sıkılaştı. Daha fazlasını istedi. Seattle’da şehrin merkezinde bir park yerinde dikiliyor olmasalardı, ona istediği şeyi verebilirdi.

Charles’ı önemsiyordu ve zamanla kendini belki ona âşık olmuş olarak görebilirdi. Sevişmeyeli yıllar olmuştu; kendini bir adama vermeyeli uzun yıllar. Geri

adım atıp Charles'ın ağır gözlerine baktığında, belki de bir değişikliğin zamanının geldiğini düşündü. Denemenin tam zamanı olabilirdi.

DOKUZ

“Hey, bana bak!”

Lexie ardında pembe Barbie uçurtmasını sürükleyerek koşarken Mae ellerindeki dikkatlice katlanmış peçetelerden başını kaldırıp yukarı baktı. Önünde büyük bir ayçiçeği olan kot şapkası uçtu ve çimenlerin üzerine kondu.

“Harika, beceriyorsun!” diye bağırdı Mae. Peçeteleri hazırladı ve geride durup piknik masasına eleştirel bir gözle baktı. “Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum,” diye cevapladı Georgeanne, bir tepsi somun kuşkonmaz demetini ve yuvarlak kızarmış ekmekleri masanın bir ucuna sıkıştırmaya çalışırken. Bir sebepten ötürü, tepsinin ortasına oturmuş porselen kedi patilerini yalıyordu. Bakışlarını kediden, bir hafta önce yaptıkları bir işten hatırladığı çeşitli yemeklere çevirdi. Peynirli puf böreğini ve geleneksel şabat ekmeğini hatırladı. Yengeçli pasta ve damalı kanepeler Bayan Brody’nin yıllık bahçe partisinden gelmiş benziyordu. Fırınlanmış tavuk ve erik soslu bebek sırtı kaburgalar bir gece önceki barbeküde servis edilmişlerdi. “Pekâlâ, birine yemek yapabildiğini kanıtlamaya çalışıyormuşsun gibi gözüküyor.”

“Sadece işyerindeki buzluğu temizledim, hepsi bu,” diye cevapladı Georgeanne.

Hayır, hepsi bu değildi. Sanatsal olarak hazırlanmış ve dikkatlice parlatılmış meyve kulesi işyerinden gelmiyordu. Elmalar, armutlar ve muzlar mükemmeldi. Şeftaliler ve kirazlar özenle yerleştirilmişti ve şapka giyen mavi tüylü kuş, parlak yeşil elmaların ve mor üzümlerin tepesinden aşağı doğru bakıyordu. “Georgeanne, hiçkimseye başarılı bir kadın ya da iyi bir anne olduğunu kanıtlamak zorunda değilsin. Ben seni biliyorum ve sen de biliyorsun. Ve buralarda yetişkin sayılabilecek sadece ikimiz olduğuna göre, neden kemik kafalı bir hokey oyuncusunu etkilemek

için kendini öldürüyorsun?”

Georgeanne kanepelerin yanına yerleştirdiği kıyafet giydirilmiş kristal ördekten başını kaldırıp baktı. “John’a bir arkadaşını getirmesini söyledim, o yüzden yalnız olacağını sanmıyorum. Ve onu etkilemeye çalışmıyorum. Kesinlikle onun ne düşündüğünü umursamıyorum.”

Mae tartışmadı. Üstelik bir yığın temiz plastik bardağı aldı ve onları buzlu çayın yanına, masaya yerleştirdi. Maksatlı ya da değil, Georgeanne, yedi sene önce onu Sea-Tac’te ekmiş, terk etmiş olan adamı etkilemek üzere hazırlanmıştı. Mae, Georgeanne’nin, hayatını ispatlamaya çalışması ihtiyacını anlıyordu. Bununla beraber Georgeanne’nin köpek şekli verdiği brownieler biraz fazla kaçıyordu.

Ve Georgeanne’nin görünümü de parkta bir gün için biraz fazla mükemmeldi. Mae, acaba John Kowalsky’yı, June Cleaver kadar mükemmel olduğuna ikna etmeye mi çalışıyor diye merak etti Koyu saçları kafasının her iki yanında toplanmıştı ve altın taraklarla tutturulmuştu Kulağındaki altın halkalar parlıyordu ve makyajı kusursuzdu. Zümrüt yeşili askılı elbisesi gözleriyle uyum içindeydi ve pembe tırnak cilası ayak parmaklarıyla örtüşüyordu. Sandaletlerini çıkartmıştı ve üçüncü parmağındaki ince altın yüzük güneşte parılıyordu.

Çocuğunun babasını etkileyip etkilememek umrunda olmayan bir kadın için her şey biraz fazla mükemmelce bir araya gelmişti

Mae Georgeanne’yi işe aldığı anda, yanı başında biraz sönük duruyor gibi hissetmişti kendini; soylu bir kanişin yanında kırma bir sokak köpeği gibi. Fakat içe kapanık duyguları fazla uzun sürmemişti. Mae kendini en rahat tişört ve kot içinde hissederken ya da bugün olduğu gibi kesik kot şort ve kolsuz tişört giyerken, Georgeanne GQ gibi davranmaya daha fazla devam edemedi.

“Saat kaç?” diye sordu Georgeanne kendine bir bardak çay koyarken.

Mae bileğindeki Mickey Mouse saatine baktı. “On bir kırk.”

“O zaman yirmi dakikamız var. Belki şansımız yaver gider ve hiç gözükmez.”

“Lexie’ye ne söyledin?” diye sordu Mae bardağa buzları bırakırken.

"Sadece John'un pikniğimize gelebileceğini. Georgeanne elini kaşına götürdü ve uçurtmasıyla koyan Lexie'yi izledi. peşinde uçurtmayı sürükleyerek gelen Küçük kız annesinin ayaklarının dibine yıkıldı. Çimen yığınları şeffaf sandaletlerine yapışmıştı.

"Daha fazla koşamıyorum, dedi soluk soluğa. Bir değişiklik olarak yüzünde makyaj yoktu.

"Genelde yüzüne sürdüğün o yapışkan maddeler nerede?

Lexie gözlerini devirdi "Onlar yapışkan değil Benim makyajım ve annem eğer bugün yapmazsam Kinder Sürpriz alabileceğimi söyledi"

"Eğer hiç yapmazsan sana gerçek bir kedi yavrusu alabileceğimi söyledim. Max Factor'un kölesi olmak için daha çok gençsin"

"Annem kedi, köpek ya da başka birşey alamayacağımı söylüyor."

"Bu doğru," dedi Georgeanne ve Mae'ye baktı. "Lexie bi hayvanın sorumluluğunu üstlenmek için yeterince büyük değil ve bu yükü ben de istemiyorum Lexie başlamadan bu konuyu kapattı Georgeanne duraksadı, sonra sesini alçalttı. "Sanırım artık bağımlılığını sonlandırabilir, benim... işte, anlarsın."

Evet, Mae anlamıştı ve Georgeanne'nin sesli bir şekilde söyleyip Lexie'ye anımsatmayacak kadar akıllı olduğunu düşündü. Neredeyse son altı aydır, Lexie'nin kafası Georgeanne'nin ona küçük erkek ya da kız kardeş sağlaması gerektiği fikriyle meşguldü. Herkesi deli ediyordu ve Mae bir daha bebeklerle ilgili birşey duymak zor-cuda olmadığı için rahatlamıştı. Çocuğun zaten uzun süredir evcil hayvan edinmek gibi bir takıntısı vardı ve doğduğundan beri tescilli bir hastalık hastasıydı, ki her çizik ve sıyrığı büyük bir mesele haline getirdiği için bu yüzde yüz Georgeanne'nin hatasıydı.

Mae çayına uzandı, fincanı dudaklarına doğru yan yola kadar getirdi, sonra geri koydu. İki çok iri ve atletik adam ona doğru yürüyordu. Beyaz yakasız tişörtü, solmuş kotunun içine sıkıştırılmış olanın John Kowalsky olduğunu anladı. Öteki adamı, hafif daha kısa ve daha az cüsseli olanı daha önce görmemişti.

Büyük, güçlü erkekler Mae'nin her zaman gözünü korkutmuştu; 1.55 boyunda ya

da 47 kilo olduğu için değil. Midesi tepeteklak oldu ve eğer kendisi bu kadar gerginse, Georgeanne'nin heyecandan çılgına dönmek üzere olduğunu düşündü. Arkadaşına bir bakış attı ve gözlerindeki tedirginliği gördü.

"Lexie, kalk ve elbisendeki çimenleri silk," dedi Georgeanne yavaşça. Kızının ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandığında elleri titredi.

Mae Georgeanne'yi pek çok kez gergin görmüştü, fakat birkaç yıldır bu kadar kötü görmemişti. "İyi olacak mısın?" diye fısıldadı.

Georgeanne başını salladı ve Mae yüzüne bir glmsemi yapıştırıp, hostes düğmesine basmasını izledi. "Merhaba John," dedi Georgeanna iki adam yanlarına vardığında."Umarım bizi bulmakta sorun yaşamamışsınızdır."

"Hayır," diye cevapladı John,tam karşılarında durarak."Sorun yok." Gözleri bir çift güneş gözlüğüyle kapanmıştı.Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve birkaç sıkıntılı saniye ikisi sadece birbirlerine baktılar Sonra Gorgeanne birden dönüp dikkattini öteki adama yöneltti. Mae 1.80 boyunda olduğunu tahmin etti."John'un arkadaşı olmalısın."

"Hugh Miner" Gülümsedi ve elini uzattı.

"Merhaba Lexie. nasılsın diye sordu John.

'İyiyim,' Lexie dramatik bir i çekişle başladı. "Dn evimizin verandasında dirseğimi masaya gerçekten çok sert vurdum, ama şimdi daha iyiyim."

John ellerini, parmak eklemlerine kadar kotunun n ceplerine soktu. Lexie baktı ve babaların, küçük kızlar parmaklarını çarpıp, dirseklerini vurduğunda ne dediğini merak etti. "Daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim," aklına gelen tek şeydi. Başka birşey düşünemedi ve o yüzden sadece baktı. Kendini hoş gördü ve kendi çocuğu olduğunu öğrendiği andan beri yapmak istediği şeyi yaptı ve onu izledi. Yüzüne baktı, ruj katmanları ve göz gölgeleri olmadan, onu gerçekten ilk defa görüyordu. Küçük düz burnunun üzerinde minik kahverengi benekler gördü. Cildi krem kadar yumuşak görünüyordu ve dolgun yanakları sanki koşuyormuş gibi pembeydi.

Dudakları Georgeanne'ninki gibi sarkıktı fakat gözleri kendininki gibiydi, renginden kirpiklerine kadar John bunları annesinden almıştı.

“Benim bir uçurtmam var,” dedi Lexie.

Koyu kahverengi saçları, önüne büyük bir ayçiçeği dikilmiş kot şapkasının altından bukleler halinde düşüyordu. “Ooo? Bu çok iyi,” dedi John, kendinde kahrolası neyin yanlış olduğunu merak ederek. Çocuklar için her zaman değiş tokuş kartları imzalardı. Bazı takım üyeleri çocuklarını idmanlara getirirlerdi ve onlarla konuşurken hiç sorun yaşamamıştı. Fakat bir sebepten ötürü kendi çocuğuna diyecek hiçbir şey aklına gelmiyordu.

“Pekâlâ, piknik için sevimli bir gün,” dedi Georgeanne, o sırada Lexie başka tarafa döndü. “Küçük bir öğle yemeği hazırladık. Umarım siz beyefendiler açsınızdır.”

“Ben açlıktan ölüyorum,” diye itiraf etti Hugh.

“Ya sen John?”

Lexie annesine doğru giderken, John kot elbisesinin arkasındaki Çimen lekelerini fark etti. “Ya ben?” diye sordu ve baktı.

Georgeanne masanın etrafından karşı tarafa geçti ve ona şöyle bir baktı. “Aç mısın?”

“Hayır.”

“Bir bardak buzlu çay ister misin?”

“Hayır. Çay istemem.”

“Peki,” dedi Georgeanne, gülümsemesi düşerek. “Lexie, ben çayı koyarken Mae ve Hugh’a tabak verir misin?”

Cevabı açık bir şekilde Georgeanne'yi rahatsız etmişti, fakat özellikle umursamıyor değildi. Maç öncesi zamanlardaki gibi asabi hissediyordu. Lexie onu korkutmuştu ve nedenini bilmiyordu.

Hayatı boyunca NHL tarafından üzerine yollanan en zorlu iş bitiricilerle yüz yüze gelmişti. Bilekleri kırılmış, köprücük kemiği iki kez ince bir dal gibi çatırdamıştı ve sol

kaşında beş dikiş, başının sağ yanında altı ve ağzının içinde on dört dikiş vardı. Ve bunlar sadece şu an hatırlayabildiği sakatlıklardı. Her bir sakatlığı atlattıktan sonra, sopasını almış ve korkmadan buzda kaymaya geri dönmüştü.

“Bay Duvar, kutu meyve suyu ister misiniz? diye sordu Lexie, sıraya tırmanırken.

Sıska bacaklarının ve dizlerinin arkalarına baktı ve sanki birisi onu midesinden dirseklemiş gibi hissetti. “Ne çeşit bir meyve suyu?”

“Yabanmersini ya da çilek.

“Yabanmersini,” diye cevapladı John. Lexie aşağı atladı ve masanın etrafından soğutucuya koştu.

“Hey, Duvar, bu somon-kuşkonmaz şeyini denemelisin,’ dedi Hugh

“Beğenmenize sevindim. Georgeanne Hugh’a dönüp gülümsedi, “Somandan yeterince ince dilimlediğimden emin değildim, ah, ve bebek sırtı kaburgalarını denediğinizden emin olun. Erikli barbekü sosuna bayılacaksınız.” Öbör yanında duran arkadaşına bir bakış attı “öyle düşünmüyor musun Mae?”

Kötü tavırlı kısa boylu sarışın omuz silkti “Evet evet, tabii ki”

Arkadaşına baktıkça Georgeanne’nin gözleri büyüdü. Sonra tekrar Hugh’a döndü. “Senin için biraz tavuk doğrarken neden böreği denemiyorsun? Cevap için beklemeden büyükçe bir bıçak aldı. “Ben bunu yaparken, neden siz hepiniz masanın etrafına bakmıyorsunuz. Eğer yeterince yakından bakarsanız, piknik kıyafetleri içinde birçok küçük hayvan göreceksiniz.”

John kollarını göğsünde birleştirdi; güneş gözlüğü ve eşarp takmış çim adama baktı. Kafatasının tabanında gülünç bir karıncalanma oldu.

“Lexie ve ben bugünün, Lexie’nin hayvan modası yaz koleksiyonunun açılışı için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündük.”

“Oh, şimdi anladım,” dedi Mae yengeçti pastaya uzanırken.

“Hayvan modası? diye kuşkuyla sordu Hugh, tıpkı John’un da hissettiği gibi.

“Evet Lexie evimizdeki porselen ve cam hayvanlar için elbiseler yapmaktan hoşlanır. Garip geldiğini biliyorum.” Georgeanne dilimlerken devam etti, ‘fakat

açıkçası bu onun içinde var. Büyük büyükanne! Chandler, piliçler için elbise tasarlardı Kuzeyli bunu bilmeyebilirsiniz, fakat piliç genç tavuktur. “Ve tavuklar, söylememe gerek yok, çünkü horozlar tabiatları gereği kötü huylu olduklarında, onlar için elbise yapmak büyük bir zaman ve yetenek kaybı olacaktır Her neyse, büyük büyükannem ailenin piliçleri için kapüşonlu pelerinler yapardı. Lexie büyük büyükannesinin moda görüşünü almış ve bu eskiden kalma aile geleneğini taşıyor ”

"Ciddi misin? diye sordu Hugh, Georgeanne dilimlenmiş tavukları onun tabağına koyarken.

Sağ elini kaldırdı. “Tanrı şahidim olsun ki.

Bir dejavu John’u sarmalarken kafatasındaki karıncalanma beynine vurdu. “Aman Tanrım.”

Georgeanne masanın karşısından ona baktı ve John onu yedi sene önceki gibi gördü, Jöle ve ayak yıkayan vaftizciler hakkında boş boş konuşan güzel genç bir kadın, öldürücü yeşil gözlerini ve seksi ağzını gördü. Siyah ipek geceliğin içinde sarmalanmış vücudunu gördü. Baştan çıkarıcı bakışları ve balla kaplı sesi onu deliye döndürmüştü. İtiraf etmekten nefret ettiği gibi, ona karşı bağışıklığı yoktu.

“Bay Duvar.”

John pantolonunun belinden çekiştirildiğini hissetti ve aşağı Lexie’ye baktı.

“İşte kutu meyve suyunuz, Bay Duvar.”

“Teşekkür ederim,” dedi ve küçük mavi kutuyu ondan aldı

“Pipetini çoktan içine soktum.”

“Evet, gördüm.” Kutuyu ağzına götürdü, mavi suyu pipetten emdi.

“Güzel, değil mi?”

“Mmm,” dedi John, yüzünü ekşitmemeye çalışarak.

“Size bunu da getirdim.”

Bir kağıt peçete verdi ve John boştaki eliyle onu aldı. Tanımlayamadığı bir şekilde katlanmıştı.

“Bir tavşan.”

“Evet, gördüm,” diye yalan söyledi.

“Benim bir uçurtmam var.”

“Oh, ne güzel.”

“Evet, fakat uçmuyor. Annem gerçekten büyük bir sutyen giyiyor, fakat yine de koşamıyor.” Başını üzgün bir şekilde salladı. “Ve Mae de koşamıyor, çünkü o sutyen giymiyor bile.”

Sessizlik pikniğe ölüm perdesi gibi çöktü. John bakışlarını masanın diğer tarafındaki iki kadına kaldırdı. Dondurularak kurutulmuş gibi duruyorlardı. Mae siyah bir zeytini ağzının önüne yerleştirmiş, Georgeanne büyük bıçağı havada, ucunda bir parça tavukla tutuyordu. Gözleri kocamandı ve yanakları açık kırmızı bir renge dönmüştü.

John gülüşünü saklamak için tavşandan peçetesine öksürdü, fakat hiç kimse tek kelime etmedi.

Hugh hariç. Öne doğru eğildi, bakışlarını Georgeanne'den kısa boylu arkadaşına geçirdi. “Bu doğru mu tatlım?” diye sordu koca bi sırtıyla.

Her iki kadın da aynı anda ellerini indirdi, Mae dönüp Hugh'a kaşlarını çattı.

Hugh, ya Mae'ın bu harekelim fark etmedi yada umursamadı. Arkadaşını tanıyan John. İkincisinin söz konusu olduğuna bahse girebilirdi “Her zaman Özgür kadından yanayımdır” diye devam etti Hugh. “Aslında NOW üyesi olmayı düşünüyordum

“Erkekler NOW'a üye olama/,” diye belirtti Mae kısa ve öz olarak.

“İşte burada yanılıyorsun. Sanıyorum Phil Donahuc Uye”

“Bu doğru değil.” diye karşı çıktı Mae.

“Pekâlâ, eğer değilse, olmalı. herhangi bir kadından daha feminist.”

“Bir feminist tanıdığından kuşkuluyum, çünkü seni kıcımdan ısıırırdı.

Mağara Adamı gülümsedi. “Herhangi bir kadın tarafından hiç kıcımdan ısıırılmadım. feminist olsun olmasın. Ama senin ısıırmanı isterdim.”

Mae, kollarını göğüslerinin altında toplayarak, “Göğüslüğünün, boynunun büyüklüğü ve alnının eğimiyle, sanıyorum hokey oynuyorsun.”

Hugh, John'a bir bakış attı ve güldü. "Alnının eğimi," diye kıkırdadı Hugh ve Mae'ye gön döndü. "Bu gerçekten iyiydi."

"Hokey oynuyor musun?"

"Evet Chinooks'un kalecisiyim. Neden ilgilendin, pıt bull"

"Turşu?" Georgeanne çeşni tahtına uzandı ve Hugh'a uzattı

"Kendim yaptım"

Bir ket daha John pantolonunun çekiştirildiğini hissetti. "Nasıl uçurtma uçurolacağını biliyor musun, Bay Duvar?

Lexie'nin baş aşağı olmuş yüzüne baktı, güneşten gözleri kısılmıştı. "Deneyebilirim" Lexie gülümsedi ve bir gamze sağ yanağını çökertti "Anne bak!" diye bağırdı, olduğu yerde dönüp masanın öbür tarafına doğru koşarak "Bay Duvar benimle uçurtma uçuuracak"

Georgeanne'nin bakışı John'a yöneldi. "Yapmak zorunda delilsin John."

"İstiyorum." Meyve suyunu masaya bıraktı.

Georgeanne çeşni tabağını indirip, "Ben de ikinizle geleceğim" dedi.

"Hayır " Kızıyla yalnız olmaya ihtiyacı vardı ve bunu istiyordu. "Lexie ve ben halledebiliriz."

"Fakat bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bence öyle."

Omzunun üzerinden hızlıca diz çökmüş ve ipi Çözmeye çalışan Lexie'ye bir bakış attı. John'u kolundan kavradı ve onu birkaç adım öteye çekti. "Tamam, ama fazla uzağa değil" dedi Ayaklarının ucunda yükseldi ve John'un omzunun üzerinden diğerlerine baktı

"Eğer benimle konuşmak istiyorsan, bunun için vücudunu kullanma Tabii ki. Teklifini kabul istemediğin sûrece"

İğrenerek kafasını salladı. "Sen hasta bir adaman John Kowalsky. Gözlerini elbisemin ön kısmından ve aklını da çukurdan uzak tutmayı başarabilirsen, saçma fantazilerinden daha önemli birşey konuşmamız gereken "

John topuklarının üzerinde ileri geri sallandı ve yüzüne baktı hasta değildi. En azından öyle olduğunu sanmıyordu. Tanıdığı bazı adamlar kadar hasta değildi.

Georgeanne başını eğdi. “Sözünü hatırlamanı istiyorum.”

“Ne sözü?”

“Lexie’ye babası olduğunu söylememek. Benden duymalı”

“İyi,” dedi ve burun kemiğinin üzerindeki güneş gözlüklerine uzandı. Yan kısmını kotunun ön cebine soktu ve gözlüğü kalçasına doğru dışarı sarkıttı. “Ve ben de, Lexie’yle birbirimizi tanıyacağımız sözünü hatırlamanı istiyorum. Yalnız. Onu uçurtmasını uçurmaya götürüyorum ve bizi takip etme.”

Bir süre düşündü, sonra “Lexie çok utangaçtır. Bana ihtiyacı olacak,” dedi.

John, Lexie’nin vücudunda utangaç bir tane bile kemik olmadığından emindi. “Benimle kafa bulma Georgie ”

Yeşil gözleri kısıldı. “Sadece sizi göremeyeceğim bir yere gitmeyin.”

“Ne yapacağımı sanıyorsun, onu kaçırarak mıyım?”

“Hayır,” dedi, fakat John, onun kendisine, kendisinin ona güvendiğinden fazla güvenmediğini biliyordu. Düşündüğü şeyin tam da bu olduğuna dair birşeyler hissediyordu.

“Çok uzağa gitmeyeceğiz.” Tekrar diğerlerine döndü. Hugh’a, Georgeanne ve Lexie’den bahsetmişti ve arkadaşının hoşgörüsüne güvenebileceğini biliyordu. “Hazır mısın Lexie?” diye sordu

“Evet.” Pembe uçurtması elinde bekliyordu ve ikisi birlikte frizbi fırlatan insanları geçip güzel, geniş bir çimenliğe yöneldiler. Lexie’nin ayakları uçurtmanın kuyruğuna ikinci defa dolanınca. John uçurtmayı ondan aldı. Kafasının tepesi zar zor beline geliyordu ve onun yanında yürürken John kendini geniş, kocaman hissetti. Yine ne diyeceğini bilmiyordu ve çok az konuştu. Ama sonra, gerek kalmadı.

“Senin hiç köpeğin var mı?”

“Köpeğim yok”

“Benim de, ama bir dalmaçyalı İstiyorum” dedi sopanın her iki tarafını da tutarak

"Pek çok puantiyesi olan harika, büyük bir köpek,"

"İpi sıkı tut,"

"Koymam gerekmiyor mu?"

"Bugün değil.' Uçurtmayı sola kıpırdattı ve rüzgâr daha kuvvetli asıldı. "Şimdi geriye doğru yürü, ama ben söyleyene kadar ipi salma" başını salladı ve o kadar ciddi görünüyordu ki, John neredeyse gülecekti.

birkaç denemeden sonra, uçurtma havada altı metre kadar yükseldi "Yardım et." Lexie panikledi, yüzü gökyüzüne doğru döndü. "Yine düşecek."

"Bu sefer değil " yanında durup güven verdi. "Ve eğer düşerse, tekrar havalandırırız."

"Düşecek, biliyorum. Sen tut!" Makarayı ona uzattı.

John bir dizinin üzerine çöküp onun hizasına alçaldı. "Yapabilirsin," dedi ve Lexie kendini geriye, onun göğsüne yaslayınca, kalbinin birkaç kalp atışı kadar durduğunu hissetti. "Sadece ipi yavaşça sal." Uçurtmasının daha da yükseğe tırmanmasını izlerken John onun yüzüne baktı. İfadesi hızlıca korkudan hazza döndü.

"Başardım," diye fısıldadı ve omzunun üzerinden John'a bakmak için döndü.

Yumuşak nefesi yanaklarını okşadı ve ruhunun derinlerine kaydı. Bir dakika önce, kalbi durmuş gibi hissetmişti; şimdi şişmişti. Göğüs kafesinin altında balon şişiriliyormuş gibi hissetti. Büyüdü, hızlandı, yoğunlaştı, ve yüzünü başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Etrafındaki uçurtma uçuran insanlara baktı. Babalara, annelere ve çocuklara baktı. Aileler. Yeniden bir babaydı. Ama bu sefer ne kadar süre? Kötücül bilinçaltı sordu.

"Başardım Bay Duvar." Sessizce konuştu, sanki yüksek ses uçurtmasının yere çakılmasına sebep olacakmış gibi.

Tekrar çocuğuna baktı. "Adım John."

"Başardım John."

"Evet başardın."

Lexie gülümsedi. "Senden hoşlandım."

“Ben de senden hoşlandım Lexie.”

Uçurtmasına baktı. “Çocukların var mı?”

Soru John’u şaşırttı ve cevap vermeden önce bir süre bekledi, ‘Evet.” Ona yalan söylemeyecekti, fakat gerçeği öğrenmeye hazır değildi ve tabii ki, Georgeanne’ye söz vermişti. “Küçük bir oğlum vardı ama bebekken öldü.”

“Nasıl?”

John uçurtmaya baktı. “Biraz daha ip sal.” Lexie dediğini yapınca, “Çok erken doğmuştu,” dedi.

“Oh, saat kaçta?”

“Ne?” Kendisine çok yakın duran küçük surata baktı.

“Saat kaçta doğmuştu?”

“Sabah saat dört gibi.”

Bu her şeyin cevabıymış gibi başını salladı. “Evet, çok erken. Bütün doktorlar uykudayken. Ben geç doğmuşum.”

John gülümsedi, mantığına hayran kaldı. Açık bir şekilde oldukça parlaktı.

“Adı neydi?”

“Toby.” Ve senin büyük erkek kardeşindi.

“Tuhaf bir isim.”

“Ben seviyorum,” dedi, parka geldiğinden beri kendini ilk defa rahatlamış hissetti.

Lexie omuz silkti. “Ben de bebeğim olsun istiyorum ama annem olmaz diyor.”

John onu göğsüne daha rahat bir şekilde yerleştirdi ve her şey yerli yerine oturmuş görünüyordu, yumuşakça gelişine vurulmuş gibi; kay, vur, gol. Ellerini sopanın her iki tarafına, onunkilerin yanına koydu ve biraz daha rahatladı. “İyi, bebek sahibi olmak için çok gençsin,” dediğinde çenesi onun yumuşak tepesine değdi.

Lexie kıkırdadı ve başını salladı. “Benim değil! Annemin Annemin bebeği olsun istiyorum.”

“Ve olmaz mı dedi?”

“Evet, çünkü hiç kocası yok, ama biraz uğraşırsa bir tane alabilir.”

“Koca mı?”

“Evet ve sonra bebeği de olabilir. Annem bahçeye gidip beni havuç gibi çekip çıkardığını söyledi, ama bu doğru değil. Bebekler bahçeden çıkmaz.”

“Nereden çıkar?”

Yukarı ona bakarken çenesini çarptı. “Bilmiyor musun?”

Uzunca bir zamandır biliyordu. “Neden sen bana söylemiyorsun?”

Omuz silkti ve bakışlarını uçurtmaya geri çevirdi. “Pekâlâ, adam ve kadın evlenirler, ve sonra eve gidip yatağa uzanırlar. Gözlerini gerçekten ama gerçekten sıkıca kapatırlar ve gerçekten çok fazla düşünürler. Sonra bebek annenin midesine girer.”

John güldü, buna engel olamadı. “Bebeklerin telepati yoluyla ortaya çıktığını düşündüğünü annen biliyor mu?”

“Ha?”

“Boşver.” Ailelerin çocuklarıyla seks hakkında erken yaşlarda konuşmaları gerektiğini bir yerden duymuş ya da bir yerde okumuştı. “Belki annene bebeklerin bahçede büyümediğini bildiğini söylemelisin.”

Bir süre düşündü ve “Hayır. Annem bazen geceleri bu hikayeyi anlatmayı seviyor. Fakat ona Paskalya tavşanına inanmak için büyüdüğümü söyledim, ” dedi

“O zaman bahse girerim, sen Noel Baha’ya inanmak içinde büyüksün.”

Nefesi kesildi, iftiraya uğramıştı sanki “Noel baba gerçektir”

“Dizimin derisi yüzüldü,” dedi, son birkaç gön içinde geçirdiği sakatlıkların uzun listesini saydıktan sonra. Elbisesini yukarı bacaklarına kadar çekti, bir bacağını önüne kaldırdı ve neon yeşili yara bandına dokundu. “Ve ayak parmağımı diye ekledi, plastik sandaletlerinin altından gözüken pembe yara bandını işaret ederek. “Amy’lerde çarptım. Senin acıyan bir yerin var mı?”

“Acıyan? Hmm” Biraz düşündü, sonra “Bu sabah traş olurken çenemi kestim,” dedi,

Çenesine bakarken gözleri neredeyse şaşdı oldu.

“Annemde yara bandı var. Çantasında bir sürü yara bandı var. Senin için bir tane alabilirim.”

Kendini neon pembesi bir bandajla düşündü. “Hayır. Hayır, sağol,” diye reddetti ve Lexie’nin diğer özelliklerini not etmeye başladı, yanlış kullandığı kelimeler gibi. Bütün dikkatini onda odakladı ve parkta yalnızca ikisi varmış gibi davrandı. Fakat tabii ki, yalnız değillerdi ve iki çocuğun onlara doğru yürümesi için fazla beklemediler. On üç yaşlarındaydılar ve ikisi de bol siyah şort, büyük tişört ve ters çevrilmiş beyzbol şapkası giyiyorlardı.

“Siz John Kowalsky değil misiniz?”

“Tabii ki öyleyim,” dedi ayağa kalkarak. Genelde davetsiz gelenleri sorun etmezdi, özellikle hokey konuşmak isteyen çocukları. Fakat bugün kimsenin yanına yaklaşmamasını tercih ederdi. Daha iyi bilmeliydi. Son sezondan sonra, Chinooks eyaletinde her zaman olduğundan daha büyük ve popülerdi. Ken Griffey ve Bili Gates’ten sonra, Washington eyaletinde en tanınan yüz kendisinininkiydi, özellikle süt demegi için yaptığı reklam panolarından sonra.

Takım arkadaşları süttten bıyık için onunla hatrı sayılır derecede dalga geçmişlerdi ve öbür türlü davranısa da, o reklam panolarının önünden arabayla ne zaman geçse kendini berbat hissetmişti. Fakat John uzun zaman önce bu ünlü-sporcu meselesini çok ciddiye almamayı öğrenmişti.

“Seni Black Hawks’a karşı oynarken gördük, dedi çocuklardan biri, tişörtünde kar kayağı resmi vardı. “Chefios’o kalçanla vurup buzun ortasına devirmeni çok sevdim. Adaman, resmen uçtu.”

“Keyif almanıza memnun oldum,” dedi ve gençlere baktı. Orada gördüğü kahramana tapınma onu rahatsız etti; her zaman etmişti. “Hokey oynuyor musunuz?”

“Sadece sokakta,” diye cevapladı öteki çocuk.

“Nerede?” Lexie’ye döndü ve etini tuttu, böylece dışarıda bırakılmış hissetmeyecekti.

“Evimin yanındaki ilkokulun orada. Kalabalık bir grup, toplanıp oynuyoruz.”

İki çocuk onu sokak hokeyi hakkında bilgilendirirken, bir kadının onlara doğru yürüdüğünü fark etti. Kotu o kadar dardı ki acı veriyor gibi görünüyordu ve kolsuz tişörtü göbeğine ulaşmıyordu John, cinsel olarak saldırgan bir tavşan tazı elli adım öteden saptayabilirdi. Her zaman etraftaydılar. Otel lobisinde, soyunma odasının dışında ve takım otobüsünün yanında yerlerini alırlardı. cinsel deneyim yaşamaya meraklı kadınlar kalabalıkta kolay seçiliyordu. Yürüyüşleri ve saçlarını savuruşlarıyla alakalıydı. Gözlerindeki kararlılıktaydı.

Bu kadının geçip gitmesini ümit etti.

Ama gitmedi

“David, annen seni istiyor, dedi iki çocuğun yanında durarak.

“Bir saniye sonra geleceğimi söyle.”

“Hemen dedi.’

“Kahretsin!”

“Sizinle tanışmak güzeldi çocuklar. John ellerini sıktı. “Bir daha maça geldiğinizde, soyunma odasının dışında beni bekleyin, sizi bizimkilerden bazılarıyla tanıştırirım.”

“Gerçekten mi?”

“Peki!”

İkisi yürüyüp uzaklaştığında, kadın arkalarında kaldı. John, Lexie’nin elini bıraktı ve kafasının tepesine baktı. “Uçurtmayı toplama zamanı,” dedi. “Annen bize ne olduğunu merak edecek.”

“Sen John Kowalsky misin?”

Kafasını kaldırdı. “Bu doğru, diye cevapladı, sesinin tonu açıkça onun arkadaşlığıyla ilgilenmediğini belirtiyordu. Oldukça yeterliydi fakat sıskaydı ve yapay sarışındı, güneşte uzun süre kalmış gibiydi. Kararlılık açık mavi gözlerini sertleştirdi ve John, onunla birlikte olması için onu ne kadar kabaca zorlayacağını merak etti.

“Pekâlâ John, dedi ve dudaklarının köşelerini baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle

yavaşça yukarı doğru itti. “Ben Connie.” Gözleri John’u baştan aşağı çapkınca süzdü. “Ve o kotun içinde oldukça iyi görünüyorsun.”

Bu satırları daha önce duyduğundan oldukça emindi, yirmi yaşındaydı ve Toronto’yla daha yeni tanışmıştı. Büyük ihtimalle ‘sırılmak için yeterince aptaldı. “Sanırım ikimiz de pantolonlarımızı üzerimizde tutmalıyız,” dedi

“Tamam, Dosdoğru içine-” Uzun kırmızı tırnağı John’un belinin üzerinde ve aşağıya doğru indirdi

John kadının parmağını fermuar bölgesinden çekmek için hamle yaptı, fakat Lexie sorunla ilgilendi Kadının eline vurup uzaklaştırdı, sonra aralarına girdi

“Bu kötü bir dokunuştur,” dedi Lexie, Connie’ye düşmansa bakarak. “Başın çok büyük derde girebilir ”

Kadının gülümsemesi duraksadı ve aşağı doğru baktı “Senin mi?”

John hafifçe kıkırdadı, Lexie’nin kızgın ifadesi onu şaşırtmıştı. Güvenlik ihtiyacı olmuştu, fakat bir kız tarafından daha önce korunmamıştı, en azından yüz yirmi santimin altında bir kız tarafından. "Annesi arkadaşımıdır," dedi gülümserken.

John’a geri baktı ve saçlarını geriye attı. “Neden onu annesine göndermiyorsun, sen ve ben arabamla gezintiye çıkabiliriz. bir arka koltuğum var.”

Bir Buick’in arkasında kısa süreli seks, en ufak bir ilgi bile uyandırmadı John’da. “İlgilenmiyorum.”

“Sana daha önce hiçbir kadının yapmadığı şeyler yapacağım”

John bu iddiasından gerçekten şüphe duyuyordu He şeyi en azından bir kere yaptığını sanıyordu; hiçten daha sık, emin olmak için iki kere yapmıştı. Elini Lexie’nin omzuna koydu ve kaybolmasını söylemek için birkaç değişik yol düşündü. Kızı bu kadar yakınındayken, reddetme şeklini nasıl kelimelere döktüğüne dikkat etmeliydi.

Georgianne’nin gelmesi onu beladan kurtardı. “Umarım bölmüyorumdur,” dedi o ballı sesiyle.

Georgianne’ye döndü ve kolunu onun beline doladı. Eli kalçasında, afallamış

yüzüne baktı ve gülümsedi. “Uzakta kalamayacağını biliyordum.”

“John?” dedi soluğu kesilerek.

Sesindeki soruya cevap vermektense, elini Lexie’nin omzundan kaldırdı ve sarışın kadını işaret etti. “Georgie tatlım, bu Connie.”

Connie Georgeanne’ye şöyle bir göz attı, sonra omuz silkti. “Keyifli olabilirdi,” dedi John’a ve dönüp uzaklaştı.

Connie uzaklaşır uzaklaşmaz, John, Georgeanne’nin dolgun dudaklarının köşelerinin düz bir çizgi haline dönüşünü izledi. Fena bir dirsek darbesiyle ona vurmak istiyor gibi gözüküyordu.

“Kafan mı iyi?”

John gülümsedi ve kulağına fısıldadı. “Arkadaş olmamız gerekiyordu, hatırladın mı? Ben sadece üzerime düşeni yapıyorum.”

“Bütün arkadaşlarını eller misin?”

John güldü; Georgeanne’ye, içinde bulundukları duruma, fakat en çok da kendine... “Sadece yeşil gözleri ve işveli ağızları olanlarını. Bunu hatırlamak isteyebilirsin.”

ON

Piknikten sonraki o gece, Georgeanne hâlâ hassas hissediyordu. John'la uğraşmak sinirlerini yıpratmış ve Mae, kesinlikle bir parça bile yardım etmemişti. Destek olmayı önermek yerine, Mae zamanını kötü davranılmaktan keyif alıyor gibi gözüken Hugh Miner'a hakaret ederek geçirmişti. Çeşnileri yemiş, sabrederek gülmüş ve Georgeanne adamın güvenliğinden şüphe edene kadar Mae'yle dalga geçmişti.

Şimdi Georgeanne'nin tüm istediği sıcak bir banyo, salatalık maskesi ve lif kabağıydı. Fakat Charles'a karşı dürüst olana kadar banyosu beklemeliydi. Eğer onunla herhangi bir gelecek istiyorsa, ona John'dan bahsetmeliydi, Lexie'nin babasıyla ilgili ona yalan söylediğini itiraf etmeliydi. Ona bu gece anlatmalıydı. Konuşmaya can atmasa da bu durumu halletmeliydi.

Kapı zili çaldı ve Charles'ı içeri aldı, "Lexie nerede?" diye sordu Charles, salona göz atarak. Keten pantolonu ve beyaz polo tişörtüyle rahat ve sakin gözüküyordu. Şakaklarındaki seyrek grilik güzel yüzüne asalet veriyordu.

"Onu yatırdım."

Charles gülümsedi ve ellerini Georgeanne'nin yüzünün yanlarına koydu. Uzun ve yumuşak bir öpücük verdi. Ateşli bir tutkudan daha fazlasını teklif eden bir öpücük. Bir gecelik aşktan fazlasını.

Öpüşme sona erdi ve Charles gözlerinin içine baktı. "Telefonda sesin endişeliydi."

"Biraz öyleyim," diye itiraf etti. Elini tuttu ve koltuğa, yanına oturdu. "Lexie'nin babasının öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki, F-16'sı Körfez Savaşı'nda vurulmuştu."

"Pekâlâ, biraz, aslında çok fazla abartmış olabilirim." Derin bir nefes aldı ve ona

John'u anlattı. Yedi yıl önceki tanışmalarını anlattı ve o öğleden sonraki pikniği anlattı. Bitirdiği zaman, Charles pek memnun gözükmeyi ve Georgeanne ilişkilerine zarar vermiş olabileceğinden korktu.

"Gerçeği ilk seferde söyleyebilirdin," dedi.

"Belki, ama bir süre sonra kendimi hakikati düşünmekten aslında hiç alıkoymadığım konusunda yalan söylemeye o kadar alışmışım ki. Sonra John tekrar hayatıma adım attı, kısa bir süre sonra baba rolünü oynamaktan sıkılır ve Lexie'ye yada başkasına söylemek zorunda kalmam diye düşündüm."

"Şimdi Lexie'den sıkılmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bugün parkta çok katılımcıydı ve onu gelecek hafta Pasifik Bilim Merkezi'ne götürmek için sözleşti." Kafasını salladı.

Uzaklaşacağını sanmıyorum."

"Onu görmek seni nasıl etkiledi?"

"Beni mi?" Gri gözlerinin içine bakarak sordu.

"Hayatının içinde. Zaman zaman onu göreceksin "

"Bu doğru. senin eski karın da senin hayatında" Bakışlarını indirdi.

"Aynı şey değil "

"Neden değil?"

Hafifçe gülümsedi. "Çünkü ben Margaret'i son derece itici buluyorum." Kızgın değildi. Kıskanmıştı "Ve John Kowalsky, diye devam etti "hoş bir adam"

"Sen de öyle"

Georgeanne'nin elini tuttu. "Bir hokey oyuncusuyla yarışmadığımı söylemek zorundasın."

"Gülünç olma." Georgeanne böyle bir saçmalığa güldü "John ve ben birbirimizden nefret ediyoruz. Birle on arasında bir cetvelde, onun yeri eksi otuz. Onu dış eti hastalığı kadar çekici buluyorum"

Gülümsedi ve Georgeanne'vi kendine doğru yaklaştırdı

"Kendini ifade etmede çok özgün bir tarzın var. Sana dair sevdiğim pek çok

şeyden biri."

Georgeanne kafasını onun omuzlarına koydu iç çekti. "Arkadaşlığını kaybedeceğimden korktum "

"Senin için tüm ifade ettiğim bu mu? Bir arkadaş'?"

Ona doğru baktı. "Hayır."

"İyi. Arkadaşlıktan daha fazlasını istiyorum.' Dudakları Georgeanne'nin alnına dokundu. "Sana âşık olabilirim"

Georgeanne gülümsedi ve avcunu göğsünde boynunda gezdirdi. "Ben de belki sana âşık olabilirim" dedi, sonra onu öptü. Charles tam olarak ihtiyaç duyduğu adamdı. Tutarlı ve akli başında. Telaşlı kariyerleri ve yoğun hayatlarından ötürü, tamamen yalnız kalacak şekilde çok fazla vakit geçiremezlerdi. Georgeanne hafta sonları çalışıyordu ve eğer boş bir gecesi olursa, Lexie'yle geçirirdi. Charles genelde akşamları ve hafta sonları çalışmazdı ve çatışan programlarından dolayı, sıklıkla öğlen yemeği için buluşurlardı. Belki bunu değiştirmenin vakti gelmişti. Belki artık kahvaltı için buluşma zamanıydı. Yalnız. Hilton'da. Suit 231.

Georgeanne ofisin kapısını kapadı, mikserlerin uğultusu ve çalışanların konuşmaları kesildi. Evi gibi, Mae ile paylaştığı ofisi de çiçekler ve dantellerle doluydu. Ve fotoğraflar. Düzinelercesi odanın etrafına yerleştirilmişti. Çoğu Lexie'nin, birkaç tanesi yaptıkları değişik işlerde Mae ve Georgeanne'nin birlikte çekti oldukleriydi. Üç tanesi Ray Heron'undu. Mae'nin ölmüş olan ikiz erkek kardeşi çerçevesli fotoğraflardan iki tanesinde göz kamaştırıcıyken, üçüncüsünde kot ve mor süveteriyle oldukça normal gözüküyordu. Georgeanne, Mae'nin, ikizini özlediğini ve her gün onu düşündüğünü biliyordu, fakat Mae'nin acısının daha önce olduğu kadar büyük olmadığını da biliyordu. O ve Lexie, Ray'in ölümüyle boşalan yeri doldurmuş, Mae ona kardeş, Lexie'ye de teyze olmuştu. Üçü bir aileydi.

Georgeanne pencereye yönelip, gölgesi kaldırarak erken öğleden sonra güneşini içeri aldı. Antika masanın üzerine üç sayfalık kontratı koydu ve oturdu. Mae'yi öğleden sonra geç bir vakte kadar beklemiyordu ve Georgeanne'nin

Charles'la öğle yemeği sözü için bir saati vardı. Maddeler halindeki listeye gözünü dikti, tekrar tekrar okuyarak önemli birşeyi atlamadığından emin oldu. Bakışlarını son satıra indirdiğinde gözleri büyüdü ve kâğıdın kenarı parmağını kesti. Eğer Bayan Fuller, doğum günü partisini ortaçağ temalı istiyorsa, bunun için büyük para ödemek zorunda olacaktı. Dalgın bir şekilde dudaklarının arasında parmağını emdi ve nadide yemeğin fiyatını tekrar okudu. Ortaçağ Topluluğunu performansları için kiralamak ve Bayan Fuller'in evinin arka bahçesini ortaçağ panayırına dönüştürmek çok zamana ve çok paraya mal olacaktı.

Georgeanne özel menüye göz atarken elini indirdi ve ağır ağır iç çekti. Genellikle meydan okumalarda başarılıydı. Muhteşem organizasyonlar yaratırken ve sıradışı menüler düzenlerken eğlenirdi. En sonunda her şey paketlenip kamyonlara yüklendiğindeki başarı hissini seviyordu. Ama bu sefer değil. Yorgundu ve yüz kişiye oturmalı yemek servisi işine el atmak istemiyordu. Organizasyonun yapılacağı eylül ayına kadar isteyeceğini ümit etti. Belki hayatı o zaman biraz daha yerleşmiş olurdu, fakat şimdi iki haftadır, John tekrar hayatına girdiğı günden başlayarak, kendini lunaparkta, tepetaklak olabileceğı bir oyuncağı binmiş gibi hissediyordu. John, parktaki piknikten beri, Lexie ve kendisiyle Seattle Akvaryumunda buluşmuş ve onları Lexie'nin en sevdiği restorana götürmüştü, Demir At'a. İki organizasyon da gergindi, ama en azından Georgeanne akvaryumun karartılmış dehlizlerinde, zihnini köpekbalıkları ve su samurlarından daha fazla yoran başka birşey düşünmek zorunda değildi. Demir At daha farklıydı. Burgerlerinin küçük bir tren tarafından masaya getirilmesini beklerken, nazik bir sohbeta girişmek acı veriyordu. Tüm zaman sanki nefesini tutuyor, öteki ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi hissetti. Nefes alabildiğini hissettiğı tek an, bir hokey taraflarının masaya yanaşıp John'dan imza istediğı zamandı.

Georgeanne ve John arasında işler gergin olsa da. Lexie hiç de farkındaymış gibi gözüküyordu. anında babasına ısınmıştı, bu Georgeanne'yi şaşırtmamıştı. Lexie arkadaş canlısıydı ve insanları içtenlikle severdi. Kolayca gülümser, gülerdi ve

herkesin, onun Velero'dan bu yana en muhteşem minik icat olduğunu doğal olarak düşündüğünü varsayardı. John açık bir şekilde onunla aynı fikirdeydi. İstekli bir şekilde onun tekrarlanan köpek ve kedi hikâyelerini dinliyor ve oldukça kötü olan, azıcık bile komik olmayan fil esprilerinin hepsine gülüyordu.

Georgeanne kontratı kenara itti ve iki gününü mutfaktaki vantilatörü tamir etmekle geçiren elektrikçi'den gelen faturaya uzandı. John'la olan durumun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Lexie John'a, Charles'a davrandığından farklı davranmamıştı. Yine de John Lexie'nin babasıydı ve Georgeanne'nin bu ilişkilerinden korkan bir yanı da vardı. Paylaşmadığı bir ilişkiydi. Hiç bilmediği, hiçbir zaman anlamayacağı ve sadece uzaktan izleyebileceği bir ilişkileri vardı. John, Georgeanne için, Lexie ile olan yakınlığı tehdit oluşturabilecek tek erkekti.

Kapısı çalındı ve aynı anda açıldı. Georgeanne kapıdan başını uzatan baş aşçıya baktı. Sarah, parlak bir üniversite öğrencisi ve yetenekli bir pasta şefiydi. "Sizi görmek isteyen bir adam var."

Georgeanne Sarah'ın gözlerindeki heyecandan ileri gelen kıvılcımı tanıdı. İki haftadan uzun süredir, sayısız kadının yüzünde görmüştü. Genellikle kıkırdama, gülünç bir kuyruk sallama ve istekleri bu ifadeyi takip ederdi. Kapı genişçe açıldı ve bakışları Sarah'dan, kadınları utanç verici davranışlara sürükleyen yanındaki adama kaydı. Resmi bir takım elbisenin içinde garip bir şekilde rahat gözüken adama.

"Merhaba John," diye selamladı ve ayağa kalktı. John ofise girerek, küçük ve kadınsı odayı cüssesi ve erkeksi varlığıyla doldurdu Siyah ipek bir kravat pileli beyaz gömleğin önünden sarkıyordu. en tepedeki altın düğmesi iliklenmemişti. "Senin için ne yapabilirim?"

"Yakınlardan geçiyordum ve uğramayı düşündüm," diye cevapladı

"Birşeye ihtiyacın var mı?" diye sordu

Georgeanne kapı aralığına geçti, "Lütfen otur John," dedi omzunun üzerinden. Dışarı, mutlağa, çalışanlarına baktı. "Hayır, sâğol," dedi ve kapıyı meraklı yüzlerine kapattı. Döndü ve bu bakışla John'un görünüşünü değerlendirdi. Ceketini omzunun

üzerinde, iki parmağına asılı duruyordu. Sade beyaz gömleğe karşılık, siyah askılar geniş göğsünden geçip sırtında V şeklini alıyordu Kaşıkla yenecek kadar iyi görünüyordu

“Kim 0?” diye sordu, porselen çerçeveli fotoğrafı tutarak

“Mae’nin ikiz erkek kardeşi,” diye cevapladı ve bir kez daha masasına geçti. Uygunsuz ve zalimce birşey söylemesini bekledi Söylemedi Sadece bir kaşını kaldırdı ve fotoğrafı yerine koydu

“Evleniyor musun?” diye espri yaptı oturduğu gibi.

Etrafına bakındı, sonra ceketini bit koluğun arkasına koydu

“Tabii ki hayır! Bu benimki değil.” Sandalyeyi öne çekti ve oturdu. “Pioneer Meydanı’nda röportajdaydım” diye üstünkörü açıkladı ve ellerini yün pantolonunun ön ceplerine soktu.

Pioneer Meydanı, Georgeanne’nin iş yerine sekiz kilometre uzaklıktaydı. Tam olarak buralarda değildi, “Hoş bir takım elbise. Kimin?”

“Bilmiyorum. Büyük ihtimalle dergi bir yerlerden ödünç aldı.”

“Ne dergisi?”

“GQ. Şelalenin yanında birkaç fotoğraf çekmek istediler,” diye cevapladı ilgisiz bir şekilde. Georgeanne kasıtlı olarak mı bezmiş davrandığını merak etti.

“Biraz araya ihtiyacım vardı, ben de çıktım. Biraz vaktin var mı”

“Biraz?” diye cevapladı ve masasının köşesindeki saate baktı. “Saat üçte bir partiye servisim var.”

Kafasını eğdi. “Haftada kaç partiye servis yapıyorsun?”

Neden ağzını arıyordu? “Haftasına göre değişir,” diye cevapladı kaçamak bir şekilde. “Neden?”

John ofise göz attı. “Gerçekten başarılı gözüküyorsun.”

Bir saniye bile ona güvenmiyordu. Birşey istiyordu. “Şaşırdın mı”

Ona geri baktı. “Bilmem. Sanırım seni hiç iş kadını olarak düşünmedim. Her zaman Teksas’a dönüp, zengin bir koca avladığını düşündüm.”

Övgüden uzak varsayımları onu rahatsız etti fakat yine de tamamen haklılıktan uzak değildi. “Bildiğin gibi, bu gerçekleşmedi. Burada kaldım ve bu işin oturmasına yardım ettim.” Sonra, biraz övünme isteğine engel olamadığı için ekledi, “Çok başarılıyız.”

“Bunu görebiliyorum.”

Georgeanne önündeki adama baktı. John’a benziyordu. Gülümsemesi aynıydı, kaşının altında aynı yara izi vardı; fakat onun gibi davranmıyordu. Rol yapıyordu... Aslında, neredeyse hoştu. Kaşlarını çatıp onu kışkırtmayı seven adam neredeydi? “Bu yüzden mi buradasın? İşim hakkında konuşmak için mi?”

“Hayır. Sana sormak istediğim birşey var.”

“Ne?”

“Hiç tatil yapıyor musun?”

“Tabii ki,” diye cevapladı, sorularının nereye varacağından şüphelendi. Lexie’yi hiç tatile götürmediğini mi düşünmüştü? Geçen yaz Teksas’a Lolly teyzeyi görmek için uçmuşlardı. “Temmuz ayı servis işinde tipik olarak yavaştır. O yüzden Mae ve ben birkaç haftalığına burayı kapatırız.”

“Hangi haftalar?”

“Oradaki iki hafta.”

Başını tekrar eğdi ve gözlerinin içine baktı. “Lexie’nin birkaç günlüğüne benimle Cannon Beach’e gelmesini istiyorum.”

“Cannon Beach, Oregon?”

“Evet. Orada evim var.”

“Hayır,” diye cevap verdi kolayca. “Gidemez.”

“Neden?”

“Çünkü seni, birlikte seyahat edecek kadar iyi tanımıyor.”

Kaşlarını çatı. “Tabii ki sen de onunla geleceksin.”

Georgeanne inanmadı. Ellerini masasının üzerine koydu ve öne doğru eğildi. “Senin evinde kalmamı mı istiyorsun? Seninle birlikte?”

“Tabii ki.”

İmkânsız bir fikirdi. “Sen delirdin mi?”

Omuz silkti. “Muhtemelen.”

“Çalışmam lazım.”

“Daha şimdi gelecek ay iki hafta kapatacağını söyledin.”

“Bu doğru.”

“O zaman evet.”

“Mümkün değil.”

“Neden?”

“Neden?” diye tekrarladı, bir başka plaj evinde onunla birlikte kalmasını isteyebilmesi karşısında hayrete düştü. “John, benden hoşlanmıyorsun.”

“Senden hoşlanmadığımı hiçbir zaman söylemedim.”

“Söylemek zorunda değilsin. Bana baktığın zaman doğru olduğunu anlıyorum.”

İki kaşı birden kalktı. “Sana nasıl bakıyorum?”

Geriye yaslandı. “Boktan birşey yapmışım gibi bana kaşlarını çatıyorsun ve somurtuyorsun, sanki ulu orta kendimi tırmalıyormuşum gibi.”

“O kadar kötü mü”

“evet”

John dirseğini dizine koydu ve öne eğildi “Bu benim için önemli Georgie. Hazırlık kampına gitmeden önce pek fazla vaktim yok. İnsanların beni tanımadığı bi yerde, Lexie’yle birlikte olmaya ihtiyacım var.”

“İnsanlar seni Oregon’da tanımıyor mu?”

“Muhtemelen hayır ve tanısalar da Oregon’da Washington’lu bir hokey oyuncusunu takmazlar Lexie’ye tüm ilgimi vermek istiyorum, rahatsız edilmeden. Bunu burada yapamam Sen de benle birlikte dışarıdaydın Nasıl birşey olduğunu gördün”

“Sürekli imza istenmesi rahatsız edici olabilir hayal edebiliyorum”

Tek omzunu silkti. “Genelde sorun olmaz. Pisuvanın önünde durmadığım ve

ellerim dolu olmadığı sürece.”

Eller. Ne biçim bir ego! Gülmemeye çalıştı. “Hayranların seni banyoda bile takip ettiklerine göre gerçekten çok seviyor olmalılar.”

“Beni tanımıyorlar. Olduğumu zannettikleri kişiyi seviyorlar. Ben sadece sıradan bir insanım, iş makinası kullanmak yerine hayatımı hokey oynayarak kazanıyorum.” Alçakgönüllü bir gülümseme ağzının köşesinde kıvrıldı. “Beni gerçekten tanısalarsa, muhtemelen senin hoşlandığından daha fazla hoşlanmazlardı.”

Hiçbir zaman senden hoşlanmadığımı söylemedim. Cümle ikisinin arasında asılı kaldı, söylenmeden ve Georgeanne’nin uygun bir ortam sağlayıp tekrarlamasını bekleyerek. John’a ondan hoşlandığını söyleyebilirdi kolaylıkla. Kibar yalanlar üzerine yetiştirilmişti. Fakat onun kobalt mavisi gözlerine baktığında, ne kadarının yalan olacağından emin değildi. Orada oturup her kadının hayali gibi gözüküğü sürece, gülümsemeleriyle etkilediği sürece, ondan hoşlanmadığı konusunda artık emin değildi. Yine de, eksi otuzdan eksi ona kadar yükselmişti. Bir saat içindeki gelişme. “Senden bu kâğıt kesiğinden daha çok hoşlanıyorum,” diye itiraf etti, işaret parmağını tutarak. “Ama kötü bir günden daha az.”

John birkaç uzun saniye ona baktı. “Öyleyse... Kâğıt kesiği ile kötü bir gün arasında bir yerdeyim?”

“Doğru.”

“Bununla yaşayabilirim.”

Bu kadar makul olunca, Georgeanne ona ne diyeceğini bilemedi imdada çalan telefon yetiştirdi. “Bir dakika müsaade eder misin” dedi ve ahizeyi kaktırdı “Heron Yemek Servisi” öbür uçtaki erkek sesi vakit kaybetmeden ne istediğini söyledi

“Hayır, dedi sorusuna cevap olarak. “Çıplak vucut şeklinde pasta yapmıyoruz.”

John ayağa kalkarken nefesinin altından kıkırdadı. odaya göz attı, sonra pencerenin atandaki kitaplığa gitti John, Georgeanne’nin en az sevdiği fotoğraflardan birini aldı. Mae bu fotoğrafı Georgeanne’nin hamileliğinin sekizinci ayında çekmişti ve bu yüzden bir bitkinin arkasına gizlenmişti

Telefondaki adam, Heron'un, arkadaşının bekârlığa veda partisine servis yaptığından emin, inatçı bir şekilde tartışıyordu. Georgeanne sesini alçaltmak zorunda kalarak. “Şunu söyleyebilirim ki. hiçbir sebeple üstsüz havuz garsonları sağlamadık.” John'a yandan baktı, fakat John'un ifadesinde, konuştuklarını duyduğuna dair bir belirti yoktu. John, Georgeanne'nin sirk çadırlarından büyük olduğu ve pembe beyaz benekli bir hamile elbiseli fotoğrafa bakarken kaşlarını indirdi.

Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve masasının etrafında dolaşp, “Bu fena bir fotoğraf,” dedi gidip yanında durarak.

“İriymişsin.

“Sağol.” Fotoğrafı almak için hamle yaptı fakat John ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

“Şişko demek istemedim, dedi fotoğrafa bakarak “Hamile demek istedim.”

“Çok hamileydim.’ Bir kez daha uzanmaya çalıştı ama kaçırdı. “Şimdi ver bana.’

“Neye aşerirdin?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Hamile kadınların turşuya ve dondurmaya aşermesi gerekir. “Suşi.”

Yüzünü buruşturdu ve gözlerinin köşelerinden ona baktı. “Suşi seviyor musun?

“Artık değil. O kadar çok yedim ki uzunca bir zaman balık kokusuna katlanamadım. Ve öpücükler. Her gece saat dokuz buçuk gibi öpücük aşerdim.”

Bakışı dudaklarına yöneldi. “Kimden?”

Midesinin biraz tuhaflaştığını hissetti. Çok tehlikeli bir histi. “Çikolata öpücükleri.’

“Çiğ balık ve çikolata, hmm.” Birkaç saniye daha onun ağzına baktı, sonra tekrar fotoğrafa baktı. “Doğduğunda Lexie’nin ağırlığı ne kadardı?”

“Dört kilo doksan gram.”

Gözleri büyüdü ve kendinden gurur duyarcasına gülümsedi “Vayy canına!”

“Lexie’yi tarttıklarında Mae de öyle dedi.” Tekrar fotoğrafı yabalamaya çalıştı ve bu sefer elinden kaptı

John ona döndü ve elini tuttu. “Bakmayı henüz bitirmemiştim”

Georgeanne fotoğrafı arkasına sakladı “Evet bitirmiştin”

Elini yanına düşürdü. “Seni yoklamak zorunda bırakma beni “

“Kullanmazsın.”

“Ah evet kullanırım,” dedi, sesi alçaktı. “Bu benim işim ve ben profesyonelim”

Georgeanne flört etmeyeli uzun zaman olmuştu Bu tip şeyleri artık yapmıyordu. Birkaç adım geri çekildi. “Ben yoklamak ne demek bilmiyorum. Üstünü aramak gibi birşey mi?”

“Hayır.” Kafasını geriye eğdi ve kısılmış göz kapaklarının altından ona baktı. “Ama kuralları senin için değiştirebilirim”

Masanın köşesi Georgeanne’yi durdurdu. Oda birdenbire sanki daha da küçülmüş gibi hissetti ve gözlerindeki bakış kalbini, bir başrol oyuncusunun takma kirpikleri gibi pır pır ettirdi.

“Hadi ama, vazgeç.”

Nasıl olduğunu tam olarak anlayamadan, yedi senelik kişisel gelişim pencereden uçup gitmişti. Ağzını açtı ve kelimeler ılık teneyag gibi döküldü. “Liseden beri bu kadar tatlı bir konuşma duymadım,” diye yayararak konuştu.

John sıırttı. ‘İşe yaradı mı?’

Gülümsedi ve başını salladı.

“Beni azdıracak mısın?”

“O da işe yaramadı.”

Derinden ve dolu dolu kahkahası ofisi doldurdu, gözlerini aydınlattı. Önünde duran adam merak uyandırıcı ve çekiciydi. Yedi sene önce onu etkileyip kıyafetlerinin dışına çıkartan sonra da toksik atıktan daha hızlıca bir kenara atan John buydu. “GQ dakiler seni beklemiyor mu?

Gözlerini ondan almadan, kolunu kaldırdı ve kolundaki bilekliği geriye itti. Bileğindeki nabızı yukarı tuttu ve hızlıca altın saatine bakış attı. “Beni kovuyor musun?”

“Kesinlikle.

Bilekliğini aşığı çekti ve ceketini aldı. “Oregon için düşün.”

“Düşünmeme gerek yok” Gitmeyecekti. Nokta.

Kapı açıldı ve Charles içeri girdi, devam edebilecek bir tartışmaya nokta koydu ve gelişiyile hava değışti. Kaşları yukarıda, Charles, Georgeanne’ye ve sonra John’a baktı, ve tekrar Georgeanne’ye bakıp “Merhaba,” dedi.

Georgeanne doğrudu. “Öğlene kadar buluşmayacağız sanıyordum.” Fotoğrafi masasına koydu.

“Toplantımı erken bitirdim ve gelip seni alırım diye düşündüm.” Tekrar John’a baktı ve iki adam arasında birşeyler geçti. İlkel ve doğuştan gelen erkekçe birşeyler. Onun anlayamadığı sözsüz, şifrelenmiş bir dil. Georgeanne sessizliğı bozdu ve ikisini tanıştırdı.

“Georgeanne bana Lexie’nin babası olduğunu söyledi,” dedi Charles birkaç gergin saniyeden sonra.

“Doğru. John Charles’tan on yaş gençti. Uzun ve atletikti. Güzel vücutlu güzel bir adam. Akli halka patates kadar karışıklı.

Charles, Georgeanne’den iki santim daha uzun duruyordu ve kaslı olmaktan ziyade inceydi. Bakışları daha ayırt edilirdi, senatör ya da kongre üyesi gibi. Akli başındaydı. “Lexie muhteşem küçük bir kız.”

“Evet. Öyle.”

Charles kolunu Georgeanne’nin beline sahiplenici bir şekilde doladı ve onu kendine çekti. “Georgeanne olağanüstü bir anne ve bir kadın.” Biraz sıkıştırdı. “Ayrıca yetenekli bir aşçı.”

“Evet. Hatırlıyorum.”

Charles’in kaşları indi. “Hiçbir şeye ihtiyacı yok.”

“Kimden?” diye sordu John.

“Senden.”

John, Charles’tan gözlerini ayırıp Georgeanne’ye baktı. Kurnaz bir gülümseme

düz beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Hâlâ öpücüklerle aşeriyor musun oyuncak bebek?”

Georgeanne iyi bir yumruk atmak istedi. Kasıtlı olarak Charles’ı kışkırtmaya çalışıyordu. Ve Charles... Sorunu neydi bilmiyordu. “Artık değil,” dedi Georgeanne.

“Belki doğru kişiyi öpmüyorsundur.” Ceketinin içinde omuz silkti ve bilekliğini çekiştirdi.

“Ya da belki tatmin oldum.”

Bakışlarını tekrar Georgeanne’ye çevirmeden önce Charles’a şüpheli bir bakış attı. “Sonra görüşürüz,” dedi ve odadan ayrıldı.

Georgeanne gidişini izledi, sonra Charles’a döndü. “Neyin nesiydi bu? Aranızda ne oldu öyle?”

Charles bir süre sessiz kaldı, kaşları hâlâ gri gözlerinin üzerine inikti. “Eski moda bir sidik yarışı.”

Georgeanne daha önce Charles’ın küfürlü bir kelime kullandığını duymamıştı. Şaşırmış ve paniklemişti. Onun John’la yarışmak zorunda hissetmesini istemiyordu. İki adam farklı liglerdeydi John basit, kaba sabaydı ve küfür sanki ikinci dili gibi kullanıyordu Charles kibar ve beyefendiydi. John belden aşağı konuşup davranabilen, ne olursa olsun kazan diyebilecek bir dövüşçü gibiydi. Charles’ın pisuvarda iki elini birden kullanan bir adama karşı şansı yoktu.

Charles başını salladı. “Bayağı kelimeler kullandığım için özür dilerim.”

“Sorun değil. John insanların içindeki kötülüğü çekiyor.

“Ne istiyordu?”

“Lexie hakkında konuşmak.

“Hepsi bu mu?

“O zaman neden öpücük aşermekten bahsetti?”

“Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Oldukça iyi yaptığı birşey. Seni bozmasına izin verme. Kollarıyla Charles’ın boynunu sardı, ona ve kendine güven verdi. “John hakkında konuşmak istemiyorum Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Bu pazar

kızları alıp, gönü San Juans'da balinalara bakarak geçirmeyi düşündüm. Biliyorum gerçekten fazla turistik birşey, fakat bunu hiç yapmadım ve hep yapmak istedim. Ne düşünüyorsun?’

Dudaklarını öptü ve gülümsedi. “Bence sen muhteşemsin ve istediğin her şeyi yaparım.”

“Her şeyi?”

“Evet.”

“O zaman beni öğle yemeğine götür. Açlıktan ölüyorum.” Charles’ın elini aldı ve odadan çıkarlarken sirk çadırı gibi iri görüldüğü fotoğrafının gitmiş olduğunu fark etti.

ON BTR

Yedi yıldır ilk defa Mae, ikiz kardeşi ölmüş olduğu için neredeyse memnundu. Ray'in arkadaşları ya eyaletten taşınıyor ya da hep birlikte ayrılıyorlardı ve o hiçbir zaman terk etmenin üstesinden gelemezdi. Terk eden insanın başka seçeneği olmasa da fark etmezdi.

Mae güneş gözlüklerini burnunun köprüsüne koydu ve hastane lobisinden içeri girdi. Eğer Ray yaşasaydı, yakın arkadaşının ve sevgilisinin, Stan'in, AIDS bağlantılı kanser hastalığından dolayı mahvolduğunu görmeye dayanamazdı. Fazla duygusal olmuştu, üzüntüsünü saklayamıyordu. Fakat Mae değil. Mae her zaman ikiz kardeşinden daha güçlü olmuştu.

Kafasını uzattı ve ağır cam kapılardan birini itip açtı. Kontrol delisiydi. Ne yani. Eğer olmasaydı, Stan'a son defa hoşça kal demek için hastaneye gelemeyebilirdi. Eğer kendine hâkim biri olmasaydı, eve varmadan kendini kaybedebilirdi. Hemen oracıkta çözülüp, kardeşinin ölümü sırasında ona yardım etmiş olan adam için ağlayabilirdi. İyi şakaları seven, erken oyuna başlayan ve Liberace'yi anan bir adam. Stan, ölmek için ailesinin onu alıp eve götürmesini bekleyen bir iskeletten çok daha fazlasıydı. Son AIDS zaiyatından çok daha fazlasıydı. Onun arkadaşıydı ve Stan'i seviyordu.

Mae serin sabah esintisinden derin bir nefes aldı ve ciğerlerini antiseptik hastane havasıyla temizledi. On beşinci caddeden kedisi Bootsie ile paylaştığı eve doğru yol almıştı.

“Merhaba Mae.”

Uzun bir adımın ortasında durakladı ve omzunun üzerinden baktı. Hugh Miner'ın sırttan yüzünü gördü. Mavi bir beyzbol şapkası gözlerini gölgeliyordu ve açık kahverengi saçı küçük bir olta iğnesi gibi kıvrılmıştı. Bir elinde üç büyük hokey

sopasını kavramış, keskin taraflarını geniş omuzlarına asmıştı. Onu mahallede görmek sürpriz olmuştu. Mae, Capital Hill'de yaşıyordu, Seattle şehir merkezinin hemen doğusunda, o bölge sağlam gay ve lezbiyen nüfusuyla tanınıyordu. Mae bütün hayatı boyunca gay erkeklerin etrafındaydı ve biriyle tanıştıktan birkaç dakika sonra onun cinsel tercihini söyleyebilirdi. Hugh'la karşılaştığı ilk ve tek seferde, saniyeler içinde onun yüzde yüz heteroseksüel olduğunu anlamıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu sopaları hastaneye bırakıyorum."

"Neden?"

"Müzayede için."

Ona doğru döndü. "İnsanlar sizin eski hokey sopalarınıza gerçekten para mı ödüyor?"

"Emin ol." Gülümsemesi büyüdü ve topuklarının üzerinde geriye yaylandı. "Harika bir kaleciyim."

Kafasını salladı. "Kendini beğenmişsin."

"Sanki kötü birşeymiş gibi söylüyorsun. Bazı kadınlar bunu seviyor bile."

Omu silkti. "Bir yerde kahve ya da bira içmek ister misin?"

Mae hoşuna gitmeyerek güldü. "Kendine gel." diye dalga geçti ve kaldırımın kenarına yöneldi. On beşinci caddeden aşağı ve yukarı baktı sonra trafiğin azalmasını bekledi.

"Bunun için üzgünüm gün ışığı," Hugh, sanki kendisi soru sormuş gibi, ardından seslendi, "Fakat öyle müstehcen şeylerle işim olmaz."

Mae park etmiş iki arabanın arasına adımını attığında ona baktı. Geri geri hastane girişine doğru yürüyordu ve hokey sopalarıyla onu işaret ediyordu. "Ama gerçekten iyiysen ve kışkırtıcı giyinirsen, belki seni şu birinci caddedeki üç film birdene götürebilirim. Fransız oynuyor ve yabancı filmleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Hastasın sen," diye homurdandı ve on beşinci caddeyi geçti Mae. Hugh'u

aklından kolayca çıkardı. Düşünmesi gereken, kalın boynu olan bir sporcudan daha önemli şeyler vardı. Arkadaş çevresi sürekli küçülüyordu. Daha geçen hafta uzun süreden beri arkadaşı ve komşusu olan Armando “Mandy” Ruiz’e hoşça kal demek zorunda kalmıştı. Eşyalarını Chevy’sine yüklerken onu izlediği güne kadar gitmeye niyeti olduğunu bile bilmiyordu. Los Angeles’e gitmek için Seattle’ı terk etmişti. Parlak ışıkların çağrısına cevap vermek ve bir sonraki RuPaul olabilme hayalini kovalamak için ayrılmıştı. Mae, Stan’i özleyecekti ve Mandy’yi de özleyecekti.

Fakat hâlâ ailesi vardı. Hâlâ Georgeanne ve Lexie vardı. Şimdilik yeterliydim. Şimdilik hayatından memnundu.

John ön kapısını açtı ve hızlı bir bakışla Georgeanne’yi değerlendirdi. Sabahın onunda, taze ve son derece kusursuz gözüküyordu. Koyu saçlarını tarayıp, kafasının arkasında burkulmuş bir topuz yapmıştı ve elmas küpeler iki kulağını da süslemişti. Derin dekoltesini saklayan ve onu dizlerine kadar örten şu iğrenç kadın takımlarından giymişti. “Onları getirdin mi?” diye sordu ve tekne eve girmesi için kenara çekildi. İçeri girdiğinde, John kolunu biraz kaldırıp hızlıca kokladı. Çok kötü kokmuyordu fakat belki de koşudan sonra duş almalıydı. Belki koşu şortunu ve pis gri tişörtünü değiştirmeliydi.

“Evet, birkaç tane getirdim.” Georgeanne salona geçti ve kapıyı ardından kapadı. “Sadece pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin ol.”

“önce malları görelim. Georgeanne bej evrak çantasının içine dalınca, John’un gözleri vücudundan aşağı kaydı. Saçlarının ve mavi beyaz çizgilerin ciddiyeti onu neredeyse cazibesiz yapmıştı, neredeyse. Fakat gözleri biraz fazla yeşildi, ağzı biraz fazla büyüktü ve kırmızıydı. Ve vücudu... Evet, kahretsin, göğüslerini saklamak için giyebileceği kahrolası hiçbir elbise yoktu. Ona bakınca insanın aklına şeytani şeyler geliyordu.

“Burada.” Çerçevesi bir fotoğraf uzattı.

Lexie’nin fotoğrafını aldı ve deri koltuğa geçti. Okul resmiydi, Lexie kameraya gülümsüyordu. Okulda nasıl notlar aldı?” diye sordu.

“Anaokulunda not vermiyorlar.”

Dizlerini aralayarak oturdu. “O zaman ihtiyacı olanı öğrenip öğrenmediğini nasıl biliyorsun?”

“İki sene okul öncesi eğitimi aldı. Basit kelimeleri çok rahat okuyup yazabiliyor, neyse ki her şey yolunda, sorun yaşarsa diye çok korkuyordum.”

John ona baktı. “Neden?”

Georgeanne ağzının köşelerini yukarı kaldırdı. “Sebebi yok.

Yalan söylüyordu, fakat John onunla tartışmak istemiyordu -henüz değil. “Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Neyi?”

“Yalandan gülümsemeni.”

“Çok kötü. Benim de sende sevmediğim bir sürü şey var.”

“Ne gibi?”

“Dün o iğrenç resmi ofisimden çalıp, fidye için elinde tutman gibi. Şantajı takdir etmiyorum.”

Niyeti ona şantaj yapmak değildi. Fotoğrafı sevdiği için almıştı. Başka sebebi yoktu. Onun güzel yüzüne ve bebeğiyle kocaman olmuş hamile karnına bakmayı sevmişti. Ona baktığı zaman, göğsü gururla kabarıyordu, neredeyse eski moda maçoşlukla boğuluyordu. “Georgie, Georgie...” diye iç çekti. “Sanırım dün gece telefonda o çirkin suçlamaları aydınlattık. Sana anlattım. O resmi sadece ödünç aldım,” diye yalan söyledi. Geri vermek gibi bir niyeti hiç olmamıştı fakat sonra onu arayıp, bağırıp çağırmıştı ve onun duygularını kendi lehine kullanmaya karar vermişti.

“Şimdi çaldığın fotoğrafı ver.”

John kafasını salladı. “Yerine eşit ya da daha değerli birşey koyana kadar vermem. Bu biraz kalitesiz gibi,” dedi ve okul resmini kahve masasının üstüne yerleştirdi. “Başka neyin var?”

Alışveriş merkezindeki cazibe stüdyolarından birinde çekilmiş bir portreyi uzattı.

Küçük kızına baktı, ağır makyajıyla ahlaksız bir kadın gibi gözüküyordu, uzun sahte elmas küpeler ve tüylü mor bir kürk. Kaşlarını çattı ve resmi masaya fırlattı. “Hiç sanmıyorum.”

“O en sevdiği.”

“O zaman bunu düşüneceğim. Başka?”

Somurttu ve evrak çantasının diplerine bakabilmek için öne eğildi. Eteğinin yan tarafındaki dar aralık ayrıldı ve üst bacağına kadar kaydı, ten rengi çorabının ve uçuk mavi jartiyerinin üzerinden Çıplak et görüntüsüyle şerefendirildi. Tanrının Kutsal Anası. “Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?”

Doğruldu. Etek kapandı ve gösteri bitmişti.

“Mercer’de bir müşteriyle evinde bulaşacağım.” Ona başka bir fotoğraf uzattı, fakat John resme bakmadı.

“Erkek arkadaşınla buluşmadığına emin misin?”

“Charles?”

“Birden fazla mı var?”

“Hayır. Birden fazla yok ve onla buluşmadığıma eminim.”

John ona inanmadı. Birine göstermeyi planladıkları surece kadınlar böyle iç çamaşırları giymezlerdi. “Biraz kahve ister misin?” Hayal gücünün onu yumuşak bacaklar ve mavi dantel fantezisine götürmesine karşı koydu.

“Tabii.” Georgeanne mutfığa peşinden gitti, odayı sert ahşap zemine vuran topuklarının sesiyle doldurdu.

“Charles benden hoşlanmıyor, biliyorsun,” diye onu bilgilendirdi John, denizci kupalarına kahveyi dökerken.

“Biliyorum, fakat sen de onu sevmişsin gibi bir izlenim uyandırmadın.”

“Hayır. Hoşlanmadım,” dedi, fakat onun beğenmeme sebebi kişisel değildi. Adam gerçekten de hoşlanılacak bir adam değildi. Yine de bu John’un itiraz edeceği tek durum değildi. John, Lexie’nin hayatında başka bir adam olması düşüncesinden nefret etmişti. “İlişkiniz ne kadar ciddi?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

Belki, ama konuyu yine de zorlayacaktı. Kahve uzattı. “Krema ya da şeker?”

“Tatlandırıcı var mı?”

“Evet.” Küçük mavi paket için dolaba baktı ve bir tane verdi. “Eğer kızımla zaman geçiriyorsa, senin erkek arkadaşın beni ilgilendirir.”

Georgeanne’nin uzun parmakları tatlandırıcıyı kahvenin içine attı ve yavaşça karıştırdı. Tırnakları leylak rengi, uzun ve mükemmeldi. Gün ışığı lavabonun üzerindeki pencereden içeri doldu, saçlarını ve küpelerini yakaladı. “Lexie Charles’la iki kez karşılaştı ve ondan hoşlanmışa benziyor. On yaşında bir kızı var ve Lexie’yle ikisi iyi anlaşıyorlar.” Kaşığı lavaboya bıraktı ve ona baktı. “Sanırım tüm bilmen gereken bu.”

“Eğer Lexie onunla sadece iki kere karşılaştıysa, demek ki onu uzun süredir tanıımıyorsun.”

“Hayır, çok uzun değil.” Dudaklarını azıcık büzdü ve kahvesine üfledi. John bir kalçasını beyaz fayanslı tezgâha yasladı ve kahveyi yudumlayışını seyretti. Onunla henüz yatmadığına bahse girebilirdi. Adamın John’a karşı neden düşmanca davrandığını açıklıyordu bu. “Sen ve Lexie’nin benimle Cannon Beach’e geldiğinizi öğrendiğinde ne diyecek?”

“Ağır ol. Gitmiyoruz.”

John önceki geceyi, Georgeanne’yi tatil planlarıyla ilgili anlaşmaya zorlamanın yollarını arayarak geçirmişti. Duygularını cezbedecekti. Hissettiği her şey tam orada, yeşil gözlerindeydi. Her ne Kadar duygularını yavan gülümsemelerin arkasına saklamaya çalışsa da, John hayatını sert, soğukkanlı adamların yüzlerini okuyarak geçirmişti. Duygularını dizginleyen ama tarafsız bir hassasiyetle yumruğunu gösteren adamlar. Georgeanne hiç şans vermiyordu. Onun anaç tarafını cezbedecekti. Eğer işe yaramazsa, doğaçlama yapacaktı. “Lexie’nin benle zaman geçirmeye ihtiyacı var ve benim de onla bir ilişki kurmaya. Küçük kızlarla ilgili fazla birşey bilmiyorum,” omuz silkerek itiraf etti, “fakat konuyla ilgili kadın bir doktor

tarafından yazılmış bir kitap aldım. Kızın babasıyla olan ilişkisinin hayatındaki erkeklerle olan ilişkisini belirlediğini yazıyor. Mesela, eğer kızın babası etrafta değilse ya da bir pislikse, kız gerçekten altüst olabilir.”

Georgeanne John'a birkaç uzun saniye baktı, sonra kupasını dikkatlice tezgâha koydu. Doğru olduğunu kendi kişisel tecrübesinden biliyordu. Uzun yıllar altüst olmuştu. Fakat haklı olması, tatili John'la geçirmeye ikna etmiyordu Georgeanne'yi. “Lexie seni burada tanıyabilir. Üçümüz yalnız olursak, bir felaket olur.”

“Senin endişelendiğin üçümüzün bir arada olması değil, ikimiz.” Onu işaret etti ve sonra kendini. “Sen ve ben.”

“Sen ve ben anlaşıyoruz.”

Kollarını geniş göğsünde topladı ve gri tişörtünün yırtık yakası alçalıp köprücük kemiğini ve boğazının tabanını ortaya çıkardı. “Bence sen, çok iyi anlaşılabileceğimizden korkuyorsun. İşin sonu yatağında bitecek diye korkuyorsun.”

“Komik olma.” Gözlerini devirdi. “Senden hoşlanmıyorum bile, senden azıcık bile etkilenmiş değilim.”

“Sana inanmıyorum.”

“Neye inandığın umrumda değil.”

“Tekrar yalnız kaldığımızda, benimle yatağıma atlamaya karşı koyamayacağından korkuyorsun.”

Georgeanne güldü. John zengin ve yakışıklıydı.

Tanınmış bir sporcuydu ve bir savaşçının güçlü vücuduna sahipti. Onun yatağına atlayacağından endişe etmiyordu. Yeryüzündeki son erkek olsa ve kafasına silah dayasa bile bunu yapmayacaktı. “Bu fikirden kurtulmalısın.”

“Haklı olduğumu düşünüyorum.”

“Hayır.” Kafasını salladı, mutfaktan çıktı. “Hayal görüyorsun.”

“Fakat endişelenmene gerek yok,” diye devam etti ve hemen ardından onu takip etti. “Sana karşı bağlılığım var.”

Georgeanne evrak çantasını aldı ve koltuğa koydu.

“Güzelsin ve İsa biliyor ki, bir rahibi bile ağlatacak vücudun var, fakat ben etkilenmiyorum işte.”

Söyledikleri, itiraf etmek istediğinden biraz daha fazla acıttı. Gizliden gizliye, John gözlerine her baktığında içi içini yesin istiyordu. Onu öylece bırakıp gittiği için kendini tekmelemesini istiyordu. Sanki ona inanmamış gibi kaşını kaldırdı ve kahve masasını işaret etti. “Hangi resimleri istiyorsun?”

“Hepsini bırak.”

“İyi.” Evde kopyaları vardı. “Ofisimden çaldığın fotoğrafı ver.”

“Bir dakika içinde.” Kolunu yakaladı ve gözlerinin içine baktı. “Evimde tamamen güvende olacağını anlatmaya çalışıyorum. Kıyafetlerini parçalayıp, etrafta kığın açık dolaşabilirsin ve bakmayacağım bile.”

Eski kişiliğinin, gururunu kurtarmak için ortaya çıktığını hissetti, erkekler üzerindeki etkisinden emin olduğu kadar hiçbir şeyden emin olmayan eski Georgeanne. “Tatlım, eğer kıyafetlerimi çıkarırsam, gözlerindeki damarlar patlar ve kalbin titremeye başlar. Seni diriltmek için hayat öpücüğü vermek zorunda kalırım”

“Bu konuda yanılıyorsun Georgie. Duygularını incittiğim için üzgünüm fakat seni tamamen karşı konulabilir buluyorum,” dedi, elini bırakıp, gururunu biraz daha inciterek. “Beni esir alabilir ve dilini ağzıma sokabilirsin ama tepki vermeyeceğim.”

“Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?” John baştan aşağı ona baktı. “Sadece gerçekleri ifade ediyorum.”

“Pekâlâ, işte sana gerçek.” Tıpkı onun yaptığı gibi, Georgeanne de John’u baştan aşağı süzdü. Bakışları gergin baldırlarından başladı ve kaslı üst bacaklarına, beline, geniş göğsüne, geniş omuzlarına ve yüzüne doğru hareket etti. Maço gözüküyordu ve terli gibiydi. “Ölü bir balığı öpmeyi tercih ederim.”

“Georgie, erkek arkadaşını gördüm Ölü balık öpüyorsun.”

“Senin gibi sersem bir sporcudan iyidir.”

Gözleri kısıldı. “Bundan emin misin?”

Gülümsedi, onu kışkırttığı için tatmin oldu. “Kesinlikle.”

Ne olduğunu anlayamadan, John koluyla onun belini sardı ve onu öne doğru çekiverdi. Parmaklarını kafasının arkasında burulmuş topuza soktu. “Aç ve ahh de,” dedi ağzı sert bir biçimde onunkine gelirken. Nefesi kesilerek şaşkınlığını gösterdi ve şoktan dolayı kolları yanlarına düştü. Mavi gözleri onunkilere baktı, sonra öpüşünü yumuşattı ve dilinin ucunun, hafifçe üst dudağına dokunduğunu hissetti John onun ağzının köşesini yaladı ve biraz emdi. Gözleri kapandı ve Georgeanne’yı göğsüne daha sıkı çekti. Ilık bir ürperti sırtını yokladı ve kafatasının derisi karıncalandı. John’un ağzı sıcak ve ıslaktı. Georgeanne’nin düşünmeye fırsatı olmadan, John onu tekrar öptü, Georgeanne dilini onunkine değdirdi ve harareti biraz daha yükseltti. Sonra John, başladığı gibi birdenbire, Georgeanne’yi kendinden uzaklaştırdı.

“Gördün mü?” dedi, derin bir nefes alıp, yavaşça bırakarak. “Hiçbir şey.”

Georgeanne gözlerini kırptı ve bir kış günü kadar soğuk bir şekilde orada durarak John’a baktı. Ağzının ağzındaki baskısını hâlâ hissedebiliyordu. Onu öpmüştü ve Georgeanne de izin vermişti.

“İkimizin bir haftalığına aynı evi paylaşamaması için hiçbir neden yok.” Parmağıyla alt dudağındaki kırmızılığı sildi. “Tabii ki, bu öpüşmeden birşeyler hissetmediysen.”

“Hayır. Tek birşey bile hissetmedim,” dedi ve onu inandırmaya çalıştı Georgeanne. Fakat birşeyler hissetmişti. Hâlâ hissediyordu. Midesinin çukurunda ılık ve ağırlığı olmayan birşeyler. Onu öpmesine izin vermişti ve sebebini bilmiyordu. Evrak çantasını aldı ve çılgılık atıp, ağlayıp kendini salak durumuna sokmamak için kapıya yöneldi. Belki de çok geçti. John’un öpücüğüne karşılık vermek kesinlikle salakçaydı.

Arabasına doğru yürürken, evinden çok acele çıktığını fark ondan çaldığı resmi almayı unutmuştu. Tabii ki, onu almak için geri dönmeyecekti. Şimdi değil. Ve onunla Oregon’a da gitmiyordu, hiç yolu yoktu. Hiç. Bu gerçekleşmeyecekti.

John evinin arkasına bağlı olan iskelenin üzerinde durdu ve Union’a baktı. Onu

öpmüştü. Ona dokunmuştu. Ve şimdi pişmandı. Hiçbir şey hissetmediğini söylemişti. Oysa Georgeanne kontrol etme zahmetine girseydi, John'un yalan söylediğini anlardı.

Onu neden öptüğünü bilmiyordu; Oregon'daki evinde güvende olacağına inandırmak istemesi dışında. Ya da belki ona bir balığı öpmeyi tercih edeceğini söylediği için yapmıştı. Fakat çok muhteşem ve seksi olduğu ve mavi dantelli jartiyer giydiği ve dudaklarının hızlıca tadına bakmak istediği için yapmıştı. Tek ve hızlı öpücük. Sadece bilim için. Tüm isteği buydu. Daha fazlası vardı . Şehvetin hızlı tekmesi ve kasıklarındaki titreme. Cehennem gibi ağrısı vardı ve çaresine bakmak için gerçekten haz verecek bir yol yoktu.

John ayakkabılarını çıkarttı ve soğuk suya daldı, vücudunu soğutması için. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. Öpüşmek yoktu. Dokunmak yoktu. Georgeanne'nin çıplak olduğunu düşünmek yoktu.

ON İKİ

Georgeanne John'un tatil planlarını kabul etmek istememişti. Cannon Beach'i reddedişinde kararlı görünmek istemişti. Ama bunu yapamadı çünkü Lexie, kurmaca babası Anthony'le ilgili çok fazla soru sormaya başlamıştı.

San Juan Adaları'nın yakınlarında deniz yolculuğuna çıktıkları günün ertesi, Lexie'nin soruları başladı. Belki Charles'ı kızı Amber'la izlemek baba figürü konusunda merakını tetiklemişti. Belki yaşıyla alakalıydı. Lexie, düzenli olarak her zaman Anthony'yi sormuştu fakat ilk defa Georgeanne kaçamak sözler olmadan cevaplamaya çalışmıştı. Sonra John'u aramış ve onunla Oregon'da buluşacaklarını söylemişti. Eğer Lexie'nin John'la bir ilişkisi olacaksa, babası olduğu söylenmeden önce onunla vakit geçirmesi gerekiyordu. Georgeanne Cannon Beach şehrine doğru arabayı sürerken, devasa bir hata yapmıyor olduğunu ümit etti. John onu kışkırtmayacağına yemin etmişti, fakat ona gerçekten inanmıyordu.

"En iyi davranışımı sergileyeceğim," diye yemin etmişti.

Evet, tabii. O sözünü tutarsa filler ağaçlara tünerdi.

Yanındaki koltukta kemerle bağlanmış oturan kızına göz gezdirdi. Lexie özenle Muppet bebeği resmini boyarken, gülen suratlı beyzbol şapkası alnını gölgelendiriyor ve mavi küçük güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Cumartesiydi o yüzden dudakları canlı bir kırmızıyla boyanmıştı. Ve sonunda, o küçük dudakları durulmuş ve sessizlik Hyundai'nin içini doldurmuştu.

Yolculuk memnun edici başlamıştı, fakat sonra Tacoma yakınlarında bir yerde, Lexie şarkı söylemeye başladı... ve söyledi... ve söyledi. "Puff the Magic Dragon" şarkısının bildiği tek dizesini ve "Where is Thumbkin"ın tüm dizelerini. "Deep in the Heart of Texas"ı bağıra çağıra söylemişti ve Teksaslı oluşuyla gurur duyan biri gibi heyecanlı bir şekilde el çırpınıştı. Maalesef Astoria'ya kadar söylemişti.

Tam da Georgeanne, Lexie'yi güvenli bir şekilde üniversiteye yollamadan önceki yılların sayısını hesaplamayı bitirdiğinde, şarkı susmuştu ve Georgeanne görsel olarak Lexieyi yuvadan şutladığı için kendini çok kötü bir anne gibi hissetti.

Ama sonra sorular başladı. "Daha varmadık mı?"

"Ne kadar kaldı?"

"Neredeyiz?"

"Battaniye alacağını hatırladın mı?" Astoria'dan Seaside's, nerede uyuyacağı ve John'un evinde kaç tane banyo olduğu konusunda endişelenmişti. Takma tırnaklarını alıp almadığını hatırlayamadı ve beş gün boyunca oynayabileceği yeterince Barbie getirip getirmediği konusunda kaygılandı. Plaj oyuncaklarını hatırlamıştı fakat ya sürekli yağmur yağacak olursa? Ve mahallede çocuklar olup olmadığını merak etti, kaç tane ve kaç yaşında?

Georgeanne, Cannon Beach'e doğru sürerken, Kuzeybatı sahiline serpilmiş diğer önemli topluluğu hatırladı Stüdyolar, kafeler ve hediyelik eşya dükkânları ana caddede sıralanıyordu. Malaza önleri mavi, gri ve köpük yeşili tonlarıyla. Balinalar ve denizyıldızları her yere resmedilmişti, kaldırımlar turistlerle ve her daim bir esintiyle pır pır eden rengarenk bayraklarla doluydu

Arabanın radyosunun üzerindeki dijital saate baktı Dakiklik konusunda iyi yetiştirilmişti ve genellikle zamanında varırdı, John'un onun için çizdiği haritaya baktı ve plajdaki tatil yerlerinin arasında sıkışmış yıpranmış evleri geçti. Kalın, karalanmış el yazısını okumak için yavaşladı, sonra yoğun biçimde gölgelenmiş caddeye döndü, tarifteki gibi dümdüz devam etti ve evi kolayca buldu. Hyundai'yi, John'un, tahta kiremitli, dik çatılı, tek katlı beyaz evinin önündeki araba yoluna park etmiş olduğu koyu yeşil Range Rover'ının yanına çekti. Eğri büğrü çam ve akasyalar ahşap verandayı gölgeliyor, açık griye boyuyordu. Bagajı arabada bıraktı ve Lexie'nin elini tutarak ön kapıya yürüdü. Her adımda Georgeanne'nin kalbi adımlarını tekrarladı. Her adımda büyük bir hata yaptığına dair kaygıları büyüdü.

Zili çaldı ve kapıya birkaç defa vurdu. Kimse cevap vermedi, Haritaya bakarak,

tekrar dikkatlice okudu. Kendi çizmiş olsa, sayıların yerlerini karıştırdığında korktuğu zaman genelde göğsüne oturan tanıdık şüpheyi hissedecekti.

“Belki kestiriyordur” diye öne sürdü Lexie. “Belki içeri girmeli ve onu uyandırmalıyız.”

“Evet, belki.” Georgeanne evin üzerindeki sayılara bir kez daha baktı, sonra eve çivilenmiş mektup kutusuna gitti ve kapağını açtı. İçini karıştırdı ve bir komşunun ya da üzerinde silah taşıyan bir yetkilinin izlemiyor olmasını umdu. Üzerinde John’un adresi olan bir iş cevap kartını çıkarttı.

“Sence unuttu mu?” diye sordu Lexie.

“Umarım unutmamıştır,” diye cevapladı Georgeanne kapı kolunu çevirip açarak. Ya unutmuşsa diye sordu kendine. Ya evde bir yerde uyuyakalmışsa? Ya da duş alıyorsa -bir kadınla beraber? Biraz erken geldiğini biliyordu; ya yataktaysa, vücudu salak bir kadın tarafından sarılmışsa?

“John?” diye seslendi ve girişe adım attı. Ayakları şampanya rengi tüylü halıya gömüldü; Lexie hemen ardından onu izliyordu. Georgeanne salona girdi. Birdenbire evin önden görüldüğü gibi tek katlı olmadığını fark etti. Solunda, merdivenler aşağıya doğru gidiyordu, sağında ikinci bir merdiven yemek odasının üzerinden üst kata gidiyordu. Ev, plaj ve okyanusu gören bir tepeye inşa edilmişti ve arka duvarının tamamı, beyazlatılmış meşeden çerçeveleri olan devasa pencerelerden yapılmıştı. Birbirinin benzeri üç çatı penceresi, salonun üzerindeki tavana hakimdi.

“Vaoov,” dedi Lexie bir çember şeklinde dönerek. “John zengin mi?”

“Öyle gözüküyor değil mi?” Eşyalar modemdi ve esas olarak beyazlatılmış ahşap ve demirden yapılmıştı. Fazla sıkıştırılmış köşe takımı, derin maviyle kaplanmıştı ve okyanus ya da sol duvardaki şöminenin manzarasına göre açılmıştı. Şömine rafının üzerinde John’un büyükbabasının Florida sahilinde turistlerin yakaladığı türden büyük mavi bir balığın yanında asılı duran büyük bir resmi vardı. Georgeanne Ernie’yi görmeyeli uzun zaman olmuştu, fakat onu kolayca hatırladı.

“John bir yere mi düştü merak ediyorum.” Lexie yemek odasına ve salona açılan

üç sürmeli cam kapıdan birine doğru gitti. “Belki bacağını kırdı ya da bir yeri kesildi.”

İkisi birlikte kapılara yöneldiler ve plaja inen önü açık bir terasın üzerinden dışarı baktılar. Terasın ötesinde, Haystack Kayalıkları açık mavi gökyüzüne doğru çıkıyordu. Deniz kuşları havada daireler çiziyor ve devasa bir kayayı yan yüksekliğine kadar saran yeşil bitki örtüsünün üzerinde bekleyip duruyorlardı, hiç kesilmeyen viyak lamaları dalgaların çarpma sesiyle karışıyordu.

“John!” diye bağırdı Lexie sesini yükselterek. “Neredesin?”

Georgeanne sürme kapıyı açtı; tuzlu su, yosun kokusu ve denizin sesiyle ağırlaşmış bir esintiyi içeri aldı. Terası terk etti, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Belki de haftayı bu kadar güzel bir evde geçirmek, her şeye rağmen o kadar da zor olmayacaktı. Eğer John’un onu etkilemesine izin vermeyip, ondan hoşlanma derecesini yükseltmezse ve eğer John dilini kendine saklarsa, belki de bu seyahat büyük bir hataya dönüşmeyecekti.

Georgeanne, ayaklarının altında, ağır bir gümbürtü hissetti. Güm güm güm. Merdivenleri döven büyük ayak adımlarının gümbürtüsünü duydu ve içi biraz lapa gibi oldu. Sonra kısa bir zaman dilimi içinde John ortaya çıktı. Bir çift sarı kulaklık, terden ıslanmış saçına asılmıştı ve yüzünün aşağı yarısı kara bir gölge gibi sakalla kaplıydı. Sonra geniş omuzları ve güçlü göğsü geliyordu. Alt kısmı bir keserle parçalanmış gibi gözüken bol kesimli, örgülü, kolsuz bir tişört giymişti. Georgeanne neden giyme zahmetine girdiğini merak etti. Üst bacakları adaleli ve kalındı, bacakları uzun ve bronzlaşmıştı.

“Erkencisiniz,” dediğini duydu nefes nefese kalmış bir şekilde. Kulaklıkları boynunun etrafına doğru iterken, Georgeanne ona baktı. Bileğindeki ters dönmüş sporcu saatine baktı. “Eğer bilseydim, burada olurdum.”

“Üzgünüm,” dedi Georgeanne, onun gözü önünde kızarmayı reddederek. Yetişkindi. Seksi, terli, yarı çıplak bir adamla başa çıkabilirdi. Kesinlikle John Kowalsky’le başa çıkabilirdi; sorun yoktu, Sadece onu, büyük ve fena bir adam olarak düşünmesi gerekiyordu. Yardımcı olmayan, rahatsız edici ve gerçekten

berbat bir adam. “Ayağım gaz pedalının üzerinde biraz ağırlaştı,” diye açıkladı.

“Ne kadar zamandır buradasınız?” Korkuluğa asılı beyaz bir havluyu aldı. Sanki daha yeni duştan çıkmış gibi yüzünü ve saçını kuruladı, sonra başının tamamı kalın pamuklunun altında kayboldu.

“Bana birkaç dakika verin.”

“Düşüp bir yerini incittin zannettik,” diye açıkladı Lexie, midesinin görüntüsüne takılarak. Hayatının bu noktasına kadar, yarı giysili bir adama bu kadar yakın olmamıştı. Cildine ve kıllarına baktı ve daha iyi görmek için bir adım öne çıktı. “Bacağını kırdın ya da bir yerini kestin zannettim,” dedi.

Kafası havlunun altından çıktı. Lexie’ye baktı ve gülümsedi. “Her ihtimale karşı yara bandı hazırladın mı?” diye sordu, havluyu boynuna kaydırarak ve uçlarını iki eliyle tutarak.

Kafasını salladı. “Kıllı bir karnın var John. Gerçekten kıllı” dedi, sonra korkuluklara döndü, dikkatini kısa süreliğine aşağıda plajdaki harekete çevirdi.

Aşağı baktı ve büyük elini sert karnına koydu. “O kadar kötü olduğunu sanmıyorum,” dedi avucuyla midesini ovalarken. “Çok daha kötü durumda olan adamlar tanıyorum. En azından benim sırtımda kıl yok.”

Georgeanne, karnının aşağılarına kayan elini izledi, uzun parmakları kısa tüylerinin arasında kayıyordu ve anıları bir serap gibi kafasında parladı. Uzun zaman önce bir gece ona dokunduğu, elinin altında sıcaklığını ve erkekliğini hissettiği geceyi hatırladı.

“Neye bakıyorsun Georgeanne?”

Bakışlarını göğsünden gözlerine yükseltti. Yakalanmıştı. Mahcup olmuş bir suçlu gibi davranabilir ya da yalan söyleyebilirdi. “Ayakkabılarına bakıyordum.”

Sessizce kıkırdadı. “Benim paketi mi kontrol ediyordun?”

Ya da itiraf edebilirdi. “Uzun bir yoldu.” Omuz silkti. “Gidip arabadan eşyalarımızı alacağım.”

John onun önüne geçti. “Eşyalarınızı ben alırım.”

“Teşekkürler.”

Kapıyı kaydırarak açtı. “Hoş geldiniz,” dedi kibirli bir gülümsemeyle ve salona geçti.

“Hey John!” diye seslendi Lexie ve koşarak annesinin yanından geçti, Georgeanne’yi onları izlemesi için geride bırakarak. “Patenlerimi getirdim. Ve tahmin et başka ne?”

“Ne?”

“Annem bana yem Barbie dizlikten aldı

“Barbie?”

“Evet”

ön kapıyı açtı, Harika.”

“Ve tahmin et başka ne?”

“Ne?”

“Yeni güneş gözlüklerim var” Mavi çerçeveleri burnunun üzerinden çıkarttı ve havada tuttu. “Gördün mü”

John ona doğru döndü. “Hey, bunlar gerçekten hoş ’ Durdu ve yüzüne baktı. “Bütün o mor şeyleri buradayken süreceksin” diye sordu, özgürce uyguladığı göz gölgelerine gönderme yaparak

Kafasını salladı. “Cumartesi ve pazarları süreceğim.”

Hyundai’nın arkasına geçti ve “Belki, tatilde olduğun için. bütün o makyajlara bir ara verebilirsin.”

“Mümkün değil Seviyorum. En sevdiğim şey ”

“En sevdiklerinin kediler ve köpekler olduğunu sanıyordum.”

“Pekâlâ, makyaj sahip olabildiğim en sevdiğim şey”

Nefesi yenilgiyle ağırlaştı. İki bavulu ve içi oyuncak spor çantasını arabanın arka koltuğundan aldı. “Hepsi bu kadar mı” diye sordu.

Georgeanne gülümsedi ve bagajı açtı.

“İsa aşkına!” John üç başka bavula daha bakarak küfretti. arı yağmurluk, bir

büyük şemsiye ve Barbie Güzellik Salonu. “Bütün evinizi mi topladınız?”

“Esas yükümüzün birkaç defa azaltılmış hali bu,” dedi Georgeanne ona, sonra da ceketler ve şemsiyeyi aldı. “Lütfen Lexie’nin yanında küfür etme.”

“Küfür mü ettim?” diye sordu John, masumca bakarak
Georgeanne başını salladı.

Lexie kıkırdadı ve Barbie Güzellik Salonu’nu kaptı

Georgeanne ve Lexie John’u eve ve merdivenlere doğru takip ettiler. John onlara bej ve yeşil tonlarında dekore edilmiş misafir odasını gösterdi, sonra bagajlarını almak için geri döndü. Her şeylerini taşıdıktan sonra, alt katı kısaca gezdirdi. Serbest ağırlıklarla ve antrenman aletleriyle dolu olan oda, misafir odasını ana yatak odasından ayırıyordu.

“Benim duş almam lazım,” dedi John, Lexie’nin üç banyoyu da incelemesi bitip salona yönelirlerken. “Çıktığım zaman, isterseniz gidip gelgit havuzlarına bakabiliriz.”

“Bizimle neden orada buluşmuyorsun?” diye önerdi Georgeanne, gökyüzü bulutlanıp kapanmadan ve güneş kırılmaları hâlâ devam ediyorken izlemek için gidebilirlerdi.

“Kulağa hoş geliyor. Plaj havlusuna ihtiyacınız var mı?”

Georgeanne hiçbir zaman izci kız olmamıştı fakat genellikle hemen her şey için hazırlıklıydı. Kendisininkini getirmişti. John onlardan ayrıldıktan sonra, Lexie ve Georgeanne üstlerini değiştirdiler. LEXIE pembe ve mor ekoseli iki parça mayosunu giydi, sonra üzerinde TEKSAS’A DALAŞMA yazan tişörtünü kafasından geçirdi. Georgeanne turuncu ve sarı, büzmeli batık bir şort ve ona uyan, karnını açıkta bırakan, boyundan bağlı bir bluz giydi. Fazla açık hissetti ve üzerine hafif pamuklu bir bluz daha geçirdi. Sarı kumaş sırtını örtüyordu ve düğmelerini iliklemedi. O ve Lexie, her ikisi de ayaklarını Teva terliklerine soktular, plaj havlularını ve güneş kremini kaptıkları gibi, dışarı doğru yol aldılar.

John onlarla plajda buluşana kadar, Lexie yarım deniz kabuğu ve küçük bir

yengeç kısıkcı buldu. Onları pembe kovasına koydu ve gelgitlerin ortaya çıkardığı küçük kayalardan birine yapışmış denizşakayığını incelemek için Georgeanne'nin yanına çömeldi.

"Dokun" dedi Georgeanne. "Yapış yapış."

Lexie başını salladı. "Yapışkan olduğunu biliyorum, fakat onlara dokunmayı sevmiyorum."

"Seni ısırılmaz," dedi John, ikisinin üzerini gölgeleyerek

Georgeanne bir bakış attı ve yavaşça kalktı. John traş olmuş ve bej bir pantolon şort ile zeytin yeşili tişört giymişti. Temiz ve sıradan görünüyordu, fakat tamamen saygın gözükmek için fazla kabaydı. "Sanırım parmağını yakalayıp geri bırakmayacağından korkuyor," dedi Georgeanne.

"Hayır, korkmuyorum," diye reddetti ve tekrar başını salladı. Güçlülkle ayağa kalktı ve otuz metre ilerideki Haystack Kayalarını işaret ederek, "Oraya gitmek istiyorum," dedi.

Hep beraber, dev yapıya doğru yola koyuldular. John kayadan kayaya atlaması için Lexie'ye yardım etti. Arazi onun kısa bacakları için biraz zorlaşınca, Lexie'yi yakaladı ve omuzlarının üzerine doğru savurdu, sanki ağırlığı yokmuş gibi güç harcamadan.

Lexie John'un kafasını yanlardan kavradı ve kovası sallanıp sağ yanağına vurdu. "Anne, yükseldim!" diye çılgılık attı.

"Sadece elbise ve etek giydiğini düşünmeye başlıyordum dedi John

Georgie fark etmesine şaşırmadı

"Çünkü büyük bir poposu var."

John Lexie'ye baktı, gözleri güneşten kısıktı "Gerçekten mi?

Lexie başıyla onayladı. "Evet Her zaman dediği bu."

Georgeanne yüzünün kızardığını hissetti "Bence bunu konuşmayalım."

Georgeanne'nin sarı tişörtünü ucundan tutup arkasını kaldıran John, daha iyi görebilmek için kafasını yana eğdi. "Büyük gözüküyor," dedi sanki havadan

bahsediyormuş gibi sıradan bir şekilde. Bana oldukça iyi gözüküyor.”

Georgeanne mide çukurundaki közlenmiş haz yüzünden kendini biraz gülünç hissetti. Eline vurdu ve tişörtünü aşağı doğru çekti. “Ama öyle,” dedi, sonra John’un etrafından dolanıp, arkasına geçti. Yedi sene önce, zarif iltifatları başını döndürdüğünde neler olduğunu hatırladı. Her güneyli kız güzellik kraliçesi olmayı hayal ederdi ve küçük bir çabayla, onu Miss Teksas gibi hissettirmişti, kolayca yatağına girivermişti. Şimdi, orta büyüklükteki bir kayanın etrafından dolaşınca, kendine, John’un etkileyici olabildiği kadar gerçekten çirkinleşebildiğini de hatırlattı.

Kayanın dibine vardıkları zaman, üçü de incelemeye başladı. John Lexie’yi yeniden ayaklarının üzerine indirdi ve beraber okyanus hayatının olağan değişimini gözden geçirdiler. Gökyüzü bulutsuzdu ve gün güzeldi.

Georgeanne, John ve Lexie’nin birlikteliğini izledi. Turuncumor deniz yıldızını, midyeleri ve daha da yapışkan şakayıkları keşfetmelerini izledi. Kara kafalarının bir gelgit havuzunun üzerinden sarkışını izledi ve güvensizliğini gömmeye çalıştı.

“Kayboldu,” dedi Lexie, Georgeanne gelgit havuzunun kenarında duran Lexie’nin yanına çömelirken.

“Ne kayboldu?” diye sordu.

Lexie duru ve soğuk suyun yüzeyinin altında yüzen kahverengi ve siyah küçük balığı işaret etti. “O bir bebek ve annesi gitmiş.”

“Bebek olduğunu sanmıyorum,” dedi John ona. “Bence sadece küçük bir balık.”

Başını iki yana salladı. “Hayır John. O bir bebek, tamam mı?”

“Pekâlâ, dalgalar geri geldiğinde, annesi gelip onu alabilir,” diye Georgeanne kızına güven verdi, fazla huzursuz olmadan Lexie’yi durdurmak için. Yetimler söz konusu olduğunda, Lexie oldukça duygusallaşırdı.

“Hayır.” Başını tekrar iki yana salladı ve çenesi titreyerek, “Annesi de kaybolmuş,” dedi.

Lexie sadece tek ebeveynin güvenini bildiği için ve Mae dışında başka bir ailesi olmadığı için, Georgeanne Lexie’nin filmleri ve videolarını, her çocuğun ve hayvanın

bir annesi ya da babası olduğundan emin olarak izletiyordu. Son doğum gününde Georgeanne Lexie'nin onu, 'Bebeğim' filmini izleyebilecek kadar büyüdüğüne ikna etmesine izin vermişti. Esaslı bir hataydı. Ardından Lexie bir hafta ağlamıştı. "Annesi kaybolmadı. Dalgalar geri geldiğinde evine gidebilir."

"Hayır, anneleri kaybolmadıkları sürece bebeklerini terk etmez. Küçük balık artık hiçbir zaman evine gidemeyecek." Alnını annesinin dizine koydu."Annesiz ölecek." Gözlerini sıkarak kapattı ve bir damla gözyaşı burnundan aşağı süzüldü.

Georgeanne, Lexie'nin eğilmiş başından John'a doğru baktı. O da ona derin mavi gözlerindeki çaresizlikle baktı. Açıkçası onun birşeyler yapmasını bekliyordu. "Eminim babası yakınlarda onu arıyordur."

Lexie bunu yutmamıştı. "Babalar çocuklarıyla ilgilenmez."

"Tabii ki ilgilenirler," dedi John. "Eğer ben baba balık olsaydım, dışarıda bebeğimi arıyor olurdum."

Lexie başını çevirdi ve kelimeleri zihninde tartarak bir süre John'a baktı.

"Bulana kadar arar mıydın?"

"Kesinlikle." Georgeanne'ye baktı, sonra tekrar Lexie'ye. Eğer bir bebeğim olduğunu bilseydim, sonsuza kadar arardım."

Lexie burnunu çekti ve durgun suya tekrar baktı. "Ya dalga gelmeden ölürse?"

"Hmm." John, Lexie'nin kovalarını aldı, kabukları boşalttı ve balığı içine aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lexie

"Küçük balığı babasına götürüyorum," dedi ve dalgaya doğru döndü. "Burada annenle kal."

Georgeanne ve Lexie düz bir kayanın üzerinde durdu ve John'un dalga köpüklerinin içinde yürüyüşünü izledi. Zayıf dalgalar bacaklarının üstünü yaladı ve soğuk su, şortunun alt kısmını ıslatınca John soluğunun kesildiğini duydu. Bir süre sonra dikkatlice kovayı okyanusa doğru alçalttı.

"Baba balığını bulduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Lexie telaşla.

Georgeanne küçük pembe kovalı büyük adama baktı ve "Oh, bulduğuna

eminim,” dedi.

John tekrar onlara doğru yürüdü. Yüzündeki gülümsemeye. John ‘Duvar’ Kowalsky, büyük kötü hokey oyuncusu, küçük kızların kahramanı ve minik balıkların koruyucusu, Georgeanne’nin hoşlanma cetvelinde yükselmişti.

“Buldun mu onu?” Lexie kayadan aşağı zıpladı ve dizlerine kadar suya girdi.

“Evet ve baba, bebeğini gördüğü için mutlu oldu.”

“Onun babası olduğunu nereden bildin?”

John Lexie’ye kovalarını verdi, sonra küçük elini avucuna bıraktı “Çünkü birbirlerine benziyorlardı.”

“Evet tabii.” Başıyla onayladı. “Bebeğini gördüğü zaman ne yaptı?”

Georgeanne’nin dikildiği kayanın önünde durdu ve, “Havaya sıçradı ve sonra küçük balığının etrafında yüzdü durdu, iyi olduğundan emin olmak için.

“Onu bunları yaparken gördüm.”

John güldü ve gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler belirdi. “Gerçekten mi? Buradan gözüküyor mu”

“Evet. Havlumu alıyorum çünkü dondum” dedi, sonra plaja doğru hareket etti.

Georgeanne onun yüzüne baktı ve gülümsemeleri çalıştı. “Kahraman olmak nasıl bir duygu?’ diye sordu.

John, Georgeanne’nin belini yakaladı ve kolayca onu kayanın üzerinden aldı. Ayaklarının üzerine, soğuk dalgaların içine bırakırken Georgeanne’nin elleri John’un omuzlarını yakaladı. Dalgalar bacaklarını sıyırdı ve esinti saçlarını dağıttı. “Senin kahramanın mıyım?” diye sordu John, sesi alçalmış ve ipeksiydi. Tehlikeliydi.

“Hayır.” Ellerini onun sert omzundan çekti ve bir adım geri attı. Büyük ve güçlü bir adamdı ve şu ana kadar Lexie’ye karşı zarif ve ilgiliydi. Petrol sızıntısından daha kaygandı ve eğer dikkatli olmazsa, acı dolu geçmişi unutmamasına sebep olabilirdi. “Senden hoşlanmıyorum, hatırladın mı?”

“Tabi tabi.” Gülümsemesi, ona bir dakikalığına bile inanmadığını gösteriyordu. “Copalis’teki plajda birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

Kıyıya doğru döndü ve Lexie'nin plajda sarınıp sarmalandığını gördü. "Ne olmuş?"

"Bana benden nefret ettiğini söyledin ve bak ne oldu. Köpüklerin arasından yürürlerken, gözlerinin ucuyla ona baktı.

"O zaman beni tamamen dayanılabilir bulman iyi bir şey"

"evet, iyi birşey "

üçü eve geri döndüklerinde, John öğle yemeği hazırlamakta ısrar etti Yemek odasında, masada oturdular ve karides kokteyli, taze meyve dilimleri ve yengeç salatasıyla doldurulmuş pide ekmeği yediler Georgeanne ve Lexie, John'un sofrayı kaldırmasında yardım ederlerken, köşede, telesekreterinin arkasındaki hazır yemek poşetini gördü Georgeanne

Sabah dörtten beri, Lexie'yle arabada geçirilen bir gündür ve yolculuğun gerginliği Georgeanne'yi bitkin dünürdü. Terasta bir şezlong buldu ve oraya kıvrıldı, John onun yanındaki sandalyeye geçti ve üçü beraber memnun bir şekilde okyanusa baktılar, Gidecek bir yeri ya da yapacak bir işi yoktu Sakinliğin keyfini çıkarıyordu. Bununla beraber yanında oturan adamın iyi bir sakinlik arkadaşı olduğunu söyleyemezdi. John'un varlığı çok farklıydı ve aralarında çok fazla acı dolu bir geçmiş vardı Sahildeki bu ev, onu kışkırtmak için elinden geleni yaptığı gergin anların üstesinden gelmek için uygundu.

Huzurlu sesler ve yumuşak esinti Georgeanne'yi yatıştırıp uyuttu ve uyandığında yalnızdı, üzerinde deniz kabukları olan battaniye bacaklarını örtüyordu Kenara itti, ayağa kalktı ve tutulan yerlerini esnetti Esintiyle beraber plajdaki sesler yükseldi ve korkuluklara gidip kenarından eğildi John ve Lexie plajda değillerdi ellerini geri çekti ve keskin bir kıymık orta parmağının yumuşak derisine battı. Parmağı sızladı fakat daha baskın bir endişesi vardı

Georgeanne John'un onunla konuşmadan Lexie'yi bir yere götüreceğini gerçekten düşünmezdi. Fakat onun iznine ihtiyacı olduğunu düşünecek bir adam değildi. Eğer kızıyla evden ayrılmışsa, Georgeanne onu öldürmeye hakkı olduğunu

ve meşrurnüda olarak değerlendirilebileceğini düşündü. Sonuç olarak onu öldürmek zorunda kalmadı. Lexie ve John'u, ağırlık odasında buldu.

John köşede süslü bir egzersiz bisikletine oturmuş tempolu şekilde pedal çeviriyordu. Bakışları, elleri başının arkasında ve kirli küçük ayaklarından biri bükülmüş dizinde, yerde yatan Lexie'nin üzerindeydi.

"Nasıl o kadar hızlı sürmek zorundasın?" diye sordu Lexie.

"Dayanma gücümü arttırmama yardımcı oluyor," diye cevapladı ön tekerleğin yumuşak pır pır sesinin Üzerinden. Hâlâ önceden giydiği zeytin yeşili tişörtü giyyordu ve kısa bir saniye için, Georgeanne bakışlarını onun güçlü baldırlarında ve kaval kemiğinde gezdirdi ve onu izlemenin zevkine vardı.

"Dayanma gücü nedir?"

"Dayanıklılık. Bir adamın buzun üzerinde genç adamlar tarafından madara edilmemesi için gereken enerjinin tükenmemesini sağlayan şey,"

Lexie nefesini tuttu. "Yine yaptın."

"Ne?"

"Küfür ettin."

"Ettim mi?"

"Evet."

"özür dilerim. Bunun üzerine çalışacağım."

Lexie başını çevirdi ve annesine gülümsedi "Çalışıyoruz" dedi "Önce ben sürdüm şimdi John'un sırası"

"Evet görebiliyorum"

"Kestirmek iyi geldi mi"

"bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum"

'Evet, uzun yol gelmek yorucudur," dedi

"Çok- "diyerek Lexie'ye doğru yürüdü ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Hadi yapacak birşey bulalım da John bitirsin."

"Bitirdim," dedi ayağa kalktığı gibi, gözlerini göğüs hizasının üzerinde tutarak ve

dekoltesine bir okul çocuğu gibi bakmamaya çalışarak. Vücuduna arzuyla bakarken yakalanmayı ve sapık bir piç olduğunu düşünmesini gerçekten istemiyordu. Çocuğunun annesiydi ve hiçbir zaman net birşey söylememiş olsa da, onun hakkında daha önceden olduğu kadar yüksek görüşleri yoktu. Belki de alçak görüşlerini haketmişti. Belki etmemişti. “Aslında, bunu bugün yapmayacaktım, fakat Lexie ve ben seni beklerken biraz sıkıldık. Ya egzersiz bisikletini srecektik ya da Barbie Güzellik Salonu oynayacaktık.”

“Seni Barbie’lerle oynarken düşünemiyorum.”

“Al benden de o kadar.” Fakat iyi niyetleriyle ilgili tek bir sorun vardı; giydiği boyundan bağlı bluz iradesini baltalıyordu. Süpermen ve kriptonit gibi. “Lexie ve ben akşam yemeği için biraz istiridye bulmaktan bahsediyorduk.”

“İstiridye?” Georgeanne dikkatini Lexie’ye çevirdi. “İstiridye sevmezsin.”

“Evet ama John seveceğimi söyledi.”

Georgeanne tartışmadı fakat bir saat sonra deniz yemekleri restoranında oturlurken, Lexie menüdeki istiridye resimlerine bir kez baktı ve burun kıvırdı. “Bu iğrenç,” dedi. Garsonları masaya yaklaştığında, Lexie taze ekmekten kızarmış peynirli sandviç, ayrı tabakta kızarmış patates ve Heinz ketçap istedi.

Garson dikkatini Georgeanne’ye çevirdi ve John sırtını yaslayıp, güneyli cazibenin gücünü ve otuz iki diş birden gülümsemesini gözlemledi.

“ok yoğun olduğunuzu biliyorum ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki işiniz nankör ve son derece telaşlı, fakat tatlı birine benziyorsunuz ve belki bazı küçük değişiklikler yapabilirim diye mit ediyordum,” diye başladı, sesi kadın ve ‘nankör’ mesleği için şefkat saçıyordu. Konuşmasının giriş kısmını bitirdiğinde, menüde olmayan ‘limon-frenksoğanı, kahverengi tereyağ sosu’ siparişi verdi. Taze patatesleri, ‘tereyağsız, bir tutam tuz ve bir parça frenk soğanlı’ pilavla değiştirdi. Ayrı tabakta servis edilecek kavun siparişi verdi, çünkü ‘kavun hiçbir zaman ısınmış servis edilmezdi.’ John kadının yüzde elli ihtimalle Georgeanne’ye cehenneme gitmesini söyleyeceğini bekledi, ama söylemedi. Garson, Georgeanne istedi diye

menüyü değiştirdiği için sadece fazla mutlu gözüküyordu.

İki bayan arkadaşınıninkiyle karşılaştırıldığında John'un siparişi son derece kolaydı. Yarı kabukta istiridye. Ekleme yok. Yanında birşey yok. Garson ayrılır ayrılmaz, masanın karşısından onunla olan iki dişiye baktı. İkisi de hafif yazlık elbiseler giyyordu. Georgeanne'ninki yeşil gözleriyle uyuşuyordu. Lexie'ninki mavi göz gölgeleriyle uyuşuyordu.

Kaşlarını çatmamaya çalıştı fakat küçük kızında onca makyajı görmekten nefret ediyordu. Utanç vericiydi ve dükkânın karanlığından ötürü minnettardı.

"Bunları yiyecek misin?" diye sordu Lexie yemekleri gelince. Öne doğru eğildi, büyülenmişti fakat John'un yemeği o büyüyü bozuyordu.

"Evet." Yarım kabuğunu aldı ve dudaklarına götürdü. "Mmm," dedi, sonra istiridyeyi ağzının içine doğru emdi ve boğazına indirdi.

Lexie ciyaktadı; Georgeanne de biraz midesi bulanmaya başlamıştı ve dikkatini limon-fırfsksoğanı-tereyağ soslu somonuna verdi :

Yemeğin geri kalan kısmı oldukça iyi ilerledi. Normalden daha az gergin bir şekilde sohbet ettiler fakat akşamın sakinliği, garson hesabı John'un yanına getirince sona erdi, Georgeanne hesaba uzandı fakat John onu eliyle durdurdu. Gözleri masasının karşısında onunkilerle karşılaştı; eldivenleri çıkartıp hesap için dövüşmek isteyen bir kadına benziyordu.

"Ben ödeyeceğim," dedi.

"Beni sert davranmak zorunda bırakma." diye uyardı John ve Georgeanne'nin elini sıktı. Maça karşi değildi, sadece arenaya karşıydı.

Georgeanne tartışmaktansa, onun kazanmasına izin verdi fakat ona attığı bakış, daha sonra yalnızken bir daha tartışacaklarını açıkça ifade ediyordu.

Restorandan eve dönerken, Lexie John'un Rance Roverinin arka koltuğunda uyuyakaldı. John, ılık nefesini yanaklarının yanlarında hissederek onu eve taşıdı. Onu daha uzun süre tutmak isterdi fakat tutmadı. Georgeanne onu yatmaya hazırlarken kalmak isterdi fakat bu durumu biraz gülünç buldu ve ayrıldı.

Georgeanne John'un ayrılmasını izledi ve Lexie'nin ayakkabılarına uzandı. Lexie'ye pijamalarını giydirdi ve onu yatağa kovdu. Sonra John'u aramaya gitti. Parmağındaki kıymık için ona cımbız sormak istiyordu ve Lexie ile kendisi için harcadığı parayla ilgili Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Durmasını istiyordu. Kendi harcamalarını ödeyebilirdi. Ve Lexie için de ödeyebilirdi.

John'u pencerelerin kenarında dikilirken buldu okyanusa bakıyordu. Ellerini kol pantolonunun ta ceplerine sokmuştu ve gömleğinin kolları pazularına kadar sıyrılmıştı ve batmakta olan güneş, hayattan daha büyükmüş gibi görünmesine neden olan ateşten bir parlaklık yollamıştı ona. Georgeanne odaya girince John yüzünü ona çevirdi.

"Seninle birşey konuşmam lazım, dedi ona doğru yaklaşıp ve kendini bir tartışma için kuvvetlendirerek.

"Ne söyleyeceğini biliyorum ve eğer güzel alnından çatık kaşlarını yok edecekse bir dahaki sefere hesabı sen ödeyebilirsin."

"Oh. Önünde durdu. Başlamadan kazanmıştı ama yine de sönük hissetti. "Konuşmak istediğimin bu olduğunu nereden bildin?"

"Garson hesabı tabağımın yanına bıraktığı andan itibaren bana kaşlarını çatıyordun. Birkaç saniye için gerçekten masanın üzerinden sıçrayıp benimle bu yüzden güreşeceksin zannettim"

Birkaç saniye için bunu o da düşünmüştü. "Uluorta asla güreşmem"

"Bunu duyduğuma sevindim. Yaklaşan gecenin etrafı griyle yıkamasıyla, John'un ağzının köşesini hafifçe görebildi. "Çünkü seni indirebilirdim."

"Belki," dedi, istemeyerek kabullendi. "Bir cımbızın var mı?"

"Ne yapacaksın, kaşlarımı mı alacaksın?"

"Hayır, kıymığım var."

John yemek odasına geçti ve sütun tabanlı masanın üzerindeki ışığı açtı. "İzin ver bakayım.

"Büyütülecek birşey değil."

“Bırak da bakayım,” diye tekrarladı John.

Bir iç çekişle pes etti ve yemek odasına geçti. Elini uzattı ve orta parmağını John’a gösterdi.

“Bu çok kötü değil,” dedi.

Georgeanne daha yakından bakmak için eğilerek yaklaştı ve alınları neredeyse birbirine dokundu. “Kocaman.”

John kaşlarını indirdi. “Hemen geri geleceğim,” dedi ve bir cımbızla geri gelmek için ayrıldı. “Otur.”

“Kendim yapabilirim.”

“Biliyorum yapabilirsin.” Bir sandalyeyi ters çevirdi ve ata biner gibi oturdu. “Fakat ben daha kolay çıkarabilirim çünkü iki elimi de kullanabilirim.” Ön kollarını sandalyenin arkasına yerleştirdi ve başka bir sandalyeyi hareket ettirdi. “Söz veriyorum seni incitmeyeceğim.”

Temkinli bir şekilde oturdu ve elini ona uzattı, aralarında bir kol mesafesi vardı. John aralarındaki kısa mesafeyi, sandalyesini onun dizleri tahta sandalyenin arkasına degecek kadar kaydırarak kapattı, o kadar yakındı ki bacaklarını birbirine sıkıca bitişirmek zorunda kaldı, böylece bacaklarının içine sürtünmeyeceklerdi. Yaslanabildiği kadar geriye yaslandı. John onun elini avucuna aldı ve orta Parmağının ucunu sıkıştırdı.

“Aah.” Kurtulmaya çalıştı ama John daha sıkı tuttu.

Bir bakış attı. “Acımadı Georgie.”

“Evet acıdı!”

Tartışmadı ama bırakmadı da. Bakışlarını düşürdü ve derisini cımbızla dürttü.

“Ahh.

Bir kere daha bakışlarını kaldırdı ve kavuşmuş ellerinin üzerinden ona baktı. “Bebek.”

“Pislik.

Güldü ve başını salladı. “Bu kadar kız gibi kız olmasaydın, o kadar da kötü

olmayacaktı.”

“Kız gibi kız? Kız gibi kız ne demek?

“Aynaya bak.”

Bu ona fazla birşey ifade etmedi. Tekrar elini çekmeye çalıştı

“Sadece rahatla, dedi kıymık üzerinde çalışmaya devam ederek. “Sandalyeden atlamak üzereymiş gibi duruyorsun. Ne yapacağımı sanıyorsun, cımbızı sana saplayacağımı mı?”

“Hayır.

“O zaman rahatla, neredeyse çıktı.

Rahatlamak? Çok yakınındaydı bütün alanı kaplamıştı. Sadece, nasırlı avucuyla elini saran ve kara kafası parmak uçlarına eğilmiş John vardı. O kadar yakındı ki, John’un kot pantolonu ve kendi ince pamuklu elbisesi üzerinden bile üst bacaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. John’un o kadar güçlü bir varlığı vardı ki, ona bu kadar yakinken rahat olmak imkânsızdı. Bakışlarını saçının yanlarından yükseltti ve salona doğru baktı. Ernie ve büyük mavi balığı ona baktı. John’un büyük babasıyla olan anıları hoş ve yaşlı bir beye dairdi. Şimdi onu merak etmişti ve Lexie hakkında ne düşündüğünü merak etmişti. Sormaya karar verdi.

Bakmadı, sadece omuz silktilti ve “Büyükbabama ya da anneme henüz söylemedim, dedi.

Georgeanne şaşırmıştı. Yedi sene önce John ve Ernie’nin yakın olduğunu düşünmüştü. “Neden?”

“Çünkü ikisi de beni tekrar evlenmem ve aile kurmam konusunda rahatsız ediyorlardı. Lexieyi öğrendiklerinde, arkalarına motor takmış gibi basıp Seattle’a gelecekler. Ailem tarafından baskına uğramadan önce Lexie’yi tanımak için biraz zaman istiyorum. Bunun yanında, ona söylemek için beklemeye karar verdik, unuttun mu? Annem ve Ernie’nin etrafta dolanıp, bakmaları Lexie’yi rahatsız edebilirdi.”

Tekrar evlenmek? Georgeanne o iki kelimeyi ifşa ettikten sonra söylenen hiçbir

şeyi duymamıştı. “Evli miydin?”

“Evet

“Ne zaman?”

Elini bıraktı ve cımbızı masaya koydu. “Senle tanışmadan önce.”

Georgeanne parmağına baktı ve kıymık gitmişti. Hangi karşılaşmadan bahsettiğini merak etti, “İlk sefer?”

“Her iki sefer.” Sandalyenin arkalığını kavradı, geriye kaydıldı ve biraz somurttu.

Georgeanne şaşırılmıştı. “Her iki sefer?”

“Evet. Ama ikinci evliliğin sayılacağını sanmıyorum.”

Engel olamadı. Kaşlarının kalktığını ve çenesinin boşaldığını Hissetti. “İki kere mi evlendin?” İki parmağını gösterdi. “İki kere?”

John’un kaşları düştü ve ağzını düz bir çizgi haline getirdi “İki o kadar da fazla değil”

Hiç evlenmemiş olan Georgeanne’ye göre,kulağa çok geliyordu.

“Dediğim gibi, İkincisi hiçbir şekilde sayılmaz. Sadece boşanabilmek için gereken süre kadar evli kaldım.

“Vay canına, evlenmiş olduğunu bilmiyordum.”

Johnla, çocuğunun babasıyla, kalbini kırmış olan adamla evlenmiş olan bu iki kadını merak etmeye başladı. Ve bilmemeye dayanamadığı için sordu, “Bu kadınlar şimdi neredeler”

“İlk karım Linda öldü.”

“Üzgünüm,” dedi etkisiz bir sesle. “Nasıl öldü?”

John ona birkaç uzatılmış saniye baktı. “Sadece öldü.” dedi, konu kapandı. “Ve DeeDee Delight’ın nerede olduğunu bilmiyorum Onunla evlendiğimde gerçekten sarhoştum. Boşandığımda da, ayrıca.”

DeeDee Delight? Ona baktı, büyük kayıba. DeeDee Delight? Bir kovanın içinde tüm gece ağlayacak mıyım? Sormak zorundaydı. Engel olamadı işte. “DeeDee... Aaa... O bir şov kadını mıydı”

“Striptizciydi,” dedi John uysalca.

Yine de Georgeanne’nin tahmini doğruya yakındı, John un bir striptizciyle evlendiğini itiraf ettiğini duymak şok ediciydi, gerçekten! “Neye benziyordu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ooo,” dedi Georgeanne, merakını giderememişti. “Ben hiç evlenmedim ama sanırım hatırlardım. Gerçekten sarhoş olmuş olmalısın”

“Olduğumu söyledim.” Kızgın bir ses çıkardı John. “Fakat Lexie’nin yakınımda olmasından endişe etmene gerek yok. Artık içmiyorum.”

“Alkolik misin?” diye sordu yeterince düşünmeden, soru ağzından kayıverdi. “Afedersin. Bu kadar kişisel bir soruya cevap vermek zorunda değilsin.”

“Sorun değil. Büyük ihtimalle öyleyim,” diye cevapladı, şüphelenebileceğinden daha samimi bir şekilde. “Betty Forda hiç kayıt olmadım fakat oldukça ağır içiyor ve beynimi boka çeviriyordum. Kontrolümü kaybediyordum.”

“Bırakmak zor oldu mu?”

Omuz silkti. “Kolay değildi ama fiziksel ve zihinsel iyiliğim için yapmalıydım. Birkaç şeyden vazgeçmek zorundaydım.”

“Ne gibi?”

Sırıttı. “Alkol, kayıp kadınlar ve Macarena.” öne kaydı ve bilekleriyle sandalyenin arkalığının tepesine asıldı. “Artık kirli çamaşırlarımı biliyorsun, şimdi sen cevap ver.”

“Neye?”

“Yedi sene önce, sana eve dönüş bileti aldığımda, parasız olduğun izlenimine kapılmıştım. Nasıl yaşadın, yalnız başına iş kurdun?”

“Çok şanslıydım.” Eklemeden önce durakladı, “Heron’s için yardım aranıyor ilanına başvurdum.” Sonra John ona karşı fazlasıyla dürüst olmuş olduğu için -ve yapmış olduğu herhangi birşey, bir striptizciyle evlenmeye denk olamayacağı için hayatı hakkında Mae dışında kimsenin bilmediği bir gerçeği ekledi. “Ve on bin dolarlık bir yüzük takıyordum”

Hiç tepki göstermedi “virgilin mi”

“Virgil bana vermişti. Benimdi ”

Hiçbir şey ifade edemeyecek yavaş bir gülümseme, ağzının ac köşelerini hareketlendirdi. “Geri istemedi mi”

Georgeanne kollarını göğüslerinin altında topladı ve başa bir yana eğdi “Tabii ki istedi ve ben de geri vermeyi planlıyordum fakat elbiselerimi almış ve Kurtuluş Ordusuna bağışlamış”

“Bu doğru Kıyafetlerin ondaydı, değil mi?

“Evet Düğünü terk ettiğimde, makyaj malzemeleri dışında her şeyi bıraktım Sadece o aptal pembe elbisem vardı.”

“Evet O küçük elbiseyi hatırlıyorum.”

“Eşyalarımı sormak için aradığımda, benimle konuşmadı bile. Uşağı, yüzüğü ofisinde çıkarıp sekreterine bırakmamı söyledi Uşağı da pek iyi davranmadı fakat eşyalarım ne yaptığını söyledi Georgeanne yüzüğü sattığı için gurur duymuyordu “Eşyalarımı parça başına dört ve beş dolara geri almam gerekiyordu ve hiç param yoktu.”

“O yüzden yüzüğü sattın”

“Değerinin yarı fiyatına almaktan mutlu bir kuyumcuya. Mae ile ilk tanıştığımda, yemek servis işi pek de iyi gitmiyordu. Kredi borçlarını ödemesi için yüzük parasından ona verdim. O para biraz yardım etmiş olabilir fakat bugün geldiğim yere kendi çabalarımla geldim”

“Seni yargılamıyorum Georgie.”

Çok fazla savunmacı görüldüğünü fark etmemiştir. “Bazıları yargılayabilir, eğer hakikati bilseler..”

Gözlerinin köşesinde bir eğlenme ifadesi belirdi. “Ben kimim ki seni yargılayayım? Tanrım, DeeDee Delight ile evlendim ben.”

“Doğru.” Georgeanne güldü, kendini biraz, haysiyetsizce davranışlarını Rhett Butler’a itiraf eden Searlett O’Hara gibi hissederek. “Virgil, Lexie’yi öğrendi mi?”

“Hayır. Henüz değil.”

“Öğrenirse ne yapacağını düşünüyorsun?”

“Virgil akıllı bir işadamıdır ve ben onun imtiyazlı oyuncusuyum. Birşey yapacağını sanmıyorum. Yedi yıl olmuş ve köprünün altından sular geçmiş, her neyse. Şimdi, ona Lexie’yi anlattığımda gerçekten mutlu olacağını söylemiyorum fakat o ve ben oldukça iyi çalışıyoruz. Ayrıca şu an evli ve mutlu gözüküyor.”

Tabii ki, evlendiğini duymuştu. Yerel gazeteler Seattle Sanat Müzesi’nin yöneticisi Caroline Foster’ın Duff ile evliliğini yazmıştı. Georgeanne John’un haklı olmasını ve Virgil’in mutlu olmasını umdu. Ona karşı düşmanlık beslemiyordu.

“Başka birşeye daha cevap verir misin?”

“Hayır. Soruna cevap verdim, sorma sırası bende.”

John kafasını iki yana salladı. “Sana DeeDee’yi ve içki problemimi anlattım. Bu iki kirli çamaşır. O yüzden bana bir tane daha borçlusun.”

“Peki. Nedir?”

“Tekne evime Lexie’nin resimlerini getirdiğin gün, okulda sorun yaşamağı için rahatlamış olduğunu söyledin, Neden”:

John Kowalsky ile okuma güçlüğü hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu.

“Aptal bir sporcu olduğumu düşündüğün için mi” Sandalyenin arkalığını sıkıca tuttu ve geriye kayıldı

Sorusu onu şaşırttı. Cevabı hangi şekilde olursa olsun fark etmeyecekmiş gibi sakın gözüküyordu. "Sana aptal dediğim için üzgünüm. Ne yaptığın ya da nasıl görüldüğün ile ilgili değerlendirilmenin nasıl birşey olduğunu biliyorum". Birçok insan okuma güçlüğü probleminden muzdaripti, bunu kendine hatırlattı, fakat Cher, Tom Chiise ve Einstein gibi ünlü insanların da bunu yaşadığını bilmek, John gibi bir adama kendini ifşa etmeyi kolaylaştırmıyordu. “Lexie için endişelenmemin seninle hiçbir ilgisi yoktu. Ben çocukken okulda problemliydim. Okuma-yazma ve aritmetikle başım biraz beladaydı.”

Kaşlarının arasındaki hafif kıvrımlar dışında ifadesiz kaldı Hiçbir şey demedi.

“Fakat beni bale ve zarafet okulunda görmeliydin,” diye devam etti, sesine

zorlama bir ciddiyetsizlik katarak onu gülümsetmeye çalıştı. “Sahnede sıçrayan gelmiş geçmiş en kötü balerin olabilirim ama zarafette üstün olduğuma inanıyorum. Aslında sınıfımın birincisi olarak mezun oldum.”

Kafasını iki yana salladı ve alnındaki kırıxıklık kayboldu “Bundan bir saniye bile şüphe etmem,”

Georgeanne güldü ve savunma kalkanlarını biraz daha indirdi. “Öteki çocuklar çarpım tablosunu ezberlerken, ben sofraya kurmaya çalıştım. Karides çatalından el yıkama tasına kadar her şeyin doğru yerini bilirdim. Bazı kızlar Nancy Drew okurken, ben gümüş desenleri okudum, öğlen yemeği için olan gümüşlerle, akşam yemeği için olanları ayırmakta hiç sorunum olmadı fakat ray ve yar, yas ve say gibi kelimeler beni krize sokuyordu.’

Gözleri biraz kısıldı. “Okuma güçlüğü mü çekiyorsun?”

Georgeanne oturduğu yerde doğruldu “Evet.” Utanmaması gerektiğini biliyordu. Ama yine de ekledi, “Fakat üstesinden gelmeyi öğrendim. İnsanlar bu sorunu yaşayanların okuyamayacağını zannediyor. Bu doğru değil. Biz sadece biraz daha farklı öğreniyoruz. İnsanların çoğu gibi okuyup yazabiliyorum, fakat matematik hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmayacak. Disleksik olmak artık beni rahatsız etmiyor.”

Ona bir süre baktı, sonra “Ama çocukken etti,” dedi.

“Tabii”

“Test ettiler mi?”

“Evet. Dördüncü sınıfta bir doktor tarafından test edildim. Tam olarak hatırlamıyorum.” Sandalyesini geriye kaydırıp ayağa kalktı, içinde bir gücenme oluştuğunu hissetti. Sanki onu ilgilendiriyormuş gibi problemini açıklamaya zorladığı için John’a gücenmişli Ve genç hayatını altüst eden doktora karşı eski sertliğini hissetti.

“Doktor büyük anneme beynimde fonksiyon bozukluğu olduğunu söyledi, bu sadece yanlış bir ifade değil ayrıca sert bir ifadeydi ve örtülü bir tanıydı. Yetmişlerde

disleksiden zekâsal özüre kadar birçok şey beyinde fonksiyon bozukluğu olarak varsayılıyordu.” Hiçbiri önemli değilmış gibi omuzlarını silktiler ve küçük bir gülüş için kendini zorladı. “Doktor hiçbir zaman gerçekten parlak olamayacağımı söyledi. O yüzden biraz özürlü gibi hissederek büyüdüm ve biraz da kayıp gibi hissederek.”

John yavaşça kalktı ve sandalyesini yoldan çekti. Gözleri gerçekten kısıldı. “O doktora biri çıkıp da kendini becermesini söylemedi mi?”

“Aslında, be-ben-” Georgeanne kekeledi, nefreti geri geldi. “Ben büyükannemi küfürlü bir kelime kullanırken düşünemiyorum. Vaftizciydi.”

“Seni başka bir doktora götürmedi mi? Başka bir yerde test edildin mi? özel hoca buldu mu? Herhangi kahrolası birşey?”

“Hayır.” Beni zarafet okuluna kaydettirdi, diye düşündü.

“Neden?”

“Yapılabilecek herhangi birşey olduğunu sanmıyordu. Yetmişlerin ortasıydı ve bugün olduğu kadar çok bilgi yoktu. Ama bugün bile, çocuklara hâlâ yanlış teşhis konulabiliyor bazen.”

“Pekâlâ, bu olmamalı.” Bakışları Georgeanne'nin yüzünde gezindi, sonra gözlerine geri döndü.

John hâlâ kızgın gözüküyordu, fakat Georgeanne. neden önemseydiğine dair bir sebep düşünemedi. Bu John'un hiç görmediği bir tarafıydı. Şefkat gibi hissettiren bir tarafıydı. Önünde duran adanın, John'a benziyordu, kafasını karıştırdı. “Artık yatağa gitmeliyim, dedi.

John birşey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, “Tatlı rüyalar,” dedi ve bir adım geri attı.

Fakat Georgeanne tatlı rüyalar görmezdi. Hatta uzun zamandır rüya görmüyordu. Yatağa uzandı, tavana baktı ve Lexie'nin, yanında, dengeli nefes alışını dinledi. Uyanık bir şekilde uzandı, John'un kızgınca tepkisini düşündü ve kafasının karışıklığı arttı.

Karılarını düşündü ama daha çok Linda'yı. Onca seneden sonra hâlâ onun

ölümünü konuşamıyordu. Georgeanne nasıl bir kadının John gibi bir adamda bu derece bir aşk hissettirebildiğini merak etti. Ve bir yerlerde John'un kalbinde Linda'nın yerini doldurabilecek bir kadının olup olmadığını merak etti.

Daha da fazla düşündükçe, bunun olmamasını ümit ettiğini fark etti. Georgeanne nin hisleri pek hoş değildi, fakat gerçektir. John'un sıska bir kadınla mutluluğu bulmasını istemiyordu. Onu Sea Tac'ta terkettiği gün için pişman olmasını istiyordu. Hayatı boyunca etrafta dolaşıp kendi kıcını tekmelemesini istiyordu. Onunla bir daha birlikte olacağı için değil, çünkü, tabii ki bunu düşünmüyordu bile. Sadece acı çekmesini istiyordu. Sonra belki uzun süre acı çektiğinde, duyarsız bir pislik olmasından ve kalbini kırmasından dolayı onu affedebilirdi.

Belki.

ON ÜÇ

Georgeanne'nin kumsalda bisiklet sürmek, çarpışan arabalara binmek ya da Promenade'de paten kaymak arasında seçim yapmasa gerekiyordu. Seçimlerin hiçbiri onu heyecanlandırmadı -aslında hepsi cehennem fikri gibiydi- fakat seçmezse, Lexie'nin seçimi olan çarpışan arabaları kabul etmiş olacağından paten kaymayı tercih etti. Yeteneği olduğu için seçmemişti. En son denediğinde o kadar sert düşmüştü ki... Küçük çocuklar etrafından geçerken orada öylece oturmuştu, şimşekler çakıyor ve kuyruk sokumu öyle kötü sızlıyordu ki, iki eliyle birden arkasını avuçlamamak için bütün gücünü kullanmıştı.

Patenlerle tecrübesi çok canlıydı, neredeyse çarpışan arabaları seçip omurga incinmesine yol açacak bir travma için şansını deneyecekti ki, Promenade'yı gördü. Prom, plaj boyunca uzanan ve okyanus tarafında bir metre yükseldiğinde bir taş duvarla sınırlanan hoş bir gezinti alanıydı. Taşın içine inşa edilmiş batıkları görünce birdenbire seçimini yapmıştı.

Okyanus esintisi, atkuyruğunun uçlarını yakalayınca Georgeanne mutlu bir şekilde iç çekti. Taş banklardan birinin üst kısmından bir kolunu gerdirdi ve bir dizini diğerinin üzerine attı; sol ayağındaki paten birkaç metre ötedeki okyanus gelgitleri gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Orada olduğu yerde oturup John'un Lexie paten kaymasını öğretmedi onu fazlasıyla doyurmuştu. Evde, Lexie Bârbie patenleriyle mahalleyi uğuldatırdı.. fakat lastik üzerinde dengede durmayı öğrenmek pratik yapmayı gerektirildi ve Georgeanne Lexie'e yardım etmesi için kendinden daha atletik biri olduğundan rahatlamıştı. Ayrıca terk edilmiş olma hissini yanında riskli bir görevden sıyrılmış gibi hissettiğini keşfedince biraz şaşırıldı.

Önce Lexie'nin bilekleri biraz titredi, takat John onu önünde yönlendiriyordu ikisi birlikte hareket etmeye başladılar. Tekerlerin yüksekliği de eklenince John çok daha

iri oluyordu Lexie'nin kafasının arkası zar zor kotunun beline, içme 'Kötü Köpek' yazılı tişörtünü soktuğu yere ulaşıyordu Lexie neon pembesi bisiklet şortu ve pembe kedili gömleğiyle, babasının büyük ayaklarının arasında kasarken çok küçük ve zarif görünüyordu Georgeanne kayarak uzaklaşmalarını izledi, sonra bakışlarını Promenade'de yürüyen turistlere çevirdi Genç bir çift uzun adımlarla, ikili bebek arabasını iterek geçti ve Georgeanne sıkça yaptığı gibi kocası olmasının, tipik bir aile olmanın ve her ne kadar kendi başına iyi idare ediyor olsa da kaygılarının yarısını paylaşacak bir adanı olmasını ne kadar istediğini düşündü

Georgeanne kızına baktı ve gülümsedi Lexie'nin kaşları alçaldı John'un ona söylediklerine konsantre olmuşken yüzü buruşmuştu. ikisi yavaşça kayarak geçtiler ve John Georgeanne'ye bakış atı Onu gördüğünde kaşları alçaldı Ve Georgeanne, Lexie'yle ikisinin birbirlerine fazlaca olan benzerlikleri karşısında afalladı, Her zaman Lexinin kendinden çok John'a benzediğini düşünmüştü fakat ikisinin birden kaşlarını çatmalarındaki benzerlikler çarpıcıydı.

"Buralarda bir yerde pratik yapacaksın sanıyordum " diye hatırlattı.

Ona söylediği buydu ve John da inanmıştı "Ahh yaptım" diye yalan söyledi.

"O zaman hadi gel." Kafasıyla işaret etti.

"Biraz daha pratik yapmam lazım. Bensiz devam edin."

Lexie bakışlarını ayaklarından kaldırdı. "Bak, anne, artık iyiyim."

"Evet, görüyorum" Onlar kayarak geçip gider gitmez, Georgeanne bir kez daha insanları izlemeye kaldığı yerden devam an. John ve Lexie bir daha geri döndüğünde, kaymaktan sıkılmış olmalarını ümit etti ve uçû birlikte patenleri bırakıp Broadway'e kadar uzanan hediyelik eşya dükkânlarına daha ciddi bakabilirlerdi.

Fakat umutları, Lexie'nin sanki ayaklarında patenlerle doğmuş gibi cesurca kayarak geçmesiyle altüst oldu.

"Simdi çok uzağa gitme," diye seslendi John, Lexie'nin arkasından ve taş bankta Georgeanne'nin yanına oturdu. "Onun yaşındaki bir çocuk için oldukça iyi," dedi, sonra gülümsedi, açıkça kendinden memnundu.

“Her zaman hızlı öğrenir. Dokuz ayını doldurmadan bir hafta önce yürüdü.”

Aşağı ayaklarına baktı. “Sanırım ben de.”

“Gerçekten mi? Bu kadar erken yürüdüğü için bacaklarının çarpık olacağından endişe ettim fakat mümkün değildi, onu durdurmak için elini kolunu bağlamam gerekirdi. Ayrıca, Mae bütün o çarpık bacak safsatasının kocakarı hikâyesi olduğunu söyledi ”

İkisi de kızlarını izlerken bir süre sessiz kaldılar. Arka üstü düştü, kendini kaldırdı ve tekrar düştü.

“Vay canına, bu ilk,” dedi, Lexie’nin kocaman gözyaşlarıyla ona doğru kaymamasına şaşırdı.

“Ne?”

“İnleyip, yara bandı talep etmiyor.

“Bugün bana büyük bir kız olacağını söyledi.

“Mmm. Georgeanne’nin gözleri kızının Özerinde kısıldı. Belki Mae haklıydı. Belki Lexie Georgeanne’nin fark ettiğinden daha numaracıydı.

John çıplak kolunu dirseğiyle itti. "Hazır mısın?"

“Neye?” diye sordu, aslında cevabı bildiğine dair kötü bir hissi vardı.

“Kaymaya.”

Bacaklarını düzledi ve bankta ona doğru döndü. Eteğinin ince kumaşının üzerinden dizleri onunkine değdi. “John sana karşı gerçekten dürüst olacağım. Ben kaymaktan nefret ederim.”

“O zaman neden seçtin?”

“Bu bank yüzünden. Burada oturup sizi izleyebileceğimi düşündüm.”

Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Hadi.”

Bakışları John’un açık avucundan kolunun yukarısına doğru gezdi. Yüzüne baktı ve kafasını salladı.

John tavuk sesi çıkararak karşılık verdi.

“Bu çok çocukça.” Georgeanne gözlerini devirdi. “Hem gizli otlarla ve

baharatlarla kaplayıp, bir kovada servis edebilirsin ama koymuyorum ”

John güldü ve mavi gözlerinin köşelerinde buruşukluklar belirdi. “En iyi şekilde davranacağıma söz verdiğim için, tavuk servis edilmeni görmek istediğime dair yorum yapmayacağım ”

“Teşekkürler”

“Hadi, Georgie, sana yardım edeceğim.”

“Sağlayabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacım var.”

“Beş dakika. Beş dakika içinde profesyonel gibi kayıyor olacaksın.

“Hayır, sağol.”

“Burada öylece oturamazsın Georgie.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü sıkılacaksın.” Sonra omuz silkti ve “Hem Lexie senin için endişelenecek.”

“Lexie benim için endişelenmez.”

“Tabii ki endişelenir. Bana burada kendi başına oturmanı istemediğini söyledi.”

Yalan söylüyordu. Birçok altı yaşındaki çocuk gibi, Lexie de temelde kendine dönüktü ve annesini sorgulamadan kabul ediyordu. “Beş dakika sonra beni bırakıp bankta oturmama izin verecek misin?” diye sordu, onu yalnız bırakması için taviz verdi.

“Söz veriyorum ve düşmene izin vermeyeceğime de söz veriyorum.”

Georgeanne teslim olarak iç çekti, bir elini John’un avucuna, ötekini taş duvara yerleştirdi. “Ben pek atletik değilim,” diye uyardı dikkatlice ayağa kalkarken.

“Olsun, diğer yeteneklerin o açığı kapatıyor.”

Ne demek istediğini soracaktı ki, John arkasına geçip güçlü ellerini kalçasına yerleştirdi.

“İyi bir çift patenin dış kısmı,” dedi sol kulağına yakın, “en önemli şey dengedir.”

Georgeanne, John’un nefesini boynunda hissetti ve o kadar heyecanlandı ki derisi karıncalandı. “Ellerimi nereye koyacağım?” diye sordu.

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, vereceğini zannetmiyordu. Sonra ağzını

soruyu tekrarlamak için açtığında, “Nereye ister sen,” dedi.

Parmaklarını yumruk yaptı ve yanlarına doğru bıraktı.

“Rahatlaman lazım,” dedi Prom’dan aşağı yavaşça kayarlarken. “Tekerler üzerindeki totem direği gibisin.”

“Engel olamıyorum.” Sırtı John’un göğsüyle birleşti ve John’un elleri kalçalarını sıktı.

“Tabii ki yapabilirsin, öncelikle dizlerini biraz kırmalısın ve ağırlığını ayaklarının üzerinde dengelemelisin. Sonra sağ ayağınla ittir.”

“Beş dakika daha dolmadı mı?”

“Hayır.”

“Düşeceğim.”

“Düşmene izin vermem.”

Georgeanne Promenade’den aşağı hızlı bir bakış attı, kısa mesafe ötede Lexie’yi gördü, sonra aşağı patenlerine baktı “hazırmısın?” diye son bir kez sordu.

“Tabii ki. Ben hayatımı bundan kazanıyorum, hatırladı.

“Tamam.” Dikkatlice hafif bir şekilde sopayı бүktü

“Şimdi biraz ittir,” diye talimat verdi John, fakat ittirdiğinde ayağı altından dışa doğru kaymaya başladı. John bir koluyla onu oltadan sardı ve öteki eliyle onu yakaladı ve düşmesini engelledi. Georgeanne kendini onun göğsüne sıkıca bastırılmış buldu, nefesi ciğerlerinde dondu. Neyi yakaladığının farkında olup olmadığını merak etti,

John'un bildiğine şüphe yoktu. Kör olsaydı bile, Georgeanne’nin büyük yumuşak göğüslerinden bilini yakaladığını bilirdi. Saliseler içinde hırpalanmış kontrolü tamamen kaybordu Şimdiye kadar, vücudunun ona karşı tepkisini yönetmede makul derecede başarılıydı. Şimdi, dün sabah onu terasında dikilirken gördüğünden beri ilk defa, kontrolü onu tamamen terk etmişti.

“İyi misin?” diye idare etti ve dikkatlice elini göğsünden kaydırarak uzaklaştırdı.

“Evet”

Kendi kendine, Georgeanne'nin etrafında olmanın bir sorun oluşturmayacağını söylemişti. Beş gün onun yanında kalmasını idare edebilirdi. Yanılmıştı. Onu bankta oturur vaziyette bırakmalıydı. "Yakalamak istediğim senin... senin..." Georgeanne'nin arkası John'un kasıklarına bastırıyordu ve savunmasız bir anda, şehvet bir ateş topu gibi içinden yuvarlandı. Yüzünü onun kafasının yanına indirdi, kahretsin, diye düşündü, acaba boynunun yan tarafı gözüktüğü kadar lezzetli miydi diye merak etti. John gözlerini kapadı ve bir fanteziye daldı. Saçının kokusunu içine çekti.

"Sanırım beş dakika şimdiye kadar doldu."

Aklı geri geldi. Ellerini onun beline götürdü ve aralarına birkaç santim koydu. Midesini burkan arzuyu reddetmeye çalıştı Kendi kendine Georgeanne'yle cinsel bir temas kurmanın iyi bir fikir olmadığını söyledi. Ne kötü ki vücudu bunu dinlemiyordu.

Dün onu plajda askılı bluzu ve şortuyla gördüğünden beri, kendine birkaç defa onun uzun bacaklarını ve derin dekoltesini görmezden gelmesi gerektiğini hatırlatmıştı, zorunda kalacağını hiç düşünmemiş olsa da, kendine onun kim olduğunu ve ne yapmış olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Fakat dün gecedan sonra, artık daha fazla fark etmiyor gözükiyordu.

Geçen gece güzel yüzünün ve muhteşem vücudunun ardındakini görmüştü. Kahkahaları ve gülümsemeleriyle saklamaya çalıştığı acıyı görmüştü. Masa düzenini, gümüş desenleri ve disleksisini ve büyürken özürli olduğunu düşündüğünü ve kaybolduğunu anlatmıştı. Sanki hiç fark etmezmiş gibi hepsini anlatmıştı. Ama fark ettirmişti; ona ve kendisine.

Geçen gece muhteşem gözlere ve büyük göğüslere bakıp geçmişti ve saygısını hakeden bir kadın görmüştü. Çocuğunun annesiydi. Ayrıca çılgın fantezilerinin ve erotik rüyalarının yıldızıydı.

"Banka gitmene yardım edeyim," dedi ve taş duvara doğru hareket ettiler. Kendi kendine onu en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi gibi düşünmesini söyledi, fakat onu en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi gibi düşünmek işe yaramadı. Kendi kız kardeşi

gibi düşünmeye karar verdi, fakat birkaç saat sonra, hediyelik eşya dükkânlarını ve oyun salonlarını gezdikten sonra, onu herhangi birisinin kız kardeşi olarak düşünmekten vazgeçti işe yaramıyordu işte.

Bunun yerine kızına konsantre oldu. Lexie ve onun durmayan gevezeliği ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını sağlıyordu. Küçük bir kova soğuk su gibiydi ve sorduğu bütün sorular, Georgeanne'nin yatağını süslemesi düşüncesinden uzaklaşmak için ihtiyacı olanı veriyordu, Lexie'nin gözlerine baktığı zaman onun heyecanını ve masumiyetini gördü, ve bu kadar küçük mükemmel bir insanın yaratılmasına yardım etmiş olmasına hayret etti. Onu tutup kaldırdığı ve omuzlarına koyduğu zaman ya da elini tuttuğunda kalbi göğsünün içinde gümbürdüyordu. Ve o güldüğünde, John her şeye değer olduğunu biliyordu. Onunla olmak annesini istiyor olmasına bile değermişti.

Eve geri dönerlerken, Lexie'nin hararetli bir şarkıyla yükselen küçük sesiyle dikkatinin dağılmasını sağladı. İki hafta önce yaptığı aynı salakça şakaları sabırla dinledi ve eve döndüklerinde, karşılığını küvete sıçrayarak verdi. Onu şarkı söylerken dinlemiş, şakalarına gülmüş ve bu ufak dikkat dağınıklığı, bir küvet dolusu su ve bir Barbie bebek için onu terk etmişti.

John, The Hokey News'in bir kopyasını aldı ve yemek odası masasına oturdu. Gözleri Mike Brphy'nin köşesini taradı fakat bütün dikkatini vermedi. Georgeanne mutfak tezgâhında sebze doğruyordu. Saçları aşağıdaydı ve ayakları çıplaktı. Mario Lcmicux'la ilgili olan Üç sayfalık makaleyi açtı. Mario'yu severdi. Ona saygı duyardı fakat şu anda Georgeanne'nin bıçağının çop çop çop sesinden başka birşeye konsantre olamıyordu.

Sonunda pes etti ve gözlerini Lemicux'un nikel koltukları delerkenki resminden kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Georgeanne omzunun üzerinden bakış attı, bıçağı bıraktı, sonra döndü. "İstakoz kuyruklarının yanında iyi gidecek güzel bir salata yapmayı düşündüm."

Dergiyi kapattı ve ayağa kalktı. "Ben güzel bir salata istemiyorum."

“Ah. Peki ne istersin?”

Yeşil gözlerinden ağzına doğru baktı. Gerçekten edepsiz birşey, diye düşündü. Dudaklarına pembe parlak birşey sürmüştü ve kenarlarını daha koyu bir tonla çizmişti. Bakışlarını boynuna, göğüslerine ve sonra ayaklarına kadar düşürdü. John ayakların hiçbir zaman seksi olduğunu düşünmemişti. Onları gerçekten fazla düşünmemişti fakat üçüncü parmağına taktığı ince altın halka içerilerine birşeyler yaptı. Ona bir harem kızını anımsattı.

“John?”

Georgeanne’ye doğru yürüdü ve tekrar yüzüne baktı. Hareketli yeşil gözleri ve istek uyandıran ağzıyla bir harem kızı ne istediğini soruyordu. Tekne evindeki günden sonra, onu öpmekten daha iyisini biliyordu.

“Ne istiyorsun?”

Kahretsin, diye düşündü tam olarak karşısında durarak. Sadece bir öpücük. Durabilirdi. Daha önce dururdu ve Lexie bir oda uzakta Barbie’leriyle küvette oynarken, fazla ileri gidemezlerdi. Georgeanne onun arkadaşının kız kardeşi ya da kendi kız kardeşi ya da Kardeş Mary Theresa da değildi.

John parmak eklemlerini onun çenesine kaydırıldı. “Ne istediğimi göstereyim,” dedi ve kafasını yavaşça alçaltırken Georgeanne’nin gözlerinin büyümesini izledi. Ağzı onunkine değdi, geri çekilmesi için süre tanıdı. “Bunu istiyorum.”

Dudakları derin, titrek bir nefesle aralandı ve gözleri çırpınarak kapandı. Yumuşak ve tatlıydı ve rujunun tadı kiraz gibiydi. Onu istedi. Yanmak istedi. Parmaklarını saçının yan tarafına geçirerek, Georgeanne’nin kafasını eğdi ve ruhu derinliğinde bir öpücüğe daldı. Öpüşme kusursuz ve vahşiydi. Ağzını, onun ve kendisinin arzularını besledi. Ellerini John’un üzerinde, omuzlarında, boynunda ve kafasının arkasında hissetti, onu tutarak hafifçe ağzının derinlerindeki dilini emdi. Ona olan iştahı mide çukurunun derinlerinde çalkalandı. Canı daha fazlasını çekti ve bluzunu kapalı tutan fiyonga yöneldi. Asıldı ve fiyongu göğsüne kadar indirdi, sonra geri çekildi, ıslaklığından, sıcak ağzından. Güzel gözleri tutkuyla uykulu bir hal

almıştı ve öpüşükleri için dudakları ıslak ve kabarıktı. Bakışlarını boynuna ve göğüslerine indirdi. Bluzu açtı. Beyaz dantel, derin dekoltesini çaprazlama ke-siyordu. Geri dönülemeyecek olan noktaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu biliyordu. Yakındı, fakat henüz orada değildi. Uçurumun kenarına gelmeden önce manevra yapacak boşluk hâlâ vardı.

Büyük göğüslerini avuçladı ve yüzünü dekoltesine indirdi. Cildi sıcaktı ve pudra kokuyordu, saten sütyeninin fistolu kenarını öpünce hızlıca nefes alışını hissetti. Havayı ciğerlerine çekti ve ona yapmak istediği her şeyi düşünerek gözlerini kapadı. Ateşli, terletici şeyler. Daha önce ona yaptığını hatırladığı şeyler. Dilinin ucunu yu-muşak etine kaydırды ve nefes alması gerektiğinde duracağına dair kendine söz verdi.

“John, şimdi durmamız lazım,” dedi soluyarak, fakat uzaklaşmadı, ya da ellerini kafasının yanlarından çekmedi.

Georgeanne’nin haklı olduğunu biliyordu; yan odadaki çocukları olmasaydı bile, daha fazla ileri gitmek ahmakça olurdu. John hayatı boyunca duruma göre eşek olduysa da, hiçbir zaman aptal bir eşek olmamıştı. En azından geçmiş birkaç sene olmamıştı.

Sağ göğsünün eğimini öptü, vücudu istemeye devam ediyor ve onu yere itip yirmi santimlik iyi bir sopa vermek için dürtüyordu ama geri çekildi. Yüzüne baktığında, fiziksel açlığına teslim olmaya çok yakındı. Biraz sersemlemiş görünüyordu fakat daha çok gecenin devamını çıplak geçirmek isteyen bir kadına benziyordu.

“Bütün gece ağlayacağım, diye fısıldadı ve bluzunun köşelerine uzandı, biraraya getirdi.

Ağzından dökülen bal tadındaki aksanıyla, ona yedi yıl önce arabasına aldığı kızı hatırlattı. Yatak çarşafına sarılmış vaziyette nasıl göründüğünü hatırladı. “Sanırım beni ‘kötü bir gün’ den daha fazla seviyorsun,” dedi.

Aşağı baktı ve fiyongu bağladı. “Lexie’yi kontrol etmeliyim,” dedi ve neredeyse

mutfaktan kaçtı.

John onun gidişini izledi. Derisi gergindi ve çivi çakacak kadar sertleşmişti. Cinsel düş kırıklığı içini tırmaladı ve üç seçeneği olduğunu anladı. Onu avlayıp, kıyafetleri olmaksızın onunla güreşebilirdi, kendi kendine üstesinden gelebilir ya da ağırlık odasında düş kırıklığı üzerinde çalışabilirdi. Üçüncü ve en sağlıklı olanı tercih etti.

Koşu bandının üzerinde kafasını ona dair olan şeylerden temizlemesi otuz dakikasını aldı, teninin tadını ve göğüslerinin avuçlarındaki hissini. Bir otuz dakika sabit bisiklet çalıştıktan sonra dayanıklılık egzersizlerini bıraktı.

Otuz beş yaşındaki John, hokeyden emekli olmadan önce birkaç senesi daha olduğunu düşündü. Kalan yıllarını en iyi yılları yapmak istiyordu ve hiç olmadığı kadar çok çalışmalıydı.

Hokey standartlarına göre yaşlıydı. Emektardı, demek oluyordu ki, yirmi beş yaşında oynadığından daha iyi oynamalıydı ya da oyun için fazla yaşlı ve fazla yavaş olduğu yönündeki spekülasyonlarla yüzleşmeliydi. Spor yazarları ve ön büro idaresi, emektarlar konusunda meraklıydı. Gretzky'i, Messier'i ve Hull'u merak ediyorlardı. Ve Kowalsky'i de merak ediyorlardı. Eğer kötü bir gece geçirdiyse, darbeleri fazla yumuşaksa, vuruşları fazla açıktansa, spor yazarları, büyük kontratına değip değmediğini açık açık sorgulardı.

Belki onun hakkında dedikleri şeylerden bazıları doğrudu. Belki birkaç saniye daha yavaştı fakat bu açığı saf fiziksel dayanıklılığıyla kapatıyordu. Yıllar önce, eğer hayatta kalmak istiyorsa uyum sağlaması ve kendini ayarlaması gerektiğini anlamıştı. Hâlâ oldukça fiziksel bir oyun oynuyordu fakat şimdi daha akıllı oynuyordu, diğer yeteneklerini de kullanarak.

Geçen sezonu yalnızca ufak tefek sakatlıklarla atlattmıştı. Şimdi, hazırlık kampına sadece birkaç hafta kala, hayatının en iyi fiziksel kondisyonuna sahipti. Sağlıklı ve formdaydı ve buz pistindeki pası sallamaya hazırды.

Stanley Kupası için hazırды.

John, kasları yanana kadar bacaklarını çalıştırdı, sonra iki yüz elli mekik çekti ve duşa koştu. Yukarı geri dönmeden önce kotunu ve beyaz bir tişörtünü giyindi.

Terasa çıktığında, Georgeanne ve Lexie'yi aynı şezlongta oturmuş dalgaları seyrederken buldu. Mangalı yakarken ne o ne de Georgeanne konuştu, ikisi de açıkça Lexie'nin gergin sessizliği doldurmasını bekliyordu. Yemek sırasında, Georgeanne güçlüğüle John'un tarafına bakabildi ve sonrasında bulaşıklara atıldı. Ondak uzak durmaya çok hevesli gözüktüğü için, John buna izin verdi.

"Hiç oyunun var mı John?" diye sordu Lexie, çenesini ellerinde tutarak. Saçları sırtından aşağı doğru örölmüştü ve küçük mor bir gecelik giyiyordu. "Şeker Ülkesi ya da başka birşey?"

"Hayır."

"Kartlar?"

"Olabilir."

"Pişti oynamak ister misin?"

Piști, dikkat dağıtmak için iyi olabilirdi. "Tabii." Kalktı ve bir deste oyun kâğıdı aramaya gitti fakat bulamadı. "Sanırım hiç kart yok," dedi Lexie'yi hayal kırıklığına uğratarak.

"Ah. O zaman Barbie'lerle oynamak ister misin?"

Sol yumurtalığını parçalamayı tercih ederdi.

"Lexie," dedi Georgeanne ellerini havluyla kurutmak için durduğu mutfak kapısının ağzından. "John'un Barbie'lerle oynamak istediğini sanmıyorum."

"Lütfen," diye yalvardı Lexie. "En iyi kıyafetleri seçmene izin vereceğim."

Büyük mavi gözleri ve pembe yanaklarıyla, küçük suratına baktı ve kendisinin "Tamam ama ben Ken'i alacağım," dediğini duydu.

Lexie sandalyesinden sıçradı ve odadan koşarak çıktı. "Ken yok çünkü bacakları kırıldı" dedi omzunun üzerinden.

Orada dikilip gözlerinde acıyan bir ifadeyle kafasını sallayan Georgeanne'ye baktı. En azından artık onu görmezden gelmiyordu.

“Oynayacak mısın?” diye sordu John, eğer Georgeanne de oynarsa bir süre sonra kaçabilirim diye düşündü.

Georgeanne sessizce güldü ve koltuğa doğru yürüdü. “Mümkün değil. En iyi kıyafetleri önce sen seçeceksin.”

“İlk sen seçebilirsin, diye söz verdi.

“Üzgünüm, koca çocuk. Bir dergi kaptı ve oturdu. “Kendi başınasın.”

Lexie, oyuncakları yüklenmiş olarak odaya geri geldi ve John’un içinde bir süre başka birşey yapamayacağına dair bir his vardı.

“Mücevher saçlı Barbie olabilirsin, dedi Lexie çıplak bir bebeği ona fırlatarak, sonra kollarını açtı ve pastel plastik malzemeler yere düştü.

John, yerde bağdaş kurup oturdu, sonra bebeği aldı ve hızlıca göz attı. Çocukken çıplak bir Barbie'ye dokunmak için her şeyini verirdi, fakat hiçbir zaman yakın mesafeden bakacak kadar şanslı olmamıştı. Şimdi iyice bakıcak kadar imkânı vardı, sıska bir poposu olduğunu keşfetti ve dizleri garip bir gıcırta yapıyordu.

Kaderine teslim oldu ve bir yığın kumaşın içinden araştırmaya başladı. Leopar desenli tek parça streç bir giysi ve ona uygun tayt seçti. “Bunlara uyan bir el çantası alabilir miyim? diye sordu güzellik salonunu kurmakla meşgul olan Lexie’ye.

“Hayır, ama çizme alabilirsin” Eşyalarını karıştırdı, sonra ona uzattı.

John bir göz attı. “Tam da her iyi giyimli kadının ihtiyacı, bir çift fahişe çizmesi.”

“Fahişe çizmesi nedir?”

“Boş ver, dedi Georgeanne oturduğu yerden, derginin üzerinden.

Bebeklerle oynamak John için yeni bir deneyimdi. Kız kardeşi ya da kendi yaşına yakın kız bir akrabası olmamıştı. Çocukken hareketli figürlerle oynamıştı ama daha çok hokey oynamıştı. Elbiseyi Barbie'nin sert plastik göğüslerinin üzerine çekti, sonra taytı aldı. Bebeği giydirdiğinde birkaç şeyin farkına vardı. Birincisi, bir çift taytı plastik bacaklara giydirmek gerçekten ağlatıyordu insanı, ve İkincisi, eğer Barbie gerçek olsaydı, giyinmesine ve soyunmasına yardım etmek isteyeceği tipte bir kadın olurdu. Sıska ve sertti ve ayakları sivriydi. Başka birşeyin daha farkına vardı. “Ahh

Georgeanne”

“Hmm?”

Ona bakmak için döndü. “Bunu kimseye anlatmayacaksın değil mi?”

Dergiyi bir parça indirdi ve büyük yeşil gözleri yukarıdan ona dikkatle baktı.

“Ne?”

“Bu,” dedi John ve güzellik salonunu işaret etti. “Bunun gibi birşey kötü çocuk unvanımı riske atabilir. Ah, özür dilerim,” iki bayana şans tanımadan kendini düzeltti.

“Bunun gibi birşey hayatımı cehenneme çevirebilir.”

Sinsi kahkahası aralarındaki boşluğu doldurdu ve John da gülmesine engel olamadı. Orada oturmuş Barbie bebeğe çizme giydirmeye çalışırken gerçekten aptal gözüküyor olduğunu hayal etti. Sonra Georgeanne’nin kahkahası birden sustu ve dergiyi masanın sonuna fırlattı. “Ben duş alıyorum,” dedi kalkarken.

“Permanı şimdi ister misin?”

John, odadan çıkarken Georgeanne’nin kalçasının sallanışını izledi. “Perma yapmak zorunda mıyım?” diye sordu, dikkatini kızına çevirerek.

“Evet”

John fahişeli çizmeli Barbie’sini pembe salon sandalyesine zıplattı. Güzellik salonları hakkında fazla birşey bilmiyordu fakat zamanlarını ve onun parasını buralarda harcayan bir ya da iki kız arkadaşı olmuştu. “Gelmişken tırnaklarımı da yapabilir misin?” diye sordu, sonra bikini ağdası ve kayısılı yüz maskesi sipariş verdi.

Lexie güldü ve ona komik olduğunu söyledi ve birden John, Barbie’lerle oynamanın o kadar da kötü olmadığını düşündü.

Lexie saat ona kadar devam etti. Bitkindi, John’un onu yatağına taşıması için ısrar etti. Barbi Güzellik Salonu oyununu onla oynadığı için, kızından ciddi sayılabilecek puan toplamıştı.

Başka bir zamanda Georgeanne, Lexie’nin onu terk etmesinden dolayı incinmiş

hissedebilirdi, fakat bu gece kafasında başka mevzular vardı. Diğer belalar. Büyük belalar. Mutfaktaki o öpücükten sonra John yalnızca ‘kötü bir gün’ olmaktan çıkmamış, fakat kaş çekmekten de daha olumlu bir sıraya yükselmişti. Bu da yetmemişti, yere oturmuş ve altı yaşındaki bir kızla ve bebekleriyle oynamıştı. Baştan komik gözüküyordu. İri, büyük elli kaslı bir adam uygun el çantası plastik çizmeler konusunda kaygılanıyordu. Maço hokey oyuncusu erkekler arasındaki namını düşünüyordu. Sonra birden hiç de komil gözükmedi. Sanki yere ait gibi gözüküyordu ve bir Barbie’ye tayt giydirdiyordu. Bir babaya benziyordu ve o da anneydi ve birden gerçek bir aileye benzediler. Değillerdi ama benzemişlerdi. Ve birbirlerine bakıp güldüklerinde, Georgeanne kalbinde küçük bir sızı hissetmişti.

Ve bunun komik bir tarafı yoktu. Hiç yoktu, diye düşündü terasa çıkmak için yürürken. Okyanus dalgalarını zar zor görebiliyordu fakat duyabiliyordu. Sıcaklık düşmüştü ve gofret desenli mavi süveterini ve kot eteğini giydiği için memnundu. Ayak parmakları biraz üşüyordu ve keşke ayakkabılarını da alsaydı diye düşündü. Kollarını vücuduna sardı ve yukarı, gökyüzüne baktı. Astronomide hiçbir zaman iyi değildi fakat yıldızlara bakmayı severdi.

Arkasındaki kapının açılıp kapandığını duydu, sonra omuzlarının üzerine bir battaniye konulduğunu hissetti. “Sağol,” dedi ve el örgüsü battaniyeyi sıkı sıkı sardı.

“Rica ederim. Sanırım Lexie daha çarşafa değmeden uyumuştur,” dedi John, yanına gelerek korkuluklarda durdu.

“Genelde öyledir. Bunu hep bir nimet olarak değerlendirdim Lexie’yi seviyorum fakat uyuduğunda daha çok seviyorum.” Başını iki yana salladı. “Kulağa kötü geliyor.”

John hafifçe kıkırdadı. “Hayır, gelmiyor. İnsanı nasıl yorduğunu görebiliyorum. Ebeveynlere bir kez daha saygı duyuyorum.”

Okyanusa doğru bakarken John’a profilden baktı. Evden gelen ışık, ahşap terastan dikdörtgen şekiller aydınlatıyordu ve John’un yüzüne gölgeler fırlatıyordu. Deniz mavisi ceket giymişti ve tuzlu esinti, karşıtlık içindeki yeşil gömlek yakasıyla

oynuyordu

“Çocukken neye benziyordun?” diye sordu merakla. Lexie ve kendisi herkesin inandığı kadar fazla benzemiyorlardı.

“Oldukça hareketliydim. Sanırım büyükbabamın hayatından on yıl kadar eksiltmiş olmalıyım.

Ona doğru döndü. “Geçen gece Ernie ve annenden bahsettin. Ya baban?”

John omuz silkti. “Onu hatırlamıyorum. Ben beş yaşındayken bir araba kazasında öldü. Annem iki işte çalışmaya başladı, o yüzden daha çok büyükannem ve büyükbabam tarafından büyütüldüm. Büyükannem Dorothy ben yirmi üç yaşındayken öldü.”

“O zaman sanırım ortak bir noktamız var. İkimiz de büyükanneler tarafından yetiştirilmişiz.”

Omuzlarının üzerinden Georgeanne’ye baktı; evden gelen ışık profilini aydınlatıyordu. “Ya senin annen?”

Yıllar önce geçmişi hakkında yalan söylemişti, uydurmuştu, hoş göstermeye çalışmıştı. Belli ki hatırlamıyordu. Artık kim olduğu konusunda rahattı ve yalan söyleme ihtiyacı hissetmiyordu. “Annem beni istemedi.”

“Seni istemedi?” Kaşlarını indirdi. “Neden?”

Omuz silkti, kara geceye ve Haystack kayasının daha da kararmış silüetine bakmak için döndü. “Evli değildi ve sanırım...” Durakladı, sonra “Aslında, gerçekten bilmiyorum. Daha geçen sene teyzemden kürtaj yaptırmaya çalıştığını fakat büyükannemin onu durdurduğunu öğrendim. Ben doğduğumda büyükannem beni hastaneden eve getirmiş. Annemin şehirden ayrılmadan önce bana baktığını bile sanmıyorum.”

“Ciddi misin?” dedi inanamayarak.

“Tabii ki. Georgeanne kendini daha sıkıca kucakladı. “Geri geleceğinden her zaman çok emindim ve beni istesin diye küçük iyi bir kız olmaya çalışırdım. Ama hiçbir zaman geri gelmedi. Hiç aramadı bile. Tekrar omuz silkti ve kollarını ovaladı.

“Büyükanne bu telafi etmeye çalıştı gerçi. Clarissa June beni severdi ve elinden geldiğince iyi baktı bana. Bu da, birisinin karısı olabilmem için beni düzgünce hazırladı demek oluyor, ölmeden önce beni evlenmiş görmek istiyordu ve hayatının sonuna doğru bana bir koca bulmak için çok çalıştı. O kadar kötüleşti ki onunla Piggly Wigglye bile gidemedim Georgeanne anılarına gülümsedi. “Beni, satranç oyuncularından yapımcılara kadar herkes için hazırlamaya çalışırdı. Fakat gizliden gizliye gönlünde kasap Cletus J. Krebs vardı. Clarissa bir domuz çiftliğinde büyümüştü ve iyi kesilmiş bir domuza doğal olarak meyilliydi. Evli olduğunu öğrendiğinde anlaşılır biçimde yıkılmıştı. John’un gülmesini bekledi fakat o kıkırdamadı bile.

“Ya baban?”

“Kim olduğunu bilmiyorum.”

“Kimse sana söylemedi mi?”

“Annem dışında kimse bilmiyordu ve o da söylemezdi. Küçük bir kızken, bazen düşünürdüm...” Durdu ve başını iki yana salladı, utanmıştı. “Boşver,” dedi ve burnunu battaniyeye gömdü.

“Ne düşünürdün?” diye sordu.

Georgeanne ona baktı ve sesindeki nazik ifadeye karşılık verdi. “Aptalca, ama eğer beni tanısaydı, beni seveceğini düşünürdüm çünkü ben hep iyi olmaya çalıştım.”

“Bu aptalca değil. Eğer seni tanısaydı eminim seni çok severdi.”

“Ben Öyle düşünmüyorum.” Tecrübelerine göre, sevmelerini en çok istediği adamlar onu sevmemişti. John bunca mükemmel bir örnekti. Kafasını çevirdi ve okyanusa doğru baktı. “Umursamayacaktı fakat böyle söylemen çok hoş”.

“Hayır, değil. Bunun gerçek olduğundan eminim.”

O da bir o kadar öyle olmadığına emindi, fakat fark etmezdi. Yıllar önce hayallerden vazgeçmişti,

Esinti saçlarını havalandırdı ve aralarındaki sessizlik onlar kara ve gümüş

dalgalara bakarken gerildi. Sonra John konuştu, rüzgârın üzerinden belli belirsiz. "Kalbimi kırdın, biliyorsun." Ellerini ceketinin cebine soktu ve yüzüne bakmak için döndü. "Gündüz mutfakta olanlar hakkında konuşmamız lazım."

Georgeanne bu girişimden dolayı afalladı; öpüşmeleri hakkında bilhassa konuşmak istemiyordu. Onu neden öptüğünü bilmiyordu ya da neden sanki hayır deme iradesini söküp alınmış gibi karşılık vermişti. Ayakları artık üşüyordu, geri çekilmek ve düşüncelerini toplamak için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

"Ben açık bir şekilde senden etkilendim"

Biraz daha kalıp onu dinleyebileceğine karar verdi.

"Sana karşı bağışıklığım olduğunu ve seni tamamen dayanılabilir bulduğumu söylediğimi biliyorum. Peki, yalan söyledim. Sen güzel ve yumuşaksın; ve eğer aramızda geçenler daha farklı olsaydı, seninle sevişmek için ciğerimi verirdim. Fakat durum böyle, o yüzden eğer beni üzerine atlayacakmış gibi sana bakarken görürsen, bilmeni istiyorum ki atlamayacağım. Otuz beş yaşımdayım ve kendimi kontrol edebilirim. Bir daha herhangi birşey deneyeceğimden dolayı endişelenmeni istemiyorum.

Kimse daha önce onunla birlikte olmak için bir organını vermeyi teklif etmemişti

"Seni öpmeyeceğime ya da sana dokunmayacağıma ya da üzerine atlamayacağıma inanmanı istiyorum. Sanırım ikimiz de aramızda gerçekleşecek seksin bir hata olacağı konusunda hemfikiriz "

Hemfikir olsa da, kendisini kontrol edebildiği için biraz hayal kırıklığına uğramış hissetti. "Haklısın, tabii ki."

"Yürüyebilir bir ilişkiye doğru yaptığımız ilerlemeyi mahvedebilir bu."

"Doğru."

Döndü ve Georgeanne'ye baktı. "Eğer görmezden gelirsek, gidecektir." Bakışları saçlarında ve sonra yüzünde gezindi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kaşlarının arasına bir somurtma yerleşti ve başını yavaşça iki yana salladı.

“Hayır, tamamen boka battım,” dedi, ellerini ceplerinden çıkarttı ve Georgeanne’nin yüzünü sıcak elleriyle avuçladı. Başparmağı üşümüş yüzüne değdi ve alnını onun alnına indirerek yerleştirdi. “Ben oldukça bencil bir adamım ve seni istiyorum,” dedi, sesi alçaldı. “Seni öpmek, sana dokunmak istiyorum ve-” durakladı; Georgeanne onun gözlerindeki gülümsemeyi gördü, “muhteşem vücuduna atlamak istiyorum. Otuz beş olsam bile, seninleyken kendimi kontrol etmek imkânsız geliyor. Seni ele geçirmek istiyorum ve her zaman seninle sevişmeyi düşünüyorum. Bunu biliyor muydun”

Georgeanne’yi sarmaladı, bütün havasını ve tükenmiş direncini emip aldı. Konuşmadı, başını iki yana salladı.

“Dün gece senle ilgili oldukça müstehcen bir rüya gördüm Vahşiydi Sana lafını bile edemeyeceğimiz şeyler yaptım, çünkü eğer söylersem başım belaya girebilir.”

Georgeanne, akıllıca ve kışkırtıcı birşeyler düşünmeye çalıştı fakat düşünemedi. Akıllıca düşünmek için kalan kapasitesi, John'un muhteşem vücuduna atlamaktan bahsettiği an onu terk etmişti.

“O yüzden akıllı olacağına güveniyorum. Bana hayır diyeceğine güveniyorum.” Ağzını onunkine dokundurdu ve “Bana hayır de ve seni yalnız bırakayım,” dedi.

John çok yakındı, çok yakışıklıydı ve Georgeanne, onu akıllı olamayacak kadar çok istiyordu. Derisinin içinde sürünmek istedi ve hayır demeyi düşünmedi bile. Elleri battaniyeyi bıraktı ve battaniye omuzlarından ayaklarına doğru düştü. Ceketinin açık yakalarını kavradı ve tutundu. Ehlinin ucunu hafifçe John'un dudaklarına dokundurdu ve o da ağzını açtı. Daha önceden paylaştıkları öpüşme yavaş başlamış fakat saniyeler içinde alevlenmişti. Bu öpücük dudaklarına geçmek bilmedi. Ağızları açıldı ve dilleri hafifçe birbirine dokundu Gece uzundu ve ikisinin de acelesi yoktu.

Yıllar önce, bir erkeği nasıl memnun edeceğim öğrenmişti Mükemmelleştirdiği yetenekler, içinde, derinlerde bir yerlerde duruyordu. Ama bir erkeği tahrik etmeyi, delirtmeyi hâlâ başarıyor mu emin değildi. Ellerini John'un pantolonunun kemer

yerine indirdi ve avuçlarını yavaşça ceketinin altına, sonra yukarı. sıcak kan Ve göğsüne kaydırıldı. Dokunduğu yerin altında sert kasları gerili onunkine yumuşak bir şekilde daha derinden bastırdı Dili John'u kışkırttı ve Georgeanne kalbinin atışının ağırlaştığını hissetti. Elini onun kalçasına götürdü ve onu kendine doğru yaklaştırdı

Midesinin alt kısmına doğru John'un şiştiğini hissetti. ve sertti Tutku ve kadınsal tatmin birbirine karıştı ve bacaklarının en üst kısmına yerleşerek onu vurdu. John'a sürtündü ve tutku sıcak bu bobine dönüştü. John'un kavrayışı sıklaştı, sonra dudaklarından çekildi.

"Yedi yıl Önce iyiydin," dedi gece esintisi kafasının yanındaki kısa tüyleri savururken, "İçimden bir his daha da iyileştiğini söylüyor."

Georgeanne ona pratik yapmadığını söyleyebilirdi, Aslında, idmansızdı, baştan çıkarıcı tepkileri düzgün değildi. John'un duyarlı ağzının ve kafasını dolduran utanmazca sözlerinin verdiği rahatsızlık olmaksızın, rüzgârın süveterini dilimlediğini hissetti ve titredi.

"Hadi gidelim," dedi ve elini tuttu. Yanına doğru çekti ve kapıyı arkalarından kapatarak birlikte eve girdiler. John onu yumuşakça dudaklarından öptü sonra ceketinden kurtuldu. "Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu ceketini koltuğa fırlatırken.

Georgeanne'nin kolundaki tüyler ürperdi. "İyiyim" dedi süveterinin üzerinden kolunu ovarak.

"Yine de biraz ateşe ne dersin?"

Dudaklarını hissetmek için o kadar uzun süre beklemek istemiyordu fakat aşka aç gibi gözükme de istemiyordu, "Eğer çok sorun olmayacaksa."

John tembel tembel sırtıttı. "Ah, sanırım idare edebilirim," dedi, mavi beyaz kiremitli şömine rafına yöneldi ve düğmeyi çevirdi Gaz jetlerinden turuncu alev çıktı ve sahte odunların üzerine geldi

Georgeanne'nin gülümsemesi onunkini yakaladı "Sanırım bu hile yapmak."

"Eğer bir izci olsaydım evet ama değilim."

"Tahmin etmeliydim. Pencere duvarından bakmak için döndü fakat kendi

yansımasından başka birşey göremedi. Saten iç çamaşırı mı giydiğini yoksa sıradan beyaz pamukluyla mı değiştirdiğini telaşlı bir şekilde hatırlamaya çalışırken kısa süreli bir panik yaşadı.

“Neyi?” diye sordu John yanına gelip arkasında durarak. “İzci olmadığımı mı?” Yanına gitti ve Georgeanne’yi göğsüne doğru çekti. “Yoksa sahte ateşim olduğunu mu?”

Georgeanne onun dalgalanan yansımasına baktı. Muhteşem yüzüne baktı ve iç çamaşırının Hanes mi yoksa Victoria’s Secret mı olduğunu daha fazla umursamadı. Sırtını biraz eğdi ve poposunu onun kasıklarına doğru bastırdı. “Ateşin sahte mi John?”

Nefesini içine doğru emdi ve kıkırdaması biraz zorlama biçimde, “Eğer iyi bir kız olursan, sana sonra gösteririm,” dedi. Başının tepesini öptü, sonra süveterinin alt kısmını tuttu. “Ama şimdi, sen göster.” Süveteri kafasından çekip çıkarttı ve kenara fırlattı. Georgeanne’nin ilk tepkisi elleriyle göğüslerini John’un bakışlarına karşı kapatmak olabilirdi. Ama bunun yerine, ellerini yanlarında tuttu ve onun önünde, kot eteği ve mavi streç saten sutyenin içinde durdu. John’un parmakları midesinin üzerinde gezindi ve iki ağır göğsü güçlü elleriyle avuçladı.

“Güzelsin,” dedi parmaklarını meme uçlarını örten satenin üzerinden sürterek. “O kadar güzelsin ki, zor nefes alabiliyorum.”

Georgeanne bu duyguyu biliyordu. Göğüslerini kaldıran ellerini izlediğinde, nefesinin sanki ciğerlerinden çekildiğini hissetti. Sütyenini çözüp, askılarını yavaşça omuzlarından iterken başka tarafa bakamadı. Mavi saten, göğüslerinin yamacından aşağı kaydı ve göğüs uçlarının karşısında parıldadı, sonra kollarından yere düştü Birdenbire utandı, Georgeanne yüzünü ona dönmeye çalıştı, kendini onun göğsüne bastırmak ve bakışlarından korumak için. Fakat o ellerini beline koydu ve onu olduğu yerde tuttu.

"Biri bizi görebilir," dedi.

“Orada kimse yok.” Parmaklarının uçlarını onun göğüs uçlarına hafifçe sürttü.

Nefes alış ı s ı ğ laşt ı . “Olabilir.”

“Plaj seviyesinde değ iliz. Daha y üksekteyiz.” B ü z ü ş m ü ş gö ğ ü s uç lar ı n ı baş parmaklar ı ve iş aret parmaklar ı arasında yumuş akça ç imdiklemesini izledi ve birdenbire artık umursamad ı ğ ı n ı hissetti. Bir otob ü s dolusu Shriners, teras ı n ön ü nden tö ren y ü r ü y ü ş ü yapabilirdi; o yine de umursamayacakt ı . S ı rt ı n ı eğ di ve kollar ı n ı kald ı rd ı . Elleri kafas ı n ı n arkas ı n ı avuç lad ı ve John dudaklar ı n ı onunkilere yaklaşt ı rd ı . Georgeanne dilini onun a ğ z ı na itti; ateş li ve doyumsuz bir ö p ü c ü k verdi. John, Georgeanne’nin gö ğ ü sleriyle oynarken derinden inledi. Kald ı rd ı ve sı kt ı , sonra ellerini belindeki dü ğ meye gö t ü rd ü . Ete ğ i ve mavi saten kü lodu kalç a lar ı na ve ü st bacaklar ı na do ğ ru itildi ve sonra ayaklar ı na dü ş t ü . Ç ı kartt ı ve kenara tekmeledi, ç ı plakt ı , ç ı plak poposu John’un kotunun fermuar ı na bast ı rd ı . O tamamen ç ı plakken, John tamamen giyinikti ve yı pranm ı ş kotun teninde hissettirdi ğ i ş ey son derece erotikti. Kalç as ı n ı eğ di ve a ğ z ı yavaş ça boynunun yanlar ı na minik ö p ü c ü kler kondururken ereksiyonunu Georgeanne’nin arkas ı na bast ı rd ı . Hafifçe omzunu ısı rd ı , sonra tenini emdi.

Georgeanne bak ı ş lar ı n ı pencereye ç evirdi ve bulanık camdan John’un b ü y ü k ellerinin v ü c u d u n d a kay ı ş ı n ı izledi. Gö ğ ü slerini midesini ve kalç as ı n ı okş ad ı . Ayaklar ı ndan birini onunkilerin aras ı na yerleşt irdi ve yanlara do ğ ru iterek aç t ı . Sonra elini aç ı lm ı ş ü st bacaklar ı na kayd ı rd ı ve nazikçe okş ad ı . Parmaklar ı n ı n dokundurdu ğ u yerler kaygandı ve keskin bir istek, dokunuş lar ı ndan yay ı l ı y o r d u . Elleri, dudaklar ı , ateş li bak ı ş lar ı . Kendi y ü z ü n ü n yansımas ı na bakt ı ve ona geri bakan kad ı n ı anımsayamad ı . Penceredeki kad ı n uyuş muş tu. Kendi inlemesini duydu ve e ğ er onu durdurmazsa kendi baş ı na doruk noktas ı na varaca ğ ı ndan korktu. Bunu istemiyordu. Onunla birlikte olmas ı n ı istiyordu.

Birkaç harika saniye daha, ellerinin verdi ğ i hazz ı n tad ı n ı ç ı karmas ı na izin verdi. Sonra dö nd ü ve kollar ı n ı onun boynuna doladı . Ç ı plak dizini onun ü st bacaklar ı n ı n d ı ş ı na kayd ı rd ı ve onu aç bir ş ekilde ö pt ü . John'un parmaklar ı , sı rt ı ndaki duyarlı bir patikan ı n izini s ü rd ü , sonra Georgeanne’nin arkas ı n ı kavrad ı ve ayak parmaklar ı n ı n

üzerine kaldırdı; kasıklarını onun kasıklarında ezerek. Georgeanne dudaklarını boynunun yanlarına götürdü ve teninin tadına baktı. John inledi ve Georgeanne onun önünde durmak için vücudunu tekrar aşağı doğru kaydırđı. Elleri midesine doğru, tişörtünün bittiğı yere sürüklendi ve dar pamukluyu pantolonunun içinden çekti.

John bir kolunu başının üzerine kaldırdı, sırtına uzandı ve tişörtünü avucunun içine aldı. Çekip başından çıkarttı ve kenara fırlattı. Georgeanne bakışlarını tutku dolu mavi gözlerinden şortuna indirdi; koyu kıvrımlar büyük, kaslı vücudunu örtüyordu. Göğüslerinin uçları, John'un düz, kahverengi göğüs uçlarının birkaç santim altına dokundu. İnce tüylerden oluşan bir yol göğsünden aşağı, dolgun dekoltesinin arasından beline iniyordu.

"Kendine bak," dedi fısıldamanın biraz üzerinde. Sesi şehvetten boğuklaşmıştı. "Aldığım en iyi hediye gibisin, her noelde olduğu gibi her tarafı sarılmış inanılmaz bir paket."

"İyi bir çocuk muydun?" diye sordu elini kotunun içme kaydırırken

Hızlıca bir nefes çekti. "Tanrım, evett"

Kotunun lastiğini tuttu ve çekip düz göbeğinden çıkardı "O zaman," bir parmağını uzun, kalın odununa götürdü, "nasıl oymak istersin? Yaramazca mı güzelce mi?"

"Nasıl güzelce oynandığını bilmiyorum ve günah odalarında, şimdiyle değişmeyeceğim kadar uzun yıllar geçirdim"

"O zaman yaramazca?" Kotunu ve külodunu çıkarttı, ellerini çıplak bacaklarına götürdü. Dokunuşlarının altında kasları sertleşti ve Georgeanne onun üzerindeki etkisinden zevk aldı.

"Ah evet" Kıyafetlerinin dışına çıkarken sesi gerginleşti. Cüzdanını pantolonundan aldı ve yatağın dibindeki masaya fırlattı. Ve karşısında tamamen çıplak kaldı, uzun, katı bir sporcu, yıllarca idman yapmanın getirdiğı mükemmel bir form Onla ilgili yumuşak hiçbir şey yoktu; mesleğı, güçlü vücudunda etkilerini gösteriyordu.

Georgeanne biraz daha yaklaştı ve sıcak penisinin şehvet dolu başı göbeğine değdi. Ellerini karnına kaydıldı ve örtülü bakışlarına baktığında, bir erkeği memnun etmeyi unutmamış olduğunu fark etti. Bu adamı nasıl memnun edeceğini unutmamıştı. Yedi sene önce, ona, onu nasıl çıldırtacağını göstermişti ve o da unutmamıştı. Öne doğru eğildi ve dilinin ucunu John'un düz meme uçlarına değdirdi Dudaklarının altında büzüştüler ve deri kadar sert oldular. John'un elleri Georgeanne'nin kafasının arkasına gitti ve parmaklarını saçlarına doladı.

“Beni öldürüyorsun Ölüyorum ”

Georgeanne, göğüslerinin uçlarının sürtünmesine izin vererek ayaklarının özerinde yükseldi “Tanrı bana merhamet etsin,” diye fısıldadı, kulaklarını emdi ve boynuna ve omuzuna midesine ve alt karnına doğru ince tüylerin oluşturduğu yol boyunca bir dizi öpücük kondurdu. Önünde diz çöktü ve zor bela nefes alabilene kadar öptü, sevdi ve okşadı.

“Mola,” dedi John soluyarak ve ona uzandı. elleriyle kollarını sardı ve Georgeanne'yi ayağa kaldırdı.

“Mola yok,” dedi Georgeane, avuçlarını John'un göğsüne yerleştirip onu iterek. Bir adım geri attı ve Georgeanne onu takip edip “Bu bir hokey maçı değil. Topukları yatağa vurana kadar itmeye devam etti. “Ve ben o çocuklardan biri değilim.” John oturdu ve Georgeanne bacaklarının arasına girdi

“Georgie, tatlım, kimse seni bir çocukla karıştıramaz.” Bir eli poposunu okşadı ve onu çekip kendine yaklaştırdı. John sıcak ağzıyla, Georgeanne'nin meme ucunu emdi ve öteki elini parmaklarıyla ateşi canlandırmaya götürdü. Georgeanne göğüslerinin öpüşmesi derken, çiğ bir duygu damarlarına pompalandı. Bu John'du, güzel olduğunu ve arzulandığını hissettirebilen adamdı. Kalbini söküp sonra geri veren adamdı. Gözlerini kapadı ve onu John ona elleri ve ağzıyla dokunurken onu tuttu ve kendine bunun yeterli olduğunu söyledi. Kendini sınıra yakın hissettiğinde bir adım attı.

John tek kelime etmeden, masadaki cüzdanına uzandı ve bir prezervatif çıkarttı.

Paketi dişleriyle açtı fakat üzerine geçirmeden, Georgeanne elinden aldı. “Hiçbir zaman bir adama kadın işi yaptırtma,” dedi ve ince lateksi, uzunluğu boyunca gerdirdi. Elinin içinde nabzını hissetti, hazır ve serbest kalmak için çırpınıyordu. Sonra kucağına ata biner gibi bindi ve mavi gözlerinin içine baktı. Yavaşça kendini ereksiyonuna indirdi.

Büyük ve sertti ve birkaç hamleden sonra onu tamamen doldurdu. O içinde derinlerdeyken bir süre kıınıldamadan oturdu, onu ağırlayabilecek kadar esnediğini hissetti. John ise sıcak hissediyordu; boynundaki kaslar kabardı ve Georgeanne parmaklarını onun çelik gibi omuzlarına geçirdi. Gözleri parladı ve çenesi gerildi. Dudaklarını öptü ve hareket etmeye başladı. Tahrik olmaktan ya da tecrübesizlikten, hareketleri beceriksizceydi. Dizleri yatağı gömüldü ve John ittikçe, o yükseldi.

“Sakin ol,” dedi, elleri arkadan kavrarken. “Acele etme.”

Georgeanne ağzını onunkine geçirdi ve düş kırıklığıyla inledi. Rahat olamadı ve acele etmemek için biraz geç kalmıştı.

John ağzını onunkinden ayırdı, sonra koluyla sırtını ve poposunu sardı ve onunla birlikte döndü, böylece Georgeanne yatakta ona doğru bakıyordu. Hâlâ içinde derine gömülüydü. Bir dizi yatakta diğer ayağı ise yerdeydi. “Hiçbir zaman bir kadına erkek işi yaptırtma,” dedi ve geri çekildi. Tekrardan derine ittirirken sıkıntılı bir inleme Georgeanne’nin boğazına kaçtı. John defalarca içinde gidip gelirken sıkıca ona tutundu; kendini uçuruma doğru iterek. Cesaret verici tutarsız kelimeler sarfetti, büyük ihtimalle onu daha sonra utandıracak kelimeler, fakat şu anda onları kontrol edemiyordu, umursamıyordu da.

“Bu doğru tatlım” diye fısıldadı John derinlere daldırırken kendini. “Bana ne istediğini söyle.”

Ve o da söyledi, bütün detaylarıyla. Göğsü kabardı ve ellerini Georgeanne’nin yüzünün yanlarına koydu. Ona güzel olduğunu söyledi ve onu nasıl iyi hissettirdiğini söyledi. Her darbede, onu diri diri yaktı ve Georgeanne doruğı ulaştığında onun ismini bağırdı. Vücudu onu sertçe sardı ve tam yatıştığını hissettiğinde yeniden

başladı. John'un gözleri kayarak kapandı ve nefesi dişlerinin arasından tısladı. Onun çığlıklarına, memnuniyet inlemeleri ile cevap verdi. Son bir kez daha içine girdi ve geldiğinde, kasları taşa döndü ve bir hokey oyuncusu gibi küfretti.

ON DÖRT

John yatağının kenarına oturdu ve ayaklarını, gümüş ve mavi renkli spor ayakkabılarına soktu. Oda savaş alanına benziyordu çarşafklar birbirine geçmiş ve kuş tüyü yorgan yastıklar yere fırlatılmıştı yerel bir ressamdan satın aldığı yağlı boya tablonun çerçevesi kırılmıştı. Oda onun gibi kokuyordu, kendi gibi, seks gibi.

Çılgın. Önceki geceyi tarif etmek için aklına gelen tek kelime buydu Güzel ve çılgın bir kadınla, çılgın seks. Hayat daha iyi olamazdı.

Yalnız bir sorun vardı. Georgeanne herhangi güzel ve çılgın bir kadın değildi Çıktığı biri değildi Kız arkadaşı değildi Ve kesinlikle, bir hokey oyuncusuyla takılmak isteyen o kadınlardan değildi. Çocuğunun annesiydi. İşler karmaşıklaşmak üzereydi

Çıkıp koridora doğru yürüdü. Ayakları misafir odasının önünde durdu; yarı açık kapıda durakladı ve içeri baktı. Georgeanne gözleri perdelerden sızan güneşe doğru kapalıydı ve nefes alıp verşi yavaş ve rahattı. Boğazına kadar iliklenmiş beyaz bir gecelik giymişti, Paine'deki Küçük Ev'den fırlamış gibi Fakat dört saat önce, büyük banyodaki jakuzisinde, kıkına kadar çıplak bir şekilde en iyi rodeo kraliçesi taklidini yapıyordu. Biraz alıştırmayla, bunda çok da iyi olmuştu, özellikle seksi, güneyli sesiyle ismini fısıldayarak, kasıklarını ona karşı sallamasını beğenmişti.

Georgeanne'nin arkasındaki hareketlenme dikkatini çekti ve bakışlarını Lexie'ye kaldırdı. Çarşafın çoğunu üzerine alıp, kendi tarafına dönüşünü izledi. Geri çekildi ve merdivenlere yöneldi.

Geçen gece bir kez daha ona hayatından bir dilim göstermişti, şaşkın ve incinmiş küçük kızın üzerine kısa bir ışık tutulmuştu, görebilmesi için onu aydınlatmıştı ve onu bir yetişkin olarak görüşüne yeni bir boyut eklemişti. Birşeyleri değiştirmeye çalıştığını düşünmemişti, kesinlikle onun hakkındaki görüşlerini değil. Fakat yine de

aynıydı.

John mutfağa geçti ve buzdolabını açtı. Yüksek proteinli, yüksek karbonhidratlı yoğurt karışımını aldı. Kapıyı ayağıyla kapattı, enerji içeceğini açtı ve telesekreterin geri sarma tuşuna bastı. Sesi açtı, kalçasını tezgâha yasladı ve kahvaltısını dudaklarına götürdü. İlk mesaj Ernie'dendi ve büyükbabasının mesaj bırakmakla ilgili olağan yakınmalarını dinlerken Georgeanne'yi düşündü. Annesi hakkında gelişigüzel konuşan sesini düşündü. Onu Piggly Wiggly'deki kasapla evlendirmeye çalışan büyükannesiyle ilgili espri yapmıştı ve babasının sevgisini beklemenin aptalca olduğunu düşünmüştü. Utanmış gözükmüştü sanki çok fazla şey bekliyormuş gibi.

Telesekreter biyledi ve temsilcisi Doug Hennessey'nin onu, Bauer'le ayarladığı buluşmayla ilgili bilgilendiren sesi mutfağı doldurdu Patenlerini sipariş üzerine yapan firmayla patenlerinin neden onu rahatsız etmeye başladığını bulmaları gerekiyordu

Yoğurt içeceğinin geri kalanını şapırdatarak indirdi midesine, teneke kutuyu sıkıca ezdi ve çöp kutusuna fırlattı. telesekreter kapandı ve John mutfaktan çıktı. Terasına ve aşağıdaki plaja sis çökmüştü. Seyrek gün ışınları sisin içine işlemişti ve kırık ışıklar camlarına çarpıyordu.

Geçen gece onu bu pencerelerden izlemişti Kıyafetlerinin güzel vücudundan kayışını izlemişti ve ağzını yumuşatıp gözleri mayıştıran tutkuyu izlemişti. Pürüzsüz teninde ellerinin kayışını ve avuçlarının yumuşak göğüslerini kavrayışını izlemişti. Çıplak poposunu fermuar bölgesine yukarı ve aşağı sürtüşünü izlemişti.

John sessizce evden terasa geçti. Plaja giden basamakları mümkün olduğunca hafif bir şekilde koşarak indi. Georgeanne'yi uyandırmak istemiyordu. Önceki geceden sonra, belki uykuya ihtiyacı vardır diye düşündü.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Olanlar hakkında ve şimdi ne yapacağı konusunda düşünmesi lazımdı. Georgeanne'yi görmezden gelemezdi, bunu istemiyordu da. Ondan hoşlanıyordu. Hayatında başardığı her şey için ona saygı duyuyordu,

özellikle şimdi onu biraz daha iyi anladıktan sonra. Ve şimdi yedi sene önce ona neden Lexie'den bahsetmediğini daha iyi kavırıyordu. Ona bahsetmediği için tam olarak memnun olduğunu söyleyemezdi fakat artık öfkeli değildi.

Fakat öfkeli olmamak ve âşık olmak arasında dünyalar kadar fark vardı. Ondan hoşlanıyordu. Onun daha fazla istemiyor olmasını umdu çünkü kendisinin daha fazlası için yeterli olmadığını düşünmeye başlıyordu. İki kere evlenmişti ve iki kadını da hiçbir zaman sevmemişti.

İnsanlar aşk ve seksi karıştırıyordu. John hiçbir zaman karıştırmadı. İkisi tamamen ayrıydı. Büyükbabasını severdi. Annesini severdi. İlk çocuğu Bobby için hissettiği sevgi ve şimdi Lexie için hissettiği, kemiklerinin iliklerine işliyordu. Fakat hiçbir kadına âşık olmamıştı, insanı çıldırtacak şekilde olmamıştı. Georgeanne'nin seks ve aşkı ayırabileceğini umdu. Yapabileceğini sanıyordu fakat ya yapamazsa, o zaman onunla uğraşmak gerçekten zorlaşacaktı.

Geçen gece ellerine sahip olmalıydı fakat Georgeanne söz konusu olduğunda, ne yapması gerektiği konusunda apaçık zorlanıyordu. Onu istiyor olmak elini kolunu bağlıyordu ve seks bir şekilde kaçınılmaz olmuştu. Şimdi kendine, ellerine sahip olması gerektiğini söyleyebilirdi, fakat tecrübesinden biliyordu ki muhtemelen olamayacaktı. Georgeanne ile iyi bir geçmişi yoktu. Harika bir vücudu vardı ve onunla seks yapmak uzun zamandır olduğundan daha iyiydi.

John'un ayakları ıslak kuma değdi ve sol ayağını arkasına doğru havaya kaldırdı. Bileğini yakaladı ve kaslarını gerdirdi.

Başka sorunlar eklenmeden de ilişkileri zaten zayıftı. Çocuğunun annesiydi ve düşüncelerini saf tutması gerekiyordu. İçinin derinlerine kaydığı zaman yumuşak ağzını öpmeyi düşünmeyecekti. Kendini kontrol edecekti. Disiplinli bir sporcuydu. Bunu yapabilirdi.

Ve eğer başarısız olursa...

John ayağını indirdi ve diğer bacağını gerdirdi. Başarısız olmayacaktı. Bunu düşünmeyecekti bile. Haftada birkaç defa evine uğrayıp, kıyafetleri olmadan tatlı

sohbetler yapmayı da düşünmeyecekti.

Georgeanne kocaman esnemesini örttü, bir kâse Froot Loops'a sütü boşaltırken. Saçını bir kulağının arkasına itti, mutfağın içinde yürüdü ve mısır gevreğini masanın üzerine koydu.

“John nerede?” diye sordu Lexie kaşığını eline alırken.

“Bilmiyorum.” Georgeanne kızının karşısındaki sandalyeye oturdu ve sabahlığının uçlarını çekip birleştirdi. Dirseklerini masaya koydu ve elleriyle çenesini tuttu. Köpek gibi yorulmuştu ve üst bacaklarındaki kaslar ağrıyordu. Geçen sene üç günlüğüne katıldığı aerobik derslerinden beri bu kadar ağrıamıştı.

“Muhtemelen yine koşuyordur.” Lexie bir kaşık dolusu Froot Loops'u ağzına götürdü. Bir gece önce yatağa saçları örgülü girmişti ve şimdi kıvrır kıvrır gözükiyorlardı. Kafası gerçekten ince bir Afronunki gibiydi. Yeşil bir O hafi Princess Jasmine pijamalarının üzerine düştü ve onu tekrar kâsesinin içine fırlattı.

“Muhtemelen,” diye cevapladı Georgeanne, dün gecedan sonra neden idmana ihtiyacı olduğunu merak ederek. Büyük final jakuzide olmakla beraber birkaç değişik yerde sevişmişlerdi. Her tarafını sabunlamış ve duruladığı yerleri öpmüştü. Karşılığında John da teninden su damlalarını emmişti. Sonuçta ikisinin de gerçek bir idman yaptıklarını söyleyebilirdi. Gözlerini kapadı ve onun güçlü kollarını ve şekilli göğsünü düşündü. Pürüzsüz sırtına ve kaslı poposuna kendini yasladığını, ellerinin sert göbeğini okşadığını gözünün önüne getirdi ve midesi kıpır kıpır oldu.

“Belki oldukça çabuk geri gelir,” dedi Lexie, gevrekleri ezerek.

Georgeanne gözlerini açtı. Johan'ın çıplak hayali buharlaştı, yerine kızının renkli yemek yemesi geldi. “Lütfen ağzını kapalı çiğne” diye söylendi

Georgeanne geri gitti ve Starbucks paketi ile kâğıt kahve filitresi çıkartmak için dolaba uzandı. John onun çok umursamasada hissetmediği bir biçimde sağ hissetmesini sağlamıştı. Derin mavi gözlerinde yanan açlıkla ona bakmıştı ona arzulandığını hissettirmişti. Parmaklarını teninde sanki hassas ipekten yapılmış gibi gezdirmişti ve güzel hissetmesini sağlamıştı, John'la seks harikaydı. kollarının

arasında kendi cinsiyetinden emin bir kadına dönüşmüştü. Ergenliğinden beri ilk defa vücuduyla barışık hissetmiş ve hayatında ilk defa bir sevgili olarak kendinden emin hissetmişti.

Fakat ne kadar muhteşem otursa olsun. John'la seks bir hataydı. Misafir odasının kapı aralığında durduğunda ve John ona iyi geceler öpücüğünü verdiğinde bunu anlamıştı. John ona âşık değildi ve bunun ne kadar da acıttığına şaşırı.

Başından beri ona âşık olmadığını biliyordu. Bunu hiçbir zaman söylememişti ya da herhangi bir şekilde ona karşı şehvet dışında başka birşey hissettiğini ima etmemişti. Onu suçlamıyordu. Acısı kendi suçuydu ve kendi başına halletmesi gereken birşeydi.

Georgeanne kahve makinasının haznesini suyla doldurdu ve düğmesine bastı. Kalçasının bir tarafını tezgâha yasladı ve kollarını göğüslerinin altında topladı. Onu kalbiyle değil ama vücuduyla sevebileceğini düşünmüştü. Şimdi bütün yanılsamaları gitmişti, sabah ışığında yanıp gitmişti. John'u her zaman sevmişti. Bunu kendine itiraf edebilirdi fakat bununla ilgili ne yapacağını bilmiyordu. Onu nasıl sıradan şartlarda görüp, ılımlı bir arkadaşlıktan başka birşey hissetmiyormuş gibi davranabilirdi? Nasıl olacağını bilmiyordu. Sadece olması gerektiğini biliyordu.

Telefon çaldı, Georgeanne'yi ürküterek. Telesekreter iki kere bipleli ve açıldı. "Evet, John," dedi erkek sesi makinadan, "Ben Kirk Schwartz. Sana geri dönmek için vakit aldığım için üzgünüm. Geçtiğimiz iki hafta boyunca eyalet dışında tatildegdim. Her neyse, isteğin üzerine, kızının doğum evrakları önümde. Annesi babasını 'bilinmiyor' olarak belirtmiş."

Georgeanne'nin içindeki her şey dondu. Ses bandına bakmayı kesti ve yavaşça dönmelerini izledi. "Eğer annesi hâlâ işbirliğine niyetliyse, değişmesi fazla uzun sürmeyecektir. Ziyaretler ve vesayet için, yasal haklarıyla ilgili şehre geri döndüğünde konuşacağız. Son konuştuğumuzda inanıyorum ki şu anda en iyi davranış biçiminin anneyi, yasal olarak ne yapacağımıza karar verene kadar mutlu kılmak olduğuna karar vermiştik. Ahh... Sanırım yakın zamana kadar kızın hakkında

birşey bilmiyor olman ve tatmin edici bir gelirinin olması ve onun geçimini sağlamak istemen seni iyi bir pozisyona sokuyor. Muhtemelen, senle anne arasında bir boşanma olmuş gibi, aynı vesayetle ödüllendirileceksin. Şehre geri döndüğünde bunu uzunca tartışırız. O zaman konuşmak üzere. Hoşça kal.” Kaset kapandı ve Georgeanne gözlerini kırptırdı. Lexie’ye döndü ve kaşığın sapındaki Froot Loop’ları yalayışını seyretti.

Georgeanne’nin göğsünde bir titreme başladı ve dışa doğru yayıldı. Titreyen elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. John bir avukat tutmuştu. Tatmayacağını söylemişti, ama görünen o ki yatan söylemişti.

“Acele et ve gevreğini bitir,” dedi mutfaktan geri döndüğünde. Uzaklaşmalıydı, onun evinden ve ondan uzaklaşmalıydı.

On dakika içinde Georgeanne kıyafetlerini değiştirdi dişlerini fırçaladı, saçını taradı ve her şeyi bavullara fırlattı. ‘Anneyi mutlu kıl..’ Georgeanne geçen gece John’un onu ne kadar mutlu ettiğini düşününce midesi bulandı. Onunla yatması görev icabıydı.

Bir beş dakika daha geçtikten sonra araba yüklenmişti. “Hadi Lexie,” diye seslendi eve tekrar girerek. John geri döndüğünde gitmiş olmak istiyordu. Yüzleşmek istemiyordu. Kendine güvenmiyordu. Ona iyi davranmıştı. Adil olmaya çalışmıştı fakat bir daha asla. Nefreti onu meşaleye benzin hattı döşenmiş gibi yükledi. Damarlarında kontrolsüzce yanmasına izin verdi, öfkeyi hissetmek, aşağılanma ve ruhun hissizleşmesinin acısından daha iyiydi.

Lexie mutfaktan çıktı, hâlâ mor pijamaları üzerindeydi. “Bir yere mi gidiyoruz?”

“Eve.”

“Neden?”

“Çünkü gitme zamanı.”

“John da geliyor mu?”

“Hayır.”

“Henüz gitmek istemiyorum.”

Georgeanne ön kapıyı açtı. “Bu çok kötü.”

Lexie somurttu ve ağır ağır evden çıktı. “Henüz cumartesi değil,” kaldırırma doğru yol alırken suratını astı. “Cumartesiye kadar kalacağımızı söylemiştin.”

“Planlarda değişiklik oldu. Eve erken gidiyoruz.” Onu yolcu koltuğuna oturtup kemerini taktı, sonra tişörtünü, şortunu ve saç fırçasını dizlerine koydu. “Otoyola çıkınca kıyafetlerini değiştirebilirsin,” diye açıkladı tekerin arkasına geçerek.

“Barbie’i küvette unuttum.”

Georgeanne frene bastı ve suratı asılmış olan Lexie’ye baktı. Eğer geri dönüp Barbie’yi almazsa, Lexie’nin endişelenip sinirleneceğini ve Seattle’a kadar bunu konuşacağım biliyordu. “Hangisi?”

“Doğum günümde Mae’nin verdiği.”

“Hangi küvet?”

“Mutfağın yanındaki.”

Georgeanne arabayı parka geri soktu ve arabadan indi. “Araba çalışıyor, o yüzden hiçbir şeye dokunma.”

Lexie’nin omuz silkişi tarafsızdı.

Georgeanne, çocukluğundan beri belki de ilk defa koştu. Evin içine ve banyoya geri koştu. Barbie bebek sabunluğun üzerinde fayanslı duvara yaslanmış oturuyordu ve onu bacaklarından kaptı. Arkasını döndü ve neredeyse John’la çarpışıyordu. Kapının eşiğinde, ellerini ahşap çerçeveye koymuş duruyordu.

“Neler oluyor Georgeanne?”

Kalbi göğsünde büküldü sanki. Ondan nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Hayatında ikinci defa onu kullanmasına izin vermişti. İkinci defa güçlükle nefes alabilmesine neden olacak böyle bir acı vermesine razı olmuştu. “Yolumdan çekil John.”

“Lexie nerede?”

“Arabada. Kalmıyoruz.”

Gözleri kısıldı. “Neden?”

“Senin yüzünden.’ Ellerini John’un göğsüne koydu ve ittirdi.

John çekildi, fakat Georgeanne fazla uzağa gidemedi onu kolundan yakaladı ve ön kapıyı açmadan onu durdurdu. “Yattığın diğer adamlara da böyle mi davranıyorsun yoksa bana mı denk geldi?

Georgeanne döndü ve tek silahıyla ona saldırdı. Islak Barbie bebek ile ona omzundan vurdu. Bebeğin kafası koptu ve salona uçtu, öfkesi yüzünün altında kaynadı ve kafasının sanki zavallı Barbie gibi kopacağını hissetti.

John önce elindeki kafasız bebeğe, sonra da onun yüzüne baktı. Kaşları kalkmıştı. “Senin sorunun nedir?”

Doğuştan gelen güneyli nezaketi, Bayan Virdie’nin zarafet dersleri ve büyükannesinin nazik ve düzgün etkisiyle geçen yıllar, öfkesinin cehenneminde küle döndü. “Yapışkan elini üzerimden çek, seni ahlaksız orospu çocuğu!”

Kavrayışı sıkılaştı ve gözleri onunkileri delercesine baktı. “Geçen gece yapışkan olduğumu düşünmüyordun. Belki orospu çocuğu olabilirim fakat birlikte yaptıklarımızdan dolayı değil. Geçen gece seksiydin, ben serttim ve icabına baktık. İkimizin de şimdiye Kadar yaptığı en akıllıca seçim de olmayabilir, ama olan oldu. Şimdi, bir yetişkin gibi davran, İsa’nın hatrına.”

Georgeanne kolunu onun elinden hızla geri çekti ve geri gitti İri ve güçlü olup ona çok sert vurabilmeyi diledi. Keskin sözcüklerde hızlı olmayı ve kalbini dilimlemeyi diledi. Fakat ne fiziksel olarak güçlü ne de hızlıydı. “Geçen gece gerçekten mutlu olduğumdan emin oldun, değil mi?”

Gözlerini kırptı. “ ‘Mutlu’, diğer herhangi bir kelime kadar iyi sanırım. Ama ben ‘doymuşu’ kullanırdım. Eğer sen ‘mutlu’ demek istiyorsan benim için hava hoş. Mutluydun. Mutluydum. İkimiz de oldukça mutluyduk.”

Kafasız Barbie’yi ona doğrulttu. “Seni sinsi piç. Beni kullandın.”

“Tabii, bu ne zaman oldu? Dilin boğazımın içindeyken mi yoksa elin pantolonumun içindeyken mi? Benim gördüğüm, oldukça karşılıklı bir kullanma söz konusuydu.”

Georgeanne ona düşmanca baktı. Aynı şeyden bahsetmiyorlardı, yine hepsi birbirine bağlıydı. “Bana yalan söyledin.”

“Ne konuda?”

Georgeanne, John’a yeniden yalan söyleme fırsatını vermek yerine, mutfığa yöneldi ve telesekreteri başa sardı. Sonra oynatma tuşuna bastı ve avukatının sesi odayı doldururken John’un yüzünü izledi. Yüz hatları hiçbir şey ele vermedi.

“Sen bunu çok fazla büyütüyorsun,” dedi kaset durur durmaz. “Düşündüğün gibi değil.”

“Bu senin avukatın mı?”

“Evet.”

“O zaman aramızdaki herhangi bir temas bundan böyle avukatlarımız yoluyla olacak. ölümcül bir soğukkanlılıkla “Lexie’den uzak dur! dedi.

“Mümkün değil. Üzerinde dikildi. İri, güçlü bir adam istediğini iradesinin katıksız gücüyle alırdı.

Georgeanne’nin gözü korkmamıştı. “Hayatlarımızda yerin yok.”

“Lexie’nin babası benim, adı Tony olan uydurma bir göt değil Ona hayatı boyunca benimle ilgili yalan söyledin. Şimdi gerçeği bilmesinin zamanı. Aramızda geçen sorunlar, Lexie’nin benim küçük kızım olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“Sana ihtiyacı yok.”

“Cehennem gibi.”

“Yanına yaklaşmana izin vermeyeceğim.”

“Beni durduramazsın.”

Muhtemelen haklı olduğunu biliyordu. Fakat kızını kaybetmeyeceğinden emin olmak için her şeyi ve herhangi birşeyi yapacağını da biliyordu. “Uzak dur!” son bir kez daha uyardı, sonra ayrılmak için döndü. Adımları sendeledi.

Lexie mutfağın kapı aralığında duruyordu. Hâlâ pijamalarının içindeydi ve saçları hâlâ kafasının etrafına yapıştı. Bakışları sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi John’un üzerinde kilitlenmişti. Georgeanne, Lexie’nin ne kadar süredir orada

olduğunu bilmiyordu fakat duymuş olabileceklerinden korktu. Lexie'nin elini yakaladı ve onu evden dışarı sürükledi.

"Bunu yapma Georgeanne" diye arkasından seslendi John. Bunu halledebiliriz." Fakat Georgeanne geriye dönmedi. Ona zaten fazlaca şans vermişti Ona kalbini, ruhunu ve güvenini vermişti Hayatındaki en önemli şeyi vermeyecekti. Kalbi olmadan yaşayabildi ama Lexie olmadan yaşayamazdı.

Mae, Georgeanne'nin verandasındaki gazeteyi aldı, eve girdi. lexie elinde ahududu ve krempeynirli kek ile kanepeye oturmuştu, televizyon yüksek sesle The Brady Bunch'in tanıtım şarkısını çalıyordu. Ahududu-krem peynir keki Lexie'nin en sevdiğiydi ve acılarını şekerle dindirmenin açıkça en iyi girişimiydi Fakat geçen gece telefon ettiğinde Georgeanne'nin söylediklerinden sonra, Mae yapışkan bir kekin her şeyi daha iyi yapacağından emin değildi.

"Annen nerede? diye sordu Mae, gazeteyi sandalyenin üzerine fırlatarak.

"Dışarıda," diye cevapladı Lexie gözlerini ekrandan almadan.

Mae, Lexie'yi şimdilik yalnız bırakmaya karar verdi ve kendine bir fincan espresso yapmak için mutfığa girdi. Sonra çıktı ve Georgeanne'yi taş verandanın yanında Albertine güllerini budarken ve ölü çiçekleri el arabasına fırlatırken buldu. Son üç yıldır Mae, Georgeanne'yi arka kapısını çerçeveleyen kameriyenin üzerindeki mandalina renkli gülleri özenle koparıırken izlemişti. Bol miktarda pembe yüksükotu ve lavanta rengi hazeren çiçeği Georgeanne'nin ayağının dibindeki saksılarda kalabalıklaşmış ve çitler boyunca bahçeyi doldurmuştu. Sabah çiyi hassas yaprakların üzerine yapışmış ve Georgeanne'nin elbisesini alttan yarısına kadar ıslatmıştı. Turuncu ipeğin altına, buruşmuş bir tişört ve beyaz pamuktan bir külot giymişti. Saçları dağılmış atkuyruğundan sarkıyordu ve sağ elindeki leylak rengi tırnak cilası sanki Georgeanne yemiş gibi kötü şekilde ufalanmıştı. Lexie ile durumlar Mae'nin düşündüğünden daha kötüydü.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordu Mae

Georgeanne başını iki yana salladı ve bir başka kurumuş güle uzandı. "Lexie

benle konuşmayacak. Dün eve gelirken arabada konuşmadı ve bugün de konuşmayacak. Gece ikiye kadar uykuya dalmadı.” El arabasına bir gül daha fırlattı. “Orada ne yapıyor?”

“The Brady Bunch seyrediyor” diye cevapladı Mae, taş bahçe avlusunu geçerken. Kahvesini dövme demirden masaya koydu ve sandalyeye oturdu. “Dün gece aradığında, onun çok üzgün olduğunu ve uyuyamadığını söylemedin. Bu hiç de ona benzemiyor.

Georgeanne ellerini düşürdü ve omzunun üzerinden baktı. “Konuşmadığını söyledim. Bu da hiç ona benzemiyor.” Mae’ye doğru yürüdü ve budama makasını masaya koydu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla konuşmaya çalıştım fakat beni görmezden geliyor. İlk önce kızgın olabileceğini düşündüm, çünkü plajda çok eğleniyordu ve oradan ayrılmasına sebep oldum. Şimdi bunun sadece benim temenni eden tarafım olduğunu biliyorum. John ve beni tartışırken duymuş olmalı.” Georgeanne Mae’nin yanındaki sandalyeye gömüldü, karmaşık yumru gibi bir ızdırapla. “Babasıyla ilgili ona yalan söylediğimi biliyor.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Bir avukatla görüşmek için randevu almalıyım.” Esnedi ve Çenesini yumruklarına dayadı. “Kime gideceğimi henüz bilmiyorum ya da yasal ücretler için nereden para bulacağımı.”

“Belki John vesayet için başvuramaz. Belki onunla konuşursan, o-”

“Onunla konuşmak istemiyorum,” diye böldü Georgeanne,

Mae ne diyeceğini bilmiyordu. “Nasıl oldu?”

“Bilmiyorum. Anlaşıyorduk ve oluverdi.”

Mae kendini herkesle yatan biri olarak görmüyordu. Sadece demesi gerektiğinde her zaman hayır demiyordu. Tezat olarak. Georgeanne her zaman hayır derdi.

“Beni kandırdı. Hoştu ve Lexie’yle çok iyiydi ve ben unuttum. Pekâlâ, ne kadar pislik olabildiğini gerçekten unutmadım, affetmeme izin verdim gibi birşey.”

Mae affetmeye ve unutmaya inanmıyordu. Eski Ahitteta Tanrı’nın gazabı gibi

şeyleri seviyordu ve göze göz ilkesine inanıyordu. Fakat John gibi iyi görünümlü bir adamın, bir kadını bazı şeylere göz yumdurmasını görebiliyordu -tek gecelik bir aşktan sonra hava alanında terkedilmek gibi eğer kadın doksan kiloluk kasa vurulmuşsa, tabii ki Mae olmazdı.

“O kadar uzatmasına gerek yoktu. İsteddiği her şeyi veriyordum. Lexie’yi her görmek istediğinde, ben planladım.” Nefret Georgeanne’nin gözlerindeki yaşlarla karıştı. “Benle yatmak zorunda değildi. Ben yardım sandığı değilim.”

En kötü gününde bile, kara daireler ve kopmuş tırnaklarla, Mae herhangi bir adamın Georgeanne’yi yardım sandığı olarak göreceğine inanmıyordu. “Gerçekten de senin için üzüldüğünden dolayı senle yattığını mı düşünüyorsun?”

Georgeanne omuz silkti. “Onun için gerçekten zor olduğunu sanmıyorum, fakat o ve avukatı biraraya gelip Lexie’nin vesayetini almak için ne yapacaklarına karar verene kadar beni mutlu tutmak istediğini biliyorum.” Yanaklarını avuçlarıyla kapattı. “Çok utanç verici.”

“Yardım etmek için ne yapabilirim?” Mae öne doğru eğildi ve elini Georgeanne’nin omzuna koydu. Sevdği insanlar için bütün dünyayla boy ölçüşebilirdi. Hayatında bunu yaptığını hissettiği zamanlar vardı. Artık fazla olmuyordu fakat Ray hayattayken, her savaşında dövüşmüştü, özellikle lisede iri ve sporcu çocuklar ona ıslak havlularla vurmanın komik olduğunu düşündüklerinde. Ray beden eğitimi dersinden nefret ediyordu fakat Mae de spor sınıfını idare eden sporculardan nefret ediyordu. “Ne yapmamı istersin? Lexie’yle konuşmamı ister misin?”

Georgeanne başını salladı. “Sanırım Lexie’nin her şeyi kafasında oturtması için zamana ihtiyacı var.”

“John’la konuşmamı ister misin? Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirim ve belki-”

“Hayır.” Elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Beni yine ne kadar kötü incittiğini bilmesini istemiyorum.”

“Dizlerini kırması için birini tutabilirim.”

Georgeanne durakladı ve “Hayır. Profesyonel kiralık katil tutmak için yeterli paramız yok ve nakit para olmadan iyi bir yardım bulmamız zor. Tonya Harding’e ne olduğuna bak. Teklifin için sağol yine de,” dedi.

“Ahh... Arkadaşlar ne içindir?”

“John’la olan bu kalp ağrısını daha önce atlattım. Tabii ki, konu Lexie değildi o zaman, fakat tekrar atlatacağım. Sadece henüz nasıl olacağını bilmiyorum, fakat bulacağım.” Georgeanne elbisesini çekip düzeltti ve somurttu. “Ve bir de Charles var. Ona ne söyleyeceğim?”

Mae espressosuna uzandı. “Kesinlikle hiçbir şey,” diye cevapladı ve bir yudum aldı.

“Yalan mı söylemeliyim sence?”

“Hayır. Sadece söyleme.”

“Sorarsa ne söyleyeceğim?”

Kahvesini tekrar masaya bıraktı. “Bu ondan ne kadar hoşlandığına göre değişir.”

“Charles’tan gerçekten hoşlanıyorum, öyle gözükmediğini biliyorum ama hoşlanıyorum.”

“O zaman yalan söyle.”

Georgeanne’nin omuzları çöktü ve iç çekti. “Çok suçlu hissediyorum. John’la yatağa atladığıma inanamıyorum, Charles’la düşünmedim bile. Belki ben de Cosmo’da okuduğun ilişkilerini batıran kadınlardan biriyim çünkü özümde değerli olduğumu düşünmüyorum Belki de beni sevemeyecek adamları seviyorum.

“Belki de Cosmo okumayı bırakmalısın.”

Georgeanne başını salladı. “Her şeyi berbat ettim Ben ne yapacağım?”

“Atlatacaksın. Tanıdığım en güçlü kadınlardan binsin. Mae, Georgeanne’nin omzuna vurdu. Georgeanne’nin gücüne ve kararlılığına çok büyük inancı vardı. Arkadaşının kendisini her zaman dayanıklı bir kadın olarak görmediğini biliyordu fakat demek ki Georgeanne kendine her zaman kesin ve objektif bir ışıkla bakmıyordu. “Hey, sana Hughu anlattım mı, kaleciyi, Sen Oregondayken beni

aradı?

“John’un arkadaşı? Neden?”

“Benimle çıkmak istedi.

Georgeanne Mae’ye birkaç kuşku dakika baktı. “Hastanenin dışında denk geldiğinizde hislerini açıkça dile getirdin sanıyordum

“Getirdim, fakat tekrar sordu.

“Gerçekten? Tam sopalık.”

“Bir de bana sor.”

“Pekâlâ, umarım kibarca reddetmişsinizdir.”

“Ettim.”

“Ne dedin? “

“Tabii ki hayır.”

“Yeniden aradı Suratına kapattım ve o zamandan beni sadece bir kere aradı”

“Pekâlâ. Bütün hokey oyuncularından uzak durmak bizim için en hayırlısı”

“Bu benim için sorun değil “ Georgeanne’ye sonuncu erkek arkadaşından bahsetmeyi düşündü. Evliydi ve Georgeanne bu tip şeyleri ahlakı açısından dert etmeye meyilliydi. Mae Her gece akşam yemeğinde aynı adamın suratına bakmak istemiyordu Çamaşırlarını yıkamak ya da bebeklerini doğurmak istemiyordu Sadece seks istiyordu ve evli adamlar mükemmellerdi İpler onun elindeydi, ne zaman, nerede ve ne sıklıkla olduğunu o kontrol ediyordu

Georgeanne'ye hiçbir zaman ne sıklıkla evli adamlarla çıktığını söylemezdi. Buna rağmen Georgeanne'nin John Kowalskye gelince apaçık cinsel bir zaafı vardı, yine de bazen böyle aşırı ahlaklı olabiliyordu.

ON BES

Birkaç saatlik eziyet dolu alıştırmadan sonra, koçlar ve oyuncular çift-disk hücumu için buz pistine doluştu. Hazırlık kampının üçüncü gününde Chinooks biraz eğlenceye hazırdı. Takımın iki kalecisi buz pistinin iki yanındaki kalelerin içine çömeldi, tetikte ve bililerinin kafalarına plastik diski ateşlemelerini bekleyerek.

Açık seçik konuşmalar ve patenlerin sabit slur-slur-slur sesleri, buzun üzerinde zigzaglar çizerken John'un kulaklarını doldurdu. Antrenman formasının kolları, insan kalabalığının arasına girince uçuştu. Başını yukarıda tuttu; disk, sopasının ucuna yakın seyretmekteydi. Çaylak bir üçüncü çizgi savunma adamının nefesini ensesinde hissediyordu ve ucuz tribün koltuklarına çarpmasına engel olmak yerine, Hugh Miner'ın kısa tarafına bel üstü bir vuruş yaptı.

Ağırlığını patenlerinin köşelerine verip kalenin önünde birden durdu ve "Ye bunu çiftlik çocuğu," dedi. İnce buz parçaları Hugh'ın korumalıklarına sıçradı.

"Üfle beni yaşlı adam," diye mırıldandı Hugh ve diski almak için arkasına uzandı. Buz pistinin öbür ucuna fırlattı, sonra tekrar çömeldi ve sopasını kale direklerine vurdu, kalabalıktan gözünü almada pozisyonunu korumaya çalıştı.

John güldü ve meydan kavgasına doğru geri kayd. Antrenman bittiğinde dövüş sonrası çürüklerini hissetti, fakat savaşa geri döndüğü için mutluydu. Daha sonra soyunma odasında patenlerini bir sonraki güne keskinleştirmesi için antrenöre verdi ve duş aldı.

"Hey Kowalsky," yardımcı antrenör soyunma odasının kapı ağzından seslendi. "Giyindiğinde Bay Duffy seni görmek istiyor. Koç Nystrom'la birlikteler"

"Sağol Kenny." John ayakkabılarını bağladı, üzerinde Chinooks logosu olan yeşil tişörtünü kafasından geçirdi ve mavi naylon eşofmanının içine soktu. Takım arkadaşları çıplaklığın farklı hallerinde etrafta dolanıyor, hokeyden, anlaşmalardan

ve NHL'nin gelecek sezondaki yeni kurallarından bahsediyorlardı.

Virgil Duffy'nin John'dan, onunla buluşmasını istemesi sıra dışı birşey değildi, özellikle takımın genel yöneticisi eyalet dışında genç yetenekler arıyorken. John Chinooks'un kaptanıydı. Emektar bir oyuncuydu ve kimse hokeyi, otuz yıldır oynayan adamlardan daha iyi bilemezdi. Virgil, John'un fikirlerine saygı duyardı ve John da patronunun iş zekasına saygı duyardı, bazı zamanlar anlaşılamazlar bile. Şu anda ikinci çizgi oyun kurucusu için tartışıyorlardı. İyi kurucular ucuza gelmezdi ve Virgil sınırlı bir oyuncu için her zaman milyonlar ödemek istemiyordu.

John ön büroya doğru yol alırken, Virgil'in Lexie'yi öğrendiği takdirde nasıl tepki vereceğini merak etti. Yaşlı beyefendinin memnun olacağını düşünmüyordu fakat artık satılmaktan korkmuyordu. Bununla beraber bu ihtimali tamamen göz ardı da etmiyordu. Virgil'in yedi sene önce ne olduğunu duyması ne kadar uzun zaman alırsa o kadar iyiydi. John Lexie'yi kasıtlı olarak saklamıyordu, fakat Virgil'in burnunu bu işin içine sokmasına gerek de olmadığını düşünüyordu.

Lexie'yi döşündü ve suratı asıldı. Cannon Beach'te bir buçuk ay önceki o sabahdan beri, Georgeanne Lexie'yi ondan uzak tutuyordu. Dudağında ruj olan bir pittbullu avukat olarak tutmuştu ve babalık testi için ısrar ediyordu. Testi haftalarca geciktirmişlerdi, sonra mahkemenin belirlediği test gününde, yüz seksen derece dönerek, yasal olarak babalığı kabul eden bir belge imzalamışlardı. Georgeanne'nin kaleminin darbesiyle John yasal olarak Lexie'nin babası ilan edilmişti.

Ev müfettişi John'la mülakat yapmak ve tekne evini incelemek için randevu almıştı. Aynı müfettiş Georgeanne ve Lexie'ye konuşmuş, John'a Lexie'yi uzun süreli zamanlar görebilmesine izin verilene kadar, baba ve çocuk arasında birkaç kısa süreli başlangıç ziyaretini tavsiye etmişti. Başlangıç ziyaretlerinin sonunda, John boşanma durumundaki babaların vesayet hakkına sahip olacak ve önceden hakime gözükmek zorunda kalmayacaktı. Georgeanne John'u Lexie'nin babası olarak kabul ettikten sonra, her şey daha hızlı gelişmeye başlamıştı.

John'un suratı daha da asıldı. Ama şimdilik Georgeanne'nin yanında hakları kısa

ve dolambaçlıydı. Deneyimlerinden hiçbir keyif alamıyordu fakat Georgeanne açıkça kontrolün kendisinde olmasını seviyordu. Bitene kadar zevkini sürse iyi olurdu, çünkü sonunda Georgeanne'nin ne istediğinin bir önemi kalmayacaktı. John'un çocuk desteği ya da Lexie'nin günlük bakımı ve sağlık sigortası için kendine düşen payı ödemesini istemiyordu. Avukatı aracılığıyla cömert bir destek teklif etmişti, ayrıca tam gün bakım ve sigorta. Çocuğuna destek olmak ve neye ihtiyacı varsa ödemek istiyordu, fakat Georgeanne her şeyi reddetmişti. Avukatının dediğine göre ondan

hiçbirşey istemiyordu. Sonunda fark etmeyecekti. Avukatlar son aşamalara gelmişler ve i'lerin noktalarını koyuyor ve t'lerin çizgilerini çekiyorlardı. Georgeanne teklif ettiklerini almak zorunda kalacaktı.

Plaj evindeki o sabah, nedendensin bir şekilde çılgına döndüğünden beri Georgeanne ile görüşmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Her şeyi orantısız bir şekilde ortadan kaldırmıştı, gerçekten yalan söylemediği halde ona sinsi yalancı demişti. Tamam, belki tekne evine ilk geldiği gece bazı şeyleri atlayarak söylemiş olabilirdi. Avukat tutmamaya karar vermişlerdi, fakat Georgeanne kapısında belirlemeden iki saat önce çoktan Kirk Schwartz'i tutmuştu. Onunla o gece konuşmadan önce kendi hakları konusunda temel bir fikri bile vardı. Belki ona söylemesi gerekirdi fakat delireceğini ve Lexie'yi ondan uzak tutacağını düşünmüştü. Ve haklıydı. Fakat şimdi bile, yaptığı şeyi değiştirmezdi. Bilmeye ihtiyacı vardı. Georgeanne evlendiği, taşındığı ya da çocuğunu ona göstermeyi reddettiği takdirde yasal seçeneklerini bilmek zorundaydı. Doğum belgesinde Lexie'nin babası olarak kimin gözüktüğünü bilmek istemişti. Bilgi istemişti. Lexie'yle olan geleceği yasal haklarını bilmemesinden çok daha önemliydi.

Lexie'nin, Cannon Beach'te evinin mutfağındaki görüntüsü zihinde hâlâ canlıydı. Yüzündeki şaşkınlığı ve Georgeanne onu kaldırım boyunca sürüklerken, omzunun üzerinden sersemlemiş bakışını hatırladı. Bu şekilde duymasını istemezdi. Önce onunla daha fazla vakit geçirmeyi isterdi. Öğrendiğinde mümkün olduğunca fazla

sevinmesini isterdi.

Şimdi ne düşündüğünü bilmiyordu fakat yakında öğrenecekti. İki gün sonra onu ilk kısa ziyaretinde görecekti.

John koçun ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Virgil Duffy deri koltukta oturmuş, beşinci caddeden bir keten takım giymiş ve Karayip'te bronzlaşmıştı.

“Şuna bak,” dedi Virgül, portatif televizyon ekranını işaret ederek “Bu çocuk çimentodan yapılmış.”

Masasının ardında oturan Larry Nystrom, patron kadar ilgili gözüküyordu“Fakat iskeleden gölü bile vuramaz.”

“Diske nasıl vurulacağı öğretilir. Ama cesareti öğretemezsin” Virgil John’a baktı ve ekranı işaret etti. “Ne düşünüyorsun?”

John koltuğun öbür ucuna oturdu ve son anda televizyona, çaylak Florida Panther oyuncusunun, Philly Flyer oyuncusu Eric Lindros’u reklam panolarına çivilediğini görmek için baktı. Altı-dört Undros, yavaşça kulübeye kaymadan önce ayağa kalkmakta acele etmedi. “Kişisel tecrübelerimden söyleyebilirim ki, bir defans oyuncusu gibi yüksekte vuruyor. Ve sert vuruyor, fakat mayasında var mı emin değilim Ne kadar?”

“Beş yüz bin.”

John omuz silkti. “Muhtemelen o kadar eder, fakat bizim Grimsem ya da Demi gibi bir adama ihtiyacımız var.”

Virgil başını iki yana salladı. “Çok fazla.”

“Başka kime bakıyorsunuz?”

Virgil ileri sarma tuşuna bastı ve üç adam hep birlikte diğer ihtimalleri gözden geçirdiler. Takım antrenörü bir yığın kâğıt getirdi ve Nystrom’un karşısına oturdu. Video oynatırken, iki adam her Kağıda bakmaya koyuldu.

“Vücudundaki yağ oranı yüzde on ikiden daha az Kowalsky,” kafasını kaldırmadan yorum yaptı koç.

John şaşırmadı. Ağırlığın onu yavaşlatmasına daha fazla tahamülü yoktu ve

ağırlığını korumak için çok çalışmıştı. “Ya Corbet?” takım arkadaşını sordu. Chinooks sağ kanadı hazırlık kampına sanki bütün yazı yiyebildiğin kadar ye barbekülerinde geçirmiş gibi gelmişti.

“Tanrım!” diye söylendi Nystrom. “Yüzde yirmi yağ!”

“Kim?” diye sordu Virgil ve durdurma tuşuna bastı. Kaset çıktı ve yerel televizyon kanalında Pampers reklamı görüldü.

“Kahrolası Corbet,” diye cevapladı antrenör.

“Domuz kışının altında ateş yakmak zorunda kalacağım,” diye tehdit etti koç. “Kadro dışı bırakmak ya da Jenny Craig’e yollamak zorunda kalacağım.”

“Ona bir antrenör bulun,” diye önerdi John.

“Onu Caroline’in diyetlerinden birine sokun,” diye önerdi Virgil. “Diyetlerinden birini uyguladığında oldukça huysuz oluyor.” Caroline dört senedir Virgil’in karısıydı ve kocasından sadece on yıl daha gençti. John’un söyleyebileceği kadarıyla, hoş bir kadındı ve birlikte mutlu görünüyorlardı. “Her maçtan önce ona bir bardak beyaz pirinç ve elli gram kuru tavuk ver, sonra otur ve milletin kışını nasıl tekmelediğini izle.”

Pampers reklamı bitti ve John’un neredeyse iki aydır duymadığı bir ses televizyondan ona konuştu. “Tam zamanında geri geldiniz,” dedi Georgeanne on iki inç televizyon ekranından. “Bir miktar günah eklemek üzereydim ve bunu kaçırmak istemezsiniz.”

“Ne halt ediyor...” diye mırıldandı John ve ileri kayd.

Georgeanne bir şişe Grand Mamier aldı ve kâseye yaklaşık bir yudum boşalttı. “Şimdi, eğer çocuklarınız varsa, likörü eklemekten önce kremanın bir kısmını kenara ayırmak isteyebilirsiniz “Hareketli yeşil gözleri kamaraya baktı ve gülümsedi

Ona baktı, sanki hipnotize olmuş sersem bir kemirgen gibi ona sek günah ikram ettiği geceyi hatırladı sonra ertesi sabah ona aptal bir oyuncak bebekle vurmuş ve onu kendisini kullanmakla suçlamıştı o bir deliydi kinci çılgın bir kadın.

Büyük işlenmiş bir yakası olan beyaz bir bluz ve boynuna bağlanmış koyu mavi

bir önlük giymişti Saçları yüzünden geriye toplanmıştı ve küçük inciler kulaklarını süslüyordu. Birisi onun abartılı c,inselliğini kontrol altına almak için caba safetmiş fakat far etmemişti Her şeyiyle oradaydı. Baştan çıkaran gözleri ve dolgun kırmızı dudaklarıyla oradaydı. Tabii ki onu görebilen tek kişi değildi. gülünç gözüküyordu, sanki Sahil Güvenlik bebeklerinden biri yemek programı yapıyormuş gibi.. Kremayı kaşıkla küçük porselen kaplara koyup aynı anda durmadan akan konuşmasını izledi. Bitirdiğinde kaldırdı, dudaklarını araladı ve parmak eklemlerindeki çikolatayı emdi. John dudak büktü çünkü biliyordu, kesinlikle biliyordu ki bunu bilerek yapıyordu. O bir anneydi, Tanrı aşkına. Genç kızların anneleri televizyonda böyle seksi davranmamalıydı.

Televizyon bir anda karardı ve John, Georgeanne'nin yüzü belirlediğinden beri ilk defa Virgilin farkına vardı. Patron sersemlemiş ve bronz teninin altında biraz beyazlamış görünüyordu. şoktan öte, yüzü hiç renk vermedi. Kızgınlık ya da öfke yoktu. kilisede bırakıp terk eden kadın için aşk ya da ihanet hissi yoktu.

Virgil ayağa kalktı, kumandayı koltuğa fırtattı ve kapıdan çıktı,

John onun gidişini izledi sonra dikkatini diğer adamlara çevirdi hala vucut yağı hakkında konuşuyorlardı Georgeanneyi fark etmemişlerdi gerçi farketmelerde onun kim olduğunu fark edeceklerinden emin değildi Onun için ne olduğunu Virgil için ne olduğunu...

**

Georgeanne sanki düşüyormuş gibi hissetti Altı program kaydetmişlerdi hisleri her seferinde yeni yeni düzeliyordu kendine rahat olmasını keyif almasını söylemişti canlı yayın değildi bi yanlış yaparsa baştan başlayabilirdi.

Georgeanne bir saat boyunca manpoları kırmızı biberleri ve domatesleri doğradı bitirdiği zaman, fırından önceden hazırlanmış basit ama zarif hazırlanmış teksas temalı akşam yemeğini çıkarttı ve "Gelecek hafta" dedi, 'mutfığa bir ara verip,resim çerçevelerimizi nasıl kişiselleştirebileceğimizi göstereceğim Yapması çok kolay ve

çok da eğlenceli O zaman kadar görüşmek üzere “

Georgeanne'nin üzerindeki ışık söndü ve Georgeanne derin bir nefes verdi. Bugünün kaydı o kadar kötü olmamıştı. Sadece domuz filetoyu bir kere düşürmüş ve kelimeleri üç kere yanlış söylemişti ilk program gibi değildi. İlk programın kaydı yedi saat sürmüştü. Birkaç gön önce yayınlanmıştı bile ve seyretmeye sinirlerinin yeterli olmadığı, çikolatalı kremasının izleyiciler üzerinde bomba etkisi yaratması konusunda olumlu şeyler düşünüyordu. Charles programı görmüştü tabii ki ve sıkıcı olmadığı, şişman ve aptal gözükmediğinde ısrar etmişti. Gülünç duruma düşmemek için ona güvenmemişti.

Lexie yere bantlarmış bakaç kablonun üzerine bastı ve Georgeanne'ye doğru yürüdü. “Banyoya gitmem lazım,” diye söylendi.

Georgeanne arkasına uzandı ve önlüğünü çözdü. Portatif bir mikrofon, üzerine bağlanmıştı.

“Bana birkaç dakika ver, seni götüreceğim.”

“Ben kendim gidebilirim.”

“Ben götürürüm,” diye önerdi genç bir yapım asistanı.

Georgeanne memnuniyetle gülümsedi.

Lexie somurttu ve asistanın elini tuttu. “Ben artık beş yaşında değilim,” diye söylendi.

Georgeanne kızının gidişini izledi ve önlüğünü başının üzerinden çıkarttı. Programı yapma işini kabul etmek için sunduğu şartlardan biri Lexie'yi çekimlere getirmesine izin verilmesiydi. Charles onaylamıştı ve Lexie'ye ‘yaratıcı danışman’ unvanını vermişti. Lexie fikirleriyle yardımcı oluyordu ve yemekleri önceden hazırlamak için stüdyoya gelip Georgeanne'ye yardım ediyordu.

“Bugün harikaydın,” diye selamladı Charles, stüdyonun arkasından ortaya çıkarak. Mikrofonu çıkarılana kadar bekledi, sonra kolunu omuzlarının etrafına koydu. “İlk programa izleyici tepkileri çok iyi görünüyor.”

Georgeanne rahatlayarak iç çekti ve ona baktı. Kişisel ilişkilerinden dolayı

programına sahip çıkmasını istemiyordu. “Bana karşı hoş görünmek için söylemediğine emin misin?”

Ağzını Georgeanne’nin kafasının tepesine koydu. “Eminim. Eğer numaraların kötü kokarsa, seni kovacağıma söz veriyorum,” dediğinde gülümsemesini hissetti.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kafasının yanını öptü ve geri çekildi. “Neden sen ve Lexie, ben ve Amber’la akşam yemeği yemiyorsunuz?”

Georgeanne stüdyo setinin bir parçası olarak işlev gören mutfak tezgâhının arkasından el çantasını aldı. “Olamaz. John bu gece ilk ziyareti için Lexie’yi alacak.”

Charles’ın kaşları gri gözlerinin üzerinde çekildi. “Senin yanında olmamı ister misin?”

Georgeanne başını iki yana salladı. “İdare ederim,” dedi fakat edebileceğini sanmıyordu. Lexie ayrıldıktan sonra parçalara ayrılacağından korkuyordu ve bu gerçekleşirse yalnız başına olmak istiyordu. Charles iyi bir arkadaştı fakat şimdi ona yardımcı olamazdı, bu sefer değil.

Cannon Beach’ten döndükten üç gün sonra, Charles’a seyahatten bahsetmişti. Seksle ilgili bölüm dışında her şeyi anlatmıştı. John’la vakit geçirdiğini duymaktan mutlu olmamıştı fakat çok fazla soru da sormamıştı. Bunun yerine eski karısının avukatının ismini vermiş ve yarım saatlik televizyon programını yeniden teklif etmişti. Paraya ihtiyacı vardı ve programın canlı değil de bant olarak kaydedilmesi ve Lexie’nin ona eşlik etmesi şartlarıyla kabul etmişti.

Bir hafta sonra da anlaşmayı imzalamıştı.

“Babasıyla vakit geçirmek konusunda Lexie ne düşünüyor?”

Georgeanne deri çantasını omzuna astı. “Pek bilmiyorum. Soyadının artık Kowalsky olmasından dolayı biraz şaşkın olduğunu biliyorum. Yazmakta zorlanıyor; fakat bunun dışında fazla birşey söylemiyor.”

“Onun hakkında konuşmuyor mu?”

John’un babası olduğunu öğrendikten sonraki birkaç hafta Lexie, Georgeanne’ye

karşı soğuk ve mesafeli olmuştu. Georgeanne neden yalan söylediğini açıklamaya çalışmış ve Lexie sessizce dinlemişti. Daha sonra bütün kızgınlığını annesine yöneltmişti, geçip gitmesine izin vermeden ikisini de incitmişti. Hayatları hiçbir zaman aynı olmayacaktı. Fakat en büyük kısmı, John'u öğrenmeden önceki aynı küçük kız olmasıydı. Bununla beraber sıra dışı bir şekilde sessiz olduğu zamanlar da oluyordu. Georgeanne ona ne düşündüğünü sormak zorunda kalmıyordu, zaten biliyordu. "Ona, John'un bu gece onu ziyaret için gelip alacağını söyledim. Bununla ilgili fazla birşey demedi, sadece eve ne zaman geri getireceğini sordu."

Lexie banyodan geri döndü ve üçü beraber stüdyonun ön girişine doğru yürüdüler. "Tahmin et ne oldu Charles."

"Ne?"

"Birinci sınıftayım. Öğretmenimin ismi Bayan Berger. Etsiz hamburger gibi. Onu seviyorum çünkü o iyi ve sınıfta bir gerbili var. Kahverengi-beyaz ve minik kulakları var. Herkes ona Stimpie diyor. Ben ona Pongo denmesini istedim ama başaramadım." Binadan çıkıp park alanına gelene kadar yol boyunca durmaksızın konuştu. Fakat arabada eve dönerken sessizdi. Georgeanne onunla konuşmaya çalıştı fakat her halinden belli oluyordu ki, akli dağınıktı.

Georgeanne, John'un Range Rover'ının evinin önünde park etmiş olduğunu bir blok öteden fark etti, ön verandada oturduğunu gördü, ayakları ayrılmıştı ve kolları bacaklarının üzerindeydi. Arabasını ara yola çekti ve yolcu koltuğundan baktı. Lexie garaj kapısına dümdüz bakıyordu ve dişlerinin arasından üst dudağını emdi. Küçük elleriyle Charles'ın ona ileriki programlarla ilgili fikirlerini yazması için verdiği panoyu sıkıca tutuyordu. Kâğıda birkaç tane şekilsiz kedi ve köpek çizmiş ve üzerine 'hayvan dükkânı' yazmıştı.

"Gergin misin?" diye sordu kızına, kendi keleklerinin de uçuştığını hissederek.

Lexie omuz silkti.

"Eğer gitmek istemiyorsan, seni buna zorlayacağını sanmıyorum," dedi

Georgeanne, kızının doğruyu söyleyeceğini umarak.

Lexie bir süre sessiz kaldı ve “Sence beni seviyor mu?” diye sordu.

Georgeanne’nin boğazı düğümlendi. her zaman kendinden oldukça emin olan, herkesin kendiliğinden onu sevdiğinden sanan olan Lexie, babasından o kadar emin değildi. “Tabii ki seni seviyor Seni daha ilk gördüğü anda sevdi.”

“Ah,” dedi sadece.

Birlikte arabadan çıktılar ve kaldırımından yukarı yürüdüler Georgeanne büyük, siyah güneş gözlüklerinin ardından John’u izledi sakın görünüyordu ve bej pantolon, beyaz tişört ve düğmelenmemiş, pantolonun içine sokulmamış düz beyaz gömleğinin içindeydi Siyah saçları onu en son gördüğünden daha kısa kesilmişti; önu sivri uçlarla alnına düşüyordu. Bakışları kızına sabitlenmişti.

“Merhaba Lexie.”

Panosuna baktı, bir anda düşünceye dalmıştı “Merhaba.”

“Son gördüğümden beri neler yaptın?”

“Hiçbir şey

“Birinci sınıf nasıl?”

Ona bakmadı. “İyi.

“öğretmenini seviyor musun?”

“Hı hı.”

"Adı ne?"

“Bayan Berger.”

Gerginlik neredeyse elle tutulabilirdi. Lexie postacıya karşı, kendi babasına olduğundan daha arkadaşçaydı ve ikisi de bunu biliyordu. John bakışlarını Georgeanne’ye yükseltti, mavi gözleri suçlayıcıydı. Georgeanne dikleşti. Ondan hoşlanmayabilirdi, fakat ona karşı tek olumsuz kelime etmemişti -pekâlâ, en azından Lexie’nin duyacağı biçimde değil. Artık onunla yatmak istemiyor ve üzerinde binmesine izin vermiyor diye Lexie’yi ona karşı etkileyecek değildi, Lexie’nin karakteriyle uyuşmayan çekingenliği onu şaşırtmıştı fakat sebebini biliyordu. İçine

kapanmasının nedeni karşısında iri, kaslı bir gibi duruyordu ve artık ona nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

“Neden John’a gerbilden bahsetmiyorsun?” diye öneride bulundu, Lexie’nin en son düşkünlüğünün konusunu açarak.

“Gerbilimiz var.”

“Nerede?”

“Okul.”

John bu kızın, haziranda ilk defa karşılaştığı küçük kız olduğuna inanamadı. Ona baktı ve içindeki gevezenin nereye gittiğini merak etti.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu Georgeanne.

John onun elini sıkmayı ve kızına ne yaptığını bilmeyi isterdi. “Hayır. Gitmemiz lazım.”

“Nereye?”

Büyük güneş gözlüklerine baktı ve onu ilgilendirmediğini söylemeyi düşündü. “Lexie’ye nerede yaşadığımı göstermek istiyorum.” Panoya uzandı ve Lexie’nin elinden aldı. “Onu saat dokuzda getiririm,” dedi ve panoyu Georgeanne’ye uzattı.

“Hoşça kal anne. Seni seviyorum.”

Georgeanne baktı ve sahte gülümsemelerinden birini yüzüne yerleştirdi. “Bana biraz şeker ver biricik sevgilim.”

Lexie parmak uçlarında yükseldi ve annesine hoşça kal öpücüğü verdi. John izlerken, Georgeanne’nin sahip olduğu şeyi istediğini biliyordu. Çocuğunun sevgisini ve şefkatini istiyordu. Kollarını boynuna sarmasını ve onu öpüp, sevdiğini söylemesini istiyordu. Ona baba dediğini duymak istiyordu.

Lexie’yi eve götürdüğü zaman rahatlayacağına ve Lexie’nin Georgeanne’nin etkisinden uzaklaştığında, tanıdığı o küçük kıza geri dönüşeceğine emindi.

Fakat bu olmadı. Saat yedide aldığı küçük kızla, saat dokuzda evine bıraktığı kız aynı kızdı. Onunla konuşmak yumuşak bir buzun üzerinde kaymak gibiydi; yavaş ve cehennem kadar sıkıcı. Tekne eviyle ilgili söyleyecek fazla birşeyi yoktu ve bütün

banyoların nerede olduğunu bir an önce bilmek istememişti. Bu John'u şaşırtmıştı çünkü Cannon Beach'te banyoların yerleri Lexie için ciddi bir iş gibi görünüyordu.

Lexie'ye, onun için temizlediği yedek odayı göstermişti ve onu alışverişe götüreceğini söylemişti, böylece odasını istediği gibi döşeyebilirdi. Bu fikri seveceğini düşünmüştü fakat o sadece başıyla onaylamış ve aşağıdaki güverteye çıkmak istemişti. Sadece teknesine bir kıvılcımlık bir ilgi bile göstermişti, o yüzden Sundancer'a atlayıp yavaşça gölde gezindiler. John onun kabini inceleyişini ve mutfak rafındaki küçük buzdolabını açışını izledi. Dümeni tutması için onu dizine oturttu. Gözleri büyüdü ve sonunda ağzının köşeleri yükseldi, bu ifadesi gülümsemeye dönüştü fakat fazla birşey demedi.

Ayrıldıktan iki saat sonra evin önüne çektiği zaman, ruh hali tepede hızlıca kümelenen fırtına bulutları gibiydi. Birlikte akşamı geçirdikleri küçük kızı tanıımıyordu, o Lexie değildi. Onun bildiği Lexie güler ve kıkırdar ve nehir suyu gibi konuşurdu.

Range Rover daha yeni susmuştu ki, Georgeanne evin dışında Ve onlara doğru yürüyordu. Bileklerine kadar uzanan, yürüdüğünde savrulan, bol kesimli, dantelli bir elbise giyiyordu ve saçları başının üstünde toplanmıştı.

Sokağın karşısındaki bahçede dikilen küçük bir kız Lexie'nin adını söyledi ve çılgınca uzun sarı saçlı bir Barbie'yı havada salladı,

"Kim o" diye sordu John, Lexie'ye emniyet kemerini açması için yardım ederken

"Amy," diye cevapladı, kapıyı açtı ve dört çekerli araçtan atladı "Anne, Amy ile oynamaya gidebilir miyim? Yeni bir Barbie'si var ve onu sana gösterebilirim, çünkü ben de istiyorum"

Georgeanne John'a baktı, Range Rover'ın önüne doğru yürürken. Bakışlarını kızına düşürmeden önce John'la gözleri kısa bir an için denk geldi "Yağmur yağacak."

"Lütfen," diye yalvardı, yukarı aşağı, sanki topuklarında yay varmış gibi zıplayarak. "Sadece birkaç dakika için?"

“Yalnızca on beş dakika.” Georgeanne kaçmaya şansı olmadan Lexie’nin omzuna uzandı. “John’a ne diyeceksin?”

Lexie durdu ve ortasına bakarak. Teşekkürler John,” dedi neredeyse fısıldayarak. “İyi vakit geçirdim.”

Öpücük yoktu. Seni seviyorum baba, yoktu. Sevgi ve şefkati bu kadar erken beklemiyordu fakat Lexie’nin saçındaki kısma bakınca, umduğundan daha uzun süre beklemesi gerektiğini biliyordu. “Belki gelecek sefer Key Arena’ya gideriz ve sana çalıştığım yeri gösteririm.” Teklifi pek istekli bir karşılık bulmayınca ekledi, “Ya da alışveriş merkezine gidebiliriz.” John alışveriş merkezinden nefret ederdi, fakat sabırlı bir adam değildi.

Lexie’nin ağzının köşeleri yukarı doğru kalktı. “Tamam.” dedi, sonra kaldırıma doğru yürüdü. İki yöne de baktı sonra caddenin karşısına atıldı. “Merhaba Amy,” diye seslendi, “tahmin et ne yaptım. Büyük bir tekneye bindim ve Gas Works Park a gittik ve suda sıçrayan bir balık gördüm ve John onun üzerinden geçti John’un teknesinde yatağı ve buzdolabı var ve çok uzun ama uzun süre tekneyi sürdüm.’

John, iki küçük kızın Amy’nin evinin ön kapısına doğru yürüyüşünü izledi, sonra Georgeanne’ye döndü. “Ona ne yaptın sen?”

Ona baktı ve kaşları yeşil gözlerinin üzerinde biraraya geldi “Ben ona hiçbir şey yapmadım.”

“Saçmalık. Hazıranda tanıştığım Lexie değil bu. Ona ne söyledin?”

Georgeanne ona uzunca bir süre baktı ve “Hadi içeri girelim,” diye öneride bulundu.

İçeri girmek istemiyordu. Çay içip olanları akıllıca tartışmak istemiyordu. Onunla uzlaşabilecekmiş gibi hissetmiyordu. Sinirliydi ve bağırmak istiyordu. “Böyle iyi.”

“John, bu konuşmayı senle ön bahçemde yapmayacağım”

John onun bakışına doğru döndü, sonra başıyla evi işaret etti Evin etrafında onu takip etti, bilinçli olarak bakışlarını kafasının arkasında sabit tuttu. Hareket ederkenki görüntüsünü fark etmek istemiyordu. Geçmişte kalçalarının, elbisesinin eteğini

savurmasını hep takdir etmişti. Şu anda ona dair hiçbir şeyi takdir edecek durumda değildi.

Georgeanne'yi, pastel renklerin saçıldığı arka bahçeye doğru takip etti. Kadınsı bir renk cümbüşüydü, çok tipik Çiçekler fırtına öncesi esintisinde sallanıyor, fıskiye mavi beyaz Çizgili bir salıncak setinin yanındaki çimleri suluyordu. Bahçeye göz atarken, evleri arasındaki karşıtlığın farkına vardı Georgeanne'nin evinin bahçesi ve salıncak seti vardı, çiçek bahçesi ve biçilmesi gereken çimleri vardı. Bir çocuğun bisiklet sürebileceği ve Lexie'nin paten kayması için pürüzsüz kaldırımı olan bir caddede yaşıyordu. John'un demir attığı yer bile kendi başına Georgeanne'nin ev taksitlerinin toplamına neredeyse eşitti. Harika bir manzarası ve harika bir evi vardı, fakat gerçekten bir ev değildi. Bunun gibi değildi. Bahçesi, avlusu ya da pürüzsüz kaldırımı yoktu.

Burada bir aile yaşar, diye düşündü, Georgeanne yüksek lavanta çiçeklerinin arkasındaki musluğa vardığında. Ailesi. Hayır. Onun ailesi değil. Kızı.

"Her şeyden önce," Georgeanne doğrularak başladı, "Lexie'yi incitecek herhangi birşey yapmakla ya da söylemekle sakın bir daha beni suçlama. Senden hoşlanmıyorum fakat senin hakkında hiçbir zaman kızımın önünde tek kötü kelime etmedim."

"Sana inanmıyorum."

Georgeanne omuz silkti ve hissetmediği bir sakinliği korumak için çabaladı. John karşısında çalakaşık yenecek kadar iyi gözüdürken, midesi sanki bayat birşey yemiş gibi hissediyordu. Ona bu kadar yakın olmayı kaldırabileceğini düşünmüştü fakat şimdi emin değildi. "Neye inandığın umrumda değil."

"Neden daha önce konuştuğu gibi konuşmuyor benimle?"

Ona fikrini söyleyebilirdi, ama neden? Neden kızını ondan almasına yardım etmeliydi? "Ona biraz zaman ver."

John başını iki yana salladı. "Onunla ilk karşılaştığımda son sürat konuşuyordu. Şimdi babası olduğumu biliyor ve tek kelimesi çıkmıyor ağzından. Hiç akla yatkın

değil.”

Bu Georgeanne’nin aklına mükemmel derece yatıyordu. Annesiyle ilk ve son kez karşılaştığında, reddedilmekten dolayı dehşete düşmüş ve Billy Jean’e ne diyeceğini bilememişti. Georgeanne o zaman yirmi yaşındaydı ve bir çocuğun ne hissettiğini sadece tahmin edebilirdi. Lexie şimdi John'a ne diyeceğini bilmiyordu ve kendi olmaktan korkuyordu.

John ağırlığını tek ayağına verdi ve kafasını yana eğdi. “Onu benimle ilgili yalanlarla doldurmuş olmalısın. Bana gıcık olduğunu biliyorum fakat bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim”

Georgeanne kollarıyla midelerini sardı ve acıyı içende tuttu. John’un bayağı fikirleri, onu incitmemesi gerektiği halde incitti. “Bana yalanlardan bahsetme. Avukat tutmakla ilgili yalan söylememiş olsaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sen bir yalancısın ve şehvet düşkünü bir sporcusun. Fakat bunlar Lexie’ye seninle ilgili kötü birşey söylemem için yeterli değil.”

John topuklarının üzerinde geriye doğru kaydıldı ve kısılmış gözlerle ona baktı. “Ahh... şimdi anlaşıldı. Yatağında çıplak olduğun için kızgınsın.”

Georgeanne yanaklarının kırmızı dönmediğini umdu fakat yüzünün liseli bir kızinki gibi kızardığını hissedebiliyordu. “İkimiz arasında olanlardan dolayı kızımı sana karşı zehirlemeye çalışacağına mı ima ediyorsun?”

“Kahretsin, hiçbir şey ima etmiyorum. Doğrudan söylüyorum Çiçek ya da diğer başka saçma şeyler göndermediğim için Bilmiyorum, belki ertesi sabah uyandın ve duşta hızlı bir seks istedin fakat ben istediğini vermek için etrafta değildim.”

Georgeanne acıyı daha fazla içinde tutamayacaktı ve saldırdı. “Ya da belki, bana dokunmana izin verdiğim için öğrenmiştim”

John bilircesine gülümsedi. “İğrenmemiştin. Ateşliydin. Yeterince alamadın.”

“Aş bunları,” diye alay etti Georgeanne. “O kadar unutulmaz değildin.”

“Saçmalık. Kaç kez birbirimize atıldık?” diye sordu, sonra bir parmağını kaldırdı ve saydı. “Yatakta.” Diğer parmağını kaldırmak için durdu. “Çatıda kilimin üzerinde,

yıldızlar çıplak göğüslerinin üzerinde parıldarken.” Üç parmak. “Jakuzide, bütün o sıcak su kışlarımıza çarpıp yere sıçrarken. Yerin çürümemesi için ertesi gün halıyı çekmek zorunda kaldım.” Gülümsedi ve dördüncü parmağını kaldırdı. “Duvara karşı, yerde ve yatağımda, bir kere geldiğim için hepsini bir sayıyorum. Ama sen yine de birden fazla gelmiş olabilirsin.”

“Gelmedim!”

“Üzgünüm. Sanırım yataktaki ilk seferle karıştırdım.”

“Soyunma odasında çok fazla zaman geçiriyorsun,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Gerçek bir erkek seks hayatı hakkında konuşmak zorunda değildir.”

Bir adım yaklaştı. “Oyuncak bebek, yatağımdaki davranışlarına bakılırsa, tanıdığın tek gerçek adam olduğumu söyleyebilirim ”

Georgeanne’nin söylediği her şey sert göğsüne çarpıp sekiyormuş gibiydi, aynı zamanda John’un kelimeleri kalbini yaralamıştı. Ona karşı kazanamayacaktı, o yüzden sıkılmış gözükmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. “Eğer öyle diyorsan John.”

“Eğer Güzelcene sorarsan cubuğumu patlatmana izin verebilirim”

“Kendini utandırıyorusun”

“Kıyafetlerin üzerindeyken biraz daha iyi davransaydın belki şimdiye kadar evlenmiş olurdun”

“Bana tavsiyemi veriyorsun bir sitrizzciyle evlendin”

“Doğru ben her zaman harika bir çift göğüs karşısında sersem gibi davrandım” Bileğini çevirdi saatine baktı” Detroitte bileğimi kırdığımdan beri bu kadar eğlenmemiştim fakat şimdi gitmem lazım cumartesi Lexieyi almak için geri geleceğim üçte onu hazırla” ayrılmak üzere döndüğünde varla yok arası bir bakış attı.

Georgeanne boğazına elini koydu ve arka bahçe kapısından Çıkışını izledi. Kazanmıştı, Sonunda John’a karşı kazanmıştı. Nasıl yaptığını bilmiyordu fakat

müthiş egosunu kesinlikle çökertmişti

Göğsü sıkıştı. Arka verandaya geçti ve en son basamağa oturdu.

Eğer kazandıysa. neden daha iyi hissetmiyordu?

ON ALTI

"Bu çok kötü oldu " Mae, Kahlua ve kremayı dudaklarına götürüp bir yudum alırken böyle mırıldandı. Sağ ayağını hafiften salladıkça. parlak siyah ayakkabısı ayak parmaklarının ucundan kayacakmış gibi duruyordu. Bardağının üzerinden bakarak, modifiye edilmiş bir Chevrott'in baslarını gümbürdetip zehirli gazlar püs-kürterek yavaşça geçişini seyretti. Elini yüzünün önünde salladı ve dışarıda oturmayı seçerek hata mı yaptığını düşündü. Küçük bistro tip masasından Jazz bara doğru yürüyenleri tam olarak görebiliyordu. Saksafonun melodik akışı açık kapılardan, şehir merkezin loş günbatımına karışıyordu. Etrafında çiftler, Seattle'da insanların en çok ilgilendiği şeylerden bahsediyorlardı, yani yağmur; kahve ve Microsoft'tan.

İçkisini masaya geri koydu ve saatine baktı. "Gelmiyor," dedi kendi kendine ve ayağını ayakkabısının içine geri itti. Cuma akşamıydı. Her zamankinden farklı olarak çalışması gerekmiyordu Ruj ve maskarayı boşuna sürmüştü. özel olarak giyinmişti bir de. Vücuda yapışan güzel, kısa, siyah, askılı bir elbise. Donuyordu ve en son aşığı, Ted, gelmiyordu. Muhtemelen karısı alıkoymuştur, diye düşündü, ve el çantasına uzandı. Genellikle çanta taşımazdı, fakat bu kez parasını koyabileceği başka bir yer yoktu, iççamaşırı bile.. yirmilik çıkardı ve masaya koydu Onu daha fazla beklemeyecekti. O kadar da umutsuz değildi

"Senin gibi bir kadın tek başına ne yapıyor?"

Mae kafasını kaldırdı ve adama kaybolmasını söylemek için ağzını açtı Ama adamı görünce bunun yerine, kaşlarını çattı ve "Tam da bu gece daha kötüye gidemez derken," dedi.

Hugh Miner güldü ve yanındakilere, "Siz gidin, ben size yetişirim," dediği sırada Mae'nin karşısına bir sandalye çekti.

Mae adamların içen girişlerini izledi ve el çantasını aldı. "Tam kalkıyordum."

"Bir içki için kalabilirsin, değil mi?"

"Hayır."

"Neden hayır?"

Çünkü donuyorum, diye dūřündü. "Neden kalmak isteyeyim?"

"ünkü ben ısmarlıyorum."

Bedava içki Mae için hiçbir zaman teşvik edici sayılmazdı, ama tam o anda kızıl saçlı bir garson kız masaya geldi ve tam bir aptal gibi davranmaya başladı. Cilvelendi, Hugh'un omzuna sūrtündü; ve çöküp ona ağzıyla zevk vermek dışında neredeyse her řeyi yaptı. Büyük mavi gözleri ve güzel vücudu ile hoř bir kadındı Bu güzelliği Hugh'a tasdikletmek istedi, ama, hakkını verelim, Hugh onu geri çevirdi.

"Bak sana ne diyeceğim, Mandy," dedi Hugh garson kıza. "Eğer bana bir Beck's ve..." durakladı ve Mae'ye döndü. "Sen ne içersin?" diye sordu.

Ayrılamazdı. Henüz değil. Mandy kıskanç bakışlarıyla ona bakarken ayrılamazdı. Başka kadınlar genellikle Mae Heron'u kıskanmaktardı. "Kahlua ve krema."

"Eğer bana bir Beck's ve bir Kahlua ve krema getirirsen minnettar kalırım," diye bitirdi.

Kız etrafına baktı, sonra eğildi ve kulağına, "Ne kadar minnettar kalırsın? diye fısıldadı.

Hugh sessizce güldü. "Mandy," dedi, "Gerçekten ilgilenmiyorum, istediğin şeyin bazı eyaletlerde suç olması nedeniyle. Ama üzülmeyin, bu akşam buraya Dmitri Ulanov'la birlikte geldim. Tabii, kendisi yabancı ve önerdiğin şey için hapis yatılabileceğini bilmiyor. Belki ona kabul ettirebilirsin."

Kız gülüp uzaklaşırken, Hugh arkasına yaslandı ve bakışını Mandy'nin kalçalarına sabitledi.

"İlgilenmediğini sanmıştım," diye hatırlattı Mae.

"Bakmanın bir sakıncası yok," dedi Hugh ve dikkatini Mae'ye çevirdi. "Ama senin kadar güzel değil"

Mae, Hugh'un bunu her tanıştığı kadına söylediğinden o kadar emindi ki, en ufak bir yücelme hissetmedi. "Ne istiyordu?"

Hugh kafasını salladı ve ela gözleri parladı. "Söylersem sır vermiş olurum."

"Ve sen hiç sır vermez misin?"

"Hayır." Deri ceketini çıkardı ve masanın diğer ucuna uzattı. Omuzları krem rengi gömleğinin içinde geniş görünüyordu.

"Üşüdüğüm belli mi oldu? diye sordu, ve ceket menmuniyetle kabul etti. Omuzlarını saran ceket kocaman ve sıcaktı. Erkeksi ter kokusu vardı.

Hugh ona doğru gülümsedi. "Evet, kabartıların göründü."

Mae hangi kabartılar diye sormaya gerek duymadı. Böyle konuşmalara utanıp sıkılmayacak kadar alışıktı.

"Sen soruyu yanıtlamayı düşünüyor musun? diye sordu Hugh.

"Ne sorusunu?"

"Senin gibi bir kadının burada tek başına ne yaptığını'?"

"Benim gibi?"

"Tabii,' diye gülümsedi Hugh. "Hoş. Çekici. Canayakın mizacının pek çok erkeği cezbedeceğini hayal edebiliyorum."

Mae Hugh'u hiç de komik bulmadı, "Neden burada olduğumu bilmek ister misin?"

"Ben de onu sordum."

Yalan söyleyebilir ya da birşeyler uydurabilirdi. Bunun yerine, gerçeği söyleyerek Hugh'u sarsmaya niyetlendi. Yumruklarını ceketin içine sokup masaya doğru eğildi. "Evli aşığım ile buluşacağım ve bütün gece Marriott'ta çılgınlar gibi sevişeceğiz."

"Sahiden mi?"

Onu kesinlikle sarsmıştı. Sırada, ahlak dersinden sınıfla kalmakta tahmin ettiği bir adam tarafından ayıplanmak vardı.

"Bütün gece mi?"

Bu tepki yüzünden hayal kırıklığına uğramış olarak arkasına yaslandı. "Yani, çılgınlar gibi sevişecektik, fakat o gelmedi Sanırım yakasını kurtaramadı."

Garson kız yaklaştı ve içkilerini masaya bıraktı. Hugh'un birasını önüne koyarken kulağın başka birşey fısıldadı. Hugh kafasını salladı ve elini arka cebindeki cüzdanına attı, içinden iki beşlik çıkarıp kıza uzattı.

Mae, "Bu sefer ne istiyor?" diye sorduğunda garson kız henüz lam uzaklaşmamıştı.

Hugh birasını dudaklarına götürdü ve yerine geri koymadan evvel büyük bir yudum çekti. "John'un bu akşam gelip gelmeyeceğini merak ediyor."

"Geliyor mu?"

"Hayır, ama gelseydi bile, Mandy onun tipi değil.

Mae içkisinden bir yudum aldı. "Onun tipi nasıl?"

Hugh gülümsedi. "Senin arkadaşın gibi."

Gülümsediğinde ve gözleri o şekilde parıldayınca, Mae Hugh'un bazı kadınlara nasıl yakışıklı gelebileceğini görüyordu "Georgeanne mi?"

"Evet," Yeşil şişenin boynunu parmaklarının arasında çevirdi. "Georgeanne'ye benzer kadınlardan hoşlanıyor Her zaman böyle oldu, eğer olmasaydı, şu an içinde bulunduğu zor durumda olmazdı Georgeanne onu bayağı bir harap etti."

Mae'nın içkisi az daha boğazına kaçıyordu Üst dudağındaki kahve aromalı likörü yaladı ve olanca hızıyla, "Harap mı etti Georgeanne harika bir insan ve asıl John onun hayatını cehenneme çevirdi" dedi

"Lexie'den haberi olunca John kontrolünü kaybeder gibi oldu. Gergin ve husursuz bir hale burundu Tek bahsettiği Lexie'ydı Aylarca planladığı Cancun seyahatini iptal etti ve Dünya kupasından da çekildi. Bunların yerine; Lexie ve Georgeanne'yi Oregon'daki evine davet etti."

"Sadece Georgeanne'yi ona tekrar güvensin diye kandırmaya çalışıyordu. Aynı zamanda onu suistimal ediyordu -hem de birden fazla şekilde "

Hugh omuz silkti. "Ben Oregon'da ne olduğunu aslında biliniyorum, ama sen biliyor gibisin.

"Bildiğim şey Hugh, canını yaktı—"

Bir erkek sesi "Mae" diye araya girdi. Mae soluna döndü ve kafasını kaldırıp masanın yanında duran Ted'e baktı. "Özür dilerim geciktim, çıkmam kolay olmadı "

Ted kısa ve sıskaydı. Mae ilk defa pantolonunu belinin üzerine biraz fazla çekiyor olduğunu fark etti. Masanın öte yanında duran yapılı, çekici erkek görüntüsüyle kıyaslandığında gerçek bir pısrığa benziyordu. "Merhaba Ted," diye karşıladi Mae, ve Hugh'a işaret etti. "Bu, Hugh Miner."

Ted gülümsedi ve elini bilindik gayeyle uzattı.

Hugh gülümsemedi ve Ted'in elini sıkmadı Onun yerine ayağa kalktı ve daha ufak adama gözünü dikti. "Sana bunu yalnızca kez söyleyeceğim," dedi sakın bir ses tonuyla. "Yok ol buradan, senin ağzını burnunu dağıtacağım."

Ted'in gülümsemesi kayboldu ve eli aynı anda aşağı düştü. "Ne?"

"Eğer bir kez daha Mae'in yanına geldiğini görürsem, seni doğduğuna pişman edeceğim."

"Hugh!" dedi Mae, soluksuz kalmış bir biçimde.

"Sonra karın hastaneye seni teşhis etmeye geldiğinde" diye devam etti, "ona seni neden bir güzel benzettiğimi anlatacağım."

"Ted!" Mae ayağa fırladı ve kendini iki adamın arasına attı. "Yalan söylüyor. Seni incitmeyecek."

Ted bakışını Hugh'dan Mae'ye çevirdi, bir kelime daha etmeden topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse ardına bakmadan cadde boyunca uzaklaşmaya başladı. Mae hızla döndü ve Hugh'un ceketini masanın üzerine fırlattı. Yumruğunu hiddetle sıkarak, Hugh'un göğsüne bir tane patlattı. "Seni gidi budala!" Barın dışındaki diğer masalarda oturanlar Mae'ye döndüler, ama o bunu umursamadı.

"Ah!" Hugh elini kaldırdı ve gömleğinin önüne sürttü. "Ufak birşeysin, ama bayağı sıkı vuruyorsun."

"Senin lanet olası derdin ne, ha? O benim flörtümdü," diye köpürdü Mae.

"Evet, bana teşekkür etmen gerek. Korkağın tekiydi."

Mae, Ted'in az biraz korkak olduğunun farkındaydı, ama güzel görünüşlü bir

korkaktı. Onu bulması Üç ayını almıştı ve henüz onu denememişti. Masanın üzerinden çantasını aldı ve caddeden aşağı baktı. Eğer acele ederse ona yetişebilirdi. Gitmek için davrandı ve güçlü parmakların kolunu kavradığını hissetti.

“Bırak gitsin.”

“Hayır,” Mae kolunu kurtarmaya çalıştı fakat başaramadı. “Lanet olsun, diye küfretti. “Muhtemelen bir daha beni hiç aramayacak.”

“Muhtemelen.”

Hugh’un gülümseyen yüzüne doğru kaşlarını çattı. “Bunu neden yaptın?”

Hugh omuzlarını silkti. “Onu sevmedim.”

“Ne?” diye güldü Mae, hiç komik bulmadan. “Onu sevip sevmemen kimin umurunda? Senin onayına ihtiyacım yok benim”

“O sana uygun bir adam değil.”

“Nereden biliyorsun?”

Ona gülümsedi. “Çünkü senin için uygun olan adamın ben olduğunu düşünüyorum.”

Bu sefer Mae’nin kahkahası eğlenceyle içiçeydi. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ciddiyim.”

Ona inanmadı. “Sen tam da benim asla çıkmayacağım tipte bir adamsın.”

“Nasıl bir tipmiş o?”

Mae bariz bir biçimde, hâlâ kolunu kavramakta olan ele doğru baktı. “Maço, etbeyinli, ego manyağı. Kendinden daha küçük ve güçsüz insanları itip kakabileceklerini zanneden adamlar.”

Hugh Mae’nin kolunu bıraktı ve ceketini masanın üzerinden topladı. “Ben ego manyağı değilim ve insanları itip kakmam.”

“Gerçekten mi? Ya Ted?”

“Ted o sayılmaz.” Ceketini tekrar Mae’nin omzuna koydu, “Onda kısa adam sendromu olduğunu görebiliyorum Büyük ihtimalle karısını dövüyordur.”

Mae bu saçmasapan varsayım karşısında kızdı. “Ya ben?”

“Sen ne”

“Beni itip kakıyorsun.”

“Tatlım, sen ancak bina yıkan bir gülle kadar güçsüz sayılırsın ”

Hugh ceketinin yakasını Mae'nin çene hizasına kaldırdı. “Bence benden kabul ettiğinden daha fazla hoşlanıyorsun.”

Mae aşağıya baktı ve gözlerini kapadı. Bu iş olmuyordu. “Sen benim nasıl biri olduğumu bilmiyorsun bile.”

“Seni güzel buluyor ve hakkında epey düşünüyorum. Seni çok çekici buluyorum, Mae.”

Mae'nin gözleri açıldı. “Beni mi? Hugh gibi adamlar onun gibi kadınları çekici bulmazlardı. Hugh tanınmış bir atletti. Mae ise liseden mezun olmadan evvel kimseyle beraber olmamış tahta göğüslü, sıska bir kızdı. “Bu komik değil.

“Ben de komik olduğunu düşünmüyorum. Parkta seni gördüğüm ilk seferden beri senden hoşlandım. Seni neden aradığımı düşünüyordun?

“Ben sadece kadınları taciz etmekten hoşlandığını düşündüm.”

Güldü. “Hayır, sadece seni taciz etmekten. Sen özelsin.”

Bir an için kendine ona inanması için izin verdi. Beraber olmayı düşünmediği bu atletin ilgisi sebebiyle kendini yücelmiş hissettiği bir an... İlk karşılaşmalarında onunla nasıl alay ettiğini hatırlayınca bu an fazla uzun sürmedi.

“Umarım fikrini değiştirmem için bana bir şans tanırırsın”

Bileğini tuttu. “Hiç komik değil.”

“Komik olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Genelde beni seven kızlardan hoşlanırım. Benden nefret eden birine hiç âşık olmamıştım.”

Öyle ciddi görünüyordu ki Mae az daha ona inanıyordu. “Senden nefret etmiyorum,” demek durumunda kaldı.

“Sanırım, bu da bir başlangıç sayılır.” Hugh ellerini Mae'nin boynunun iki yanına koydu ve başparmaklarıyla çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Hâlâ üşüyor musun?”

“Biraz.” Hugh'un, Mae'nin boğazını saran avuçlarının ısısı, Mae'nin midesine

dolan bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. Vücudunun verdiği bu tepki karşında hem sarsılmış, hem de biraz ürkmüştü.

“İçkilerimizi alıp içeri girmeyi ister misin?”

Mae’nin hissettiği sarsıntı yerini kafa karışıklığına bıraktı. “Eve gitmek istiyorum.”

Hayalkırıklığı Hugh’un ağzını eğmesine sebep oldu ve ellerini Mae’nin omuzlarının yanına doğru indirdi. “Seni arabana kadar geçireyim.”

“Taksiyle geldim.”

“O zaman eve götürüyüm.”

“Tamam ama seni içeri davet etmeyeceğim,” dedi. Bazı kadınlar onu hafifmeşrep bulabilirlerdi, ama onun da bazı standartları vardı. Hugh Miner yakışıklı ve başarılıydı, ve bir beyefendi gibi davranıyordu. Yalnızca onun tıpi değildi

“O sana kalmış.”

“Ciddi söylüyorum, içeri gelemezsin.”

“İnanıyorum Eğer kendini daha iyi hissettirecekse motordan bile inmeyeceğime söz veririm.”

“Motor?”

"Evet, Marley’ımla geldim. Seveceksin. Kolunu Mae’nin omuzuna doladı ve barın girişine doğru ilerlediler, "önce Dmitri ve Stuart’ı bulmalı ve onlara ayrıldığımı söylemeliyim.

"Ben seninle motorsiklete binemem."

Girişte durdular ve bir grup insanın çıkmasını beklediler. “Tabii ki binebilirsin. Zarar görmene müsaade etmem."

"Onun için endişelenmiyorum." Mae, Hugh’un kapının üzerinde duran turuncu Miller lambasıyla aydınlanan yüzüne baktı. "İç çamaşırı giymiyorum"

Hugh birkaç saniyeliğine dondu ve sonra gülümsedi. “İşte, bir ortak yönümüz çıktı. Ben de iç çamaşırı giymiyorum."

John, Caroline Foster Duff’yı, Virgil’in Bainbridge malikanesinin giriş holü boyunca takip etti

Sarı saçlarında ağarmalar vardı ve göz kenarlarında ince çizgiler oluşmuştu. Caroline bilgelik ve zarafetle olgunlaşacak kadar şanslı kadınlardan biriydi. Yaşını saç boyası ya da plastik cerrahiyle gizlemeyecek kadar bilgelik sahibi, ve altmışbeş yıla rağmen güzel görünecek kadar zarifti.

"Seni bekliyordu," dedi, yemek odasından geçerlerken. Maun ağacından yapılı çiftli bir kapının önünde durakladı ve John'a soluk mavi gözlerinde kaygıyla baktı. "Ziyaretini kısa tutmanı istemek zorundayım. Biliyorum, bu akşam seninle buluşmayı Virgil istedi, fakat birkaç gündür her zamankinden daha fazla çalışıyordu. Aslında yorgun, ama dinlenmeyi kabul etmiyor. Birşeylerin ters gittiğini biliyorum ama benimle paylaşmıyor. Onu neyin üzdüğünü biliyor musun? İş yüzünden mi?

"Bilmiyorum, diye cevapladı John. Üç yıllık sözleşmesinin ikinci yılındaydı ve müzakere için bir yıl daha tasalanmak durumunda değildi, bu yüzden Virgilin kendisini, sözleşmesini görüşmek için çağırdığından şüpheliydi. Hem müzakereleri kişisel olarak yürütmezdi, profesyonel çıkarlarıyla ilgilensin diye bir spor yönetim şirketiyle anlaşmıştı. Virgilin gece saat dokuzda başbaşa görüşme isteğini garip bulsa da, "Kadro seçimi hakkında konuşmak istediğini farzediyorum," dedi.

Dönüp, önündeki kapıyı açmadan evvel Caroline'in kaşlarından biri yukarı kalktı. "John burada," diye bildirdi, Virgil 'in çalışma odasına girerken. John, Caroline'in ardından kiraz ağacı ve deri kaplamalı, Japon balıkçıların heykelleriyle dolu odaya girdi. Farklı yüzeyler bir zenginlik ve beğeni etkisini harmanlıyor ve yaratıyordu. "Fakat yalnız yarım saat kalmasına müsaade edeceğim," diye devam etti. "Daha sonra gitmesini isteyeceğim ki sende dinlenebilesin "

Virgil önündeki yönetici masasının üzerine yayılmış birkaç kağıt üzerinden yukarı baktı Karısına yanıtı, "Çıkarken ardından kapıyı kapat," oldu, Caroline'in dudakları kasıldı, ama birşey söylemeden odadan çıktı

Virgil "Otursana," diyerek masasının karşısındaki bir sandalyeyi gösterdi

John görmüş geçirmiş adamın yüzüne baktı Neden çağrıldığının farkındaydı. Virgil'in gözlerinden kızgınlık ve yorgunluk okunabiliyordu Yetmişbeş senesinin her

yılını gösteriyordu. John koltuklu deri bu sandalyeye oturdu ve bekledi

“öteki gün Georgeanne Howard’ı televizyonda gördüğünde gerçekten şaşırmış göründün”

"Şaşırdım,“

“Burada Seattle'da kendi programı olduğunu bilmiyor muydun?"

“Hayır."

“Bu nasıl olabilir John? İkiniz bayağı bir yakınsınız."

“Görünen o ki, o kadar da değiliz," diye yanıtladı John. Virgil'in ne kadar bildiğini merak ederek.

Virgil bir kâğıt aldı ve masanın karşısına ulattı. “Bu seni yalanlar mı“

John dokümanı aldı ve bakışları hızla Lexie'nin doğum belgesi üzerinde dolaştı. Lexie'nin babası olarak görünüyordu. Tabii normalde bu onu memnun ederdi, ama başka birinin özel hayatını araştırmasını hoş karşılamadı. Kâğıdı masaya geri attı ve Virgil'in bakışını karşıladı. "Bunu nereden buldun?"

“Doğru mu?"

“Evet, doğru. Nereden buldun?"

Virgil omuzlarını silktilti. “Birini Georgeanne'yi biraz araştırması için görevlendirmiştim, karşıma ismin çıkınca şaşkınlığımı sen düşün. Virgil birkaç mahkeme dökümanı ile birlikte John'un babalığı kabul belgesini elinde tutuyordu. Virgil onları uzatmadı, ama uzatmasının gereği yoktu. John'un kendi kopyaları evindeydi. “Görünüşe bakılırsa Georgeanne'den bir çocuğun var.

“Olduğunu biliyorsun, neden zırvayı kesip konuya gelmiyorsun."

Virgil kâğıtları geri koydu. “Bu senin hakkında her zaman takdir ettiğim şeylerden biri, John. Hiçbir şeyin etrafından dolanmıyorsun." Bakışları şunu sorarken hiç kıpırdamadı, “Beni kendi arka bahçemde gülünç ve yaşlı bir ahmak gibi ortada bırakmasının öncesi ya da sonrasında nişanlımla hiç birlikte oldunuz mu?"

John geçmişinin kurcalanmasından hoşlanmamasına veya bu kişisel sorudan memnun olmamasına rağmen, sorunun adil olduğunu düşündü. Virgil'e, bir cevaba

hakkı olduğuna inanacak kadar saygı duyuyordu. “Georgeanne’yle ilk defa düğünü terk ettikten sonra tanıştım. Senin evinden koşarak çıkıp benden onu götürmemi isteyene kadar onunla hiç karşılaşmamıştım. Gelinlik giymiyordu ve ben de kim olduğunu bilmiyordum.

Virgil arkasına yaslandı. “Fakat bir noktada öğrendin.”

“Evet.”

“Onun kim olduğunu öğrendiğinde, onunla yine de birlikte oldun.”

John kaşlarını çatı. “Herhalde.” John’un bakış açısına göre, John Georgeanne’yi düğünden götürerek Virgil’e büyük bir iyilik yapmıştı. Georgeanne bazen düpedüz kaba birine dönüşebilirdi ve John, yaşlı adamın kendine yatakta anılmaya değer olmadığını kaldırmayacağını düşünmüyordu.

Virgil onsuz daha iyiydi. Georgeanne bir erkeği önce azdırır ve yarı sertleşmesini sağlar, sonra ona kendisini küçük düşürdüğünü söyleyebilirdi. Sonra da o, bal damlatırken hançerleyen diliyle ona bir striptizciyle olan ikinci evliliğini hatırlatırdı. Gaddardı, buna şüphe yok.

“Beraberliğiniz ne kadar sürdü?”

“Pek uzun değil.” Virgil tanıyordu ve yaşlı adam onu buraya ilginç ayrıntıları anlatması için çağırmamıştı. “Sadede gel.”

“Benim için gayet güzel hokey oynadın ve kiminle yattığın hiçbir zaman umurumda olmadı. Fakat Georgeanne’yi becerdiğinde beni de becermiş oldun.”

John ayağa kalktı ve masanın üzerinden atlayıp Virgili fena halde benzetmeyi ciddi olarak düşündü. Eğer Virgil kendinden çok daha yaşlı olmasaydı, bunu yapabilirdi de. Georgeanne beraber olduğu en baştan çıkana ve ateşli kadındı, yine de ilişkileri becermekle tanımlanamazdı. Georgeanne onun için bundan daha fazlasıydı ve hakkında sanki bir çöpmüş gibi konuşulmayı haketmiyordu. Biraz çabayla öfkesini kontrol altına aldı. “Meseleyi hâlâ anlamadın.”

“Ya Chinooks’taki kariyerin, ya Georgeanne. İkisine birden sahip olamazsın.”

John tehdit edilmeyi başka insanların onun şahsi işlerini kurcalamasından da az

severdi. “Beni içimle mi tehdit ediyorsun?”

Virgil, “Yalnız beni buna zorlarsan,” dediğinde son derece ciddiye.

John Virgil’e, tehdidini kırışık ve yaşlı poposuna sokmasını söylemeyi düşündü. Beş ay önce olsa diyebilirdi. John Chinooks’ta oynamayı sevse ve başka bir takımın kaptanı olarak kendini düşünemese de, tehdit edilmeyi hoş karşılamazdı. Fakat şimdi kaybedecek çok şeyi vardı. Bir çocuk sahibi olduğunu daha yeni keşfetmiş ve ortak velayet isteği henüz onaylanmıştı. “Birlikte bir kızımız var, o yüzden “sahip olamazsın” derken neyi kastettiğini belki açıklarsın.

“Çocuğunu istediğin kadar gör, diye başladı Virgil. “Fakat annesine dokunma. Onunla çıkma. Onunla evlenme, aksi halde sen ve ben sorun yaşamaya başlarız.

Eğer Virgil bu tehdidi bir yıl hatta birkaç ay önce yapmış olsaydı, John herhalde kabul etmez ve işi bırakırdı. Fakat Detroit veya New York’a hatta Los Angelese bile taşınarak Lexie’ye nasıl babalık edebilirdi? Aynı eyalette yaşamazsa Lexie’nin büyümesini nasıl görebilirdi? “Lanet olsun, Virgil, dedi yaşlı adamın ayağa kalkmasını izlerken, “Hangimizin diğerinden daha az hoşlandığını ben de bilmiyorum, Georgeanne mi, ben mi? Eğer geçen hafta isteseydin kendini bir sürü dertten kurtarmış olurdun ve beni de buraya kadar gelmekten. Ben Georgeanne’yi istiyor sayılmam, o ise beni daha da az istiyor.”

Virgil bitkinlik dolu gözleri John’a inanmadı. “Sen sadece söylediklerimi aklında tut.”

“Unutacağımı sanmam.” John yaşlı adama son bir kez daha baktı, sonra döndü ve odadan çıktı. Evden çıkarken Virgil’in verdiği ültimatom kulaklarında çınılıyordu. “Ya Chinooks’taki kariyerin, ya Gorgeanne. İkisine birden sahip olamazsın.”

Feribotu on beş dakika bekledi ve tekne eve ulaştığında Virgil’in yaptığı tehdidin saçmalığı sinirlice kıkırdamasına sebep oldu. Bu görmüş geçirmiş adamın intikam almanın en iyi yolunu bulmuş olduğunu düşündüğünü farzettii. Gerçekten de en iyi yol bu olabilirdi, fakat John ve Georgeanne artık aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorlardı. İkisini birlikteliğe zorlamak daha uygun bir ceza olurdu.

Lexie ağaçlara toslayıp, kaldırıma çıkarken ve yayaları dümdüz ederken korna, zil, fren yapan lastikler ve kırılan cam sesleri John'un kulaklarını doldurdu.

"İyi gidiyorum," diye bağırdı atari salonunun kaotik ortamının üzerinden.

Lexie'nin önündeki video oyunu ekranına baktı ve şakaklarına bir ağrı girdiğini hissetti. "Yaşlı kadına dikkat et," diye onu uyardı ama artık çok geçti. Lexie kıdemli bir yurttaşı biçti ve alüminyum yürütecini havalara uçurdu.

John'un video oyunu ya da atarilere özel bir ilgisi yoktu Alışveriş merkezlerinden hoşlanmazdı, sipariş ettiği ihtiyaçlarının postayla gelmesini yeğlerdi ve çizgi filmlerin de ilgisini çektiği söylenemezdi.

Video oyunu sona erdi ve John bileğini çevirip kol saatine baktı. "Gitme zamanı gelmiş.

"Kazandım mı, John?" diye sordu Lexie, büyük ekranda beliren puanını göstererek.

Orta parmağına Pike Place pazarında bir mücevher satıcısından aldıkları gümüş telkari yüzüğü takmıştı ve yanındaki boş koltukta da başka bir tezgâhtan aldıkları camdan yapılmış elyapımı kedisi duruyordu. Range Rover'ının arkası oyuncak doluydu ve Lexie, Nötre Dame'ın Kamburu'nu izleyebilse diye gidecekleri sinemanın bulunduğu sokağa doğru ilerlemeden evvel vakit öldürüyordu.

Kızının sevgisini satın almaya çalışıyordu. Pişman değildi. Umursanıyordu. Onun bir kez olsun "Baba" dediğini duyabilmek için ona istediği herhangi birşeyi alır, zamanını gürültülü atari salonlarında geçirir, ya da onunla birlikte saatler boyu Disney filmlerini izleyebilirdi "Neredeyse kazanıyordun," diye kandırdı ve eline uzandı. "Kedini de al," dedi ve ikisi atan salonundan dışarı zikzaklar yaparak çıktılar. Eski Lexie'yi geri almak için yapamayacağı neredeyse hiçbir şey yoktu.

John bu öğleden sonra Lexieyi evden aldığı anda, Lexie onu kapıda yüzünde bir rimel ya da ruj izi olmadan karşılamıştı. Cumartesiydi ve onu sokak kadını makyajı olmadan görmeyi tercih etse de, Haziran ayında tanıştığı kızı görmeyi öyle umutsuzca istemişti ki, hafif, açık renk bir dudak parlatıcı sürmesini önermişti. Kız

başını sallayarak geri çevirmişti.

Lexie'nin alışılmamış davranışı karşısında Georgeanne'yle konuşmayı deneyebilirdi, fakat Lexie'yi alırken evde değildi. Sağ burun deliğine halka takmış genç bebek bakıcısına bakılırsa, Georgeanne çalışıyordu, ama onlar geri gelmeden evvel Georgeanne dönmüş olurdu.

Belki Georgeanne'yle sonra konuşurum, diye düşündü o Lexie sinemaya doğru giderlerken. Belki ikisi de sorumlu yetişkinler olarak davranır ve kızları için en iyi olana karar verebilirlerdi. Evet, belki. Ama Georgeanne'de onun sinirlerine dokunan ve onu Okutmak isteyen birşey vardı.

“Bak!” Lexie birden durdu ve dükkan vitrinine gözlerini dikti. Camekanın ardında birkaç ufak yavru kedi bir kıl yumağı olmuşlar ve birbirlerini bir tırmalama direği etrafında kovalıyorlardı. Üstü açık geniş tel kafesin içinde yaklaşık altı yavru vardı ve Lexie hayretli bir merakla onlara bakarken, John, Marymoor Parkında kalbini çalan küçük kızı bir anlık da olsa yeniden görmüş oldu.

“İçeri girip çabucak bakmayı ister misin?” diye ona sordu.

Lexie, sanki ağır bir suç işlemeyi önermişçesine ona şöyle bir baktı. “Annem diyor ki ben...” Durdu ve ufak bir gülümseme dudaklarını ayırdı. “Tamam. Seninle içeri gireceğim.”

John Patty'nin evcil hayvan dükkânının kapısını açtı ve kızını içeri soktu. Dükkânda kasanın ardında durup deftere birşey yazan satış görevlisi kadın haricinde kimse yoktu.

Lexie John'a, onun aldığı cam kediyi verdi, sonra kafese yürüdü ve üstüne doğru yöneldi. Elini içeri soktu ve parmaklarını kıpırdattı. Bir sarman hemen atıldı ve tüylü vücuduyla Lexie'in bileklerine süründü. Lexie kıkırdadı ve yavruyu göğsüne aldı.

John cam figürü, mavi ve yeşil gömleğinin göğüs cebine tıktı ve sonra Lexie'nin yanına çömeldi. Yavruyu kulaklarının arasından sevdi ve parmak kemikleri Lexie'nin çenesine temas etti. Hangisinin daha yumuşak olduğunu bilmiyordu.

Lexie ona baktı, öyle heyecanlıydı ki hepsini içinde tutamıyordu. “Onu sevdim,

John.”

John küçük kedinin kulağına dokundu ve elinin üstüyle de Lexie’nin çenesine dokunuyordu. “Bana baba diyebilirsin,” dedi, nefesini tutarak.

Büyük mavi gözlerini bir kez kırptı, bir daha kırptı, sonra gülümsemesini kedinin kafasına üstüne gömdü. Soluk yanağında bir gamze belirdi, ama tek kelime söylemedi.

“Bütün o yavruların sağlık kontrolleri tamdır,” diye bildirdi satış görevlisi kadın John’un arkasından.

John koşu ayakkabılarının burnuna bakıyordu, hayalkırıklığı kalbinde asılı bir biçimde. “Bugün sadece bakıyoruz,” dedi durduğu yerden.

“O sarı olanı size elli dolara bırakabilirim. Bu gerçekten çok iyi bir fiyat.”

John Lexie’nin hayvan saplantısı ortadayken eğer Georgeanne isteseydi çoktan ona bir tane almış olurdu diye düşündü. “Eğer eve bir yavruyla dönerse annesi beni muhtemelen öldürür,” dedi.

“Yavru köpeğe ne dersiniz? Ufak bir dalmaçyalı yeni geldi.”

“Bir dalmaçyalı?” Lexie’nin kulakları kızardı. “Dalmaçyalı mı varmış?”

“İşte orada. Satış görevlisi bir duvar boyu camdan yapılı odacığa işaret etti.

Lexie yavruyu nazikçe kafesine bıraktı ve kulübelere yöneldi Cam odacıklar bir dalmaçyalı, uyuyan şişko yavru bir husky ve yemek kabına kıvrılmış büyükçe bir fare hariç boştu.

“O nedir?” diye sordu Lexie neredeyse hiç tüyü olmayan kocaman kulaklı fareyi göstererek.

“O bir Çihaha. Çok sevimli küçük bir köpek.”

John ona köpek denmemesi gerektiğini aklında geçirdi. Her tarafı titriyor, zavallı görünüyor ve köpeklerin ismini kötüye çıkarıyordu.

“Üşüyor mu?” diye sordu Lexie ve kafasını cama dayadı.

“Sanmam. Onu çok sıcak tutmaya çalışıyorum.”

“O zaman korkuyor olmalı.” Lexie elini cama dayadı ve “Annesini özlüyor,” dedi.

John, "Mümkün değil," dedi aklından küçük balığı kurtarmak için Pasifik'i geçmeye çalışması geçiyordu. O aptal titrek köpeği kurtarmaya çalışmayacaktı. "Hayır annesini özlemiyor. Burada yalnız olmaktan memnun. Bahse girerim yemek tabağına kıvrılmaktan da hoşlanıyordur. Bahse girerim çok güzel bir rüya görüyor ve rüyasında hızlı esen bir rüzgâr olduğu için titriyor."

"Çihahalar çok ürkek bir türdür," diye bilgi verdi satış görevlisi.

"Ürkek mi?" John köpeği gösterdi. "Hayvan uyuyor."

Kadın gülümsedi. "Sadece şefkat ve sevgiye ihtiyacı var." Sonra döndü ve açılır kapanır kapıdan içeri girdi. Birkaç saniye sonra cam odacık açıldı ve bir çift el kapta uyuyan köpeğe uzandı.

"Eğer filme zamanında yetişmek istiyorsak gitmeliyiz," dedi John artık çok geç olsa da. Kadın geri döndü ve köpeği Lexie'nin bekleyen kollarına verdi.

"Adı ne?" diye sordu Lexie ona çevrilmiş iki tane boncuk gibi siyah göze bakarken.

"Onun bir adı yok," diye yanıtladı kadın. "Ona ismini sahibi verecek."

Köpeğin pembe dili dışarı çıktı ve Lexie'nin çenesini yaladı.

"Beni sevdi," diye güldü Lexie.

John Lexie ve köpeğin vedalaşması için sabırsızlanarak saatine baktı. "Film başlayacak. Artık gitmemiz gerek."

"Filmi daha önce üç kez gördüm," dedi Lexie gözlerini köpekten ayırmadan. "Sen ne güzel şeysin" diye köpeği sevdi. Sözcükleri uzatarak söylerken inanılmaz derecede annesini hatırlatıyordu. "Bana biraz şeker verin."

"Olmaz " John kafasını salladı. Birdenbire uçağı tek motorla indirmek zorunda kalan bir pilot gibi hissetmeye başladı. "Şeker getirmeyin

"Titremesi durdu." Lexie yanağını minik köpeğin yüzüne sürttü, o da kızın kulağını yaladı.

"Onu artık geri vermen gerekiyor."

"Fakat beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bende kalmaz mı?"

“Hayır olmaz. Annen beni öldürür.”

“Birşey demez.”

John Lexie'nin sesindeki değişimi hissetti ve onun yanına Çömeldi. Yere hızla yaklaşırken, ikinci motorunun da devre dışı kaldığını hissetti. Çakılmadan evvel hızla birşeyler düşünmeliydi. “Tabii ki der, ama sana ne diyeceğim. Sana bir kaplumbağa alırım ve onu benim evde tutarsın ve bana her gelişinde onunla oynayabilirsin.”

Köpek kollarında mutlu bir şekilde kıvrılıp yatarken Lexie, John'un göğsüne doğru yaslandı. “Ben kaplumbağa istemiyorum, küçük Pongo'yu istiyorum.”

“Pongo mu? Ama ona isim veremezsin ki, Lexie. O senin değil.”

Lexie yalvaran bir sesle “Onu seviyorum o da beni seviyor”

“Gerçek bir köpeğin olmasını istemez misin bir dahaki hafta sonu bakabiliriz ”

Lexie kafasını salladı “O gerçek bir köpek O sadece çok küçük. Annesi yok ve onu burada bırakırsam çok üzülecek.” Yaşlar gözlerinden boşalmaya başladı ve hıçkırdı, Lütfen baba. Pongo'yu almama izin ver.”

John'un kalbi hızla çarpmaya ve boğazına doğru yanma hissetmeye başladı. Kızının son derecede üzgün yüzüne baktı. Yandı. Kurtulma şansı yok Bir budalaydı. Ona “Baba” demişti Cüzdanına uzandı ve kredi kartını mutlu kadına teslim etti”

“Tamam,” dedi ve kollarıyla Lexie'yi sardı ve onu kendisine doğru çekti. “Ama annen ikimizi de öldürecek.”

“Gerçekten mi? Pongo yu alıyormusun”

“Sanırım öyle.”

Gözyaşları arttı ve kafasını John'un omzuna gömdü Lexie “Bütün dünyadaki en iyi babasın.” diye ağladı ve John teninde bir sıcaklık hissetti. “Sonsuza kadar iyi bir kız olacağım.” Seni seviyorum baba, diye fısıldadı.

Hemen birşeyler yapmazsa Lexie gibi yüksek sesle ağlamaya başlayacaktı. Oracıkta, satıcı kadının önünde kız gibi ağlayacaktı “Ben de seni seviyorum,” dedikten sonra 'Mama alsak iyi olur.”

“Muhtemelen bir kafese de ihtiyacınız olacak.” dedi satıcı kadın elinde tuttuğu

John'un kredi kartıyla uzaklaşırken. "Ve çok az t    olduğu için bir kazağa da."

John, Lexie ve Pongo'yu k  peğin eşyalarıyla birlikte Range Rover'a y  klediği zaman yaklaşık bin dolar kadar hafiflemişti. Bellevue'ye doğru giderken yolda Lexie hiç durmadan konuşarak k  peğine ninniler s  yledi. Ama evinin sokağına yaklaştıklarında sessizleşmeye başladı. John kaldırımın kenarına yanaşıp park ettiğinde ise arabanın içini sessizlik kapladı.

John, Lexie'nin arabadan   ıkmasına yardım etti, kaldırımdan y  r  rken ikisi de hiç konuşmadı. Veranda lambasının altında durup, Georgeanne'nin, Lexie'nin kollarında titreyen fareyle y  zleşmek zorunda kalacağı anı erteleyerek kapalı kapıya g  zlerini diktiler.

"Ger  ekten   ok   fkelenecek," dedi Lexie ona adeta fısıldayarak.

John kızın k    k elinin kendi elini kavradığını hissetti. "Evet. İşler boka saracak."

Lexie onu d  zeltmedi. Sadece başını salladı ve "Evet," dedi.

"Ya Chinooks'taki kariyerin, ya Georgeanne. İkisine birden sahip olamazsın." Az kalsın g  lecekti. Georgeanne'ye ansızın sıırılsıklam âşık olsa bile, bu akşamdan sonra kariyerinin Knox kalesi kadar sağlam olacağını d  ş  nd  .

Kapı açıldı ve John'un, işlerin akibeti hakkındaki az   nceki tahmini ger  ekleşti. Georgeanne bakışlarını   nce John'dan Lexie'ye, sonra da Lexie'nin kollarında titreyen k  peğe kaydırdı. "Nedir bu?"

Lexie sesini   ıkarmadı ve John'un konuşmayı yapmasına izin verdi. "şey, bir evcil hayvan d  kk  nına girdik ve--"

Georgeanne "Olamaz!" diye hafif bir çığlık kopardı. "Onu evcil hayvan d  kk  nına mı g  t  rd  n? Oralara girmesi yasak. En son seferinde o kadar   ok ağladı ki midesindekileri   ıkardı."

"Bir de iyi tarafından bak, bu seferkinde hastalanmadı "

"İyi tarafından mı?" Lexie'nin kollarına doğru işaret ederek bağırdı, "K  pek mi bu?"

"Satıcı kadın şöyle s  yledi ama ben h  l   ikna olmuş değilim"

“Geri götür şunu.”

“Anne, hayır. Pongo benim.”

“Pongo mu? Hemen isim mi koydun ona? John’a baktı ve gözleri kısıldı. “Pekâlâ. Pongo John’la birlikte kalabilir.”

“Benim bahçem yok.”

“Güverten var. Bu da yeterli.”

“Babamla birlikte yaşayamaz çünkü onu sadece hafta sonları görebiliyorum O zaman ona halının üstüne kaka yapmamayı öğretemem.”

“Kime öğreteceksin? Pongo’ya mı yoksa babana mı?”

“Bu hiç komik değil Georgie.”

“Biliyorum. Geri götür şunu John.”

“Keşke götürebilsem. Ama kasada iade kabul edilmediği yazıyordu. Pongo’yu geri götüremem.” Oracıkta her zamanki güzelliğiyle dikilen ve fena halde Öfkeli görünen Georgeanne’ye baktı. Ama Cannon Beach’ten beri ilk defa canı onunla kavga etmek istemiyordu. Onu daha fazla kışkırtmak niyetinde değildi. “Bunun için özür dilerim ama Lexie ağlamaya başladı ve ben de hayır diyemedim. Köpeğe isim verdi ve boynumda ağladı ve ben de satıcı kadına kredi kartımı uzattım.’

“Alexandra Mae, eve gir.”

“O-o,” dedi Lexie ve köpeğini kolunun altına kısıtırıp başını öne eğerek annesinin yanından koşarak geçip içeri girdi.

John da onu izlemeye davrandı ama Georgeanne yolunu kapattı. “Bu çocuğa beş senedir on yaşına gelene kadar evcil hayvan sahibi olamayacağını söylüyorum. Sen onu birkaç saatliğine dışarı çıkarıyorsun ve elinde tüysüz bir köpekle eve geliyor.

John sağ elini kaldırdı. “Biliyorum ve özür dilerim. Söz veriyorum, köpeğin mamasını ben alacağım ve onu bütün yavru köpek itaat derslerine götüreceğim.”

“Onun o lanet olasıca mamasının parasını ben verebilirim,” dedi Georgeanne ve avuçlarını kaldırıp parmaklarını kaşlarının üstüne bastırdı. Kafası patlamak

üzereymiş gibi hissediyordu. “O kadar kızgınım ki düzgün düşünemiyorum.”

“Sana okuman için bir yavru köpek kitabı aldığımı söylesem yardımı olur mu?”

“Hayır, John,” diyerek içini çekti ve ellerini indirdi. “Yardıma olmaz.”

“Küçük bir kafesim de var.” Georgeanne’yi bileğinden tuttu ve peşi sıra sürükledi.

“Onun için bir sürü şeyler aldım.”

Georgeanne, John onu bileğinden çektiği sırada hızlanan nabzını umursamamaya çalıştı. “Ne gibi şeyler?”

John Range Rover’in arka kapısını açtı ve derin bir giysi çekmecesini büyüklüğündeki köpek kafesini ona uzattı.

“Yere pislemesin diye gece bunun içinde kalması gerekiyor,” dedikten sonra tekrar aracın içine uzandı. “Bu eğitimiyle ilgili bir kitap, bu Chihuahua’larla ilgili ve bir tane daha -başlığı okumak için durakladı“Birlikte Yaşayabileceğiniz Bir Köpeği Yetiştirmek’. Mama, dişleri için bisküvi, çiğneme oyuncaktan, tasına ve kayış ve bir de küçük kazak.”

“Kazak mı? Her şeyi dükkândan mı aldın?”

“Hemen hemen. Döndü ve kafasını arabaya soktu.

Georgeanne kafesin üstünden tam önünde duran John’un arka ceplerine bir bakış attı. Kot pantolonu yer yer aşınmıştı ve ilmeklerinden deri, örgü bir kemer geçirilmişti.

“Burada bir yerde olduğunu biliyorum,” dedi John ve Georgeanne bakışını çabucak cipin kocaman oyuncak dükkânı torbaları ve üstünde Üst Düzey Hokey yazan büyük bir kutuyla dolu olan bagajına kaydırıldı.

“Nedir bütün bunlar?” diye sordu kafasıyla bagajı işaret ederek.

John omzunun üstünden ona bakarak “Lexie’nin seçtiği bazı şeyler,” dedi. “Benim evime geldiğinde oynayacak hiçbir şeyi yok, o yüzden bazı şeyler aldık. Barbie bebeklerin bu kadar pahalı olduğuna inanamıyorum. Tanesinin altmış dolar olduğundan haberim yoktu.” Doğruldu ve Georgeanne’ye bir tüp uzattı. “Bu Pongo’nun diş fırçası.”

Georgeanne şaşkınlık içindeydi. “Bir Barbie için altmış dolar mı ödedin?”

John omuzlarını silktilti. “E, bir tanesini köpekle diğerini zebra desenli bir ceket ve ona uygun beresiyle birlikte verdiklerini düşünürsen o kadar da kötü bir alışveriş olmamış bence.”

Çok fena kazıklanmıştı. Lexie kutuyu açtıktan sonraki birkaç gün içinde o bebekler çıplak ve garaj satışından alınmış gibi bir halde duruyor olacaktı. Lexie onlara daha ucuz oyuncaklarından farklı davranmadığı için, ama daha önemlisi çoğu zaman iki bebeğe yüz yirmi dolar vermeye gücü yetmediğinden Georgeanne kızına nadiren pahalı oyuncaklar alırdı.

Yılbaşında ve doğum günlerinde biraz çılgınlık yapıp çok harcama yaptığı olurdu ama bu günler için özel olarak bütçe oluşturmak ve para ayırmak zorundaydı. John’un ise böyle bir zorunluluğu yoktu. Geçen ay avukatları bir velayet anlaşması düzenlediklerinde, John’un hokeyden yılda altı milyon kazandığını, bunun yarısı kadar da yatırımlardan ve cirolardan gelir elde ettiğini öğrenmişti. Bununla asla rekabet edemezdi.

John’un gülümseyen yüzüne baktı ve aklından neler geçirdiğini düşündü. Eğer dikkatli davranmazsa elinden şu tüysüz köpek dışında her şeyini alabilirdi.

ON YEDİ

“Kahveni yağsız sütlü mü mocha mı istersin?” diye sordu Georgeanne Mae’ye metal filtreye espresso doldururken.

“Yağsız sütlü,” dedi Mae gözlerini yerde kıvrılmış yatarken köpek bisküvisini kemiren Pongo’dan ayırmadan. “Çok acınası bir durum bu. Benim kedim sizin köpeğinizden daha büyük. Bootsie bunu dövebilir.”

“Lexie,” diye seslendi Georgeanne, “Mae Pongo hakkında yine kötü şeyler söylüyor.”

Lexie kollarını yağmurluğunun içine sokarken mutfığa girdi. “Köpeğim hakkında kötü şeyler söyleme.” Masada duran süt çantasını alırken kaşlarını çatı. “O hassas.” Dizlerinin üstüne çöküp yüzünü köpeğinkine yanaştırdı. “Şimdi okula gitmem gerek, sonra görüşürüz.” Köpek bisküvisini kemirmeyi kısa bir an için bırakıp Lexie’nin ağzını yaladı.

“Bak sana daha önce söyledim bunu,” dedi Georgeanne buzdolabından yağsız kutu sütü çıkarırken. “Pongo’nun kötü huyları var.”

Lexie omzunu silkerek ayağa kalktı. “Umurumda değil. Ben onu seviyorum.”
“Ama benim umurumda. Şimdi Amy’lere gitsen iyi olur yoksa arabayı kaçıracaksın.”

Lexie hoşça kal öpücüğü vermek için dudaklarını büzdü.

Georgeanne kafasını salladı ve Lexie’yi ön kapıya kadar geçirdi. “Ben kendilerini yalayan köpekleri öpen kızları öpmem.” Giriş kapısından Lexie’nin caddeyi geçmesini izledikten sonra mutfığa döndü. “O yavru köpek için çıldırıyor,” dedi Mae’ye espresso makinesine doğru yönelirken. “Sadece beş gündür onunla birlikte ama şimdiden hayatımızın kontrolünü eline aldı. Köpek için diktiği küçük kot yeleği görmelisin.”

“Sana söylemem gereken birşey var,” dedi Mae birdenbire.

Georgeanne omzunun üstünden arkadaşına baktı. Mae'nın bir sıkıntısı olduğunu anlamıştı. Kahve içmek için bu kadar erken gelmezdi, son birkaç gündür de biraz mesafeli davranıyordu. "Ne oldu?"

"Hugh'u seviyorum."

"Ne?" Elleri hareketsizleşti ve kaşları alçaldı. "John'un arkadaşı mı?"

"Evet"

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyordum ama artık etmiyorum."

"Ne oldu"

Georgeanne de Mae kadar kafası karışmış hissediyordu.

"Bilmiyorum. Geçen Cuma beni bir gece klübünden alıp eve götürdü bir daha da gitmedi."

"Son altı gündür seninle mi yaşıyor?" Georgeanne mutfak masasına doğru yürüdü Oturmak zorundaydı.

"Yani daha çok, son altı gecedir"

"Şaka mı bu?"

"Hayır ama böyle düşünmeni anlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir dakika önce ona evime gelemeyeceğimi söylüyordum, sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan çıplak halde kim üstte olacak diye kavga ediyorduk. O kazandı ve ben ona âşık oldum."

Georgeanne şoktan uyuşmuş gibiydi. "Emin misin?"

"Evet O üstteydi."

"Ondan bahsetmiyorum!" Georgeanne'nin Mae'yle ilişkisinde değiştirebileceği tek birşey olsaydı, bu Mae'nın Georgeanne'nin ilgilenmediği ayrıntıları paylaşma eğilimi olurdu. "Ona âşık olduğuna emin misin?"

Mae başını evet anlamında salladı ve yedi senelik arkadaşlıkları boyunca Georgeanne ilk defa olarak onun kahverengi gözlerinin yaşla dolduğunu gördü. Mae her zaman çok güçlü olmuştu, onun ağladığını görmek Georgeanne'yi üzdü.

“Tatlım,” diye içini çekti ve Mae’nin sandalyesinin yanında, ayak ucunda çömeldi. “Çok üzgünüm.” Kollarını arkadaşına dolayarak onu teselli etmeye çabaladı. “Erkekler çok aşağılık olabiliyor”

“Biliyorum,” diye içini çekti Mae. “Her şey çok güzel gidiyordu ve sonra bunu yaptı.”

“Ne yaptı?”

Mae kendini geri çekerek Georgeanne’nin yüzüne baktı. “Bana evlenme teklif etti.”

Georgeanne söyleyecek söz bulamadan diz çökmüş durumda kaldı.

“Daha çok erken olduğunu söyledim ama beni dinlemedi. Beni sevdiğini ve benim de onu sevdiğimi bildiğini söyledi.” Georgeanne’nin keten masaörtüsünün ucunu kavrayarak gözlerinin altını sildi. “Ona hemen evlenmek zorunda olduğumuzu düşünmediğimi söyledim ama dinlemedi işte.”

“Tabii ki şu anda evlenemezsin onunla.” Georgeanne masaya tutunarak ayağa kalktı.

“Geçen hafta ondan hoşlanmıyordun bile. Bu kadar önemli bir kararı bu kadar kısa sürede vermeni nasıl bekleyebilir. Altı gün hayatının geri kalanını onunla geçirmek isteyip istemediğine karar vermek için yeterli değil.”

“Üçüncü gecedен sonra kararımı vermiştim.”

Georgeanne sandalyesine tutundu. Başı dönüyordu ve tekrar oturmak zorunda olduğunu hissediyordu. “Kafamı bilerek mi karıştırıyorsun? Onunla evlenmek mi istiyorsun?”

“Oh, evet.”

“Ama ona hayır mı dedin?”

“Evet dedim! Hayır demek istedim ama yapamadım,” dedikten sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. Aptalca ve düşüncesizce bir hareketmiş gibi görünebilir ama onu gerçekten seviyorum ve mutlu olma şansımı kaçırmak istemiyorum.”

“Çok da mutlu görünmüyorsun.”

“Öyleyim! Şimdiye kadar hiç böyle hissetmedim. Hugh bana kendimi iyi hissettiriyor, olduğumdan daha iyi hissedebileceğimi hiç düşünmezdim bile. Beni güldürüyor ve komik olduğumu düşünüyor. Beni mutlu ediyor, ama...” Duraklayarak gözlerini tekrar sildi. “Senin de mutlu olmanı istiyorum.”

“Benim mi?”

“Son birkaç aydır perişan haldeydin, özellikle Oregon’da olanlardan sonra. Sen mutsuz olduğun ve ben de hiç bu kadar mutlu olmadığım için kendimi korkunç hissediyorum.”

“Ben mutluyum,” diyerek Mae’yi rahatlattıktan sonra bunun gerçekten doğru olup olmadığını düşündü. Hayatında olup bitenler göz önüne alınırsa ne hissettiği hakkında düşünmediği bir an bile olmamıştı. Şu anda düşündüğünde aklına gelen tek kelime şoktu. Ama şimdi kendi duygularına gömülmenin sırası değildi. “Hey,” dedi gülümseyerek, kollarını uzatarak masaya hafifçe vurdu. “Şimdi senin mutluluğuna odaklanalım. Öyle görünüyor ki planlamamız gereken bir düğün var.”

Mae ellerini Georgeanne’nin avucuna koyarak “Bütün bunlar çok aceleye gelmiş gibi görünüyor ama Hugh’u gerçekten seviyorum,” dedi. Onun ismini söylerken yüzü aydınlanıyordu.

Georgeanne arkadaşının gözlerine baktı ve bu durumun romantizmi ve coşkusu şu an için kuşkularına üstün geldi. “Bir tarih belirlediniz mi?”

“10 Ekim.”

“Bu üç hafta sonra!”

“Biliyorum ama hokey sezonu beşinde Detroit’te başlıyor ve Hugh sezonun ilk maçını kaçıramaz. Sonra New York ve St. Louis’e gidiyor. Dokuzunda da buraya dönüp Colorado’yla oynamadan önce Patrick Koy’u alt etme fırsatını hiç kaçırmaz. Takvimimize baktım ve Ekim’in ilk üç haftası epey rahatız. O yüzden Hugh’la o zaman evleniyoruz, bir haftalığına Maui’ye halayına gidiyoruz, sonra Bennetlerin partisinde catering yapacağım ve Hugh’da Maple Leafs’le oynamak için Toronto’ya

doğru yola çıkacak.

“Üç hafta,” diye sızlandı Georgeanne. “Üç haftada nasıl harika bir düğün planlayabilirim?”

“Planlamayacaksın. Senin düğünde olmanı istiyorum, mutfakta değil. Her şeyi halletmesi için Anne Maclean’la çalışmaya karar verdim. Redmond’da koca bir şölen salonu organize ediyor olmasına rağmen bu kadar kısa zamanda yeni bir işi almayı kabul etti. Senden sadece iki şey istiyorum. Gelinlik seçmem için bana yardımcı olursan çok sevinirim. Böyle şeyler hakkında hiçbir fikrim yok biliyorsun. Muhtemelen iğrenç birşey seçerim ve farkında olmam.

Georgeanne gülümsedi. “Sana seve seve yardım ederim.”

“Ve birşey daha yapmam istiyorum. Georgeanne’nin ellerini daha sıkı kavradı. “Baş nedimem olmam istiyorum. Hugh, John’dan sağdıçı olmasını isteyecek dolayısıyla eninde sonunda onunla yanyana durmak zorunda olacaksın.”

Gözyaşları Georgeanne’nin boğazını tıkadı. “John’la benim aramdaki sorunlar seni endişelendirmesin. Seninle birlikte durmaktan memnun olurum.”

“Büyük bir sorunumuz daha var.”

“Üç hafta içinde bir düğün planlamak ve John’la yanyana durmaktan daha kötü ne olabilir ki?”

“Virgil Duffy”

Georgeanne’nin içindeki her şey dondu.

“Hugh’a onu davet edemeyeceğimizi söyledim ama Hugh bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Eğer takım arkadaşlarını, antrenörleri, koçları ve yönetimi davet edersek, takımın sahibini görmezden gelemeyiz. Sadece yakın arkadaşlarını davet edelim dedim ama takım arkadaşlarıyla yakınlar zaten. Bir kısmını davet edip diğerlerini etmemek nasıl olur ki? Mae ellerini yüzüne kapadı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Tabii ki Virgil’i davet edeceksin.’ Georgeanne geçmişinin yakasını bırakmadığını düşünerek kendine hakim olmaya çalıştı, önce John şimdi de Virgil.

Mae kafasını sallayıp ellerini şarkı tu. “Sana bunu nasıl yapabilirim?

“Ben büyük bir kızım. Virgil Duffy beni korkutmuyor.” Georgeanne söylediği şeyin doğruluğundan şüphe etti. Burada kendi mutfağında otururken korkmuyordu ama düğünde onu görünce nasıl hissedeceğinden emin değildi. “Onu ve başka kimi istersen davet edebilirsin. Benim için endişelenme.

“Hugh’a Vegas’a gitsek ve şu Elvis taklitçilerinden biri bizi evlendirse dedim. Bu sorunu çözer.”

Georgeanne kendisinin geçmişte yaptığı hatalardan dolayı arkadaşının gidip Vegas’ta evlenmesine izin veremezdi. “Sakın aklından bile geçirme,” diye uyardı küçümseyerek. “Kalitesiz insanlarla ilgili düşüncemi biliyorsun ve Vegas’ta Elvis tarafından evlendirilmek tam bir fakir beyaz kalitesizliği. Sana aynı ölçüde kalitesiz bir gelinlik almak zorunda kalırım sonra. Şöyle Ronco’dan birşey, şu cam kesici gibi mesela, böylece sen de Pepsi şişelerinden kadeh yapabilirsin Ve evet ne yazık ki bu durumda seni artık sevebileceğimi düşünmüyorum. ”

Mae güldü. “Tamam, Elvis yok.”

“İyi. Düğünün güzel olacak,’ diye tahminde bulunduktan sonra ajandasını aramaya yöneldi.

Mae’yle ikisi birlikte işe koyuldular. Mae’nın çalışmak istediği organizatörü aradıktan sonra Goergeanne’nin arabasına atlayıp Redmond’a gittiler.

Sonraki hafta boyunca bir çiçekçiyle anlaşp bir sürü gelinlik baktılar. Heron, televizyondaki programı, Lexie ve hızla yaklaşan düğün gününden dolayı Georgeanne’nin kendine ayıracak zamanı olmuyordu. Oturup rahatlayabildiği yegâne saatler pazartesi ve çarşamba akşamları John’un Lexie ve Pongo’yu yavru köpek eğitimi dersine götürdüğü zamanlardı. Ama o zaman bile rahatlıyor sayılmazdı. John uzun boyu, yakışıklılığı ve yazsonu esintisini andıran kokusuyla evine girdiği zaman aptal kalbi çarpıyor, gitmek üzere arkasını döndüğünde göğsü sıkışıyordu. Kendisini sevemeyecek olan insanlarla artık bir işi olmayacağını düşünürdü ama yanılmıştı. Kalbini kırmış olsa da John’u muhtemelen her zaman

sevecekti, John onun sevgisini ve çocuğunu almış, onu bomboş bırakmıştı. Mae evleniyor ve hayatına devam ediyordu. Georgeanne arkada kalmış gibi hissediyordu. Hayatı yapmaktan keyif aldığı şeylerle doluydu ama sevdiği insanlar hayatlarına onun izleyemeyeceği yollar çiziyordu.

Birkaç gün sonra Lexie, John'la ilk hafta sonunu geçirecek ve Ernie Maxwell ile John'un annesi Glenda'yla tanışacaktı. Kızı Georgeanne'nin ona veremeyeceği bir aileye dahildi. Kendisinin k parçası olmadığı, hatta asla dahil olamayacağı bir aileye. John Lexie'ye ihtiyacı olan ve istediği her şeyi verebilirdi ve Georgeanne dışarıda bırakılmış ve kenara itilmişti.

Düğünden on gün önce Georgeanne Heron'daki ofisinde tek başına oturuyor, Lexie, John ve Mae'yi düşünüp kendini yalnız hissediyordu. Charles arayıp öğle yemeği için McCormick ve Schrmck i de buluşmalarını önerdiğinde, birkaç saatliğine düşüncelerinden uzaklaşma ihtimalini sevinçle karşıladı. Cuma öğleden sonraydı ve o akşam için büyük bir catering işi vardı ve dost bir yüze, hoşsohbete ihtiyaç duyuyordu.

Midyelerini ve yumuşak kabuklu yengeçlerini yerken Charles'a, Mae ve düğün hakkındaki her şeyi anlattı. "Düğün gelecek perşembe," dedi ellerini keten bir peçeteye silerken. "Bu kadar kısa zaman içinde Kirkland'da küçük, mezhep farkı gözetmeyen bir kilise ve daha sonra verilecek resepsiyon için Redmon'da bir ziyafet salonu bulabildiler. Lexie çiçeği taşıyacak, ben de baş nedime olacağım." Georgeanne çatalını eline alarak başını salladı "Hâla giyecek bir elbise bulamadım. Çok şükür tüm bunlar yakında sona erecek ve Lexie evleninceye kadar bir daha böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Sen de günün birinde evlenmeyi düşünmüyor musun?"

Georgeanne omzunu silktilti ve gözünü kaçırdı. Evime düşüncesi aklına gelince, aklına her zaman GQ fotoğraf çekimi deki smokinli haliyle John geliyordu. "Bunun üstünde gerçekte pek düşünmemiştim. "

"E neden düşünmüyorsun?"

Georgeanne Charles'a baktı ve gülümsedi "Bu bir teklif mi"

"Kabul edeceğine düşünsem teklif ederdim."

Georgeanne'nin gülümsemesi yavaş yavaş soldu

"Endişelenme kendimi reddedilen bir adam pozisyonuna sokmayacağım hazır olmadığımı biliyorum Bu fikri hamen reddetme Biraz düşün bunu" dedi Charles ve Georgeanne de öyle yaptı Charles ile evlenirse bazı sorunları halledebileceğini düşündü O ve Lexie için rahat bir yaşam sağlayabilirdi. Onu sevmedi gerektiği biçimde sevmiyordum ama zamanla belki kalbini ikna edebilirdi..

John tişörtünü banyo zemininde duran çorap ve koşu ayakkabılarının üstüne fırlattı Üstünde sadece şortu olduğu halde yüzünün yarısını traş kremiyle kapladı. aynaya baktı ve gülümsedi. "İstersen gelip benimle konuşabilirsin" dedi arkasında durup içeriyi gözetleyen Lexie'le.

"Ne yapıyorsun?"

"Traş oluyorum" Bıçağı sol favorisinin altına dayayıp aşağı doğru sürttü

"Annem bacaklarını ve koltukaltını traş ediyor" dedi John'un yanında durmak için hamle yaparken. Pembe beyaz çizgili geceliğini giymiş ve saçları uykudan yeni kalktığı için dağınıktı. Dün gece ilk defa birlikte kalmıştı ve John odasındaki örümceği öldürdükten sonra her şey çok güzel gelişmişti. Böceği kitapla öldürdükten sonra Lexie ona adeta John suyun üstümde yürüyebiliyormuş gibi bakmıştı.

"kaşındaki bu kocaman iz nasıl oldu?"

"Bu küçük şey mi?" John eski yara izini gösterdi, "on dokuz yaşındayken birisi kafama doğru bir buz hokeyi diski savurdu ve ben de zamanında başımı eğemedim."

"Acıdı mı?"

Çok fena acımişti. "Yok," John başını tavana doğru kaldırıp çenesinin altını traş etti. Gözünün ucuyla Lexie'nin kendini izlemesini seyrediyordu. "Artık giyinsen iyi olur. Babaannen ve büyük deden Ernie yarım saate kadar burada olurlar."

“Saçımı toplar mısın?” Bir elini kaldırıp John’a saçının gösterdi.

“Küçük kızların saçını nasıl toplar bilmiyorum.”

“At kuyruğu yapabilirsin. Gerçekten çok kolay. Ya da yandan toplayabilirsin. Yalnız yukarıdan topla çünkü alçak at kuyruklarını sevmiyorum.”

“Denerim.” Traş bıçağından traş kremi ve sakalları temizledi ve diğer yanağını traş etmeye koyuldu. “Ama vahşi bir çocuğa benzersen beni suçlama.”

Lexie güldü ve başını onun tarafına yatırdı, ince saçları tenine sürtündü. “Eğer annem Charles’la evlenirse, ismim yine seninki gibi Kowalsky olacak mı?”

Tıraş bıçağı aniden ağzının kenarında duruverdi. Bakışları Lexie’nin aynada baş aşağı duran yüzüne kaydı. Jileti yavaşça yüzünden indirdi ve sıcak suyun altına tuttu. “Annen Charles’la evlenmeyi mi planlıyor?”

Lexie omuz silkti. “Belki. Düşünüyor”

John, Georgeanne’nin evlenebileceğini ciddi olarak düşünmemişti. Şimdi düşününce, başka bir adamın ona dokunması, midesini düğümledi. Hızlıca tıraşını bitirdi ve musluğu kapattı. “Sana bunu o mu söyledi?”

“Evet, fakat sen benim babam olduğun için, seninle evlenmeyi düşünmesini söyledim.”

Bir havlu aldı ve sol kulağının altındaki beyaz köpüğü kuruladı. “O ne dedi?”

“Güldü ve bunun olmayacağını söyledi, fakat yine de ona sorabilirsin değil mi?”

Georgeanne ile evlenmek? Georgeanne ile evlenemezdi. Pango hadisesinden sonra her ne kadar araları oldukça iyi olsa da, kendisinden bir daha hoşlanacağına ikna olmamıştı.

Dürüstçe ondan hoşlandığını söyleyebilirdi Belki fazlaca Lexieyi almaya her gittiğinde, onu kıyafetleri olmadan hayal ediyordu, fakat şehvet ömür boyu bağlılık için yeterli değildi Ona saygı da duyuyordu, fakat saygı da yeterli değildi. Lexie’yi seviyordu ve mutlu olması için ona her şeyi vermek istiyordu fakat yıllar önce, çocuk yüzünden bir kadınla evlenmemesi gerektiğini Öğrenmişti.

“Sadece soramaz mısın? Hem bebeğimiz olabilir.”

Yavru köpek için de kullandığı aynı yalvaran ifadeye baktı fakat bu sefer pes etmeyecekti. Eğer tekrar evlenirse, kadınsız yaşamak cehennem gibi olduğu için olurdu. “Annenin benden hoşlandığını sanmıyorum” dedi ve havluyu lavabonun yanındaki tezgâha fırlattı. “At kuyruğunu nasıl yapacağız?”

Lexie ona fırçayı uzattı, “önce kırıxıklıkları tara.”

John bir dizinin üzerine çöktü ve dikkatlice Lexie’nin saçının arkasındaki dikelmış saçları taradı. “Canını acıtıyor muyum?”

Başını iki yana salladı. “Annem senden hoşlanıyor.”

“Hoşlandığını sana o mu söyledi?”

“Senin yakışıklı ve iyi olduğunu da düşünüyor.”

John kıkırdadı. “Sana bunu söylemediğini biliyorum ”

Lexie omuz silkti. “Eğer onu öpersen, senin yakışıklı olduğunu düşünecek. Sonra bebeğiniz olabilir.”

Yine de Georgeanne’yi öpme düşüncesi onun için her zaman cehennem kadar cezbedici olmuştu, bir öpücüğün sorunlarını çözeceğinden şüphe duyuyordu Bebek yapmayı düşünmek bile istemiyordu.

Lexie’yi yan çevirdi ve hafifçe sol kulağının altındaki karışıklığı fırçaladı. “Saçına yemek yapışmış gibi gözüküyor” dedi, çok sert çekmemeye dikkat ederek.

“Muhtemelen pizza, dedi Lexie kaygısızca, sonra John ince telleri tararken sessizlik içinde oturdular, faydadan çok zarar vermesinden korkarak. Lexie sessiz kaldı ve John, Georgeanne, öpüşmek ve bebek konulan kapandığı için rahatladı.

“Eğer onu öpersen, seni Charles’tan daha çok sevecek,” diye fısıldadı Lexie.

John kalın perdeyi kenara itti ve Detroit gecesine göz attı. Omni Hotel’deki odasından, nehrin bir petrol sızıntısı gibi olduğunu görüyordu. Huzursuz ve sinirli hissetti fakat bu yeni birşey değildi. Maçtan sonra kendine gelmesi genellikle birkaç saatini alırdı, özellikle Red Wings ile yapılan bir maçtan sonra. Geçen sene Motownlu takım, playofflarda Sergci Federov’un sinsi vücut çalımıyla bulduğu tek golle neredeyse Chinooks’a üstünlük sağlıyordu. Bu sene Chinooks uzun sezona,

rakiplerine karşı 4-2'lik bir zaferle başlamıştı. Bu galibiyet, sezona başlamak için iyi bir skor olmuştu.

Takımın çoğu aşağıda barda kutlama yapıyordu. John hariç. Huzursuz ve sinirliydi ve uyumak için fazla canlıydı, fakat insanların arasında olmak istemiyordu. Bar fıstıkları yemek, işten konuşmak ya da buz pisti tavşanlarını defetmek istemiyordu.

Birşeyler yanlıştı. Fctisov'a kör noktasından vurması dışında hokeyi kitabına göre oynuyordu. Oyununu oynamayı sevdiği şekilde oynuyordu, hızlı, güçlü, yetenekli ve sert vücut darbeleriyle. Yapmayı sevdiği şeyi yapıyordu. Hep yapmak istediği şeyi.

Birşeyler yanlıştı. Tatmin olmuyordu. 'Chinooksla kariyerine devam edebilirsin ya da Georgeanne'ye sahip olabilirsin. İkisine birden değil. '

John perdeyi yerine geri çekti ve saatine baktı. Detroit'te geceyarısıydı, Seattle'da dokuz. Yatağın yanındaki masaya yürüdü, telefon ahizesini kaldırdı ve çevirdi.

"Merhaba," diye cevapladı üç kere çaldıktan sonra, derinlerinde birşeyleri karıştırarak.

Eğer onu onu öpersen, senin yakışıklı olduğunu düşünecek Sonra bebeğiniz olabilir. ' John gözlerini kapadı. "Merhaba Georgie."

"John?"

"Evet"

"Nerede...Ne...? Bütün gece ağlayacağım, şimdi televizyonda seni seyrediyorum."

Gözlerini açtı ve odanın ucundaki kapalı perdelere baktı. "Batı Yakasında gecikmeli yayın."

"Oh. Kazandınız mı?"

"Evet."

"Lexie duyduğuna sevinecek. Salonda seni izliyor."

“Ne düşünüyor?”

“Sanırım büyük kırmızı adam seni yere düşürene kadar gerçekten sevdi. Sonra üzüldü.”

‘Büyük kırmızı adam’ Detroit’in kurucusu olmalıydı. “Şimdi iyi mi?”

“Evet. Kalkıp tekrar kaydığını görünce iyileşti. Sanırım seni izlemeyi gerçekten seviyor. Genetik olmalı.

John telefonun yanındaki not kâğıdına baktı.

“Ya sen? diye sordu ve onun cevabının neden önemli hissettirdiğini merak etti.

“Aslında ben spor seyretmeyi genelde sevmem. Kimseye söyleme, çünkü bildiğin gibi ben Teksaslıyım, diye yayararak konuştu, “Fakat hokey izlemeyi futboldan daha çok seviyorum.

Sesi ona; kara tutku, pençelerdeki yansımalar ve ateşli seksi düşündürdü. Eğer onu öpersen, seni Charles tan daha çok sevecek ’ Erkek arkadaşını Öpmesi düşüncesi sanki göğsüne bumerang çarpmış gibi hissettirdi. “Cuma günkü maça sen ve Lexie için biletlerim var. İkinizin de gelmesini gerçekten istiyorum.

“Cuma? Düğünden sonraki gece?”

“Sorun olur mu? Çalışmak zorunda mısın?”

Cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı, “Hayır, orada olabiliriz.”

Telefona gülümsedi. “Dil bazen esprili olabiliyor.”

“Sanırım şimdiye kadar buna alıştık, dedi ve sesindeki kahkahayı duyabiliyordu.

“Lexie burada. Şimdi onla konuşmana izin vereyim.”

“Bekle, birşey daha var.”

“Ne?”

‘Erkek arkadaşınla evlenmeye karar vermeden önce benim dönmemi bekle. O bir pısrık ve sosis gibi ve sen daha iyi birisini hakediyorsun.'Yatağın kenarına güçlkle oturdu."Boşver.Gerçekten yorgunum."

"Başka birşeye ihtiyacın var mı?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı."Hayır,Lexie'yi ver."

ON SEKİZ

Lexie sanki çiçek kız rolünü oynamak için doğmuş gibi mihraba giden yolda ağır ağır ilerliyordu. Saçındaki bukleler omuzlarının üstünde zıplıyor ve eldivenli elinden küçük kilisenin halısına doğru gül yaprakları dökülüyordu. Georgeanne pederin sol tarafında durmuş ve dizlerinin sadece beş santimetre ötesinde duran ipekli mini elbisenin pembe satenden eteğini çekmemek için kendini zor tutuyordu. Bakışları, sanki bu insanların bu ufak kilisede bir araya gelmesinin sebebi oymuş gibi beyaz dantel elbisesinin içinde ışıldayarak mihraba doğru süzülerek yürüyen kızının üzerinde kilitlenmişti. Bugün biraz da olsa ışıldamak Georgeanne'nin de hakkıydı. Küçük, drama kraliçesi kızıyla gurur duyuyordu.

Lexie annesinin olduğu tarafa vardıktan sonra döndü ve kilisenin diğer ucunda duran koyu lacivert Hugo Boss bir takım elbise giymiş adama baktı. Elinde tuttuğu sepetten üç parmağını kaldırdı ve ona selam verir gibi kımıldattı. John'un dudağının kenarı yavaşça yukarı doğru kalktı ve o da iki parmağını ona doğru salladı.

Evlilik marşı başladı ve bütün gözler kapıya yöneldi. Mae'nin kısa sarı saçlarının etrafındaki beyaz güller ve bahar yıldızlarından yapılmış taç ve Georgeanne'nin seçtiği uzun beyaz organze duvak onu çok güzel göstermişti

MAE mihraba doğru yanında hiç kimse olmadan ve dimdik yürüyordu Georgeanne ona oldukça uzak olan akrabalarını çağırması konusunda ısrar etse de genç kadın oklukça inatçıydı Ebeveynleri RAY'in cenazesine gelmemişlerdi ve onları duğününde de görmek istemiyordu Hayatının en mutlu gününü mahvetmelerini istemiyordu

Hazır bütün gözler gelinin üzerindeyken Georgoanne de damada bakıyordu. Hugh, siyah smokinin içimle çok yakışıklı görünüyordu ama onun yakışıklılığıyla ya da ceketinin kesimiyle ilgilenmiyordu. Mae'ye karşı olan davranışını inceliyordu ve

gördüklerinden sonra bu beklenmedik ilişki ve aceleyle yapılmış düğün hakkındaki endişelerinin bir kısmını hafiflemişti, genç adamın gözleri öylesine ışıklıyordu ki, Georgeanne bir an için Mae'nin ona doğru koşması için adamın kollarının iki yana doğru kocaman açacağını düşündü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve gözlen, sanki daha az Önce lotoyu kazanmış gibi parlıyordu. Çaresiz bir şekilde âşık bir adam gibi görünüyordu. Mae'nin ona bu kadar çabuk âşık olmasına şaşmamalıydı

Mae, Georgeanne'nin yanından geçerken ona gülümsedi ve sonra da Hugh'un yanına doğru ilerledi.

"Canım sevgilim.."

Georgeanne'nin bakışları bilekten bağlı bej ayakkabılarına kaydı. Çaresizce âşık, diye düşündü. Bir gece Önce Charles'a onunla evlenemeyeceğini söylemişti. Çaresizce âşık olmadığı bir adamla evlenemezdi"

Kısa tören boyunca ağladılar ve tören sanki bir kilise korosu şarkısını söylemeye devam eder gibi ağlamayı sürdürdüler

Mae'nin arkadaşları ve Hugh'un annesi çifti kutlamak için etraflarında toplanınca Georgeanne, John ve Lexie geri çekildiler.

"Al" Lexie bir sepet dolusu gül yaprağını Georgeanne'ye uzattı ve derin bir iç çekti. "Yorulдум."

"Bence biz önden resepsiyon alanına gidebiliriz" dedi John Georgeanne'in arkasına geçerken. "Neden Lexie ve sen benimle gelmiyorsunuz?"

Georgeanne döndü ve bakışlarını ona dikti. Yakasına takılı kırmızı gül dışında, takım elbisesinin içinde oldukça hoş görünüyordu. İğneyi çiçeğin sapına batıracağı yerde saptamıştı. "Wendell onun fotoğraflarını çekene kadar buradan ayrılamayız."

"Kim?"

"Wendell. Mae'nin tuttuğu fotoğrafçı ve o düğün fotoğraflarını çekene kadar buradan ayrılamayız."

John'un gülümseyen yüzü birden ekşidi. "Emin misin?"

Georgeanne evet anlamında başını sağladı ve onun göğsünü işaret etti.

Genç adam aşağı doğru baktı ve omuz silkti. "Bu konuda hiç iyi değilim. Düzeltebilir misin?"

Georgeanne hiç tereddüt etmeden onun lacivert takımının yakasını parmaklarının arasına aldı. Adamın kafası onunkinin üzerine doğru eğilmişti, genç kadın uzun iğneyi çekip çıkarttı. Ona o kadar yakındı ki sağ şakağında onun nefesini hissedebiliyordu. Parfümünün kokusu burnuna dolmuştu ve eğer yüzünü çevirirse dudaklarının birbirine dokunabileceğinin farkındaydı. İğneyi çiçeğin gövdesinden geçirip ceketin yakasına iğneledi.

"Dikkat et"

"Birşey olmaz. Bunu birçok kez yaptım." Elini yavaşça sanki görünmez bazı kırıksıkları düzeltirmiş gibi yakasından aşağı doğru indirdi, parmak uçlarının altındaki pahalı yünün dokusunu hissedebiliyordu."

"Sürekli erkeklerin üstüne iğne mi batırırsın?"

Genç kadın başını iki yana salladı ve şakağı yavaşça onun pürüzsüz çenesine sürtündü. "Kendi üstüme ve Mae'nin üstüne iğnelerim. İş için."

Genç adam elini onun çıplak kolunun üzerine koydu. "Resepsiyona benimle gelmek istemediğinden emin misin? Virgil de orada olacak, hem yalnız gitmek istemeyeceğini düşünmüştüm.

Zaten düğün karmaşası her yeri sarmışken, Georgeanne eski nişanlısını düşünmekten kaçınmayı başarmıştı. Onun düşüncesi midesinde bir düğüm oluşmasına sebep oluyordu. "Ona Lexieden bahsettin mi?"

"Biliyor."

"Nasıl karşıladı?" Georgeanne eliyle bir başka görünmez kırıksıklığı daha düzelttikten sonra elini çekti.

John büyük omuzlarını silkti. "Tamam. Yedi yıldan fazla oldu ve artık o da bunun üstesinden gelebiliyor."

Georgeanne rahatlamıştı. "Resepsiyona kendim gideceğim ama yine de teklifin

için teşekkür ederim.”

“Ne demek.” Sıcak avucunu onun çıplak koluna koydu, sonra tekrar bileğini tuttu. Genç kadının kolundaki tüyler diken diken olmuştu. “Şu fotoğraflar konusunda emin misin?”

"Ne?"

“Fotoğrafım çekilecek diye beklemekten nefret ederim “

İşte tekrar aynı şeyi yapıyordu Etrafını sarıyor ve onu yiyip bitiriyordu Ona dokunmak ne kadar zevk verici olsa da bir yandan da tam bir eziyetti “Şimdiye kadar buna çoktan alışmış olacağını düşünmüştüm“

“Sorun fotoğraf çekirmek değil, beklemek, Ben sabırlı bir adam değilim. Birşeyi istediğim zaman hemen işe koyulmak isterim.”

Georgeanne’nin içinde, artık onun fotoğraflarını kastetmediğini söyleyen bir his vardı. Birkaç dakika sonra fotoğrafçı onların minberin önündeki basamaklarda durmalarını istediği zaman, Georgeanne o tatlı zevki ve eziyeti tekrar yaşamak zorunda kaldı. Wendell onların erkeklerin önünde duran kadınların yanında durmalarını istemişti, Lexie ise Mae’nin yanında duruyordu.

“Mutlu ufak gülümsemeler görmek istiyorum, dedi fotoğrafçı, yumuşak sesi sanki kadınsı yönünün ön plana çıktığını gösteriyordu. Tripodunun üstünde duran fotoğraf makinesine bakarken, elleriyle birbirlerine biraz daha yakınlaşmalarını işaret etti “Hadi ama mutlu küçük suratlarınızda küçük mutlu gülümsemeler görmek istiyorum.“

“Bu adamın şu PBS’deki ressamla bir alakası var mı diye sordu John Hugh’a dudağının kenarından.

“Şu kıvrıkcık saçlı yağlı boya resim yapan adamla mı?”

“Evet O da mutlu küçük bulutlar ve ona benzer boktan şeyler çizerdi.“

“Baba! diye fısıldadı Lexie gürültüyle. “Küfretme.”

“özür dilerim.”

"Hep beraber “düğün gecesi” der misiniz?” diye rica etti Wendell.

“Düğün gecesi!” diye bağırdı Lexie.

“Çok iyi çiçek kız. Peki ya geri kalanlar?”

Georgeanne Mae’ye baktı ve gülmeye başladılar.

“Hadi ama mutlu görünün.

“Lanet olsun, bu adamı nereden buldun?” diye sordu Hugh,

“Onu yıllardır tanırım. Ray’in yakın arkadaşı.”

“Ah, bu her şeyi açıklıyor.”

John elini Georgeanne’in beline koyunca genç kadının kahkahası birden kesildi. Avucunu onun göbeğine doğru kaydırды ve sert göğsüne doğru çekti. Sonra da kulağına yaklaşıp kısık çatallı bir sesle, “Peynir de, diye fısıldadı.

Georgeanne’nin nefesi boğazında tıkanmıştı. “Peynir,” dedi zayıf bir sesle ve fotoğrafçı nihayet fotoğrafı çekti.

“Şimdi damadın ailesi,” diye seslendi Wendell kamerasını ayarlarken.

John’un kolundaki kaslar gerilmişti. Elini yumruk yapınca genç kadının eteği kalçalarına kadar çıktı. Sonra John elini çekti ve bir adım geriye çekilerek aralarında birkaç santimetrelik bir mesafe bıraktı. Georgeanne’ye baktı ve John’un yüzünde yine o mutlu gülümsemeyi gördü.

John, “Hey, Hugh,” diye seslendi sanki daha az önce Georgeanne’nin göğsüne bastırılmış, tutan kişi o değilmiş gibi. “Biz Chicago’dayken Cehlios’a baktın mı?”

Georgeanne içinden kendisine bu sarılmadan bir anlam çıkarmaması gerektiğini söyledi. Aslında olmayan davranışlardan bir anlam çıkarmakta üstüne yoktu. Böyle gülümsemeler ve yakınlaşmalardan çabuk etkilenirdi. En iyisi olanları unutmaktı. Hiçbir anlamı yoktu ve bir yere gitmeyecekti. Ondan birşey beklememesi gerektiğini biliyordu.

Bir saat sonra çiçekler ve yemeklerle donatılmış yemek masasının yanındaki ziyafet salonunda dururken hâlâ olanları unutmaya çalışıyordu. Birkaç dakikada bir onun nerede olduğuna bakmayı ve açıkça hokey oyuncusu oldukları belli olan adamların arasında duran ve uzun bacaklı bir sarışınla kahkahalar atarak sohbet eden genç adama bakmayı durdurmaya çalışıyordu. Unutmaya çalıştı ama yapama-

dı. Aynı Virgil'in orada olduğunu unutmadığı gibi.

Georgeanne Lexie için hazırladığı tabağa çikolataya batırılmış bir ilek koydu. Yanına da bir tavuk kanadı ve iki parça brokoli ilave etti.

"Biraz pasta, biraz da şunlardan istiyorum." Lexie nikah için hazırlanmış, nane şekerleriyle dolu kristal kâseyi işaret etti.

"Pastayı ancak Mae ve Hugh kestikten sonra yiyebilirsin." Georgeanne tabağa birkaç nane şeker ve yanına da bir havuç koyup Lexie'ye uzattı. Daha sonra bakışlarıyla salondaki kalabalığı taradı.

Daha sonra midesinde küçük bir düğüm hissetti. Yedi yıl sonra ilk defa Virgil DuffY ile yüz yüze geleceklerdi. Kızını omzundan tutup. "Hadi, Mae teyzenin yanına git," dedi. Bir dakika içinde ben de yanınıza geleceğim. Lexie'yi hafifçe itti ve gelinle damadın yanına giderken onu izledi. Bütün geceyi acaba Virgil gelip onunla yüzleşecek mi ve neler söyleyecek diye düşünerek geçiremezdi. Sinirlerini yıpratmadan onunla yüzleşmeliydi. Derin bir nefes aldı ve daha sonra da ihtiyatlı uzun adımlarla ona doğru ilerledi Onun karşısına gelene kadar kalabalığın arasından geçerek ilerledi

"Merhaba Virgil," dedi ve adamın gözlerindeki bakışın sertleşliğini gördü.

"Georgeanne demek benimle yüzleşecek cesaretin var Bunu yapabilecek misin diye merak ediyordum." Ses tonu, John'un kilise de söylediğı gibi olanları atlatamadığını gösteriyordu

"Yedi yıl oldu ve bu sürede ben de kendi hayatımla ilgilendim."

"Senin için kolay olmuş olmalı ama benim için değildi."

Fiziksel olarak çok fazla değişmemişti, Belki sadece biraz saçları azalmış ve gözleri yaşından ötürü biraz şişmişti. "Bence ikimiz de geçmiş i unutmalıyız."

"Neden böyle birşey yapayım ki?"

Bir an için ona baktı, yüzündeki çizgilere ve bu çizgilerin ardındaki acı çeken adama. "Olanlar için üzgünüm ve sana verdiğim acı için. Düğünden önceki gece sana kafamda soru işaretleri olduğunu söylemiştim ama beni dinlemedin. Seni

suçlamıyorum sadece hislerimi anlatıyorum. Genç ve toydum, özür dilerim. Umarım özrümü kabul edersin.”

“Ancak cehennem donduğu zaman,”

Onun öfkesinin kendisini hiç rahatsız etmediğini fark etmek Georgeanne'yi şaşırtmıştı, özrünü kabul edip etmemem umurunda değildi Geçmişle yüzleşmiş ve yıllardır taşıdığı suçluluk duygusundan kurtulmuştu. Artık genç ve toy bir genç kız değildi. Ve korkmuyordu da. “Böyle söylemene üzüldüm ama özrümü kabul edip etmemem umurumda olmayacak. Hayatım beni seven insanlarla dolu ve çok mutluyum, öfken ve düşmanlığın canımı acılamaz.”

“Aynı yedi yıl önce olduğun kadar safsın,” dedi bir kadın Virgil'in yanına gelip elini omzuna koymadan önce. Georgeanne, Caroline Foster Duffy'yi yerel gazetelerde çıkan fotoğraflarından hemen tanıdı. “John seninle asla evlenmeyecek. Seni asla takımına tercih etmeyecek,” diye ekledi ve sonra dönüp karısıyla birlikte gitti.

Georgeanne onun arkasından uzun uzun baktı, yorumu onu hayret içinde bırakmıştı. John'u tehdit edip etmediğini merak ediyordu ve eğer ettiyse de John'un bunu neden ona söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ne düşüneceğini bilemeyerek başını iki yana salladı. En çılgın rüyalarında bile John'un onunla evleneceğini ya da kendisini tercih edeceğini görmemişti.

Gelin, damat ve birkaç sert görünüşlü davetliyle çevrilmiş Lexie'ye doğru ilerlerken içinden tamam diyerek durumu kabullendi. Belki en çılgın rüyalarında, John'la çılgınca sevişmeyi değil de onun kendisine evlenme teklif ettiğini görmüştü ama bu gerçek olamazdı. John ona bazen gözlerinde aç bir tutkuyla bakıyordu ve bu da onu sevdiği anlamına gelmezdi. Birlikte geçirecekleri bir gecenin sabahında onu boş ve yalnız bir halde terk edip gitmeyeceği anlamına gelmezdi.

Georgeanne müzik grubunun hazırlandığı sahnenin yanından geçerken düşünceleri tekrar Virgil'e kaydı. Onunla yüzleşmiş, geçmişin yükünden kurtulmuştu ve kendini oldukça iyi hissediyordu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu Mae'nin yanına

vardığı zaman.

“Harika,” Mae ona bakıp gülümsedi, mükemmel ve mutlu görünüyordu, “Hatta otuz hokey oyuncusuyla aynı odada olmak konutunda biraz endişeliydim. Ama şimdi çoğuyla tanıştım, oldukça iyi insanlar Ray’in burada olmaması çok kötü. Bütün bu kalın kasların ve sıkı popoların arasında kendini cennette gibi hissedirdi,”

Georgeanne kıkırdadı ve Lexie’nin tabağından bir çilek aldı. Odanın diğer tarafında duran John’a baktığında onu da kalabalığın arasından kendisine bakarken yakaladı. Çileği ısırды ve gözlerini başka bir tarafa çevirdi.

“Hey.” Lexie kaşlarını çatdı. “Bir dahaki sefere yeşilliklerden ye.”

“Hugh’un arkadaşlarıyla tanıştın mı?” Mae dirseğiyle yeni kocasını dürttü.

“Henüz değil,” diye cevap verdi ve çileğin geri kalanını da ağzına attı.

Hugh onu ve Lexie’yi pahalı takım elbiseleri ve ipek kravatları olan iki adamla tanıştırdı Adamlardan birini adı Mark Butcher’dı ve gözü mosmordu “Dmitri’yi hatırlarsınız,” dedi Hugh onu takdim ettikten sonra ‘ Birkaç ay önce sizin de geldiğiniz kayıkhanedeydi.”

Georgeanne kumral saçlı ve mavi gözlü adama baktı Onu hiç hatırlamıyordu “Tanıdık gelmiştin” diye yalan söyledi

“Seni hatırlıyorum,” dedi dmirti, çok belirgin hu aksam vardı “Kırmızı bir elbise giymiştin,”

“Öyle mı?” elbisesinin rengini hatırlaması Georgeanne’nin hoşuna gitmişti. “Hatırlamana şaşırdım ”

Dimitri gülümsedi ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi “Hatırlıyorum Artık altın zincir takmıyorum “

Georgeanne omuz silktikten sonra yüzünde bir sırıtma olan Hugh’a bakan Mae’ye bir bakış attı. “Bu doğru. Dmitri’ye Amerikalı kadınların, erkeklerin takı takmalarından hoşlanmadıklarını anlatmam gerekti.

“Ah, bilmiyorum,” diye karşı çıktı Mae. ‘İnci gerdanlıklar ve bunlarla uyumlu küpeler içinde oldukça sert görünen birçok erkek biliyorum,”

Hugh Mae'yi kendine doğru çekti ve alnını öptü. "Travestilerden bahsetmiyordum tatlım."

"Bu senin küçük kızın mı?" diye sordu Mark Georgeanne'ye."

"Evet."

"Gözüne ne oldu?' Lexie, Georgeanne'ye tabağını verdi, sonra da tabağında son kalan çileği Mark'a uzattı.

"Avalance onu köşeye sıkıştırdı ve gözüne bir yumruk attı," dedi Georgeanne'nin arkasında duran John. Tek koluyla Lexie'yi göz hizasına gelene kadar yukarı kaldırdı. "Ama üzülme, büyük ihtimalle bunu haketmiştir."

Georgeanne John'a bir bakış attı. Ona Virgil'in yaptığı yorumla ilgili birşey sormak istiyordu ama onunla yalnız kalıncaya kadar bekleyecekti.

"Belki de sopasını Ricci'nin poposuna uzatmaması gerekirdi."

Mark omuz silkti. "Ricci geçen sene bileğimi kırmıştı," dedi ve konu kimin daha fazla yaralandığına dair bir sohbele doğru sürüklendi. İlk önce kırılan kemikler, parçalanmış kaslar ve atılan dikiş listesi Georgeanne'yi dehşete düşürmüştü. Ama dinledikçe bütün bunları inanılmaz bir şekilde etkileyici bulmaya başladı. Odadaki kaç erkeğin kendi dişlerine sahip olduğunu merak etmeye başlamıştı. Duyduğu şeylere bakılırsa bu sayı çok da yüksek olmamalıydı

Lexie John'un kafasını ellerinin arasına aldı ve adamın yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Dün gece canın acıdı mı babacığım?"

"Benim mi? Kesinlikle hayır."

"Babacığım mı?" Dmitri Lexie'ye baktı. "Senin kızın mı?"

"Evet. John bakışlarını takım arkadaşlarına çevirdi. "Bu küçük mızımız benim kızım, Lexie Kowalsky."

Georgeanne'nin, onun bu durumdan yakın zamana kadar haberinin olmadığını söylemesini bekledi ama o hiçbir şey söylemedi. Kızının birdenbire hayatına girmesiyle ilgili bir açıklama yapmadı. Sadece, sanki o zaten hep yanındaymış gibi onu kollarının arasında sıkıca tutmaya devam etti.

Dmitri Georgeanne'ye, sonra da tekrar John'a baktı. Aklına birşey takılmış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi John, Georgeanne'yi iki adam arasındaki bu sessiz anlaşmanın ne anlama geldiğine dair bir merak içinde bırakarak.

"Kaç yaşındasın Lexie?" diye sordu Mark.

"Altı. Doğum günüm yakınlardaydı ve şimdi birinci sınıfa gidiyorum. Artık bir de köpeğim var çünkü babam onu bana verdi. Adı Pongo ama çok büyük bir köpek değil. Çok fazla tüyü de yok ve kulakları da çok çabuk üşüyor. Bu yüzden ona bir şapka yaptım."

"Mor bir şapka," dedi Mae John'a. "öyle rüküş ki."

"Şapkayı köpeğin kafasına nasıl taktın?"

"Onu dizlerinin arasına aldı," diye cevap verdi Georgeanne.

John kızına bir bakış attı. "Pongo'nun üstüne mi oturdun?"

"Evet, babacığım, bu çok hoşuna gidiyor."

John Pongo'nun aptal bir şapka takmaktan hoşlanacağından şüphe ediyordu. Tam belki de köpeğin üstüne oturmamalıydın demek için ağzını açıyordu ki, sahneye çıkan müzik grubundan sesler gelince kafasını o yöne çevirdi. "İyi akşamlar," dedi solist mikrofona doğru. "Hugh ve Mae gecenin ilk dansı için herkesin dans pistinde onlara katılmasını istedi."

"Babacığım," dedi Lexie onu duyması için hafifçe bağırarak. "Bir dilim pasta alabilir miyim?"

"Annen izin veriyor mu?"

"Evet"

John Georgeanne'ye döndü ve kulağına yaklaştı. "Biz yemek masasına gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

Başını iki yana salladı, John delip geçen bakışlarla onun yeşil gözlerine baktı. "Sakin bir yere gitme." Ve ona bir cevap fırsatı bile vermeden Lexie'yle beraber odanın diğer tarafına doğru yöneldiler.

“Büyük bir dilim istiyorum,” dedi Lexie. “Üstünde de bolca krema olsun.”

“Sonra karnın ağrıyacak.”

“Hayır, ağrımaz.”

Masanın yanına gittiler ve Lexie, üzerinde mor güller olan dilimi seçene kadar uzun bir süre beklediler. John onun için bir çatal aldı ve Hugh’un yeğenlerinin olduğu masaya oturttu.

Georgeanne’ye bakmak için arkasını döndüğünde onun dans pistinde Dmitri’yle dans ettiğini gördü Aslında bu genci severdi ama bu gece ondan hiç hoşlanmamıştı Georgeanne mini bir elbise giyerken ve Dmitri ona sanki morina havıyarmış gibi bakarken bu imkânsızdı.

John kalabalık dans pistindeki insanların arasından geçerek yanlarına gitti ve elini takım arkadaşının omzuna koydu Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Dmitri ona baktı, omuz silkti ve yürüyüp gitti

“Bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedi Georgeanne, John onu kollarının arasına alırken.

“Neden olmasın” John onu daha da yakınma çekti, onun yumuşak kıvrımlarını göğsüne yapıştırdı ve yumuşak müziğin ritmine uyarak bedenlerini hareket ettirmeye başladılar. Chinooks kariyerine devam edebilirsin ya da Georgeanne’e sahip olabilirsin, ikisine birden sahip olamazsın. Virgil’in ona yaptığı uyarıyı ve kollarının arasındaki sıcakık kadını döşündü. Seçimini çoktan yapmıştı. Detroit’teyken günler öncesinden yapmıştı.

“Dans etmeyi Dmitri teklif etmişti.”

“O komünist piçin teki. Ondan uzak dur.”

Georgeanne, onun yüzüne rahatça bakabilecek kadar gen çekikli. “Arkadaşın olduğunu sanıyordum.”

“Arkadaşımdı.”

Georgeanne’nin ahu kırıştı. “Ne oldu?”

“İkimiz de aynı şeyi istiyoruz ama bunu elde eden kişi o olmayacak.”

“Ne istiyorsun?”

İsteddiği birçok şey vardı. “Virgil’le konuştuğunu gördüm. Sana ne söyledi?”

“Çok birşey söylemedi. Ona yedi yıl önce olanlar için üzgün olduğumu söyledim ama o özrümü kabul etmedi.” Bir an için yüzünde şaşkın bir ifade belirdi sonra başını iki yana salladı ve uzaklara baktı. “Onun her şeyi geçmişte bıraktığını söylemiştin ama hâlâ oldukça buruk.”

John avucunu onun boynuna götürdü ve başparmağıyla çenesini kaldırdı. “Onun için üzülme.” John uzun uzun onun yüzüne baktı ve sonra kafasını kaldırdığında ona bakan yaşlı adamı gördü. Sonra Dmitri ve onunla birlikte altı adamın sinsi bakışlarla Georgeanne’nin dekoltesine bakmakta olduklarını gördü. Sonra yüzünü onunkinin hizasına doğru indirdi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dudakları ve diliyle ona sahip olurken sırtındaki elini de aşağı doğru indiriyordu. Bu temkinli, uzun ve sert bir öpücüktü. Georgeanne ona yapışmıştı ve John nihayet dudaklarını çektiğinde genç kadın nefessiz kalmış bir halde ona bakıyordu.

“Bütün gece ağladım,” diye fısıldadı.

“Şimdi bana Charles’tan bahset.” Georgeanne’nin bakışları donuktu ve sersemlemiş görünüyordu. Gözlerindeki tutku John’un dağılmış yatak çarşafalarını ve onun yumuşak bedenini hatırlamasına sebep oluyordu.

“Charles hakkında ne bilmek istiyorsun?”

“Lexie bana onunla evlenmeyi düşündüğünü söyledi.”

“Ona hayır dedim.”

John inanılmaz bir şekilde rahatlamıştı. Kollarıyla onu sıkıca sardı ve saçını koklarken gülümsedi. “Bu gece çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı kulağına. Sonra geriye çekildi ve yüzüne, çekici dudaklarına bakıp, “Neden gidip senden faydalanabileceğim bir yer bulmuyoruz? Kadınlar tuvaletindeki tezgâh büyük mü?”

Georgeanne kafasını çevirip yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışmadan önce, John onun gözlerindeki istek parıltısını fark etmişti. “Kafan mı iyi John Kowalsky?”

“Bu gece değil,” dedi ve bir kahkaha attı. “Nancy Reagan’ı dinledim ve hayır dedim. Peki ya sen?”

“Elbette hayır,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Müzik sona erdi ve daha hızlı bir şarkı başladı. Georgeanne gürültüyü bastırmaya çalışarak, “Lexie nerede?” diye sordu.

John başını kaldırıp onu bıraktığı masaya baktı ve hâlâ orada olduğunu gördü. Yanağını avucunun içine almıştı ve gözleri kapanmak üzereydi. “Birazdan uyuyacak gibi görünüyor.”

“Onu eve götürsem iyi olacak.”

John ellerini onun sırtından omuzlarına doğru kaydırđı. “Onu arabaya kadar taşıyım.”

Georgeanne bir an için onun bu teklifini düşündü ve sonra buna izin vermeye karar verdi. “Bu harika olur. Çantamı alayım, seninle orada buluşurum.” John bir an için daha sıkıca tuttuktan sonra bıraktı. Georgeanne, o Lexie’nin yanına doğru giderken arkasından ona baktı ve sonra da Mae’yi bulmaya gitti.

Bu gece John’un ona dokunuşunda kesinlikle bir farklılık vardı. Onu tutuşunda ve onu öpüşünde... Sanki onu bırakmayı hiç istemiyor gibiydi. Kendini olanlardan çok fazla bir anlam çıkarmamak konusunda uyarılmıştı ama kalbinde sıcak ufak bir parıltının olduğunu hissediyordu.

Hızlıca çantasını aldı, Mae ve Hugh’a veda etti. Dışarı çıktığında hava kararmıştı ve otopark sokak lambalarıyla aydınlanıyordu. John’un onun arabasına yaslanmış olduğunu gördü. Lexie’yi ceketine sarmış, göğsüne bastırmış tutuyordu. Beyaz gömleği karanlık otoparkta parlıyordu.

“Ama öyle olmaz,” dediğini duydu John’un Lexie’ye. “Kendine bir isim koyamazsın. Birisinin sana öyle seslenmeye başlaması gerekir, ve sonra bu isim üstüne yapışıp kalır. Sence Ed Jovanovski mi kendine “özel Ed” ismini vermişti?”

“Ama ben ‘Kedi’ olmak istiyorum.”

“‘Kedi’ olamazsın.” Başını kaldırıp Georgeanne’e baktı ve arabadan çekildi.

“Felix Portvim ‘Kedi’.”

“Köpek olabilir miyim?” diye sordu Lexie, kafasını babasının omzuna yaslariken.

“Gerçekten de insanların seni Lexie ‘Köpek’ Kowalsky olarak çağırmalarını istediğini sanmıyorum, ister miydin?”

Lexie onun boynuna gömülerek kıkırdadı. “Hayır, ama ben de senin gibi bir lakabım olsun istiyorum.”

“Madem kedi olmak istiyorsun, çitaya ne dersin? Lexie ‘Çita’ Kowalsky.”

“Tamam,” dedi esneyerek. “Babacığım hayvanların neden ormanda kâğıt oynamadıklarını biliyor musun?”

Georgeanne gözlerini devirdi ve anahtarı kilide soktu.

“Çünkü çok fazla çita var,” diye cevap verdi “John güldü Lexie’yi yolcu koltuğuna oturttu Arabanın ışığı saçını aydınlatıyor ve boynuna taktığı mavi kırmızı atkının parıldamasına sebep oluyordu ”Yarın gece hokey maçında görüşürüz”

Lexie emniyet kemerini taktı “Bana biraz şeker ver babacığım ” Dudaklarını büzüp beklemeye başladı

Georgeanne gülümsedi ve şoför koltuğuna ilerledi. John'un Lexie'ye gösterdiği ligi kalbine dokunuyordu. Harika bir babaydı ve Georgeanne ve John arasında ne olmuş olursa olsun, Lexie'yi böylesine sevdiği için onu hep sevecekti.

“Hey, Georgie?” Bu serin gecede onun sesi adeta sıcak bir dokunuş gibiydi.

Arabanın tavanına, sonra da gecenin gölgesinde bir kısmı gizlenmiş olan John'un yüzüne baktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu John.

“Eve, elbette.”

Göğsünden bir kıkırdama sesi geldi. “Babacığa biraz şeker vermek istemiyor musun?”

Bu ayartma onun zayıf iradesi ve kontrolüyle alay ediyordu, kahretsin kimi kandırıyordu? Konu John olduğu zaman kendine asla hakim olamıyordu, özellikle biraz önceki öpüşmelerinden sonra. Kendisine bu cazip teklifi kabul etme şansını

tanımadan kapıyı hızlıca açtı. "Bu gece olmaz, seni azgın çocuk."

"Sen bana azgın çocuk mu dedin"

Tek ayağını arabanın içine soktu. "Geçen ay san ne söylediğimi düşünürsek bu bir gelişme, dedi ve arabaya girdi Motoru çalıştırdı ve John'un geceyi inleyen kahkahasının eşliğinde otoparktan çıktı.

Eve doğru giderken, John'daki değişikliği döşündü. Kalbi her şeyin artık mükemmel olduğuna inanmak istiyordu, belki de kafasına hokey sopasıyla vurmuşlar, o da birden kendine gelip onsuz yaşamayacağını farkına varmıştı. Ama John'la önceden yaşadıkları ona farklı şeyler söylüyordu. Onun düşüncelerini anlamakta ve sakladıklarını fark etme konusunda iyiydi. Her kelimesini ve dokunuşunu yorumlamaya çalışmak deliceydi. Ama ne zaman ona karşı kendini savunmasız bıraksa kalbi kırılıyordu.

Georgeanne, Lexie'yi yatırdıktan sonra, John'un ceketini mutfak sandalyesine astı ve ayakkabılarını çıkardı. Kendisine bitki çayı koyduğu sırada mutfak camına yağmur damlaları çarpıyordu. Sandalyenin yanına yaklaştı ve parmaklarını John'un ceketinde gezdirmeye başladı. Bu sırada zihninden John'un kilisedeyken mavi gözleriyle ona nasıl baktığını geçirdi. Parfümünün kokusunu ve sesini düşündü. Neden senden faydalanabileceğim bir yer bulmuyoruz demişti ve o da tahrik olmuştu.

Daha kapı zili çalmadan Pongo kesik kesik havlamaya başlamıştı. Georgeanne kapıya doğru ilerlerken köpeği yolundan çekti. Kapıda John'u görmek onu hiç şaşırtmamıştı, yağmur damlaları koyu saçlarının parıldamasına sebep oluyordu.

"Sana yarın geceki maçın biletlerini vermeyi unutmuşum," dedi ve bir zarf uzattı.

Georgeanne biletleri aklı ve kendine hakim olmayarak onu içeri davet etti. "Çay yapmıştım. Biraz ister misin?"

"Sıcak mı?"

"Evet"

"Hiç buzlu çayın var mı?"

"Elbette, ben Teksaslıyım." Mutfağa gitti ve Pongo'yu yere yatırdı. Köpek John'un üzerine doğru koştu ve ayakkabısını yaladı.

"Pongo çok iyi bir bekçi köpeği olacak," dedi Georgeanne buzdolabına doğru uzanırken ve bir sürahi çay çıkardı.

"Evet, görebiliyorum. Biri gizlice eve girerse ne yapacak, adamın ayakkabısını mı yalayacak?"

Georgeanne bir kakhaha attı ve kapıyı kapattı. "Büyük ihtimalle, ama ilk önce deli gibi havlayacaktır. Etrafta Pongo'nun olması eve alarm taktırmaktan çok daha iyi. Biraz tuhaf ama o evdeyken kendimi daha güvende hissediyorum." Zarfı tezgâhın üzerine bıraktı ve bir bardak çay doldurdu.

"Bir dahakine sana gerçek bir köpek alacağım." John ona doğru birkaç adım attı ve çaya uzandı, çayından uzunca bir yudum alırken gözlerini ondan hiç ayırmamıştı.

"Biraz buz istemediğine emin misin?"

John başını iki yana salladı ve bardağını aşağı indirdi. Bakışları onun göğüslerinden, kalçalarına ve sonra tekrar yüzüne doğru ilerlerken dudaklarındaki ıslaklığı yalıyordu. "O elbise sabahattan beri beni çıldırtıyor. Bana seni ilk gördüğümde üzerinde olan mini pembe elbiseyi hatırlatıyor."

Georgeanne elbisesine baktı "Bu elbisenin onunla hiçbir alakası yok "

"Kısa ve pembe,"

"O elbise çok daha kısaydı, omuzları açıktı ve o bedenimi Öylesine sıkıyordu ki güçlükle nefes alıyordum."

"Hatırlıyorum." John gülümsedi ve kalçasını tezgâha dayadı "Capalı's'e giderken yol boyunca elbiseni çekiştirip durmuştun, bir üstten bir alttan, öyle baştan çıkarıcıydı ki, erotik bir ip çekme yarışı gibiydi. Hangi tarafın kazanacağını görmek için sana bakıp durmuştum "

Georgeanne omzunu buzdolabına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Bütün bunları hatırlıyor olman beni şaşırttı. Hatırladığıma göre benden çok hoşlanmamıştın."

"Benim hatırladığıma göre senden delicesine hoşlanmıştım"

“Sadece çıplak olduğum zaman Geri kalan zamanda oldukça kabaydın.”

John kaşlarını çatıp elindeki çaya baktı ve sonra tekrar bakışlarını ona çevirdi. “Ben olanları böyle hatırlamıyorum ama eğer sana kaba davrandıysam bu seninle alakalı birşey değildi. Hayatım o zamanlar bok gibiydi. Çok fazla içiyordum ve kariyerimi ve kendimi mahvetmek için adeta elimden gelen her şeyi yapıyordum.” Bir an için durdu ve derin bir nefes aldı. “Sana daha önceden evli olduğumu anlattığım zamanı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Deedee ve Linda’yı nasıl unutabilirdi ki?”

“O zaman sana söylemediğim birşey vardı; Linda kendini öldürmüştü. Onu küvetimizde Ölü bulmuştum. Jilette bileklerini kesmişti ve ben uzun yıllar boyunca bütün bunlar için kendimi suçladım.”

Georgeanne şok olmuştu, ne söyleyeceğini bilemez bir halde ona bakıyordu. Ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. ilk olarak içinden gelen, kollarını onun beline dolamak ve üzgün olduğunu söylemekti ama kendini tuttu.

John bir yudum daha aldı “İşin doğrusu, onu sevmiyordum Çok kötü bir karardı ve onunla evlenmemin tek sebebi hamile olmasıydı. Bebek öldükten sonra artık bizi bir arada tutmak için bir sebep kalmamıştı. Evliliği bitirmek istiyordum ama o istemedi.”

Georgeanne’nin göğsü bir ağrıya sertleşmişti. John’u tanıyordu ve onun nasıl mahvolmuş olabileceğini de tahmin edebiliyordu. Merak ettiği onun bunları kendisine neden şimdi anlattığıydı. Neden ona bu kadar acı veren bir olayı anlatacak kadar güveniyordu? “Bir bebeğin mi vardı?”

“Evet erken doğdu ve bir ay sonra da öldü. Toby yaşasaydı şimdi sekiz yaşında olacaktı.

“Çok üzüldüm,” demekten başka söyleyecek birşey bulamadı. Lexie’yi kaybetmeyi hayal bite edemiyordu.

Bardağı tezgâhın üstüne koydu ve sonra elini avuçlarının arasına aldı. “Bazen yaşasaydı nasıl bir çocuk olacaktı diye merak ediyorum.”

Georgeanne onun yüzüne baktı ve bir kez daha içinde o sıcak aydınlığı hissetti. Onun kendisini önemseydiğini biliyordu. Belki de güven duygusu ve ona gösterdiği ilgi daha büyük birşeye dönüşebilirdi.

“Sana Linda ve Toby’dan bahsetmemin iki sebebi var. İlki onları tanımanı istemem, ikincisi de önceden iki kere evlenmiş olmama rağmen aynı hataları tekrar yapmayacağımı bilmeni istemem Sadece arada bir çocuk ya da ihtiras var diye tekrar evlenmeyeceğim. Evleneceksem bunun sebebi deli gibi âşık olmam olacak.”

Söyledikleri Georgeanne’nin içindeki sıcak hissi adeta bir kova buzlu su gibi çarpmıştı ve birden elini onunkinden çekti. Bir çocukları vardı ve John’un onu fiziksel olarak çekici bulduğu da bir sır değildi. Ona beraber iyi vakit geçirmekten başka birşey vaat etmemişti ama işte Georgeanne yine aynı şeyi yapıyordu. Sahip olamayacağı şeyleri ümit etmesine göz yummuştu ve bunu bilmek o kadar canını yakıyordu ki adeta gözlerine iğneler battığını hissediyordu. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim John ama şu an dürüstlüğün için sana teşekkür edemeyeceğim,” dedi ön kapıya doğru ilerlerken. “Sanırım gitsen iyi olacak.”

“Ne?” Georgeanne’nin arkasından onu takip ederken sesi şüpheli çıkmıştı. “Sana birşeyleri söyleyebildiğimi sanmıştım.”

“Evet söyledin. Ama canın sevişmek istediğinde ya da kıyafetlerimi parçalayıp sana itaat etmemi beklediğinde buraya gelemezsin.” ön kapıyı açarken çenesinin titremesine engel olamamıştı. Kendini tamamen kaybetmeden onun bir an önce gitmesini istiyordu.

“Düşündüğün bu mu? Sadece seninle yatmak istediğimi mi sanıyorsun?”

Georgeanne kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. “Evet.”

“Ne demek istiyorsun sen?” Kapıyı şiddetle çarptı. “Sana bütün içimi döktüm! Sana karşı dürüst oldum ve sen sadece seninle yatmaya çalıştığımı düşünüyorsun.”

“Dürüst mü? Sen sadece birşey istediğin zaman dürüst olursun. Bana sürekli yalan söylüyorsun.”

“Sana ne zaman yalan söyledim?”

"Mesela avukatın," diye hatırlattı ona.

"O tam da bir yalan sayılmazdı, o bir ihmaldi"

"Bir yalandı ve bugün bana yine yalan söyledin "

"Ne zaman?"

"Kilisede. Virgilin her şeyi atlattığını, yedi yıl önce olanları artık önemsemediğini söyledin. Ama böyle olmadığını biliyordun."

John doğruldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana ne söyledi?"

"Beni takımına tercih etmeyeceğini söyledi. Ne demek istiyordu?" diye sordu ve John'un ona bir açıklama yapmasını bekledi

"Doğruyu mu duymak istiyorsun?"

"Elbette"

"Pekâlâ, eğer seninle beraber olursam beni başka bir takıma göndermekle tehdit etti ama umrumda değil. Virgili boş ver. Sadece onun istediği şeyden bir parça aldım diye delirdi."

Georgeanne duvara yaslandı. "Ben mi?"

"Sen."

"Senin için anlamım bu mu?" John'a baktı.

John derin bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Eğer buraya sadece seninle işi pişirmek için geldiğimi sanıyorsan yanılıyorsun "

Genç kadının bakışları adamın pantolonundaki kabarıklığa doğru kayd ve sonra tekrar yüzüne baktı. "Yanılıyorum demek"

Öfkeden John'un yanakları alev alev olmuş çenesi gerilmişti, "Senin için hissettiklerimi çirkin bir hale getirme. Seni istiyorum Georgeanne Tek yapman gereken şöyle bir yürümek ve ben yine seni isterim. Seni öpmek, sana dokunmak, seninle sevişmek istiyorum. Buna verdiğim fiziksel tepki tamamen normal ve bunun için senden özür dilemeyeceğim"

"Ve sabah sen gitmiş olacaksın, ben de yine yalnız kalacağım.

"Saçmalık"

“Daha önce iki kere oldu.”

“Geçen sefer kaçan sendin.”

Başını iki yana salladı, “önemli olan kimin ne zaman kaçtığı değil. Bu iş hep aynı şekilde sona erecek. Amacın beni kırmak olmasa da, en sonunda kıracaksın ”

“Seni kırmak istemiyorum. Tek istediğim sana kendini iyi hissettirmek ve eğer benden istediğin gibi bana karşı dürüstsen senin de benimle olmak istediğini kabul etmeni istiyorum.”

“Hayır.”

John’un gözleri kısıldı. “Bu kelimedenden nefret ediyorum.”

“Üzgünüm, ama aramızda o kadar çok şey yaşandı ki sana başka bir cevap vermem imkânsız.”

“Hâlâ beni yedi yıl önce olanlar yüzünden cezalandırıyor musun yoksa bu sadece bir bahane mi?” Ellerini onun başının yanında duran duvara koydu. “Neden korkuyorsun?”

“Senden korkmuyorum.”

Genç kadının çenesini avucunun içine aldı. “Yalancı. Seni sevmeyeceğimden korkuyorsun.”

Nefesi ciğerlerine sıkılıp kalmıştı. “Bu çok acımasızcaydı,”

“Belki ama gerçek bu.” Baş parmağını onun dudaklarında gezdirdi. Ve diğer eliyle de bileğini tuttu. “Uzanıp istediğini almaktan korkuyorsun, ama ben korkmuyorum. Ne istediğimi biliyorum.” Genç kadının elini alıp sert göğsünde gezdirdi ve sonra da gömleğinin altına doğru götürdü. “Hâlâ seni fark etmem için iyi bir kız olmaya mı çalışıyorsun? Peki sana birşey söyleyeceğim bebeğim,” diye fısıldadı onun elini pantolonunun önüne getirip sert ereksiyonuna doğru bastırdığı sırada. “Fark ettim.”

“Kes şunu,” dedi Georgeanne ve kendini kaybedip ağlamaya başladı. Ondan nefret ediyordu. Onu seviyordu. Kalmasını istediği kadar gitmesini de istiyordu. Ona karşı kaba ve acımasız davranmıştı ama haklıydı. Kendisine dokunacak diye ödü

kopuyordu ama bir yandan da dokunmayacak diye korkuyordu. İstedigini almaktan korkuyordu, onu çaresiz ve mutsuz bir hale getirmesinden korkuyordu. Zaten çaresiz ve mutsuzdu. Kazanma şansı yoktu. O bir uyuşturucu, bir bağımlılık gibiydi ve Georgeanne ona tutulmuştu. “Bana bunu yapma.”

John onun yanağından süzülen bir gözyaşını sildi ve elini çekmesine izin verdi. “Seni istiyorum ve bunun için ahlaksızca oynamaktan korkmuyorum.”

Kendini John’dan uzaklaştırması gerekiyordu. Kendini ona kapamalıydı. Ateşli öpücöklere, dokunuşlara ya da aç bakışlara bir son vermeliydi. Biraz sert olması gerekiyordu. “Sen sadece bir parça..bir..

John başını iki yana salladı ve gülümsedi. “Ben sadece bir parça istemiyorum. Hepsini istiyorum.”

ON DOKUZ

John Georgeanne'nin gözlerinin içine baktı ve sessizce kıkırdadı. Sert gözükmeye çalışıyordu fakat kendini 'göt' kelimesini söylemeye hile ikna edemiyordu. Bu onunla ilgili John'u etkileyen şeylerden sadece biriydi. "Kalbini istiyorum, aklını ve vücudunu." John başını indirdi ve dudaklarını onunkilere sürttü. "Seni her şeyinle istiyorum, sonsuza dek," diye fısıldadı ve kolunu onun beline sardı. Georgeanne'nin avuçları göğsünde düzleşti, sanki onu itmek istiyormuş gibi, fakat sonra yumuşak ağzını açtı ve öyle tatlı bir zafer hissetti ki neredeyse onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Vücudunu ve ruhunu arzuladı ve onu ayaklarının üzerine kaldırıp açlığını besledi. Saniyeler içinde öpücükler, ağızların ve dillerin çıldırmasıyla bedensel bir beslemeye dönüştü ve ateşli, sıcak bir hazza... John Georgeanne'nin elbisesinin arkasındaki fermuarı açtı, sonra omuzlara uzandı. Elbiseyi aşağı çekti. Külodunun ve sütyeninin ince askıları onu beline kadar sarıyordu. Kolları iki yana iğnelenmişti ve kabarıklığını, kendi kişisel cennet hayali gibi ona doğru taşan çıplak göğüslerini görmek için geri çekildi. Bir kolunu onun beline sardı ve yüzünü indirip sol göğsünün en uç noktasına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dili büzüşmüş etini yaladı ve Georgeanne inledi. Ona doğru gerindi ve John ağzıyla meme ucunu emdi. Georgeanne kollarından kurtulmak için mücadele etti fakat John onu sıkıca tuttu

"John," diye inledi. "Sana dokunmak istiyorum "

Kavrayışını gevşetti ve sağ göğsünü emmeye koyuldu. Hazırdı Aylardır hazırdu. Kasıklarındaki ağrı, onu duvara yaslamaya zorladı, elbisesini beline kadar çekti ve kendini onun sıcak, ıslak vücudunun derinlerine gömdü. Şimdi.

Kollarını birbirinin içine geçmiş askılardan kurtardı ve John'un gömlek kuyruğunu pantolonunun içinden çıkarttı. John doğruldu ve onun uyuşmuş gözlerine baktı. İsteğine teslim olup ona orada, ön kapısının önünde sahip olmadan önce, elini

yakaladı ve onu evin arkasına doğru çekti. "Yatak odan nerede?" diye sordu koridor-
dan aşağı hareket ederken. "Burada bir yerlerde bir tane olduğunu biliyorum "

"Soldaki son kapı."

John odaya girdi ve kalakaldı. Yatağın çiçek desenli bir yorganı ve dantelli bir
gölgeliği vardı. Yarım düzine kadar fırfırlı yastık, yatakbaşına fırlatılmıştı. Duvar
kâğıdında ve koltukların kumaşında çiçek desenleri vardı. Çiçekten büyük bir çelenk
şifonyerin üzerinde asılıydı ve iki vazo çiçek odanın çevresinde duruyordu. Sanki bir
kız merkezine gelmişti.

Georgeanne yanından geçti, elbisesini göğüslerinde tutarak sordu. "Sorun
nedir?"

Ona baktı, çiçeklerle çevrelenmiş olarak orada dikiliyordu, kendini elleriyle
örtmeye çalışıyor ve acınacak şekilde başarısız oluyordu. "Hiçbir şey, hâlâ giyinik
olman dışında."

"Sen de öylesin."

Gülümsedi ve ayakkabılarından kurtuldu "Fazla uzun süre değil " Saniyeler
içinde çırılçıplak soyunmuştu ve bakışlarını Georgeanne'ye geri çevirdiğinde,
neredeyse patlayacaktı. Erişemeyeceği uzaklıkta duruyordu, ufacık bir külot ve
üstbacaklarındaki pembe jartiyerle tutturulmuş bir çift çorabın içinde. Bakışlarını
jartiyerin hemen üzerindeki cezbedici alandan dolgun kalçalarına çevirdi. Göğüsleri
güzel ve yuvarlaktı, omuzları pürüzsüz ve yüzü muhteşemdi. Ona ulaştı ve kendine
çekti. Ateşli ve yumuşaktı ve bir kadında istediği her şey onda vardı. Yavaş gitmek
istedi. Onunla sevişmek istedi, zevklerini uzatmak için. Fakat yapamadı. Sanki bir
çocuk en sevdiği oyun alanına koşuyormuş gibi hissetti, duramadı; onu tutan tek şey
önce nerede oynayacağı konusundaki kendi kararsızlığıydı. Ağzını istiyordu,
omzunu ve göğüslerini. Göbeğini öpmek istiyordu, bacaklarını ve bacaklarının
arasını.

Georgeanne'yi yatağa itti ve yuvarlandılar. Ağzını öptü ve ellerini sırtından aşağı,
arkasına kaydırды. Elini küloduna daldırdı ve bacaklarına kadar çekti. Ereksiyonu

yumuşak midesine bastırdı ve ereksiyonunu ona doğru dayadı. Kaslarındaki gerginlik sıklaştı, sıklaştı, artık patlayacağını düşünene kadar.

Beklemek istedi. Onun hazır olduğundan emin olmak istedi. Şefkatli bir âşık olmak istedi. Onu sırtının üstüne yuvarladı ve külodunu bacaklarından aşağı zorladı. Dizlerinin üzerine geri oturdu ve ona baktı, bir çift çorap ve jartiyer dışında çıplaktı. Georgeanne kollarını ona doğru kaldırdı ve John bekleyemeyeceğini biliyordu. Vücuduyla onu örttü, kalçaları onun yumuşak bacaklarının arasında kucaklandı ve avuçlarını, yüzünün iki yanına yerleştirdi. “Seni seviyorum Georgeanne,” diye fısıldadı yeşil gözlerinin içine bakarak. “Beni sevdiğini söyle.”

Georgeanne inledi ve ellerini John’un poposuna kaydırıldı. “Seni seviyorum John. Seni her zaman sevdim.”

Derinlerine daldı ve anında prezervatifi unuttuğunu fark etti. Yıllardır ilk defa, sıcak sıvı etin içinde kuşatıldığını hissetti. Ona olan ihtiyacı içini tırmalarken, kendini kontrol etmek için çaresizce savaş verdi. Geri çekildi, tekrar ittirdi ve ikisi birlikte baş döndürücü zirvede parçalandılar.

John yatağından çıkıp giyinmeye başladığında saat sabahın üçüydü. Georgeanne çarşafı göğüslerinin etrafına örttü ve doğrulup John’un pantolonunu ilikleyişini izledi. Gidiyordu. John’un başka seçeneği olmadığını biliyordu. İkisi de Lexie’nin geceyi birlikte geçirdiklerini bilmesini istemiyordu. Yine de ayrılışından dolayı kalbi ağrıyordu. John onu sevdiğini söylemişti. Birçok defa söylemişti. Hâlâ inanması biraz güçtü. Derinlerde hissettiği hazza güvenmesi güçtü.

John gömleğini aldı ve kollarını geçirdi. Gözyaşları Georgeanne’nin gözlerinin arkasını acıttı ve gözlerini kırparak onları dışarı attı. Gelecek akşam onu görüp göremeyeceğini sormak istedi fakat doyumsuz ve aç gözlü gözükmek istemedi.

“Muhtemelen arenaya erken gitmek istemeyeceksin,” dedi, daha önce verdiği hokey biletlerini kastederek. “Lexie maç boyunca oturarak yeterince zor zaman geçirecek, erken eğlence için orada olmanız bile.” Yatağın ucuna oturdu, çoraplarını ve ayakkabısını giydi. “Sıkı giyin.” Bitirdiğinde kalktı ve ona uzandı. Onu dizlerine çekti

ve öptü. “Seni seviyorum Georgeanne.”

Hiçbir zaman onu bu kelimeleri söylerken duymaktan sıkılacağını düşünmüyordu. “Ben de seni seviyorum.”

“Maçtan sonra görüşürüz,” dedi ve dudaklarına son bir öpücük bıraktı. Ve gitmişti, onu yalnız bırakarak, Virgil’in uyarısı beynini kemirerek ve mutluluğunu yok etmekle tehdit ederek.

John onu sevmiştir. O da John’u sevmiştir. Onu hokey takımından vazgeçecek kadar sevmiş miydi? Eğer öyleyse, kendiyle nasıl yaşayabilecekti?

Mavi ve yeşil projektörler buzun üzerinde bir kazan gibi dönerek dolandı, yarım düzine eksik giyinmiş amigo kız Key Arena’daki ses sisteminden gelen kulak patlatıcı rock müziği eşliğinde dans ettiler. Georgeanne ağır bas seslerini göğsünde hissedebiliyordu ve Ernie’nin nasıl olduğunu merak etti. Lexie’nin elleri kulaklarındaydı, onun üstündeki koltuğa baktı, John’un büyükbabasına. Gürültülü müzikten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ernie Maxwell neredeyse yedi sene önceki gibi görünüyordu, ince beyaz asker traşlı saçları ve Burgess Meredith sesiyle. Tek gerçek fark, mavi gözlerinin şimdi siyah çerçeveli bir gözlüğün ardından bakıyor olmasıydı ve sol kulağında işitme cihazı vardı.

Georgeanne, o ve Lexie koltuklarını ilk buldukları zaman, Ernie’yi onları beklerken gördüğüne şaşırmıştı. John’un büyükbabasından ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu fakat Ernie onu çabucak rahatlatmıştı.

“Merhaba Georgeanne. Hatırladığımdan bile daha güzel görünüyorsun,” demiştir, Lexie’ye ve kendisine ceketlerini çıkartmaları için yardımcı olurken.

“Ve siz Bay Maxwell, hatırladığımın iki katı daha yakışıklısınız,” dedi Georgeanne en cazibeli gülümsemelerinden biriyle.

Gülmüştü. “Güneyli kızları her zaman sevmiştir.”

Birdenbire müzik sustu ve arena ışıkları söndürüldü, buzun her iki tarafını da aydınlatan devasa Chinooks logoları dışında.

“Bayanlar baylar, Seattle Chinooks,” bir erkek sesi kocaman skor tabelasının hoparlörlerinden bağırdı. Taraftarlar çılgına döndü, çılgılık ve neşe arasında ev sahibi takım kayarak buza çıktı. Beyaz formaları karanlıkta tamamen görünüyordu. Bulunduğu yerden, mavi çizgiden birkaç sıra yukarıda, bakışları on bir numaranın üzerine maviyle yazılmış Kowalsky ismini görene kadar her formanın arkasını taradı. Kalbi gurur ve aşkla titredi. O beyaz kaskı alnından aşağı inen büyük adam ona aitti. John’un onu sevdiğine inanmakta zorluk çekiyordu ve bu çok yeniydi. Hoşça kal öpücüğü verdiğinden beri onunla konuşmamıştı ve o zamandan beri korkunç dakikalar tecrübe etmişti. Bir gece öncesini rüyasında gördüğünde korkmuştu.

Bu kadar mesafeden bile omuzlarına taktığı korumalığı, bacaklarını örten ve şortunun altında kaybolan fitilli çoraplarını görebiliyordu. Elindeki keçeyle kaplanmış eldivenlerin içinde hokey sopası tutuyordu. Ona verilmiş olan isim gibi nüfuz edilemez gözüküyordu, duvar kadar katıydı.

Chinooks kaleden kaleye süzüldü ve sonunda ortadaki düz çizgide durdu. Işıklar tekrar yandı ve Phoenix Coyotes anons edildi. Fakat kayarak buz pistine çıktıklarında, bir arena dolusu Chinooks taraftarının yuhalamasıyla karşılandılar. Georgeanne öteki takım için çok kötü hissetti, güvenliğinden korkmasaydı neşeyle tezahürat yapabilirdi.

Her takımdan üç kişi dışarıda buzun üzerinde kaldı ve yerlerini aldılar. John ortaya, yüzleşme dairesinin içine kayd, sopasını buzun üzerine koydu ve bekledi.

“Benzetin onları çocuklar,” diye bağırdı Ernie, disk yere düşüp de savaş başlayınca.

“Büyükbaba Ernie!” dedi Lexie soluyarak. “Kötü bir kelime söyledin.”

Ernie, Lexie’nin uyarısını duymadı ya da görmezlikten gelmeyi tercih etti.

“Üşüdün mü?” diye sordu Georgeanne Lexie’ye kalabalığın gürültüsü üzerinden. Beyaz pamuklu, dik yakalı kazakları, kotları ve bilekleri yünlü çizmeleriyle kış için giyinmişlerdi.

Lexie gözlerini yapıştırılmış gibi buz üzerinde tuttu ve başını iki yana salladı.

Buzun üzerinde onlara doğru kayan John'u gösterdi, korkunç akışkan disk kontrolünde tutan rakip takım oyuncusuna yönelmişti. Ona çok fena şekilde çarptı ve reklam panolarına yolladı, plastik cam titreyip takırdadı ve Georgeanne bariyeri parçalayıp kalabalığın üzerine çıkacaklarını anladı. İki adamın da ciğerlerinden çıkan ağır sesi duydu ve böyle bir darbeden sonra diğer adamın taşınarak dışarı çıkartılacağından emindi. Fakat yere düşmedi bile. İki adam birbirini dirsekleyip vuruştular ve sonunda disk Coyote'nin kalesine doğru süzüldü.

John'un bir uçtan diğerine kayıp, birini buzun üzerinde ezmesini ve disk çalmasını izledi. Çarpışmalar sıklıkla vahşiydi, araba çarpışmaları gibi ve önceki geceyi düşünüp hayati birşeye zarar vermemiş olmasını umdu.

Kalabalık çıldırmıştı, havayı tuzlu lanetlerle dolduruyorlardı. Ernie şikayetlerinin büyük kısmını hakemlere yöneltmeyi tercih etmişti. "Kahrolası gözlerinizi açın ve oyuna dikkatinizi verin!" diye bağırdı. Georgeanne hiç bu kadar sıkışık bir zaman diliminde bu kadar çok küfür duymamıştı, ya da hayatında bu kadar çok tükürme görmemişti. Küfürlerin ve tükürmelerin yanında, iki takım da ağır darbeler almış, hızlı kaymış ve kalecileri dövmüştü. İlk yarının sonunda iki taraf da sayı bulamamıştı.

İkinci devrede John kuraldışı girişmekten ceza almış ve ceza kulübesine gönderilmişti.

"Sizi orospuların çocukları!" diye yetkililere bağırdı John. "Roenick kendi kahrolası ayaklarıyla düştü."

"Büyükbaba Ernie!"

Georgeanne Ernie'yle tartışmayacaktı, fakat John'un sopasını diğer adamın patenlerine takışını, çekip ayaklarını yerden kesişini görmüştü. Bütün manevrasını fazla çabalamadan yapmış sonra eldivenli elini göğsüne yerleştirip, oldukça masum gözüküyordu, Georgeanne, öteki adamın buzun üzerinde kartal gibi süzüldüğünü hayal mi etmiş olduğunu merak etmeye başladı.

Üçüncü devrede, Dmitri nihayet Chinooks adına golü buldu, fakat on dakika sonra Coyotes durumu eşitledi. Key Arena'da gerginlik taraftarları doldurarak ve

onları koltuklarının köşesinde tutarak havada uğuladı. Lexie ayağa fırladı, oturmak için fazla heyecanlıydı. “Hadi Baba!” diye bağırdı John disk için savaşıırken, sonra buza doğru uçtu. Kafası aşıağıda orta çizgiye kadar uçtu sonra nereden çıktığı belli olmayan bir Coyotes ona çarptı. Eğer Georgeanne kendi gözleriyle görmeseydi, John’un cüssesinde bir adamın havada çember çizebileceğine inanamazdı. Sırtının üzerine düştü ve düdük çalmana kadar orada yattı. Chinooks kulübesinden birkaç antrenör ve koç, buza çıkarak koşular. Lexie ağlamaya başladı ve Georgeanne nefesini tuttu, midesinin boşluğuna bir bulantı yerleşmeye başladı.

“Baban iyi. Bak,” dedi Ernie buzu işaret ederek, “ayağa kalkıyor.”

“Fakat incindi,” diye hıçkırdı Lexie, John’un kulübeye değil fakat takımın devre aralarında çıktığı tünele doğru yavaşça kayışını izledi.

“İyi olacak.” Ernie kolunu Lexie’nin beline koydu ve onu kendine doğru çekti. “O Duvar.”

“Anne,” gözyaşları yüzünden aşıağı süzülürken Lexie feryat etti, “git babaya yara bandı ver.”

Georgeanne yara bandının yardımcı olacağını sanmıyordu. O da ağlamak istedi ve bakışlarını tünele yapıştırdı, fakat John geri gelmedi. Birkaç dakika sonra, korna sesi duyuldu ve maç sona erdi.

“Georgeanne Howard?”

“Evet?” Koltuğunun arkasında dikilen adama baktı ve ayaklarının üzerine kalktı.

“Ben Howie Jones, Chinooks’un antrenörü. John Kowalsky gelip sizi bulmamı istedi.”

“Ne kadar kötü incindi?”

“Tam olarak bilmiyorum. Sizi ona götürmemi istiyor.”

“Tanrım!” Onu neden görmek istediğini hayal edemedi, kötü bir şekilde sakatlanmadığı taktirde.

“Gitsen iyi olur,” dedi Ernie ayağa kalkarak.

“Ya Lexie?”

“Onu John’un evine götürürüm ve sen gelene kadar orada kalırım.”

“Emin misin?” diye sordu, düşünceler kafasında o kadar dönüyordu ki, birini bile yakalayamıyordu.

"Tabii ki. Şimdi git."

“Arayıp ne olduğunu haber veririm. Lexie’nin ıslak yanaklarını öpmek için eğildi ve ceketini aldı.

“Oh, arayacak zamanın olacağını sanmıyorum.”

Georgianne portatif tribünlerin arasından, birkaç dakika önce John’un geçip kaybolduğu geçitten geçerek Howie’yi takip etti. Kalın süngerimsi lastik matların üzerinden yürüdüler ve güvenlik üniformalı adamları geçtiler. Sağa döndü ve kalın bir perdeyle ayrılmış büyük bir odaya geçti. Midesinde bir endişe düğümlendi. John’a çok fena birşey olmuş olmalıydı.

“Neredeyse geldik, dedi Howie, takım elbiseli ve Chinooks takım renkleriyle giyinmiş adamlarla dolu koridordan geçerken. Aceleyle üzerinde “Giyinme Odası yazan kapalı bir kapının önünden geçtiler ve tekrar sağa dönüp bir dizi ikili kapıdan girdiler.

Ve John orada oturuyordu, büyük mavi Chinooks ambleminin önünde televizyon muhabiriyle konuşuyordu. Saçları dağınıktı ve teni parlıyordu, zorlanmış bir adama benziyordu fakat incinmiş gözüküyordu. Formasını ve omuzluklarını çıkartmış, büyük göğsüne yapışmış ıslak mavi bir tişört giymişti. Hâlâ hokey şortunun, uzun çorapların ve büyük koruyucu pedlerin içindeydi, fakat patenleri yoktu. Donanımı olmadan bile iri gözüküyordu.

“Tkachuk maçın son beş dakikasında sana sağlam vurdu. Nasıl hissediyorsun? diye sordu muhabir, sonra John’un yüzüne mikrofonu uzattı.

“İyi hissediyorum. “

“Gelecekte herhangi bir intikam planın var mı?”

“Hiç yok Jim. Kafam önümdeydi ve Tkachuk gibi bir adam etraftayken, dikkatiniz her zaman oyunda olmalı ” Kısa bir havluyla yüzünü sildi sonra odaya baktı. Kapı

aralığında duran Georgeanne'yı gördü ve gülümsedi.

“Bu geceki maç berabere bitti. Bundan tatmin oldun mu?”

John dikkatini tekrar onunla röportaj yapan adama çevirdi “Tabii ki galibiyetten başka birşeyle hiçbir zaman tatmin olmayız Görünen o ki, pres taktiklerinden daha fazla faydalanmalıyız. Ve hücumla biraz daha hareket kazandırmalıyız.

“Otuz beşinde, hâlâ en iyi oyuncuların arasındasın. Bunu nasıl yapıyorsun?”

Sırıttı ve yumuşakça kıkırdadı. “Muhtemelen yıllardır temiz kalarak.”

Muhabir ve kameraman da güldüler “John Kowalsky’yi gelecekte ne bekliyor?”

Georgeanne’nin olduğu yöne baktı ve işaret etti. “Bu şurada duran kadına bağlı.”

Georgeanne’nin içindeki her şey dondu ve yavaşça arkasına bakmak için döndü. Koridor adamlarla doluydu.

“Georgeanne, tatlım, sana diyorum.”

Etrafında döndü ve kendini işaret etti.

“Geçen gece sana, sadece delicesine âşık olursam evlenirim dediğimi hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“Pekâlâ, sana delice âşık olduğumu biliyorsun.” Uzun çoraplı ayaklarının üzerinde durdu ve elini ona uzattı. Şaşkınlık içinde Georgeanne ona doğru yürüdü ve elini onunkinin içine koydu. “Sana adil bir oyun oynamayacağımı söylemişim.” Georgeanne’nin omuzlarını kavradı ve az önce kalktığı sandalyeye oturmaya zorladı. Sonra kameramana baktı. “Hâlâ kayıta mıyız?”

“Evet.”

Georgeanne yukarı baktı ve görüşü bulanmaya başladı. Ona uzandı ve elini yakaladı.

“Dokunma tatlım. Biraz terliyim.” Sonra bir dizinin üzerine çöktü ve gözlerinin içine baktı. “Yedi sene önce tanıştığımız zaman, seni incittim ve bunun için üzgünüm. Fakat şimdi başka bir adamım ve değişmemin bir nedeni de sensin. Hayatıma geri geldin ve beni daha iyi biri yaptın. Bir odaya girdiğinde, sanki güneşi

beraberinde getirmişsin gibi ısınıyorum.” Durakladı ve Georgeanne’nin elini sıktı. Ter damlaları başından, üzerinden aşağı kaydı ve konuştuğu zaman sesi biraz titredi. “Bir şair ya da romantik değilim ve senin için hissettiklerimi tam olarak ifade edebilecek kelimeleri bilmiyorum. Sadece ciğerlerimdeki nefes, kalbimin atışı, ruhumdaki acı olduğunu biliyorum ve sen olmadan ben boşum.” Sıcak ağzını onun açık avuçlarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Ona tekrar baktığında, bakışları çok mavi ve çok yoğundu. Hokey şortunun bel kısmına uzandı ve dört karatlık kesme bir elmas çıkarttı. “Evlen benimle Georgie.”

“Aman Tanrım!” Güçlükle görebiliyordu ve boştaki parmaklarıyla gözlerini sildi. “Bunun olduğuna inanamıyorum.” Ciğerlerine havayı çekti ve yüzükten başını kaldırıp John’un yüzüne baktı. “Bu gerçek mi?”

“tabii ki,” diye cevapladı, hafifçe alınarak “Sana o sahte elmaslardan birini alacağımı mı sandın?”

“Y z kten bahsetmiyorum,” Başını iki yana nalladı ve yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun”

“Evet. Birlikte yaşlanmamızı ve beş çocuğumuz olmasını istiyorum. Seni mutlu edeceğim Georgeanne, söz veriyorum ”

John'un yakışıklı yüzüne baktı ve kalbi g mb rdedi. Riske girmiyordu. Televizyon kamerası vardı, büyük bir elmas ve elini sıkıca tutuyordu. Geçen gece onu seçip se meyeceğini merak etmişti Se erse ne yapacağını merak etmişti. şimdi iki sorunun cevabını da biliyordu. “Evet, seninle evleneceğim,” dedi, aynı anda hem gülüp hem ağlayarak.

“İsa” diye iç çekti John, yüz hatlarından bir rahatlama aktı “Beni endişelendirdin.”

Dışarıda trib nlerde, gök gürültüsü gibi bir alkış arenanın içinde yankılandı, birkaç bin tarafların tezahüratları bu büyük alkışı kovaladı. Arenanın duvarları coşkulu tepkilerle titredi.

John omzunun üzerinden kameramana baktı. "Dev ekranda gözüküyor muyuz?"

Adam baş parmağını havaya kaldırdı ve John dikkatini yeniden Georgeanne'ye

çevirdi. Sol elini aldı ve elinin tersini öptü. "Seni seviyorum," dedi ve yüzüğü Georgeanne'nin parmağına geçirdi

Georgeanne kollarını John'un boynuna sardı ve kendini ona yaslayarak düzleştirdi. "Seni Seviyorum John," diye kulağına hıçkırarak ağladı.

John, Georgeanne boynuna asılı hâlde durdu ve odadaki adamlara baktı, "Bu kadar" dedi ve kamera kapandı. Tebrik edilirlerken Georgeanne ona asılı kaldı ve odadaki son adam dışarı çıkana kadar bırakmadı

"Her yerine ter bulaştırıyorum," dedi John ona doğru gülümseyerek

"Umrunda değil. Seni seviyorum ve terini de seviyorum" Parmaklarının ucunda yükseldi ve ona yaslandı.

John onu kendine yaklaştırdı. "İyi, çünkü pek çoğundan sen sorumlusun.Hayır diyeceğini düşünmememe sadece birkaç saniye kalmıştı,"

"Bütün bunları ne zaman planladın?"

"Yüzüğü dört gün önce St. Louis'den aldım ve televizyoncularla bu sabah konuştum."

"Evet diyeceğimden o kadar emin miydin?"

Omuz silkti. "Sana adil oynamayacağımı söylemiştim."

Geriye doğru çekildi ve onu öptü. Bu an için uzun zaman beklemişti. Dudakları buluştu, açık ve ıslak. Başını bir yana eğdi ve dilinin ucunu yaladı. Elleri John'un omuzlarından yukarı boynuna ve ıslak saçlarına kaydı.

Şehvet John'un kasıklarını çekiştirdi ve Georgeanne'nin tatlı öpücüğünden uzaklaştı. "Dur," diye inledi ve dizlerini bükerek elini şortunun içine soktu ve kendini düzeltti. Sert plastik korumalığı, yumurtalıklarını ceviz kıracağı gibi sıkıştırdı ve Georgeanne'nin önünde küfretmemek için nefesini yuttu. "Penisim sıkışıyor."

"Çıkart."

"Önce yapmam gereken bir şey var" Georgeannenin yeşil gözlerinde hayalkırıklığı okunuyordu

"Donuna kadar soyulmaktan daha önemli ne olabilir"

“Hiçbirşey” Gerçek şu ki onu istiyordu göğüs gümbürteden bir zevkle dolmuş John onu başa bir kimseyi sevmeyeceği şekilde sevmişti. Onu bir arkadaş olarak saygı duyduğu bir kadın olarak ve günün her bir dakikası isteyebileceği bir aşık olarak sevmişti. Ve Georgeanne’de onu sevmişti John neden sevdiğini bilmiyordu çok fazla küfür eden huysuz bir hokey oyuncusuydu fakat iyi talihini zorlayacak değildi.

Şimdi onu eve götürüp çırılçıplak soymaktan başka birşey istemiyordu fakat ilk önce bitmemiş bir parça işi daha vardı Elini tuttu ve onu kanapeden çekip, odadan çıkıp koluna girdi “Ayrılmadan önce bazı şeyler açıklığa kavuşturmam lazım

Adımları yavaşladı. "Virgil?"

“Evet” Kaygı, Georgeanne'nin kaşlarının arasındaki deriyi büzüştürdü ve John elini omuzlarına koydu “Ondan korkuyor musun”

Başını iki yana salladı. "Seni seçim yapmak zorunda bırakacak değil mi? Sana beni ya da takımını seçmeni söyleyecek "

Soyunma odasına giden yolda bir antrenöryanlarından geçti ve John, Georgeanne'ye yaklaşılarak adamın geçmesine müsaade etti

“Tebrikler Duvar,” dedi,

John başıyla onayladı. “Sagol ”

Georgeanne parmaklarını onun tişörtüne doladı “Seçmeni istemiyorum.”

Dikkatini Georgeanne'ye çevirdi ve kaşlarından endişeyi öperek aldı. “Hiçbir zaman bir seçim yoktu. Senin yerine bir hokey takımını asla seçmem.”

“O zaman Virgil seni kovacak değil mi?”

Kıkırdadı ve başını iki yana salladı. “Virgil beni kovamaz tatlım Eğer isterse beş yüzün altındaki bir takıma satabilir ya da daha kötüsü, kendimi üzerinde ördek olan bir süveter giyerken bulabilirim. Sadece bunu yapması için onu döversem.”

“Ha?”

John onun ellerini sikti. “Hadi. Bu işi ne kadar erken bitirirsek o kadar çabuk eve gideriz.” Geçen hafta temsilcisine Pat Quinn ile temas kurması için yeşil ışık yakmıştı, Pat Quinn, Vancouver Canucks’un genel yöneticisiydi. Vancouver,

Seattle'dan iki saatlik araba mesafesindeydi ve ilk çizgi orta oyuncusuna ihtiyaçları vardı. John geleceğini kontrol altına almalıydı.

Georgeanne yanında, Virgil'in ofisine girdi. "Seni burada bulacağımı düşündüm," dedi.

Virgil masasındaki faksın üzerinden yukarı baktı. "Meşgulsün. Temsilcinin Quinn'le temas kurduğunu görüyorum. Teklifi gördün mü?"

"Evet" John kapıyı ardından kapadı ve kolunu Georgeanne'nin beline doladı. "Üç oyuncu ve iki çaylak"

"Sen otuz beş yaşındasın. Bu kadar teklif etmesine şaşırdım."

John hiç de şaşırdığını sanmıyordu. Bir takımın kaptanı ya da gözde bir oyuncusu için yapılan olağan teklifti. "Ben en iyiyim," diye belirtti.

"önce benimle konuşmanı dilerdim."

"Neden? Son konuştuğumuzda bana Georgeanne'yi ya da takımımı seçmemi söyledin. Ama biliyor musun? Düşünmek zorunda bile değilim"

Virgil Georgeanne'ye baktı ve bakışlarını John'a geri çevirdi. "Birkaç dakika önce ortaya koyduğun oldukça iyi bir gösteriydi."

John, Georgeanne'yi kendine doğru sıkıca çekti. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam."

"Hayır, yapmazsın. Ama çok şeyi riske attın, ESPN'deki bir yayında reddedilme ihtimalinden bahsetmiyorum bile."

"Evet diyeceğini biliyordum."

Georgeanne ona baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Biraz kibirli değil mi?"

Teklifine cevap vermediği kötü dakikalardı. Kafasında, onu omuzlarının üzerine atıp odadan kaçmak ve duymak istediği şeyi duyana kadar onu alıkoymak gibi puslu bir düşünce oluşmuştu.

"Ne istiyorsun Duvar?"

John dikkatini Virgil'e çevirdi. "Afedersin?"

"Ne istediğini sordum."

Düz ifadesini korudu fakat içinden gülümsüyordu.

Şahmat. Yaşlı piç blöf yapıyordu. “Ne için?”

“Seni satmakla tehdit ettiğimde çok aceleci ve iş anlamında son derece zayıf bir karar verdim. Kalmak için ne istersin?”

John topuklarının üzerinde geriye kaydıldı ve soruyu biraz düşünmek istiyormuş gibi gözüksü, fakat Virgil’in geri vites yapmasını zaten bekliyordu. “Bir ikinci çizgi kurucusu beni satmakla tehdit etmiş olduğun gerçeğini unutmamı sağlayabilir. Ve bir yedekle takas edip alabileceğin dördüncü bir çaylaktan bahsetmiyorum tecrübeli bir hokey adamı istiyorum Köşelerde oynamaktan korkmayan ve ağın önünde takılan biri, iri Düşük ağırlık merkezi olan biri yük treni gibi vuran Böyle bir adamı almak için iyi para sökülmen gerekecek.”

Virgil’in gözleri kısıldı “Liste üzerinde çalış ve sabah bana ver”

“Üzgünüm, bu gece meşgul olacağım. Georgeanne dirseğiyle kaburgalarına vurdu ve John onun yüzüne baktı “Ne? Sen de meşgul olacaksan ”

“Peki,” dedi Virgil. “Gelecek hafta verirsin. Şimdi müsaade ederseniz, ilgilenmem gereken diğer işlerim var.

“Birşey daha var.”

“Milyon dolarlık kurucu yeterli değil mi?”

“Hayır ” John başını iki yana salladı. “Nişanlımdan özür dile.”

“Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum, diye cızırdattı Georgeanne. “Gerçekten John. Bay Duffy sana istediğini verdi. Düşünüyorum da bağışlayıcı-“

“Bırak ben halledeyim,” diye araya girdi John.

Virgil’in gözlen kısıldı. “Tam olarak hangi sebeple Bayan Howard’dan özür dileyeceğim?’

“Çünkü onun hislerini incittin. Sana düğününüzden kaçtığı için üzgün olduğunu söyledi fakat özrünü onun yüzüne geri fırlattın Georgie çok duyarlıdır.” Elini hafifçe sıktı, “öyle değil mi oyuncak bebeğim?”

Virgil ayağa kalktı ve bakışlarını John’dan Georgeanne’ye çevirdi. Birkaç kere

boğazını temizledi ve yüzü kızardı."Özrünü kabul ediyorum Bayan Howard.Şimdi siz de lütfen benimkini kabul eder misiniz?"

John, Virgil'in daha iyisini yapabileceğini düşündü ve bir daha demesini söylemek için ağzını açtı fakat Geogeanne onu durdurdu.

"Tabi ki ," dedi ve avucunu John'un sırtına yerleştirdi. Ona doğru baktı ve elini aşağı doğru kaydırды. "Haydi Bay Duffy'i işleriyle baş başa bırakalım" diye önerdi gözlerinde aşk parıltısıyla beklide biraz gülümsemeyle..

John dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve odadan çıktılar. Koridordan soyunma odalarına doğru yürürken onu sessizce yakın tuttu ve o sabah eve erken döndükten sonra gördüğü rüyayı düşündü. Genellikle Geogeanne'yle ilgili gördüğü erotik bu rüya yerine, büyük etrafında gülüşen küçük kızların zıpladığı çiçekli bu yatakta uyandığını görmüştü. Kız çocuklar ve kız köpekler, hepsi ona, örümcekleri öldürdüğü ve minik balığı kurtardığı için kahraman gözüyle bakıyorlardı.

Rüyanın gerçekleşmesini istiyordu Geogeanne'yı istiyordu Siyah saçlı küçük gevezelerle, Barbie bebeklerle, tüysüz köpeklerle çevrilmiş bir hayat istiyordu. Dantelli yataklar, çiçekli duvar kağıtları ve kulağına seksi güneyli sesiyle fısıldayan bir kadın istiyordu.

Gülümsedi ve elini Geogeanne'nin kolundan omuzlarına kaydırды. Başka çocukları olmasa bile, istediği her şeye sahipti.

Her şeye sahipti.

SON

Georgeanne Kauai adasındaki Pnnceville Hotel'ın basamaklarında durdu. Tropik güneş çıplak omuzlarını ve başının tepesini ısıttı. Peştamalı üzerinde tamamen ustalaşması birkaç gününü almıştı fakat şimdi küpe çiçeği desenli, boynunun arkasından bağlanmış ve mayosunu örten giysiyi giyiyordu. Bir kulağının arkasına büyük bir orkide sıkıştırmıştı ve bileklerine kadar, pembe Herkül sandaletleri bağlamıştı. Çok kadınsı hissetti ve Lexieyi düşündü. Lexie Kauai'yi severdi. Güzel plajları ve serin mavi suyu severdi. Georgeanne ve John'un başbaşa zamana ihtiyaçları vardı ve kızlarını Ernie'ye ve John'un annesine bırakmışlardı.

Kiralık bir Cherokee jip kaldırımın yanına yanaşarak durdu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve kalbi göğüslerinin altında şişti. John'u hareket ederken izlemeyi seviyordu. Olağanüstü bir özgüvenle doluydu ve kendiyle barışık bir adamın akıcı güveniyle yürüdü. Sadece kendi teniyle barışık bir erkek, böyle kendine Özgü, üzerinde büyük kırmızı çiçekler ve büyük yeşil yapraklar olan mavi bir gömleği giyebilirdi. Kendine öylesine güveniyordu ki, bazen onu birazcık eziyordu. John'a izin verse, teklifinin ertesi günü evleneceklerdi. Onu bir ay kadar bekletebilmiş, böylece Bellcvuc'de küçük bir şapelde hoş bir düğün hazırlayabilmişti.

Bir haftadır evlilerdi ve her gün onu daha çok seviyordu. Bazen duyguları çok büyüktü ve hepsini içinde tutamıyordu. Kendini boşluğa bakarken ve hiç sebep yokken gülerken, mutluluğunu zaptedemiyorken yakalamıştı. John'a güvenini ve kalbini vermişti. Karşılığında onu güvende hissettirmiş ve bazen nefesini kesen yoğunlukta onu sevmişti.

Bakışları dört çekerin etrafında yürürken onu takip etti. Yolcu kapısını açtı, döndü

ve ona gülümsedi. Georgeanne onun ilk defa kırmızı Corvette'in yanında duran, geniş omuzlu ve muhteşem, bir kurtarıcıya benzeyen halini hatırladı.

"Aloha bayım," dedi Georgeanne merdivenleri inerken.

Bir somurtma John'un kaşlarını kırıştırdı. "O şeyin altında çıplak mısın?"

John'un önünde durdu ve omuz silkti. "Değişir. Hokey oyuncusu musun?"

"Hayır." Georgeanne başını iki yana salladı ve sesini alçalttı, onu çıldırttığını bildiği etkileyici güneyli aksanıyla. "Fakat senin için bir istisna geçerli olabilir şekerim."

John ona uzandı ve ellerini çıplak kollarında kaydırdı. "Bedenimi istiyorsun değil mi?"

"Kendime engel olamıyorum," diye iç çekti Georgeanne ve tekrar başını iki yana salladı. "Ben zayıf bir kadını ve sen tamamen dayanılmazsın..."

